

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 New York Times Çoksatın Yazarı

ERIN WATT

Gerçek Olduğunda

YABANCI

Margo'ya.

Seni, sen daha bu kitabı almadan sevdik ve ilk taslağı cilalayıp içindeki cevheri ortaya çıkarmamıza yardım ettikten sonra sevgimiz kat kat arttı.

Editörümüz, amigomuz, arkadaşımız olduğun için teşekkürler.

1

OĞLAN

“Lütfen bana içerideki tüm kızların reşit olduğunu söyle.”

Görev bilinciyle, “İçerideki tüm kızlar reşit,” diye tekrarladım menajerim Jim Tolson’a.

Doğrusu herkesin reşit olup olmadığıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Dün akşam stüdyodan eve geldiğimde parti çoktan coşmuştu. Kimsenin kimliğini kontrol edip yaşına bakmaya uğraşmadan bir bira almış ve müziğimi uykularında bile şarkılarımı söyleyecek kadar çok sevdiğini ilan eden birkaç hevesli kızla sohbet etmiştim. Bu üstü kapalı bir davete benziyordu ama ilgilenmiyordum. Arkadaşım Luke beni onlardan kurtarmıştı ve evimdeki insanların çeyreğini bile tanıyıp tanımadığımı anlamaya çalışarak etrafta boş boş dolaşmışım.

Sonunda, gerçekten tanıdığım en fazla yedi kişi olduğu sonucuna varmışım.

Jim karşımdaki koltuğa oturmadan önce, zaten ince olan dudaklarını birbirine bastırdı. Koltukta kendinden geçmiş bir kız vardı, bu yüzden Jim ucuna ilişmeye mecbur kaldı. Jim bir keresinde bana genç bir rock yıldızıyla çalışmanın en büyük tehlikesinin peşindeki hayranların yaşı olduğunu söylemişti. Bikini giyen bir ergene bu kadar yakın oturmak onu gözle görülür ölçüde geriyordu.

“Bugün sokakta TMI sana bununla ilgili soru sorarsa diye bu repliği aklında tut,” diye uyardı Jim.

"Dikkat ederim." Başka neye dikkat edecektim? Bugün ünlülerin uğrak yerlerinden uzak dur. Paparazzilere yakalanmaya hiç niyetim yoktu.

"Dün akşam stüdyo nasıldı?"

Gözlerimi devirdim. Sanki Jim ben oradan ayrılır ayrılmaz stüdyo teknisyenini arayıp şarkıyı yeniden çaldırmamıştı. "Nasıl olduğunu gayet iyi biliyorsun. Berbat. Berbattan da öte. Havlayan bir Chihuahua benden daha iyi sesler çıkarabilirdi."

Arkama yaslanıp boğazımı sıvazladım. Ses tellerimde bir problem yoktu. Jim ve ben birkaç ay önce bir doktora kontrol ettirmiştik. Fakat dün çıkan notalarda... bir eksiklik vardı. Bugünlerde müziğim biraz tatsızdı.

Son albümümden beri doğru düzgün bir şey kaydetmemiştim. Sorunun gerçek nedenini saptayamıyordum. Sözler, ritim veya melodi olabilirdi. Sorun her şey ve hiçbir şeydi; üstelik ne kadar düzeltme yaparsak yapalım faydası olmuyordu.

Parmaklarımı Gibson'ımın altı telinde gezdirirken hüsrânımın yüzümden okunduğunu biliyordum.

"Gel, biraz yürüyelim." Jim başını kıza doğru eğdi. Kendinden geçmiş görünse de numara yapıyor olabilirdi.

Bir oflamayla gitarı mindere bıraktım ve ayağa kalktım.

"Sahil yürüyüşlerinden hoşlandığını bilmiyordum, Jim. Sen evlenme teklifi yapmadan önce birbirimizle şiir alıntıları falan paylaştık mı?" diye espri yaptım. Yine de muhtemelen hayran kızla aramıza biraz mesafe koymakta haklıydı. Müzik konusunda yaşadığım tıkanmayla ilgili magazine konuşacak geveze bir hayrana ihtiyacımız yoktu. Onlara zaten yeterince dedikodu vermiştim.

"Sosyal medyadaki son rakamları gördün mü?" Telefonunu kaldırdı.

"Bu gerçek bir soru mu?"

Evimi çevreleyen verandanın korkuluğunda durduk. Keşke sahile inebilseydik ama orası halka açıktı ve evimin arka tarafındaki kuma ayak basmayı en son denediğimde, eve şort ma-

yom yırtılmış ve burnum kan revan içinde dönmüştüm. Üç yıl önceydi. Magazinler bunu eski kız arkadaşımın bir kavgaya tuttuğum ve küçük çocukları dehşete düşürdüğüm bir hikâyeye dönüştürmüştü.

“Haftada bin takipçi kaybediyorsun.”

“Kulağa korkunç geliyor.” Aslında kulağa müthiş geliyordu. Belki nihayet denize sıfır evimin tadını çıkarabilirdim.

Parayla yaptırılabilir en iyi estetik müdahaleler sayesinde tamamen çizgisiz olan yüzü kızgınlıkla çarpıldı. “Durum ciddi, Oakley.”

“Ne olmuş yani? Takipçi kaybetmem kimin umurunda?”

“Bir sanatçı olarak ciddiye alınmak istiyor musun?”

Yine mi aynı nutuk? On dört yaşımıdayken benimle çalışmaya başladığından beri aynı teraneleri bir milyon kez dinlemiştim. “İstediğimi biliyorsun.”

“O zaman kendine çekidüzen vermek zorundasın,” dedi burundan soluyarak.

“Neden?” *Kendine çekidüzen vermenin* harika müzik yapmakla ne ilgisi vardı? Aksine belki daha çılgın olmam, hayattaki her şeyin sınırlarını sahiden zorlamam gerekiyordu.

Gerçi... bunu çoktan yapmamış mıydım? Son beş yılda neredeyse mümkün olan her şeyi içmiş, tıttırmış, yemiş ve deneyimlemiş gibi hissediyordum. Daha yirmilerime ulaşmadan tükenmiş bir pop yıldızı mı olmuştum?

Bunu düşününce bir korku dalgası sırtımı yalayıp geçti.

“Çünkü müzik şirketin seni kapıya koymanın eşiğinde,” diye uyardı Jim.

Bu haber karşısında çocuk gibi el çırpıttım. Aylardır aramız bozuktuk. “Bırak yapsınlar.”

“Sıradaki albümünü nasıl çıkarmayı düşünüyorsun? Stüdyo şimdiden son iki girişimini reddetti. Sesinle deney yapmak mı istiyorsun? Şarkı sözü olarak şiir kullanmayı? Kalp sızısı ve aşkına karşılık vermeyen güzel kızlar dışında bir şeyler yazmayı?”

Suratımı asarak gözlerimi suya diktim.

Jim kolumu kavradı. "Dikkatini ver, Oak."

Ona *sen ne halt ediyorsun* bakışı attım ve kolumu serbest bıraktı. Dokunulmaktan hoşlanmadığımı ikimiz de biliyorduk.

"Dinleyicilerini kendinden soğutmaya devam edersen istediğin albümü yapmana izin vermeyecekler."

"Aynen," dedim kendimi beğenmiş bir tavırla. "Bu durumda müzik şirketinin beni kapıya koymasını neden umursayayım?"

"Çünkü müzik şirketleri para kazanmak için vardır ve pazarlayabilecekleri bir şey değilse, sıradaki albümünü çıkarmazlar. Bir Grammy daha kazanmak istiyorsan, meslektaşların tarafından ciddiye alınmak istiyorsan, tek şansın imajını düzeltmek. On yedi yaşından beri piyasaya yeni bir albüm sürmedin. Üstünden iki yıl geçti. Müzik sektöründe bu on yıl demektir."

"Adele albümlerini on dokuzunda ve yirmi beşinde piyasaya sürdü."

"Sen kahrolası Adele değilsin."

"Ben daha fazlasıyım," dedim ve bu bir böbürlenme değildi. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk.

On dört yaşında ilk albümümü piyasaya sürdüğümünden beri olağanüstü bir başarı yakalamıştım. Her albümüm çoklu-platin sertifikası kazanmışken, kendi adımla taşıyan albümüm *Ford* nadir Elmas sertifikasına layık görülecek kadar satış yapmıştı. O yıl turneye çıktığımda otuz farklı yerde konser vermiştim; hepsi koca koca stadyumlardı ve biletleri tamamen tükenmişti. Dünyada stadyum turnesi düzenleyen ondan az sanatçı vardı. Diğer herkes arenalara, oditoryumlara, büyük salonlara ve kulüplere sürgün edilmişti.

"Daha *fazlasıydın*," dedi Jim dobra dobra. "Aslında daha on dokuzunda popülerliğini yitirmenin eşiğindesin."

Jim eski korkumu dile getirdiğinde gerginleştim.

"Tebrikler, evlat. Bundan yirmi yıl sonra *Hollywood Squares*'te* bir iskemlede oturuyor olacaksın ve bir çocuk annesine, 'Oakley Ford kim?' diye soracak ve annesi diyecek ki..."

* Bir Amerikan yarışma programı -çn

“Anladım,” dedim gergin bir sesle.

“Hayır. Anlamıyorsun. Varlığın öyle kısa sürmüş olacak ki o ebeveyn çocuğuna dönüp şöyle diyecek, ‘Onun kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.’” Jim’in sesi yalvaran bir ton aldı. “Bak, Oak, kendi yapmak istediğin müzikte başarılı olmanı istiyorum ama bunun için benimle işbirliği yapmak zorundasın. Bu endüstri, kafası kokain ve güçten uçmuş bir grup beyaz erkek tarafından yönetiliyor. Siz sanatçıları hırpalamayı seviyorlar. Bundan heyecan duyuyorlar. Seni şamar oğlanı yapmaya karar vermeleri için ellerine daha fazla koz verme. Sen bundan daha iyisin. Sana inanıyorum fakat senin de kendine inanmaya başlaman gerekiyor.”

“Ben kendime inanıyorum.”

Acaba Jim’e de bana geldiği kadar sahte mi gelmişti sesim?

“O zaman ona göre davran.”

Çevirisi? Büyü artık.

Uzanıp telefonu elinden aldım. Adımın yanındaki takipçi sayısı hâlâ sekiz haneliydi. Milyonlarca insan beni takip ediyor ve PR ekibimin günlük olarak yayınladığı tüm saçmalıklardan zevk alıyordu. Ayakkabılarım. Ellerim. Tanrım, ellerimin fotoğrafı bir milyonun üzerinde beğeni almıştı ve hemen hemen aynı sayıda hayran kurgusunu ateşlemişti. O kızların çok canlı hayal güçleri vardı. Canlı, *edepsiz* hayal güçleri.

“Ne tavsiye ediyorsun?” diye mırıldandım.

Jim rahat bir nefes aldı. “Bir planım var. Biriyle çıkmanı istiyorum.”

“Asla. Kız arkadaş olayını zaten denedik.”

Ford’un piyasaya sürülmesi sırasında menajerlik şirketi bana April Showers’ı* ayarlamıştı. Evet, bu onun gerçek adıydı; ehliyetinde görmüştüm. April hırslı ve başarılı bir *reality* televizyon yıldızıydı ve hepimiz onun neyin ne olduğunu bildiğini düşünüyorduk. İkimizin de adını dergi kapaklarında tutacak ve internetteki tüm dedikodu sitelerinde manşete taşıyacak sahte bir iliş-

* (İng.) Nisan Yağmurları –çn

ki. Evet, belli kesimlerde nefret uyandıracaktı ancak medyanın aralıksız ilgisi ve yorumlar görünürlüğümüze tavan yaptıracaktı. Buradan Çin'e kadar her yerde herkes bizden bahsedecekti.

Basın stratejisi mükemmel çalışmıştı. Fotoğrafımız çekilmeden hapşırıramıyorduk bile. Altı ay boyunca ünlü dedikodularının en üst sırasındaydık ve *Ford* turnesi olağanüstü bir başarıydı. April o kadar çok defilenin ön sırasında oturmuştu ki bu kadar defile yapıldığını bile bilmiyordum. Hatta önemli bir ajansla iki yıllık, çok büyük bir modellik anlaşması imzalayacak kadar ilerlemişti.

Turnenin sonuna dek her şey harikaydı. Ne var ki ben dahil kimse, iki ergeni bir araya getirip birbirlerine âşıkmiş gibi davranmaları söylendiğinde ortaya bazı sıkıntıların çıkabileceğini fark edememişti. Ama o sıkıntılar kendilerini göstermişti. En büyük sorun neydi? April turne bittikten sonra ilişkimizin devam edeceğini düşünüyordu. Ona devam etmeyeceğini söylediğimde mutlu olmamıştı... Ve *tam olarak* ne kadar mutsuz olduğunu dünyaya duyurmak için yeterince büyük bir platforma sahipti.

"Bu yeni bir April hadisesi olmayacak," diye bana güvence verdi Jim. "Kırmızı halıda yürümeyi hayal eden ama bunun imkânsız olduğunu düşünen kızlara hitap etmek istiyoruz. Bir model veya bir yıldız istemiyoruz. Hayranlarının senin elde edilebilir olduğunu düşünmesini istiyoruz."

Yanlış olduğunu bile bile, "Bunu nasıl yapıyoruz?" diye sordum.

"Normal birini uyduruyoruz. Kız sana sosyal medya hesaplarından herkese açık olarak yazmaya başlıyor. Seninle çevrimiçi flörtleşiyor. İnsanlar etkileşiminizi görüyor. Ardından onu bir konsere davet ediyorsun. Tanışılıyorsunuz, âşık oluyorsunuz ve *buum*. Yeniden önemli bir çekicilik statüsüne yükseliyorsun."

"Hayranlarım April'dan nefret etmişti," diye hatırlattım ona.

"Bazıları nefret etse de milyonlarcası onu sevdi. Sıradan bir kıza âşık olursan bu sayı daha da artacak, milyonlarca insan seni

sevecek çünkü o kızların her biri sevgilinin kendileri gibi biri olduğunu düşünecek.”

Dişlerimi sıktım. “Hayır.”

Jim bana işkence etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorsa kesinlikle doğru yoldaydı çünkü sosyal medyadan nefret ederdim. Bebekken her adımımın fotoğrafları çekilmiş ve en yüksek teklifi verene satılmıştı. Hayırseverlik için, diye iddia etmişti annem sonradan. Herkes benim pek çok ânıma erişebiliyordu. Hayatımın bazı parçalarını gizli tutmak istiyordum, tam da bu yüzden birkaç kişiye bir servet ödüyordum ki o sosyal medya zırvasına elimi sürmek zorunda kalmayayım.

“Bunu yaparsan...” Jim cazip bir şeye dikkatimi çekmek ister gibi duraksadı. “King albümünü yapacak.”

Başımı öyle hızlı çevirdim ki Jim şaşkınlıkla geriye sıçradı. “Sen ciddi misin?”

Donovan King ülkedeki en iyi yapımcıydı. Rap’ten country’ye ve rock albümlerine her türle çalışır, birlikte çalıştığı sanatçıları birer efsaneye dönüştürürdü. Bir defasında, ona ne kadar çok para kazandıracak olursa olsun asla bir pop yıldızıyla ve onun ruhsuz, ticari müziğiyle uğraşmayacağını söylediği bir röportajını okumuştum. King’le çalışmak benim hayalimdi ama şimdiye dek yaptığım tüm teklifleri geri çevirmişti.

Ford’u yayınlamakla ilgilenmediyse neden bu son albümle ilgileniyordu? Neden şimdi?

Jim sırtıttı. Yani plastik suratının gülümsemesine izin verdiği kadar işte. “Evet. Eğer ciddiysen albümünle ilgileneceğini söyledi ama iyi niyetini görmek istiyor.”

“Peki iyi niyetimin göstergesi bir kız arkadaş mı?” diye sordum kuşkuyla.

“Bir kız arkadaş değil. Ünlü olmayan, sıradan bir kızla çıkmanın temsil ettiği şey. Bu, ayaklarının yere bastığını, para ve ün adına değil müzik adına müzik yaptığını gösterecek.”

“Benim ayaklarım *zaten* yere basıyor,” diye itiraz ettim.

Jim bir homurtuyla karşılık verdi. Başparmağıyla arkamızdaki Fransız kapıları işaret etti. "Söylesene... içeride kendinden geçmiş olan kızın adı ne?"

Büzülmemeye çalıştım. "Ben... bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kaşlarını çattı. "Nicky Novak'ın dün ne yaparken fotoğraflandığını biliyor musun?"

Başım dönmeye başlıyordu. "Novak'ın bunlarla ne ilgisi var?" Nicky Novak on altı yaşındaki bir pop yıldızıydı; hiç tanışmamıştık. Erkek pop müzik grubu çıkış albümünü kısa bir süre önce piyasaya sürmüştü ve görünüşe göre liste başına yükseliyordu. Grup, 1D'ye kafa tutuyordu.

"Bana Nick'in ne yaptığını sor," diye teşvik etti Jim.

"İyi. Her neyse. Novak ne yapıyordu?"

"Bovling oynuyordu." Menajerim kollarını göğsünde kavuşturdu. "Magazinciler tarafından kız arkadaşıyla, ortaokuldan beri çıktığı kızla, bir bovlng randevusunda görüntülendi."

"İyi, aferin ona." Bir kez daha gözlerimi devirdim. "Bovlinge gitmemi istiyorsun, öyle mi? King'i benimle çalışmaya *bunun* ikna edeceğini mi düşünüyorsun? Birkaç topu oluğa yuvarlamamı görmesinin?" Alaycılığımı sesime yansıtmamam zordu.

"Sana az önce ne istediğimi söyledim," diye homurdandı Jim. "King'in albümünü yapmasını istiyorsan ona ciddi olduğunu göstermen gerek. Adını bilmediğin kızlarla partilemeyi bırakıp sana yol gösterecek biriyle durulmaya hazır olduğunu."

"Ona bunu söyleyebilirim."

"Kanıt istiyor."

Bakışlarım tekrar okyanusa kaydı ve bir an orada dikilip köpüklü dalgaların kumsala çarpmasını izledim. Şu son iki yıldır üzerinde çalıştığım -hayır, üzerinde çalışmayı *denediğim* ve beceremediğim- albüm birdenbire benim için ulaşılabilir olmuştu. King gibi bir yapımcı, yaratıcılıkta tıkanıdığım bu dönemi aşma ve her zaman yapmak istediğim müzik türünü yapmama yardımcı olabilirdi.

Karşılığında tüm yapmam gereken normal biriyle çıkmak mıydı? Sanırım bunu yapabilirdim. Sonuçta her sanatçı, hayatının bir noktasında sanatı için fedakârlıkta bulunmak zorunda kalırdı.

Değil mi?

2

KIZ

“Hayır.”

“Daha ne istediğimi duymadın bile,” diye karşı çıktı ablam.

“Duymama gerek yok. Gözlerinde o bakış var.” Domuz pastırmasını mikrodalga fırından çıkardım ve her tabağa dörder dilim koydum.

“Hangi bakış?” Paisley yumurtaları karıştırmak için kullandığım kaşığın tersinden yansımalarını kontrol etti.

“Söyleyeceğin şeyden hoşlanmayacağımı ifade eden bakış.” İkizlerin kahvaltısının geri kalanını tabağa koyarken konuşmaya ara verdim. “Veya anlayamayacak kadar genç olduğumu.”

“Ha. Çoğu yetişkinden daha akli başında olduğunu herkes biliyor. Keşke daha düşüncesiz hareket etseydin. O zaman her şey daha kolay olurdu.”

“Kahvaltı hazır!” diye bağırdım.

Merdivenlerdeki ayakkabı patırtısı Paisley’ye iç geçirtti. Küçük erkek kardeşlerimiz inanılmaz gürültücüydü, inanılmaz miktarda yemek yerlerdi ve inanılmaz masraflı hâle gelmişlerdi. Tek söyleyebileceğim, şükürler olsun ki Paisley’nin yeni işi vardı. Paisley ebeveynlerimizden kalan az miktardaki sigorta parasıyla mucizeler yaratmış olsa bile iki yakamızı güçbela bir araya getiriyorduk. Ben de Sharkey’s’teki garsonluk işimle aile bütçesine katkıda bulunuyordum ama elimizde fazladan pek para kalmıyordu. Spencer ve Shane, üniversite masrafları ko-

nusunda endişelenmememiz gerektiğinde ısrar ediyordu çünkü ikisi de tam kapsamlı sporcu bursu almayı planlıyordu. Fakat burslar yemek yeme yarışı üzerinden verilmediği sürece buna bel bağlamayacaktım.

İkizler kahvaltı tabaklarına neredeyse balıklama atlarken Paisley sütlerini bardaklara doldurdu ve tabaklarının yanına birer kâğıt havlu itti. Mutfak havlusu yerine onları kullanmalarını umuyordum ama pek umudum da yoktu.

Sütlü kahvemi içerken on iki yaşındaki erkek kardeşlerimin muhtemelen altı öğün yiyecekleri günün ilk öğününü silip süpürmelerini izledim. Kardeşlerim Noel tatilinin kısılalığından yakınıırken ben de bu yıl onların aksine bir dersimin olmamasının ne kadar muhteşem olduğunu düşünüyordum.

“Vaughn,” dedi Paisley ısrarla. “Hâlâ seninle konuşmam gerekiyor.”

“Hayır dedim ya.”

“Ben ciddiylim.”

“Of, iyi. Konuş.”

“Dışarıda.” Başını hızla arka kapıya doğru salladı.

“Dinlemiyoruz,” dedi Spencer.

Shane onaylayarak başını salladı. Bu onların olayıydı. Spencer konuşurdu, Shane de aynı fikirde olmasa bile kardeşinin söylediği her şeye arka çıkardı.

“Dışarı.” Paisley’nin başını sallayışı bu kez acı verici görün- düğünden ona merhamet ettim.

“Önden buyur.”

Sineklik arkamızdan çarparak kapandı. Hızla soğuyan iç- ceğimden bir yudum daha içerken Paisley’nin doğru sözcükleri aramasını izledim; bu endişe vericiydi çünkü Paisley’nin ne di- yeceğini bilemediği olmazdı hiç.

“Tamam, beni sonuna kadar dinlemeni istiyorum. En sonuna kadar hiçbir şey söyleme.”

“Bu sabah Red Bull’u fazla mı kaçırdın?” diye sordum. İkimiz de Paisley’nin hafiften bir kafein bağımlılığı olduğunu biliyorduk.

“Vaughn!”

“Tamam. Tamam.” Dudaklarıma fermuar çektim. “Tek kelime daha yok.”

Gözlerini devirdi. “Dudaklarına fermuarı son sözünden sonra çekersin, öncesinde değil.”

“Ayrıntılar mayrıntılar. Konuş hadi. Söz veriyorum, lafını kesmeyeceğim.”

Derin bir nefes aldı. “Tamam, biliyorsun ki bana nihayet kendi ofis bölmemi verdiler, böylece artık masamı diğer asistanla paylaşmak zorunda değilim.”

Başım la onayladım. “Onlar” Diamond Yetenek Menajerliği’ndeki patronlarıydı. Paisley’nin resmî iş unvanı Marka Analiz Asistanı’ydı ama uygulamada kaliteli bir getir-götürçüydü: Ofis tekiler için kahve alır, zilyon tane fotokopi çeker ve toplantıları ayarlamak için delice çırpınırdı. Ablamın patronlarının Birleşmiş Milletler’den daha fazla toplantı yaptığına yemin edebilirdim.

“Ofis bölmemin duvarında ufak bir pano var. Oraya fotoğraf asmama izin verildiğinden dün birkaç fotoğraf götürdüm. İçlerinden biri, annemizle babamızın iskelede öpüştüğü, o sevdiğimiz fotoğraf. Ayrıca ikizlerin beyzbol kampındaki fotoğraflarından biri var. Bir de geçen ay sahilde doğum günün için yakığımız ateşin başında seni çektiğim fotoğrafı astım.”

Elimi sallayarak hızlanmasını söyleme dürtümle savaşmak zorunda kaldım. Paisley’nin sadede gelmesi *sonsuza dek* sürüyordu.

“Neyse, şunu dinle şimdi! Jim Tolson bölmemin yanından geçiyordu...”

“Jim Tolson kim?” diye sordum sessizlik yeminimi bozarak.

“Patronumun kardeşi. Dünyanın en ünlü müzisyenlerinden bazılarının kariyerini yönetiyor.” Paisley öyle heyecanlıydı ki yanakları kızarmıştı. “Oradan geçiyordu ve panomda senin fotoğrafını gördü. Bana onu bir dakikalığına ödünç alıp alamayacağını sordu...”

“Ayy! Bu hikâyenin gittiği yönden hoşlanmadım.”

Bana ters bir bakış attı. "Henüz bitirmedim. Ben bitirene kadar sessiz kalmaya söz verdin."

Bir iç geçirmeyi bastırdım. "Üzgünüm."

"Ben de, Tabii, buyurun ama geri getirmeyi unutmayın çünkü o kız kardeşimin en sevdiğim fotoğrafı, dedim. Böylece fotoğrafı aldı ve kardeşinin ofisinde bir süreliğine gözden kayboldu. Tüm o asistanları içeri çağırdı ve hepsi senin fotoğrafınla ilgili konuşuyordu..."

Tamam, şimdi durumun gittiği yönden gerçekten hoşlanmıyordum.

"Ajansta önemli bir konu ele alınıyordu," diye ekledi Paisley. "Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu çünkü ben düşük pozisyondaki bir asistanım fakat Bay Tolson ofise bir girip bir çıkıyordu. Hafta boyunca kardeşiyle tartıştı ve konferans odasında gizli toplantılar yapıp durdular."

Yemin ederim ki biraz daha sadede gelmezse aklımı kaçıracaktım.

"Günün sonunda patronum Leo beni Jim'in ofisine çağırdı ve bana seninle ilgili sorular sormaya başladılar." Endişeli bakışımı görmüş olacak ki beni rahatlatmak için çabuk davrandı. "Fazla kişisel şeyler değildi. Jim kaç yaşında olduğunu, ilgi alanlarını öğrenmek istedi. Başının yasalarla derde girip girmediğini..."

"İ, efendim?"

Paisley sıkıntıyla somurttu. "Sadece bir suçlu olmadığından emin olmak istedi."

Sessizlik yemininin canı cehenneme. Ona sadık kalamayacak kadar kafam karışmıştı. "Bu temsilci..."

"Menajer," diye düzeltti.

"Menajer..." Gözlerimi devirdim. "Bu menajer neden benimle bu kadar ilgileniyor? Onun müzisyenlerin kariyerlerini yönettiğini söyledin... Beni müşteri olarak bağlamaya mı çalışıyor? Ona müzik yeteneğim olmadığını söyledin, değil mi?"

"Ah, kesinlikle. Sorularından biri buydu: Bir 'müzikal tutkunun' olup olmadığı." Bunu havada tırnak işareti yaparak söyle-

mişti. “Ona senin (a) müziğe yetenekli olmadığını ve (b) öğretmen olmakla ilgilendiğini söylediğimde hayli mutlu oldu.”

“Öyleyse bu bir çöpçatanlık olayı mı? Çünkü tiksindirici. Bu adam kaç yaşında?” diye şüpheyile sordum.

Bir elini salladı. “Otuzlarında sanırım. Ama olay bu değil.”

“Bir *olay* var mı? Çünkü kuşku duymaya başlıyorum.”

Paisley bir an için duraksadı. Ardından sonraki sözlerini bir nefeste söyleyiverdi. “Bu sene için Oakley Ford’un kız arkadaşı numarası yapmanı istiyorlar.”

Beton basamaklara tükürükle karışık ılık kahve püskürttüm. “Ne?”

“Seni temin ederim ki kulağa geldiği kadar kötü değil.”

Bir elini genellikle kusursuzca şekil verilmiş siyah, küt kesim saçlarının arasından geçirdi ve ilk kez saçlarının yan taraflarının havaya dikilmiş olduğunu fark ettim. Paisley parlak saçlarının tepesinden her akşam parlattığı topuksuz ayakkabılarının uçlarına kadar çoğu zaman çok bakımlıydı.

“Bay Tolson senin bu iş için mükemmel olduğunu düşünüyor,” dedi bana. “Güzel olduğunu ama bunun abartılı bir tarzla sergilenen bir güzellik olmadığını söyledi. Daha çok doğal, komşu kızı tipindeymişsin. Seni ayakları yere basan biri olarak tarif ettim ve bunun Oakley’yi tamamlayacağına inanıyor çünkü Oakley bazen aşırı hisli olabiliyormuş...”

“Tamam, biraz geri gidelim,” diye lafını kestim. “Pop ikonu Oakley Ford’dan mı bahsediyorsun? Eski Victoria’s Secret mankenlerinden bir telefon rehberi oluşturabilecek kadar çok kızın adını vücuduna dövme yaptırmış Oakley Ford’dan? Angkor Wat’ta bir keşişe pantolonunu çıkarttırmayı deneyen ve az kalsın uluslararası bir hadiseye sebep olan Oakley Ford’dan? O Oakley Ford’dan mı?”

“Evet, o.” Paisley yüzünü buruşturdu. “Bununla birlikte vücudunda yalnızca bir kadının adının dövmesi var ve o da annesi.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bunu sana o mu söyledi yoksa şahsi bir araştırma mı yaptın?”

Oakley on dokuz yaşında ve Paisley de yirmi üçündeydi, yani sanırım bu *olabilirdi* ama bir bakıma mide bulandırıcıydı. Sebebi oğlanın daha genç olması değil, Paisley'nin ünlü bir pisliğin kenara attığı biri olmak için fazla değerli olmasıydı.

"Öf, Vaughn."

"Bak, eğer bu konuda ciddiysen, cevabım yine de hayır. Aslında hayır demek için öyle çok sebep var ki hepsini listeleyecek vaktimiz olduğundan bile emin değilim. Yine de sebeplerden birini söyleyeyim: Ben Oakley Ford'dan hoşlanmıyorum bile."

"Geçmişte albümünü, nasıl desem, üç ay boyunca falan tekrar tekrar çaldın."

"On beş yaşındaydım!" Oakley Ford hayatımda bir süreçti. Tıpkı en yakın arkadaş kolyeleri ve Hannah Montana gibi. Ayrıca adamın soytarlıkları cidden sevimsizleşmişti. Bir kulüpte rasgele bir kızla yiyiştği onuncu fotoğrafından falan sonra benim gözümde iğrenç birine dönüşmüştü.

Paisley elini bir kez daha saçlarının arasından geçirdi. "Bunun eğitimine ara verdiğin yıl olduğunu biliyorum. Ve emin ol, ben de bu molanın tadını çıkarmanı istiyorum. Ancak bu iş çok fazla zamanını almayacak. Gün aşırı bir, bilemedin iki saat. Birkaç akşam. Birkaç hafta sonu. Sharkey's'te garsonluk yapmanla aynı şey."

"Hımm, unuttuğun bir şey yok mu?"

Gözlerini kırpıştırarak boş boş baktı. "Ne?"

"Benim bir erkek arkadaşım var."

"W mi?"

"Evet, W." Paisley her nedense W'den nefret ediyordu. Abılam, aptal bir adı alan aptalın teki olduğunu söylüyordu ama onu yine de seviyordum. William Wilkerson en harika isim değildi belki ama bu onun suçu değildi sonuçta. Ayrıca ona bu yüzden W diye hitap ediyorduk. "Oakley Ford'la numaradan çıkmak isteyen düzinelerce kız vardır. Büyük ihtimalle Wilshire'da Four Seasons civarında yürürse oradan arabayla geçen ilk kıza eliyle işaret edip tam beş saniye içinde onu bir otel odasına atabilir."

“Tüm sorun da bu.” Paisley kollarını yukarı savurdu. “Daha önce onunla sahte kız arkadaş işini denemişler fakat kız ona âşık olmuş ve Oakley kızın kalbini kırmış. Bence oğlanla ilgili çıkan kötü haberlerin yarısının sorumlusu o kız.”

“April Showers’tan mı bahsediyorsun?” dedim soluğum keşilerek. “O ilişki *sahte* miymiş? Ah, Tanrım, ShOak’a inanmıştım. Çocukluk hayallerim yıkıldı.” Dalga geçiyordum ama ciddi olan bir yanımda vardı. On beşinci yaşım benim için zor bir yıldır ve bunun tek sebebi ebeveynlerimin o yıl ölmüş olması değildi.

Paisley omzuma bir yumruk attı. “Az önce ondan hoşlanmadığımı söyledin.”

“Şey, onun hakkındaki fikrim April’ı o Brezilyalı bikini modeliyle aldattıktan sonra değişmişti.” Dudağımın kenarını dişledim. “Sahiden mi sahteymiş?”

“Sahiden.”

Hımm. Oakley’yle ilgili fikrimi tekrar gözden geçirmem gerekebilirdi. Yine de bu, numaradan sepetlenecek ve numaradan aldatılacak sıradaki sahte kız arkadaşı olmak istediğim anlamına gelmiyordu.

“Yani bunu yapacak mısın?”

Ona uzun uzun baktım. “Sharkey’s’te bir gecede birkaç yüz dolar kazanıyorum. Noel’den önce bütçemizin idare ettiğini söylemiştin.” Gözlerimi kıstım. “Bana söylemediğin bir şey mi var?”

Geçen sene Paisley’yi sabahın ikisinde yemek masasında ağlarken bulmuştum. Annemizle babamızın bizi harika bir finansal durumda bırakmadığını itiraf etmişti. Sigorta parası başta bizi ayakta tutmuştu ama önceki yaz tüm faturaları ödeyebilmek için ikinci bir ipotek kredisi almıştı ve bir işe girmek için üniversiteyi bırakmayı düşünüyordu. Dehşete kapılmış hâlde yanına oturmuş ve her şeyi benimle birlikte tekrar gözden geçirmesini istemiştik çünkü mezuniyetine bir sene kalmıştı. Bunun üstüne, lise derslerimi tamamlamak için yaz dersleri, çevrimiçi dersler ve okulun özel izniyle ileri seviye dersler alarak diplomamı erken-

den edinmiştim. Sonrasında da bir iş bulmuştum. Biftek ve göbük salata servis etmek pek çekici değildi ama faturaları ödüyordu.

Veya ben öyle zannediyordum.

“Hayır. Btcemiz fena değil. Yani...” Sesi canlılığını yitirdi.

“yleyse cevabım hayır.” LA’in diğer yönüyle hiç ilgilenmemiştim. Bana çok yapay geliyordu ve ben zaten yeterince numara yapıyordum.

Elim sineklikli kapıdayken Paisley sıradaki bombasını patlattı. “Sana ayda yirmi bin ödeyecekler.”

Yavaşça ona döndüm, ağzım açık kalmıştı. “Hassiktir! Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Küfretme,” dedi otomatikman ama gözleri heyecandan ışıl ışıldı. “stelik bu bir yıllık bir anlaşma.”

“Bu...”

“Oğlanları niversiteye gönderir mi? İki ipoteğimizi de der mi? Bizim için her şeyi kolaylaştırır mı? Evet.”

Aşır zamiş kkllerimi üfleyerek yüzümden ittim. Teklif *deliceydi*. Kim sıradan bir kıza bir yıllığına bir pop yıldızının kız arkadaşıymış numarası yapması için böyle mantıkdışı miktarda para derdi? Belki bu miktar eğlence sektöründe normaldi fakat ben ilkokul ğretmeni ebeveynlerle bymştm.

Birdenbire, hayatta olup duysalardı annemle babamın bu çılgın teklife ne diyeceğini merak ettim. Bunu yapmam için beni teşvik mi ederlerdi yoksa bana kaçıp canımı kurtarmamı mı söylerlerdi? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Onlar yeni fırsatları keşfetme, az tercih edilmiş yoldan gitme taraftarıydı. En sevdiğim özelliklerinden biri de buydu ve eğlenmeyi seven, atılgan ebeveynlerimi özlüyordum. Onları çok özlüyordum.

Gerçi para sıkıntısı çekmemizin sebebi biraz da onların bu plansız hareket etme dşknlgyd.

“Böyle bir fırsat her gün karşına çıkmaz ama evet demek zorunda değilsin,” diye bana güvence verdi Paisley. Sözleri başka, gergin ses tonu bambaşka bir şey söylüyordu.

“Bununla ilgili düşünmek için ne kadar vaktim var?”

“Jim Tolson yarın sabah bir cevap istiyor. Ve cevabın evetse, ajansa gelip onunla ve Oakley’yle tanışmanı bekliyor.”

Oakley. Oakley kahrolası Ford.

Bu... saçmalıktı.

“Peki, bu konuda düşüneceğim.” Nefesimi dışarı bıraktım.
“Cevabımı sabah alırsın.”

Ayda yirmi bin dolar, Vaughn...

Tamam. Cevabımın ne olacağını ikimizin de bildiğine oldukça emindim.

3

KIZ

Evet dedim.

Çünkü (1) bu çok paraydı. Ve (2) *bu çok paraydı*.

Sanırım bu beni bir çeşit servet avcısı yapıyordu? Durumunun kesin tanıma uyduğundan emin değildim ama ertesi sabah Paisley'nin peşinden asansöre binerken kendimi bir servet avcısı gibi hissettiğimi inkâr edemezdim.

Diamond Yetenek Menajerliği bir binanın tamamını kaplıyordu. Sadece birkaç kattan ibaret değildi; bir-asansöre-ve-bir-güvenlik-ekibine-ihtiyaç-duyan, camla kaplı koca bir binanın tamamı. Kulaklıkları, kaş çatan ama seksi güvenlikçiler benim tüylerimi diken diken etse de Paisley el sallayarak yanlarından geçip gitti. Onun hareketini örnek aldım. Keşke bu sabah o ikinci bardak kahveyi içmemiş olsaydım. Bir metcezir dalgası gibi midemde çalkalanıyordu.

Asansörler parlak pirinç kaplamaydı ve başlarında tek görevi onlara sürekli bir temizleyici sıkıp silmekmiş gibi görünen takım elbiseli bir adam duruyordu. Bir dağın yan tarafına yakışacak büyüklükte bir çenesi ve herhangi bir futbol oyuncusununkiyle yarışacak sıkılıkta bir poposu vardı.

Paisley koyu ahşap fonda büyük altın harflerle Müzik Bölümü yazısıyla süslenmiş altıncı katta asansörden indi. Resepsiyon görevlisi magazin dergi kapaklarındaki aktrislerin yarısından

daha güzeldi. Kusursuzca çerçevelenmiş dudaklarına ve harika kuyruklu göz kalemine aval aval bakmamaya çalıştım.

Resepsiyon masasının yanından geçerken Paisley, “Gözlerini dikmiş bakıyorsun,” diye mırıldandı ağzının içinden.

“Elimde değil. Diamond yalnızca kendi filmlerinde yıldız olabilecek insanları mı işe alıyor?”

“Görünüş her şey değildir,” dedi hafife alarak ama ona inanmadım çünkü belli ki Diamond fotoğraflı başvurular talep ediyordu. Gösteri dünyasında çalışmak için, sahne arkasında bile olsanız güzel olmak zorunda olduğunuzu tahmin ediyordum.

Biri bize büyük bir konferans odasına kadar eşlik etti. İçeri girdiğimde donakaldım. Burası insanla doluydu. En az on kişi vardı.

Hızla masayı gözden geçirdim ancak kimseyi tanıımıyordum. Tanıyabileceğim tek kişi, bu toplantının konusu olan kişi, burada bile değildi.

Uzun boylu, koyu renk saçlı ve plastik ciltli bir adam masanın başından ayağa kalktı. “Günaydın Vaughn. Ben Oakley’nin menajeri Jim Tolson. Seninle tanıştığıma memnun oldum.”

Uzattığı eli beceriksizce sıktım. “Ben de memnun oldum, Bay Tolson.”

“Lütfen bana Jim de. Otursana. Sen de, Paisley.”

Ablam ve ben onunlike en yakın iskemlelere yerleşirken Jim masanın etrafında dolaşarak güçbela takip edebildiğim bir dizi takdimde bulundu.

“Bu, Oakley’nin reklamcısı Claudia Hamilton ve onun ekibi.” İri memeli, kızıl saçlı bir kadını ve onun iki yanında oturan üç kişiyi, iki erkek ve bir kadın, işaret etti. Sonra eli masanın diğer tarafındaki soğuk yüzlü üç adama doğru çevrildi. “Nigel Bahri ve ortakları. Oakley’nin avukatları.”

Avukatlar mı? Masanın altından elimi sıkan Paisley’ye paniğe kapılmış bir bakış attım.

“Son olarak da asistanım Nina...” başıyla sağ tarafındaki minyon sarışını işaret etti, “ve asistanları. Greg...” sol tarafın-

daki Afroamerikalı adamı gösterdi, “ve Max,” diyerek Greg’in yanındaki hafifçe kilolu adama doğru başını eğdi.

Tanrım. Asistanının asistanları mı vardı?

Jim, takdimleri aradan çıkarır çıkarmaz asıl konuya gelmekte hiç vakit kaybetmedi. “Ablan sana bu planın kimi ayrıntılarından bahsetmiştir ama ben daha fazlasını anlatmadan önce sana bazı sorularım var.”

“İl. Tamam. Sorabilirsin.” Sesim bu kocaman konferans odasında alışılmadık ölçüde yüksek geldi. Yankı sonsuzmuş gibi hissettim.

“Neden sen bize biraz kendinden bahsederek başlamıyorsun?” diye önerdi.

Ne söylememi istediğinden emin değildim. Hayat hikâyemi ortaya dökmemi mi bekliyordu? *Şey, Kaliforniya’da doğdum. El Segundo’da yaşıyorum. Ebeveynlerim bir araba kazasında öldüğünde ben on beş yaşındaydım.*

Veya belki önemsiz bazı bilgiler istiyordu? *En sevdiğim renk yeşil. Kelebeklerden korkarım. Kedilerden nefret ederim.*

Kafa karışıklığım yüzüme yansımış olmalıydı çünkü Jim bana birkaç yönlendirme verdi. “İlgi alanların neler? Liseden sonra ne yapmayı amaçlıyorsun?”

“Ah, liseyi çoktan bitirdim,” diye bildirdim.

“Üniversitede misin?” Reklamcı Claudia dönüp Paisley’ye kaş çattı. “Dersleri kaçırmaması gerekebilir. Kaç yaşındaydın?”

“On yedi.”

“Kaliforniya’da reşit olma yaşı on sekizdir.” Bu hatırlatma masanın avukatların bir arada oturduğu ucundan geldi.

Claudia boş verircesine elini salladı. “Onlar çıkıyor. Fazlası yok. Ayrıca Oakley’nin dinleyici kitlesi çoğunlukla genç kızlar. Daha büyük biriyle aynı etkiyi yaratmayacaktır.” Bana döndü. “Şu anda ne yapıyorsun?”

“Çalışıyorum. Ailemize yardım etmek için çalışmak amacıyla eğitimime bir yıl ara verdim.” Bunu birçok kez söylemişim fa-

kat annemle babamın öldüğüne laf arasında değinmek bile hâlâ kalbimi sıkıştırıyordu.

“Paisley ve Vaughn’un ebeveynleri iki yıl önce öldü,” diye açıkladı Jim.

Yüzü sevinçle parlayan Claudia dışında tüm masanın bize acıyan bakışlar atmasıyla Paisley ve ben sindik. Claudia, “Harikulade. Zeki, azimli bir yetim,” derken son derece tiz sesi kulaklarımı acıttı. “Bu özgeçmiş gittikçe daha iyi oluyor. O tam anlamıyla aradığımız kişi.”

Biz mi? Kafam daha da karıştı. Bunun benim Oakley Ford’un kız arkadaşı numarası yapmamla ilgili olduğunu sanıyordum, öyleyse neden yabancılarla dolu bir konferans odasındaydım? Müstakbel sahte erkek arkadaşımın da burada olması gerekmez miydi?

“Üniversiteye gitmeyi planlıyor musun?” diye sordu Jim.

Başım la onayladım. “USC ve Cal State’e kabul edildim ama gelecek güz dönemine kadar erteledim.” Terli avuçlarımı kot pantolonuma silerken okuldan önce gerçek hayatı deneyimlemek istediğim ama eninde sonunda öğretmenlik mesleğine atılmayı hedeflediğimle ilgili çalışılmış konuşmamı sundum.

Gözümün ucuyla Claudia’nın “ekibinin” dikkatli notlar aldığını fark ettim. Çizim yapmaktan hoşlandığım yönündeki itirafım PR kısmında birçok ilgili bakışı tetikledi.

“Peki bu işte iyi misin?” diye sordu Claudia açık açık.

Omuz silktim. “Fena değilim sanırım. Çoğunlukla karakalem çizim yapıyorum. Genelde yalnızca yüzleri çizerim.”

“Alçakgönüllülük ediyor,” diye fikrini açıkça belirtti Paisley, sesi kararlıydı. “Vaughn’un çizimleri büyüleyicidir.”

Claudia mavi gözleri heyecanla parlayarak ekibine döndü ve çok geçmeden dört ses ahenkle yükseldi, “Hayran çizimi!”

“Affedersiniz... ne?” dedim şaşkınlıkla.

“İlk teması böyle kuracağız. Çeşitli çevrimiçi tatlı tanışmalar üzerine beyin fırtınası yapıyorduk fakat hepsi çok yapmacık geliyordu. Ancak bunda potansiyel var. Şunu kafanda canlan-

dır: Oakley'nin kendi çizdiği muhteşem bir eskizini Twitter'da paylaşıyorsun ve Oakley öyle etkileniyor ki tweetine *cevap veriyor!*" Anlattığı plan Oakley'nin tiz sesli reklamcısını gittikçe daha fazla heyecanlandırırken el hareketleri hızlanmaya başladı. "Üstelik takipçileri bunu fark edecektir çünkü Oakley tweetlere çok nadir cevap verir. Oakley sana resminin onu nasıl *etkilediğini* söylüyor. Gözlerini doldurmuş. Birkaç kez birbirinize tweet atıyorsunuz ve sonra..." Etkiyi güçlendirmek için duraksadı. "*Seni takip ediyor.*"

Bu, üç asistanının eşzamanlı olarak iç çekmesine yol açtı.

"Evet," dedi içlerinden biri başını coşkuyla sallarken.

"Ama," diye araya girdi bir diğeri tereddütle, "abla meselesini irdelememiz lazım."

"Doğru," diye hemfikir oldu Claudia. "Hımm. Evet."

Paisley ve ben şaşkın şaşkın bakiştık. Sanki bu insanlar farklı bir dilde konuşuyordu.

Jim ifademizi gördü ve çabucak açıklığa kavuşturdu. "Paisley'nin bu ajansta çalıştığı gerçeği şüphesiz ortaya çıkacaktır. Basın bunu araştırdığında, ortaya bu ilişkinin Oakley'nin menajeri tarafından düzenlenmiş bir dümen olduğuna dair rasgele teoriler atılacaktır..."

Bir homurtu çıkarmaktan kendimi alamadım.

Bu gerçek Jim'i benim kadar eğlendirmiş görünmüyordu. "Tasadüfe bakın ki o menajer bu ajansın yöneticisiyle akraba. Dolayısıyla bir Diamond çalışanının kız kardeşinin neden birdenbire ajans müşterilerinden biriyle yakın bir bağ kurduğuna inandırıcı bir gerekçe sağlamamız gerekiyor."

"Olayı tasadüfe bağlarız," dedi Claudia eksiksiz bir özgüvenle. "Vaughn'un Oakley'ye attığı tweetlerinden biri şöyle olur..." bir manşeti naklediyormuş gibi parmaklarını havada hareket ettirdi, "'Şu işe bak! Ablamın seni temsil eden ajansta çalıştığını fark ettim! Bu ne kadar müthiş!'"

Gözlerimi devirmemeye çalıştım.

"Bu işe yarayabilir," dedi Jim düşünceli bir şekilde. "Sonra-

sında Paisley'nin..." bakışlarını ablama çevirdi, "ilişkinizdeki rolü hakkında kısa bir röportaj vermesini ayarlarız."

"Benim rolüm mü?" Paisley'nin sesi kuşkulu geliyordu.

Claudia besbelli Jim'in aklını okuyabiliyordu çünkü yeniden başını desteklercesine sallamaya başladı. Bu tempoyla başının hâlâ boynuna bağlı kalması şaşırtıcıydı. "Evet, Oakley'nin menajerinin seni kardeşinin ofisine çağırıp Oakley'nin kız kardeşinin telefon numarasını istediğini söylediğinde bir an inanmadığınla ilgili bir demeçte bulunursun."

Paisley de başını olumlu anlamda sallamaya başladığında az kalsın uzanıp ona bir tane şaplak atacaktım. Neden bu insanların çılgınlığını besliyordu?

"Vaughn'a birkaç sorum daha var," dedi Jim. "Ablan senin biriyle çıktığını söyledi?"

W'nin hatırlatılmasıyla Paisley'nin dudaklarının nasıl hafifçe kıvrıldığı gözümünden kaçmadı. Günün birinde bunu sindirip benim o oğlana âşık olduğumu kabul etmesi gerekecekti.

"Evet, bir erkek arkadaşım var," diye cevap verdim beceriksizce. "Ve aslında Twitter ve Instagram hesaplarımda ikimizin bir sürü fotoğrafı bulunuyor."

Jim sessizliğe bürünen Claudia'ya döndü. Enerjik kafasının içinde dönüp duran çarkları görebiliyordum.

"Sosyal medyanda ayrıldığını ilan edeceksin," diye karar verdi Claudia. "İki... hayır, üç haftayı ayrılığa odaklanarak geçireceğiz. Önce ilişkinin sona erdiğini ilan eden ümitsiz gönderini yayınlayacaksın, sonra yas sürecini belgelendireceğiz: Nasıl üzgün olduğunu ve..."

"Oakley Ford'un albümlerini tekrar tekrar dinlediğini," diye neşeyle tamamladı asistanlardan biri.

Claudia'nın gözleri parladı. "Evet!" Ellerini birbirine vurdu. "Oakley'nin müziği seni aşk acısının karanlık boşluğundan çekip çıkarıyor."

Neredeyse öğürecektim.

“Bu da sana onun yüzünü çizmen için ilham veriyor, devamında da tatlı sosyal medya tanışmamızla sonuçlanıyor.” Jim’e göz attı. “Hâlâ işe yarar.”

Jim memnun görünüyordu. “Pekâlâ. Vaughn’un görünüşünü ne yapacağız? Bununla ilgili ne düşünüyoruz?”

Masadaki herkes başını bana çevirdi. Beni mikroskop altındaki bir numuneymişim gibi değerlendirirken bakışları içime işliyordu. Yanaklarım ısındı ve Paisley bir kez daha elimi sıktı.

Birdenbire eleştiriler akın etmeye başladı.

“Kâküller fazla uzun,” diye cırladı Claudia. “Onları kesip düzelterek.”

“Saçlarının da bir kesime ihtiyacı var. Hem kahverenginin o tonu çok sahte görünüyor.”

“Bu benim gerçek saç rengim!” diye isyan etsem de kimse bana kulak asmadı.

“Kehribar rengi gözleri hoş. Altın beneklerini beğendim. Renkli lenslerden vazgeçeceğiz.”

“Tişörtü biraz fazla bol. Tüm tişörtlerin böyle bol mudur, Vaughn?”

“Tercih ettiğimiz şey normallik değil mi?” diye karşı çıktı biri. “Onu güzelleştirirsek hayranlar onunla bağ kuramaz.”

Hayatım boyunca daha fazla aşağılanmamıştım.

“Ah, son bir şey daha,” dedi Claudia aniden. “Bakire misin?”

Lafımı geri aldım... Daha fazla utandırılmak mümkünmüş. Masadaki diğer kişilerden bir ikisi öksürdü. Jim odanın dışındaki koridorun trafiği büyüleyiciymiş gibi bir tavır takınırken masanın diğer ucundaki avukatlar duygusuz gözlerle boş boş bakıyordu.

“Buna cevap vermek zorunda mıyım?” Başını iki yana sallayan ablama karanlık bir bakış attım.

“Bu önemli olamaz,” dedi Paisley patronu sayılabilecek adama.

Jim onu duymazdan geldi. Belli ki bu sorunun cevaplanmasını o da istiyordu.

Bana destek olduğu için ablama sarılmak istiyordum. Yanaklarımın resmen Claudia'nın saçları kadar kırmızı olduğuna epey emindim.

"Vaughn'un geçmişinde bir tür seks skandalı olduğundan endişeliyseniz, endişelenmeyin," diye güvence verdi ablam masadakilere. "Vaughn iyi kızın tanımıdır."

Nedenini bilmesem de Paisley'nin bana bakış acısı beni biraz incitti. Demek istediğim, Bayan Baş Belası olmadığımı biliyordum ama azize de değildim.

Claudia omuz silkti. "Buna rağmen kapsamlı bir geçmiş araştırması yapacağız."

Geçmiş araştırması mı? Cinsel hayatımın durumu birinin raporunda gözler önüne mi serilecekti? Jim araya girdiğinde öfkeyle haykırmak üzereydim.

"Tamam, sanırım bu düzenlemenin umut vadettiğinde hepimiz hemfikiriz." Jim ellerini kavuşturup masanın avukatların oturduğu tarafa göz gezdirdi. "Nigel, neden sen ve çocuklar kabataslak bir sözleşme düzenleyip öngördüğünüz tüm müzakerelere noktalarını not etmiyorsunuz? Oakley bir saat içinde burada olur, böylece o geldiğinde daha ince detaylara inebiliriz."

Kaşlarımı çattım. Majesteleri buraya gelene kadar hepimizin yaklaşık bir saat beklemesi mi gerekiyordu? Diğer yandan şimdi üzerinde düşününce, benim bir avukata ihtiyacım var mıydı? Bu soruyu Paisley'ye fısıldadım ve o da patronuna söyledi.

"Sözleşme çok anlaşılır olacak," diye garanti verdi Jim. "Temelde bir hizmet sözleşmesini kabul ettiğini ve görevlerini daha fazla icra edemediğin takdirde, ne zaman olursa, sözleşmeye son verileceğini belirtecek. O zamana dek aldığın tüm mal veya para sende kalacak."

Dudağımı ısırdım. Bu iş iyice karmaşık gelmeye başlıyordu. Ancak herhalde işin içine yirmi bin dolar –ayda!– girdiğinde karmaşık olması da şaşırtıcı değildi.

"Peki şuna ne dersin?" diye önerdi Jim. "Neden Oakley'yle oturup sözleşmenin ayrıntılarını incelemiyoruz? Ardından an-

laşmayı Nigel'in metin taslaklarından okuyabilir ve eylem planımızın ne olacağına *ondan sonra* karar verebilirsin."

"Tamam," diye cevap verdim çünkü durumun saçmalığına rağmen bu dediği bana çok mantıklı gelmişti.

Yanımda Paisley bana göz kırptı ve başparmağını yukarı kaldırarak pek de üstü kapalı olmayan bir şekilde cesaret verdi. Ona soluk bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Sadece bunu neden yaptığımı hatırlamalıyım: Böylece erkek kardeşlerim üniversiteye gidebilirdi, böylece Paisley faturaları nasıl ödeyeceğimiz konusunda endişelenmeyi bırakabilirdi... Sadece bunlara odaklanmalıyım, o zaman belki kusacak gibi hissetmezdim.

4

KIZ

Açtım ve midem bu gerçeği son otuz dakikadır ilan ediyordu. Ancak saat öğlene yaklaştığı ve Oakley Ford hâlâ ortalıkta görünmediği hâlde kimse öğle yemeği için bir ara vermeyi teklif etmiyordu. İki saat olmuştu. Jim ve avukatlar odadan ayrılmış olsa da diğer herkes iskemlelerine yapışmıştı.

“Al bakalım, bir granola barı, bir de kola.” Paisley atıştırma-
lıkları masada önüme koydu

“Burada çalışmaktan hoşlanman boşuna değilmiş,” diye ona takıldım. “Bedava öğle yemekleri çok lüks.”

Ama açlıktan öldüğümünden granola barın yarısını ağzıma tıktım; tam da o anda Oakley Ford kapıyı açıverdi.

Ağaç gövdesi gibi kolları olan iki irikıyım adam onun arkasından içeri girdi. Biri kendini girişin yanına sabitlerken diğeri şarkıcının peşine takıldı. Jim ve avukatların içeri girip kapıyı kapattıklarını güçbela fark ettim çünkü Oakley’ye gözümü dikip bakmakla fazla meşguldüm.

Düşündüğümünden daha uzun boyluydu. Hollywood’daki herkesin boyu kısaydı. Zac Efron benim bir metre altmış sekiz santimlik boyumdan pek uzun değildi. Daniel Radcliffe de aynı boylardaydı. Bir doksan üç boyundaki Ansel Elgort hakiki bir devdi. Oakley, Elgort’la aynı boyda görünüyordu ama ondan çok daha kaslıydı.

Yüz yüzeyken daha da çekiciydi. Çekiciliği, önleri havaya di-

kilmiş ve arkaları kısa kesilmiş saman sarısı saçlarından kaynaklanmıyordu. Veya yosun yeşili gözlerinden. Ya da keskin hatlı çenesinden. Gerçekten de bir aurası vardı. Böyle şeylerden bahsedildiğini duyuyor insan ama bizzat deneyimleyene dek gerçek olduğuna inanmıyor.

Ama onda bu aura dedikleri şey vardı.

Odadaki herkes tepki veriyordu. İnsanlar oturdukları yerde dikleşiıyor ve giysilerini düzeltiyordu. Paisley'nin kusursuz saçlarını yatıştırmaya çalıştığı belli belirsiz dikkatimi çekti.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Oakley'nin kotu, bir şişe su almak için b feye uzandığında altındaki i amaşının markasını açığa çıkaracak kadar düşük kesimdi. Kol kasları epey göze çarpıyordu, şişenin kapağını çevirip açarken gerilen sağ pazısını hayranlıkla izledim. O kaslar bana birkaç ay önce *Vogue* dergisi için verdiği röportajdaki üst-söz fotoğraflarını hatırlatıyordu. Röportaj tüm internete yayılmıştı çünkü iki sayfalık yazı, onun yalnızca i amaşıyla poz verdiği bir fotoğrafla süslenmişti ve amaşının ağ kısmının boyutu, herkesin baksırının altına bir çorap sıkıştırıp sıkıştırmadığıyla ilgili yorum yapmasına yol açmıştı.

Granola barımı yediğimi unuttum. Bir grup avukatla birlikte bir masada oturduğumu unuttum. Kendi adımı unuttum.

" zg n m. Trafik," dedi masanın en ucundaki iskemlesine oturmadan önce. Koruması omzunun üstünde dikiliyordu.

Başımla onayladığımı fark ettim çünkü LA trafiğı berbattı. Elbette bu güzel tanrı başka bir şey yaptığı için biz sıradan ölümlüleri bekletmezdi... Saçları ıslak mıydı? Yeni mi *duş* almıştı? Bu konferans odası ısınıyor muydu?

Bu, Oakley Ford'du ve on beş yaşındayken albümünü *sahiden* tekrar tekrar dinlerdim. Ve tamam, ona mini minnacık bir aşk beslemiş olabilirdim, bu yüzden kız arkadaşını aldattığında çok üzülmüştüm. Sahte kız arkadaşını.

Benim olacağım gibi.

Sahte.

Sahtelikten hoşlanmazdım ama bunda iyiydim. Yani, numara yapmakta.

Paisley beni dürttü.

“Ne?” O zaman o aptal granola barın hâlâ ağzımdan sarktığını fark ettim.

Odayı çabucak gözden geçirdiğimde bunun herkesin dikkatini çektiği belli oldu. Claudia endişeli bir ifade takınmıştı. Jim bıkkındı. Oakley’ye bakmak istemesem de bunu yaptım. Yüzü dehşet ile büyülenmenin bir birleşimini sergiliyordu. Menajerine attığı bakış kesinlikle, *Dalga geçiyor olmalısın*, diyordu.

Yapabileceğim tek şey umursamıyormuş gibi davranmaktı. Barı ısırp kopardım ve çiğnemeye başladım. Başından beri cazip bir yiyecek olmayan sağlıklı barın tadı şimdi karton gibiydi. Herkes beni izlerken daha yavaş çiğniyordum. Sonra büyük bir yudum kola içip Paisley’nin mucizevi bir şekilde bulup çıkardığı peçeteyle ağzımı sildim. Resepsiyon görevlisinin rujundan daha kırmızı olduğuma emindim fakat bu önemsizmiş gibi davrandım. Her şey mükemmelmış numarası yapmakta ne kadar iyi olduğumu gördünüz mü?

“Yani bu o mu?” Oakley benim bulunduğum yöne doğru şöyle bir elini salladı. Daha önce röportajlarda konuşmasını duymuş olsam da sesi gerçekte kulağa daha da iyi geliyordu. Pes, boğuk ve hipnotize edici.

Jim tereddüt ederek bakışlarını telefonuna indirdi. Orada her ne gördüyse bu kararlılığını pekiştirdi. Telefonunu masaya koydu. “Oakley Ford, bu Vaughn Bennett. Vaughn, Oakley.”

Ayağa kalkıp elimi uzatmaya yeltendim ama Oakley arkasına yaslanıp ellerini başının gerisinde kavuşturduğunda popom iskemlemden havada, öylece durdum.

Tamam o zaman.

Birdenbire tüm ürkekliğim ve utanç duygum tükendi. Yerlerini bir rahatlama hissi aldı. Kolamdan bir yudum daha içtim. Sürpriz, sürpriz: Bay Şöhret tam bir pislikmiş.

Orada bir an onun cazibesine kapılma tehlikesindeymişim

gibi hissetmişim. W'yi, parayı, April Showers'ı, Brezilyalı süper modelleri unutmama ve onun etki alanına yakalanma tehlikesindeymişim gibi... Fakat hepimiz onun gecikmiş kışını buraya getirmesini beklerken bir granola barı yeme cüretinde bulduğum için benimle alay eden bir oğlan? Elimi sıkma nezaketi bile göstermeyen bir oğlan?

Böyle birine vurulmama imkân yoktu.

Belli belirsiz gülümseyen Paisley'ye hızla göz attım. Benimle aynı endişeleri paylaşıyor olmalıydı.

"Koşullar hakkında konuşacak mıyız? Mesela çalışma saatlerim ne?" diye sordum soğukkanlılıkla, kola kutumu ellerimin arasında dikkatle tutarken.

"Çalışma saatleri mi?" diye tekrarladı Claudia alnında minik bir kırılganlık belirirken.

"Evet, bu benim işim olduğuna göre."

Kıkırdadı. "Bir iş değil, daha çok bir..."

"Rol mü?" diye önerdi asistanlardan biri.

"Evet. Uzun, romantik bir filmde bir rol. Başrolleri ikinizsiniz."

Sahici safranın boğazıma yükseldiğini hissettim.

Oakley sabırsızlıkla homurdandı. "Artık konuya girelim."

Claudia çizim ve Twitter sayesinde gerçekleşecek tatlı tanışma hikâyemizi hızla özetledi. Anlatmayı tamamladığında Oakley esnedi.

"Tabii. Her neyse. Bunu sen idare edeceksin, değil mi?"

"Şey, ben değil ama Amy yapacak." Claudia başını sağındaki kuzguni saçları olan kadına doğru eğdi.

Amy bir onaylama işareti olarak telefonunu kaldırdı.

"Harika." Oakley ellerini masaya bastırdı. "O hâlde tamam mıyız?"

Cidden mi? Burada iki saat beklemiş ve yalnızca bir granola barıyla beraberinde gelen aşağılanmaya katlanmışım. Sadece Oakley Ford'un bu maskaralığa katılmayacağını duyurduğu beş dakikalık bir gösteri uğruna mıydı? Oakley yerine onun medya ekibinden birinin asistanıyla numaradan flört edecektim.

Paisley'ye döndüm; hüzünlü bir edayla hafifçe omuz silkti.

"Hayır. Bitirmedik," diye bağırdı Jim masanın diğer ucundan. İkisi birbirine ters ters baktı ancak Jim, Oakley'nin üzerinde nasıl bir güce sahipse, genç yıldızın yeniden iskemlesine yerleşmesine yetti bu.

"Geri kalanını da dinleyelim." Claudia'ya yorgun bir el hareketi yaptı.

Claudia not defterini kavradı. "İlk randevuyu planlamamız gerekecek. Üçüncü..." asistanına ve ardından Jim'e baktı, "dördüncü randevuya kadar fiziksel bir temas kurmanıza gerek olacağını düşünmüyoruz. Sonuçta, bunu erdemli bir aşk hikâyesi olarak satmaya çalışıyoruz."

Herkes temasın ne zaman ve *nasıl* olacağıyla ilgili fikirlerini ortaya atıyordu. Biri Oakley'nin beni alnımdan öpmesi gerektiğini söyledi. Başka biri belime elini koymasını tavsiye etti. Bir başkası el ele tutuşmaktan yanaydı.

Ben hâlâ *herhangi* bir temas fikriyle mücadele ederken hain Paisley, "Sen ve W ne zaman el ele tutuşmaya başladınız?" diye sordu.

Ben cevap veremedim Oakley yumuşak bir sesle kıs kıs gülerek araya daldı. "W adında biriyle mi çıktın?"

"Ne olmuş?" Vay canına. Bana söylediği ilk sözcükler erkek arkadaşımın adıyla alay etmek için miydi? Sanki Oakley benim kendisinden hoşlanmamam içim özel olarak *uğraşıyordu*.

"Kasıntı bir salağa benziyor." Deri iskemlesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu hareket pazılarını bir kez daha esnetti.

Gözlerimi ondan güçlkle ayırdım. "Tamam, Bay Tüm-Albümlerime-Kendi-Adımı-Veririm-Ford."

Masanın ucundaki biri küstahlığım karşısında nefesini tuttu ama Oakley hakaretimden etkilenmemişti. "Madonna'nın bile adında tam bir harf derlemesi var."

"W kasıntı değildir."

"Öyle diyorsan." Pişmiş kelle gibi sııttı.

“Diyorum. O müthiştir. Ve tatlıdır.”

“O zaman neden ondan ayrıldın?”

“Ayrılmadım,” dedim kızgınlıkla.

Alnı kırıştı. “O mu senden ayrıldı?” Sanki biraz... kafası karışmış gibi görünüyordu. Sanki bu onun için mantıksızdı.

“Ayrılmadı!”

Oakley, Claudia’ya döndü. “Demek ayakları yere basan, erdemli, normal kız arkadaşım aldatmaya meyilli biriymiş.” Kaşlarını kaldırdı. “Bu çok iyi karşılanacak.”

“Ah, *sahte* ayrılığı kastediyorsun,” dedim. Bir an için unuttum.

Gözlerini devirmek istiyormuş gibi görünse de kendini tuttu.

“Oğlan yarın Vaughn’dan ayrılacak. Ne kadar erken o kadar iyi. Ayrılıktan sonra aşağı yukarı iki hafta zaman tanıyacağız ve sonra Vaughn sana çizimi tweet atacak. Ardından bir dizi randevu gelecek ama fiziksel temas olmadan.” Claudia bana döndü. “İlk öpücüğün ne zamandı?”

“Ömrümde mi?” Bunun aptal bir soru olduğunu fark ettim fakat aklım biraz W’yle ayrılacak olmama takılmıştı. Gerçi bu işi enine boyuna düşünmemiştim. Paraya ve ipotek borcunu nasıl kapatabileceğimize, ikizlerin üniversitesini nasıl ödeyebileceğimize, bunun geceleri Paisley’nin daha iyi uyumasına imkân sağlayacak olmasına öyle odaklanmışım ki bütün bu işin nasıl yürüyeceğinin asıl ayrıntılarını hiç düşünmemiştim.

“Evet, ömründe,” dedi Oakley ve bu kez gözlerini *devirdi*.

Bu kişisel sorular berbattı. “Seninki ne zamandı?” diye karşılık verirken aklım hâlâ W meselesindeydi. Son zamanlarda kendini geri çekiyordu. İlişkimizde bir yetişkin gibi davranmadığım için bunun benim hatam olduğunu söylüyordu çünkü onunla seks yapmayı hâlâ reddediyordum.

“Dille mi? Sanırım on bir yaşındaydım. Babamın metresinin kızı Donna Foster’laydı.”

Gözlerim kocaman açıldı. On bir yaşında Fransız öpücüğünü

mü deneyimlemişti? O yaşta ben hâlâ oğlanların biti olduğuna inanıyordum. Bakire olduğumu bilseydi Oakley herhalde gülmekten altına işerdi.

“Sen?” diye kışkırttı.

“Hımm...” Tanrım, şimdi başka bir sebepten daha bile fazla utanıyordum. “On altı,” diye mırıldandım.

“Ne tatlı. Tam bir klişe.”

Ellerimi yumruk yaptım. Claudia’nın ekibi ikimizin arasında oturuyor olmasaydı uzanıp bir tokat atarak kendini beğenmiş gülümsemesini kendini beğenmiş yüzünden silebilirdim.

Paisley elimi sımsıkı tuttu; kendimi toplamam için üstü kapalı bir işaret etti bu.

Claudia bile sabrımın sonuna yaklaştığını sezmiş olmalıydı. Aceleyle lafa girdi, “El ele tutuşmayı üçüncü randevuda yapalım, sonra dördüncü randevuda bir öpüşme olsun. İlk iki randevuyu gizli tutacağız ama sonrakileri paparazzilere sızdıracağız.”

“Bir saniye, öpüşecek miyiz? Benim bir erkek arkadaşım var,” diye hatırlattım odaya. “Kimse öpüşmeden bahsetmemişti.”

“Bir yıllık bir ilişki yaşayacak ve öpüşmeyecek miyiz? Neden bunun sahte olduğunu ta başından duyurmuyoruz?” diye alay etti Oakley.

“Ama... ama...” Evet, kesinlikle bunu enine boyuna düşünmemiştim. Yardım için çabucak Paisley’ye döndüm.

Yüzünü ekşitti. “Haklılar. Kimse Oakley’yle öpüşmediğinize inanmaz. Ciddi bir ilişki içindeyseniz olmaz.” Sesi özür diler gibi çıksa da sözleri beni hiç rahatlatmamıştı.

“Şeyi beklemiyorsunuz, değil mi? Benim...” Sesim kısıldı, aklımdakini yüksek sesle söylemeye dilim varmadı.

“Elbette hayır,” diye müdahale etti Jim hızla. “O tür bir ajans değiliz.”

Bunu bir şakaymış gibi göstermeye çalıştı fakat, ee, bir nevi öylelerdi. Bu oğlana parayla bir kız arkadaş tutuyor ve bizden öpüşmemizi bekliyorlardı.

İşin bu kısmını W’ye nasıl açıklayacaktım? *Üzgünüm, bebeğim,*

henüz seninle seks yapmak istemiyorum ama başka bir oğlanla öpüşeceğim. Herkesin gözü önünde.

Bunu çok iyi karşılayacaktı.

Claudia öne eğildi. “Bunun bir dizide oynamandan hiçbir farkı yok. Unutma, büyük bir aşk hikâyesinde rol alıyorsun.”

Onun güvencesinin de faydası olmadı. Hayatta ne istediğimi bilmiyor olabilirdim. Herkese öğretmen olmak istediğimi söylüyor olabilirdim çünkü bu, geleceğimle ilgili ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim olmadığını ve önümüzdeki beş yıl garson olarak saklanmayı tercih edeceğimi itiraf etmekten daha kolaydı. Ne var ki eğlence sektörünün ilgimi çekmediğini biliyordum.

Paisley elimi bir kez daha sıktı, muhtemelen bana bunu neden yaptığımı hatırlatmak içindi. Bir kız arkadaş rolüne bürünerek ablamın omuzlarındaki yükü kaldırabilecek ve erkek kardeşlerimin ihtiyaçlarını karşılayabilecektim. Tüm hayatımı vereceğim yoktu. Sadece bir yıldız.

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordum boyun eğmiş hissederek.

“Sadece birkaç öpüşme, birkaç el ele tutuşma. Önemli bir şey değil, gerçekten.” Claudia hafife alırcasına elini salladı. “Üstelik gerektiğinde, görevinin fiziksel temas içerdiğiyle ilgili bazı genel koşullar dışında bunun sözleşmede yer alması şart değil.”

“Bunun herhangi bir parçasının sözleşmede yer alması şart mı?” Oakley’nin sesi rahatsız olmuş geliyordu.

“Katılıyorum. Eğer bu dışarı sızarsa Oak’un imajı için felaket olur,” diye belirtti Jim.

“Kızın onlara bağlı kalabilmesi için koşulların belirli olması gerekiyor,” diye karşılık verdi avukatlardan biri. Sonra o ve Jim kendilerini hiddetli bir fısıldaşmaya kaptırdılar, ta ki avukat dudaklarını mutsuz bir teslimiyetle birbirine bastırana dek. “Pekâlâ, genel olabilir o hâlde. Genel bir hizmet sözleşmesi.”

Bu mesele karara bağlanınca Claudia listesine geri döndü. O listenin uzunluğunu merak ediyordum. Duvardaki büyük beyaz saate göz attım. Üç saat geçmişti ve çok yorgundum.

“Vaughn’un tarzına geri dönelim.”

“Tarzımı değiştirmiyorum,” diye söylendim. “Tarzımı seviyorum.”

Dar kesim rahat kotlarımı, çeşit çeşit renkli tişörtlerimi ve geçen baharda W’yle okulda bir sabah rehberlik dersi esnasında rasgele karalamalar yaptığımız Vans ayakkabılarımı seviyordum. Spor ayakkabılarım favori randevularımızın anımsatıcıları olan ayrıntılarla doluydu. Sol tabanı boyunca bir büyücü asası vardı çünkü ikimiz de Harry Potter hayranıydık. Sonra W’nin beni ilk kez öptüğü Wildshire’daki Şehir Işıkları sergisini simgeleyen bir lamba direği vardı. Kesinlikle dili dahil eden bir öpücüktü. Onun adının baş harfleri ayakkabının bir tekinin arkasındayken benimkiler diğer tekinin arkasındaydı. Onda da böyle bir spor ayakkabı vardı ama o kendi ayakkabısını giymezi. Onu mahvetmek istemediğini söylerdi.

“Senin bir tarzın mı var?” Oakley kaşlarını kaldırdı.

“Evet ve seninkinden daha iyi,” diye cevabı yapıştırdım. Bu tutumundan bıkmıştım. “Belini gerçekten saran bir pantolon giymek seni öldürür mü? Kimse iç çamaşırını görmek istemiyor.”

“Bebeğim, herkes iç çamaşırını görmek istiyor. Paparazzi fotoğrafları başına bana yüz bin dolar ödüyorlar.”

“Bebeğim mi?” diye dudak büktüm.

Öne doğru eğilerek şaşırtıcı biçimde zarif parmaklarını birbirine geçirdi. “Bundan hoşlanmadın mı? Başka bir tane seç o zaman. Ne de olsa *kız arkadaşısın*,” diye hatırlattı alay eden bir tavırla.

“Yani bebeklerden mi hoşlanıyorsun?”

“Ne?” diye tepki gösterdi. “Hayır. Peki. Şuna ne dersin...” düşünüyormuş gibi yaptı ve parmaklarını şıklattı, “hatun?”

“Harika.” Ona en sahte gülümsememi sergiledim. “Ben de sana şey diyeceğim... yavşak peynirim.”

“Vaughn, bu mide bulandırıcı,” diye müdahale etti ablam.

Oakley ağzını örttü. Orada bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim. Yanıtını bekledim ve beni hayal kırıklığına uğratmadı. “Benim için sorun değil, huysuz böreğim.”

“Pekâlâ, bu kadarı yeter. Bunların hiçbirinin sözleşmede olmasına gerek yok.” Oakley’nin avukatı kâğıtlarını sıkıntıyla karıştırarak hışırdattı.

Tekrar Claudia’ya döndüm. Öpüşmeye razı olmuştum. Randevulara. Erkek arkadaşım ile şu medya-için-kurgulanmış ayrılığa. Ancak tarzımı değiştirmelerine izin vermem mümkün değildi. *Bir şey için savaşmak zorundaydım. “Sizin normal bir kız istediğinizi zannediyordum. Ben normal bir kıyım. Bazı normal kıyılar böyle giyinir.”*

Claudia ve Jim bakıştığında bunu kazandığımı biliyordum. Tarzımı korumamı uygun bulmuşlardı... şimdilik.

“Fakat fotoğraflarını çekeceğimiz zaman en azından makyajını bizim yapmamıza izin ver. Bunu sen de isteyeceksin,” diye beni temin etti Claudia.

Hımm. Bu kötüye yorulacak bir şeye benzemiyordu.

Müzakere devam etti. İlk resmî fotoğrafımız ne zaman yayınlanacaktı? Randevular nerede gerçekleşecekti? Onunla birlikte bir ödöl törenine gidecek miydim? Ya New York’taki moda haftasına? Ne sıklıkla onun yanında görünmeliydim? Her gün mü? İki günde bir mi?

Ha, bir de Oakley’nin telefon numarasını almayacaktım. San ki umurumdaydı.

Yine de bunu garip buluyordum çünkü hangi on dokuz yaşındaki oğlanın telefon numarasını kendi kız arkadaşına vermesine itiraz edilirdi? Üstelik arkadaşlarıyla nasıl iletişim kuruyordu? Bekleyin... acaba arkadaşları var mıydı? Yoksa hepsi benim gibi sahte miydi?

Kirpiklerimin altından ona şöyle bir baktım ve içimin sızladığını hissettim. Ah, dostum. Gerçekten ona acımaya mı başlıyordum? Belki de öyleydi.

Ama sonra midem guruldayarak bana hâlâ kıygın olduğumu hatırlattı. Ve aç.

“Oakley’yle iletişim kurmak istersen Amy’ye veya bana mesaj atacaksın,” dedi Claudia.

“Kendi ekibime ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Böylece benim ekibim sizin ekibe mesaj atabilir,” diye şaka yaptım.

Kimse gülmedi. Bunun yerine Claudia bunu ciddiye değerlendirmiş gibi göründü ama çok geçmeden aleyhinde karar verdi. “Hayır, ergen olmayan iki kişinin birbirine tweet atması ve Instagram’da yorum yapması fazla zoraki görünür. Dahası senin ifade biçimini korumak istiyoruz. Halbuki Amy, Oak’un sosyal medyasını birkaç yıldır idare ediyor.”

Bir ifade biçimim mi vardı?

“Siz bilirsiniz.” Yorgun ve açtım. Bir granola barı yeterli değildi ve midem herkesi bu gerçeğe dair uyarmak için bir kez daha guruldadı.

“Bugün sadece o granola barı mı yedin?” diye sordu Oakley.

Ani bir şaşkınlık beni sarstı. Odadaki herkes dururken bunu soran Oakley miydi? “Kahvaltı ettim ama normal bir insan gibi yemekten hoşlanırım.”

Zayıf bir gülümseme dudaklarına ilişti. “Jim, bir şeyler yememiz gerekiyor.”

“Ah, tabii.” Jim, Paisley’ye döndü. “Koş ve bize sokağın karşı tarafındaki kafedeki her şeyden birer tane al.”

Temiz hava alma ve bir kaçış fırsatını değerlendirdim. “Ben de geleyim.” Paisley olmadan burada bulunmayı istemediğime değinmiyordum bile.

“Ah, hayır, sana burada ihtiyacımız olacak,” diye itiraz etti Jim.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım ablama. Bana hizmet etmesine gerek yoktu.

Paisley bir kahkaha attı. “Bu benim işim, aptal. Hemen dönerim.”

Ablam dışarı çıkmaktan memnunmuş gibi hızla yürürken ben onun odadan ayrılmasını izliyor ve onunla birlikte gidebilmeyi diliyordum.

Masanın diğer yanında Oakley arkasına yaslanıp kollarını tekrar kavuşturdu. Dünyadaki açlığa çare bulmuşçasına kendinden memnun görünüyordu. “Evet?” diye teşvik etti.

“Evet ne?”

“Bana teşekkür etmeyecek misin?”

“Neden? Yemeği getirecek olan Paisley.”

“Ben olmasam öğle yemeği yiyemeyecektin.”

Saati işaret ettim. “Beş saattir bu konferans odasında oturuyorum. Maksimum güvenli hapishanelerde mahkûmlar daha iyi muamele görür. Sen olmasaydın sahilde yatmış, *Damızlık Kızın Öyküsü*’nü yeniden okuyor olurum şu an ve çoktan yemek yemiştin. Ama elbette, bana yemek getirmesi için ablamı dışarı göndersin diye menajerini dürttüğün için teşekkürler.”

Ukala yanıttımdan hoşlanmadı. “Sahilde olmak için hava fazla soğuk.”

“Yüzeceğimi söylemedim ki.” Erkek kardeşlerime olgunlaşmamış ahmaklar gibi davrandıklarını söylemek için kullandığım ses tonuyla.

“O hâlde neden sahile gidiyorsun?”

Ona şaşkınlıkla baktım. “İnsan neden sahile gider ki? Orada vakit geçirmek muhteşemdir.”

“Sen öyle diyorsan,” diye cevap verdi ama önceden sergilediği kendini beğenmişlik sanki sahilden hoşlanma sebeplerim önemliymiş... hatta ilgi çekiciymiş gibi bir kademe düşmüştü. Yahut kutsal varlığından bir buçuk metre ötede oturmak varken sahile gitmeyi tercih etmem de kafasını karıştırmış olabilirdi.

Fakat ona söylemeyecektim.

Bunun yerine kolamın kalanını bitirip onu masaya gereken-
den fazla bir güçle çarptım ve sonra tek kelime daha etmeyi reddederek arkama yaslandım.

Bu çocukça mıydı?

Ah, evet.

Ama çok iyi gelmişti.

5

OĞLAN

Asansör kapısına tüyemeden Jim beni ofisine sürükledi. Korumalarım Koca D ile Tyrese kapının dışında kalsa da bizi tamamen görebiliyorlardı çünkü ofis büyük, camdan bir küptü. Tüm kat onu sürekli görebiliyorken herhangi bir işi nasıl halledebiliyordu bilmiyorum.

Tüm hayatım büyük camdan bir küptü. Sahici bir mahremiyete sahip olduğum bir zaman dilimi hatırlayamıyordum bile.

Jim bana ilk olarak, “Onu kaçırma,” diye çıkıştı.

“Kimi?”

“Vaughn Bennett. O, sahte kız arkadaşını oynamak için mükemmel aday. Ona ihtiyacımız var.”

“Evet, benim bir lavmana ihtiyacım olduğu gibi. Kızın ağzını gördün mü?”

“Oakley. Seni uyarıyorum.”

“Hangi konuda?” Gözlerimi devirdim ve devasa masanın arkasındaki geniş deri koltuğa yığıldım.

Koltuğuna oturmamla ilgili hiçbir şey söylemedi. Söylemezdi çünkü ben Oakley kahrolası Ford’dum.

“Bir,” diye başladı, “onunla flört etme...”

“Amaç bu değil mi? Çıkıyor olmamız gerek.”

“Amaç imajını düzeltmek. Vaughn bunda çok önemli bir rol oynayacak ki bu da beni ikiye getiriyor: Onu kışkırtma.”

Bunu o başlattı, diyecektim neredeyse ama bu beni yalnızca

beş yaşındaki bir çocuk gibi gösterirdi. Gerçi doğrudu. Vaughn Bennett kaba davranmış ve bana saygısızlık etmişti. *Benim* tek yaptığım, erkek arkadaşının kasıntı bir dangalağa benzediğine dikkat çekmekti. Bazı insanların faydalı bir gerçeklik bombasıyla başa çıkamaması benim suçum değildi.

“Daha az... cadaloz birini tutamaz mıydın?” diye homurdandım.

“Sana daha çok bayılan birini mi kastediyorsun?” diye karşılık verdi Jim ve bilmiş gülümsemesi sinirime dokundu.

Tamam, Vaughn’un genel saygı yoksunluğuna sinirlenmiştim sanırım?.. Tanıştığım her kızın ayaklarına kapanmasını ve bana olan ölümsüz aşkını ilan etmesini beklemiyordum fakat en azından müziğimden hoşlandığını falan söyleyebilirdi. Veya son Grammy ödülüm için beni tebrik edebilirdi.

Bu kız sırf benimle aynı konferans odasında oturarak bana bir iyilik yapıyormuş gibi davranmaya nasıl cüret ederdi? Ben *Oakley Ford*’dum.

“Bu durumda, King’le çalışma konusunda fikrini mi değiştirdin?” diye sordu Jim.

Ona ters ters baktım. “Başka bir yolu olmalı. Onu bir kez daha arayalım.”

“Tabii.” Jim telefonunu çıkarıp masaya fırlattı. Telefon kayarak aramızda yarı yolda durdu. “Ara onu. Hızlı arama listemde on numara.”

Bu bir meydan okuma gibi geldi. Telefonu elime aldım ve Ara tuşuna basacakken Jim’in son arananlar listesinin açık olduğunu fark ettim. Hemen hemen her beş aramadan biri King’di. Gözlerim uçarcasına Jim’inkileri buldu ve bakışlarında gördüğüm şey mideme iyi gelmedi. Pişmanlık ve teslimiyetin bir karışımıydı.

Başını eğdi. “Onu aramayı denedim. Seninle ilgili çağrılarımı kabul etmeyecek. Ona iyi müzik yapmaktansa gece kulüplerinde partilemeyi yeğleyen şımarık küçük bir pislik olmadığını göstere kadar seninle ilgilenmiyor. Eğer daha iyi bir fikrin varsa, seni dikkatle dinliyorum ancak onu bir kulübeye hapsedip *Sadist*

kitabındaki gibi ona zorla dayatmandan başka bir koşulda seninle çalışmayacak.”

Farklı bir fikrim olmadığından göz temasını daha fazla sürdüremedim. Boğazımı ovarken, cazibemi nasıl kaybettiğimi merak ediyordum.

Tanımadığım, benden hoşlanmayan bir kızla çıkıyormuş numarası yapmak cazibemi bana geri kazandıracaksa, bu kızın şimdiye dek sahip olduğu en iyi erkek arkadaş olacaktım.

Şimdiki erkek arkadaşının adının W olduğu düşünülürse, bu çok zor olmasa gerekti.

Bir saat sonra eve döndüğümde yarı giyinik bir çifti yatağımda işi pişirirken buldum.

Bir saniyeliğine kapı girişinde dikilip ne halt döndüğünü anlamaya çalıştım fakat ekstra büyük boy yatağımdaki sıska sarışın kız beni fark etti ve kulak tırmalayan bir çığlık kopardı.

“Aman! Tanrım! Sen Oakley Ford’sun!”

Üzerinde kısa bir etek ve ufacık bir sutyenden başka bir şey olmayan kız yataktan uçarak üzerime atıldı.

Korumam Tyrese bir anda belirerek kızın yoluna çıktı.

Yataktaki oğlana bakarken öfke ve rahatsızlık midemde fırl fırl dönüyordu. Onu hayal meyal tanıdım: Galiba Luke’un arkadaşlarından biriydi. Ama neden benim yatak odamdaydı?

Pantolonunun fermuarını çekti ve sürünerek yataktan kalktı. Ya sarhoştı ya da uyuşturucudan uçmuştu. Ya da ikisi birden. “Oak, kanka. Eve erken döndün. Luke birkaç saat daha gelmeyeceğini söylemişti.”

Sanki bu yatağımda dalgasına bakmasını kabul edilebilir kılıyordu...

Öyle tiksinimiştim ki cevap bile veremedim. Sadece başımı hızla Tyrese’e çevirdim; etli ellerinden birini kızın koluna ve diğerini oğlanın omzuna kenetledi.

“Gitme zamanı,” diye ilan etti bariton sesiyle.

“Hayır, bekle!” diye sızlandı sarışın kız. “Oakley’yle bir fo-

toğraf çekilmek istiyorum! Oakley, senin en büyük hayranını! Seni seviyorum! Lütfen bir fo--"

Tyrese, çifti geniş mermer merdivenden aşağı sürüklerken kızın yakarışları yavaş yavaş silindi.

Bir kapı tıkırtısı duydum ve döndüğümde bir temizlik elemanına misafir odalarından birinden çıkarken rastladım. "Her şey yolunda mı, Bay Ford?" diye sordu çekingen bir yüz ifadesiyle.

"Her şey yolunda." Başparmağımı yatak odama doğru eğdim. "O çarşafı yak," dedim kısaca ve sonra uzun adımlarla yürüyerek onun yanından geçip Luke'un son birkaç gündür davetsizce kaldığı doğu kanadına yöneldim.

Kapısını çalmadan açiverdim. "Defol," diye patladım.

Luke yatağa yayılmış televizyon seyrediyordu ama hemen ayağa fırladı, telaşlı bakışı benimkini buldu. "Oak," dedi güçsüz bir sesle. "Erken dönmüşsün."

"Evet, öyle," dedim sertçe. "Ve şimdi senin için gitme zamanı."

"Ama..." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyordu. "Yapma, dostum, sana söyledim, benim mekân ilaçlanırken kalacak bir yerim yok."

"Artık benim sorunum değil."

"Oak..."

"Neden odamda yabancılar var, Luke? Bir anlaşma yapmıştık. Sana bedava kalacak bir yer verirsem, bana haber vermeden kimseyi davet etmeyecektin."

"Biliyorum, özür dilerim. Aptalca bir şey yaptım, kanka. Fakat Charlie'nin kız arkadaşı sana kafayı takmış ve bugün onun doğum günü. Charlie de ona yalnızca odanı göstermek istedi. Bilirsin," dedi zayıfça, "bir doğum günü hediyesi gibi."

Ona hayretle baktım. Bunu yememi mi bekliyordu?

"Ne kadara ve kaç kez?" diye sordum düz bir sesle.

Luke bir kez daha yutkundu. "E-efendim?"

"Oakley Ford'un yatak odasında düzüşme deneyimi için onlara ne kadar ödetiyorsun ve bunu kaç kez yaptın?"

Kulaklarının uçları kızarınca haklı olduğumu anladım. Artık

hissettiğim tüm tiksinti kendime yönelmişti. Luke'un eninde sonunda benden faydalanacağını bilmeliydim. Her zaman böyle yaparlardı.

Onunla birkaç yıl önce stüdyoda tanışmıştım. Stüdyonun müzik grubuyla prova yapıyordum, Luke bas gitaristti ve ânında kanımız kaynamıştı. Aynı müzikten, aynı video oyunlarından, aynı diğer her şeyden hoşlanıyorduk. İkimiz bir süreliğine LA kulüplerinde serserilik etmiştik. Onu benimle turneye çıkmaya davet etmiştim. Halbuki şu son birkaç ayda Luke bir parazite dönüşmüştü. Bana borçlanıyor, internette satabileceği ıvır zıvırlar imzalatıp duruyordu.

Şimdi de bu mu? Evet. Sanırım bu "arkadaşlık" miadını doldurmuştu.

"Boş ver, buna cevap verme," diye söylendim. "Sadece eşyalarını al ve git."

"Böyle yapma, kanka."

Sabırım tükenmişti. "D," diye seslendim omzumun üstünden.

Koca D arkamda belirdi. Devasa kollarını devasa göğsünde kavuşturduktan sonra Luke'a dik dik bakmaya koyuldu. Sonuç olarak başçı yenilgiyle iç geçirdi ve eşyalarını toplamaya başladı.

Korumam meseleyi hallederken ben öfkeyle basıp gittim ve merdivenleri ikişer ikişer indim. Gün gitgide kötüleşiyordu. Ukalaca konuşan ve kavgacı bir tip olan yeni sahte kız arkadaşım ile tanışmamla başlamış ve arkadaş saydığım bir kişinin daha gerçek yüzünün ortaya çıkmasıyla bitmişti.

Öfkeden köpürerek zemin kattaki televizyon odasına daldım ve buzdolabından bir bira kaptım. Evet, yaşım tutmuyordu ama içki, uyuşturucu ve kızlar kendimi bildim bileli elimin altındaydı.

Biranın kapağını çevirip açtım ve kendimi deri kanepeye bıraktım. Saat daha beşti ve şimdiden günü bitirmeye hazırdım.

Tyrese sıfıra vurulmuş parlak kafasını odaya sokup, "Her şey halledildi, Oak," diye homurdandı.

"Teşekkürler, Ty." Bir yudum bira içerken uzaktan kumandanın düşmesine bastım.

“D gidiyor,” dedi bana.

Başımla onayladım. İki korumam da gün boyunca bana tutkal gibi yapıştırdı ancak dışarı çıktığım veya evde misafir ağırladığım geceler sadece Ty benimle kalırdı. Koca D’nin bir karısı ve çocuğu varken Ty bekârdı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.”

“Sağ ol.”

O gözden kaybolduktan sonra sesi açtım ve kanallar arasında gezindim ama hiçbir şey pek uzun süre ilgimi çekmedi. On dakika komando ejderleriyle ilgili bir belgesel izledim. Beş dakika boktan bir sitcom. Birkaç dakika spor özetleri. Saat beş haberlerine birkaç saniye bakmak bile beni umutsuzluğa sürüklemeye yettiğinden çabucak kanal değiştirdim.

Televizyonu tamamen kapamak üzereyken tanıdık bir yüz gözüme çarptı. Açtığım kanalda iki geri zekâlının paparazzi çekim görüntülerini izlediği ve ayrıntılı yorumlar yaptığı anlamsız bir program olan TMI oynuyordu. Ekran daracık bir kot pantolonla dökümlü mavi bir bluz giyen uzun, zarif, sarışın bir kadını LAX havaalanından çıkarken gösteriyordu.

O sarışın kadın benim annemdi.

“...ve oğlunun en son skandalı pek umurunda değil,” diyordu erkek sunucu.

Durun, en son skandalım neydi? Son zamanlarda ne yaptığımı düşünmek için beynimi yokladım ama başarısız oldum.

Melodik bir kıkırtı çevresel ses sisteminden döküldü. Bu kıkırtıyı iyi tanıyordum.

“Ah, yok canım! Oğlum sağlıklı, dinç, on dokuz yaşında bir erkek. Güzel ve *reşit* bir kızla bir gece kulübünün dışında yaklaşması bir suçsa...”

Doğru. O skandal.

“...o zaman durmayın, bu şehirdeki ergen oğlanların yarısını hapse atın,” diye bitirdi annem. Ardından aşırı büyük güneş gözlüğünü gözlerinin üstüne indiriverdi ve havaalanının yolcu alma alanında bekleyen bir limuzine süzüldü.

“Belki de Oakley annesinin izinden gidiyordur,” diye belirtti diken diken pembe saçlı kadın sunucu. “Çünkü Katrina Ford’un gece kulüplerinin dışında öpüşmekle ilgili bir sorunu olmadığı açık. Bu fotoğraf dün gece Londra’da çekildi.”

Annemin kır saçlı, çekici bir adamla dudakları kenetli bir fotoğrafı ekranda parladı. Yorumlar başlamadan önce televizyonu kapadım. Annemin Londra maskaralıkları beni onun LA’e geri dönmüş olduğu gerçeği kadar endişelendirmiyordu.

Üstelik beni aramaya bile tenezzül etmemiştii.

Saçmalık. Veya belki de etmişti. Bir saniye sonra telefonumu kontrol ettiğimde fark ettim bunu. Annemin LA numarasından bir cevapsız arama vardı. Diamond’daki toplantı sırasında telefonumu sessize aldığımı unutmuştum.

Ekrana dokunarak onu geri aradım, annemin sesi kulağında cıvılamadan önce en az on kez çalmasını dinledim.

“Selam bebeğim!”

“Merhaba anne. Şehre ne zaman döndün?”

“Bu sabah.” Arka planda çekiç gümbürtüsüne ve elektrikli aletlerin vızıltısına benzeyen bir gürültü vardı. “Bir saniye bekle, bir tanem. Üst kata çıkıyorum çünkü seni neredeyse hiç duyamıyorum. Zemin katta yenilemeler yaptırıyorum.”

Yine mi? Yemin ederim, bu kadın Malibu’daki sahil evini iki ayda bir yeniliyordu.

“Tamam, şimdi seni duyabiliyorum. Neyse, seni bu hafta sonu stüdyonun evsahipliğini yaptığı bağış etkinliğinde şöyle bir görüneceğinden emin olmak için aradım.”

Çenem kaskatı kesildi. Tek oğluya gerçekten *konusmak* için aradığını ummak herhalde çok fazlaydı.

“Ne bağışı demiştin?” diye ruhsuzca sordum.

“Hımm, hatırlamıyorum. Hayvana şiddeti önleme olabilir mi? Hayır, galiba kanser araştırmasıydı.” Annem tereddüt etti. “Hayır, bu da doğru değil. Kesinlikle hayvanlarla ilgili bir şey olmalı.”

Yalan söylemeyecektim: Annem boş kafalı bir kadındı.

Aptal falan değildi. Bir günden kısa sürede yüz sayfalık bir senaryoyu ezberleyebilirdi. Bir şeye tutku duyduğunda canla başla çalışırdı. Ne var ki... en aptalca saçmalıklara tutku duyardı. Ayakkabılar. Boşanırken elde ettiği multimilyon dolarlık evi yeniden dekore etmek. İnsanlar arasında yeni moda olmuş herhangi bir diyet.

Katrina Ford romantik komedilerin hayat dolu, hayranlık uyandırıcı kraliçesiydi fakat gerçek şuydu ki sağlam bir karakteri yoktu. Yılın Annesi ödülleri kazandığı da yoktu ama ben onun bencil baloncuğunun arka planında yaşamaya alışkındım.

Babam da ondan aşağı kalmıyordu. Hiç değilse annem beni aramayı hatırlardı. Bazen. Dustin Ford ise Akademi Ödüllü bir aktör olmakla bir oğlu olduğunu hatırlayamayacak kadar fazla meşguldü.

"Ayrıca, bir tanem, lütfen yanında bir kız getirme," diyordu annem. "Kolunda bir kızla çıkagelirsen tüm odak noktası bağış toplamaya çalıştığımız hayır işi değil, bu olur."

Adını ve amacını bile bilmediği hayır işi.

"Bitsy'ye sana ayrıntıları mesaj atmasını söylerim. En az bir saatini ayırmanı bekliyorum."

"Tabii, nasıl istersen, anne."

"İşte benim oğlum." Bir kez daha duraksadı. "Son zamanlarda babanla konuştun mu?"

"Birkaç aydır konuşmadım," diye itiraf ettim. "Son duyduğumda Chloe'yle Hawaii'deydi."

"Chloe hangisiydi? Estetikli memeleri olan mı yoksa rezil botoslu olan mı?"

"Gerçekten hiç hatırlamıyorum." İki yıl önce ebeveynlerim boşandığından beri babamın cerrahi olarak desteklenmiş kadınların durmadan gelip geçtiği bir aşk hayatı vardı. Kahretsin, boşanmadan önce bile hayatı böyleydi.

Boşanma bunun sonucuydu zaten.

"Eh, onunla konuştuğunda yaklaşık bir yıldır bir kutu eşyasının antredeki dolapta durduğunu ve yakında o veya çalışanla-

rından biri kutuyu almazsa onu arka bahçedeki ateş çukurunda yakacağımı söyle.”

“Neden bunu ona kendin söylemiyorsun?” diye homurdandım.

“Ah, bebeğim, babanla benim sadece avukatlarımız aracılığıyla konuştuğumuzu biliyorsun; avukatım şu anda şehirdışı-nda. Bu yüzden iyi bir çocuk ol, Oak ve bu mesajı Dusty’ye ilet.” Sesi bir saniyeliğine boğuklaştı. “Kesinlikle olmaz!” diye bağırdı başka birine. “O panelin korunması şart!” Annemin sesi yeniden berraklaştı. “Oakley, bebeğim, gitmem gerekiyor. Bu ustalar evimi mahvetmeye çalışıyor! Hafta sonu görüşürüz.”

Telefonu veda etmeden kapattı.

Evdeki sessizlik tenimi uyuşturdu. Luke ve neşeli parazit grubu olmadan bu ev bir müze hissi veriyordu. Televizyonu tekrar açtım ve sesi yükselttim.

Harika. Şimdi de televizyonun sesini yükselterek yalnız değilmişim havası veriyordum. Arabaları krikoyla kaldırmakla ilgili bir dizi programı dikkatimi vermeden izledim ta ki bu aptalca kurgulanmış drama katlanamayana dek. Galiba hassas bir noktaya dokunmuştu. Telefonumu kaptım ve parmağım ekranın üstünde oyalandı. Tyrese’den sadece Oakley Ford’a dokunmayı isteyen şu kızlardan birini aramasını rica edebilirdim. Bir veya iki saatliğine iyi olurdu. Bir esrar yakabilirdim. Sarhoş olana dek içebilirdim. Veya sadece yatmaya gidebilirdim. Çünkü hayatımda, Jim’e söz verdiğim gibi, yeni bir sayfa açmaya çalışıyorsam bu diğer seçeneklerin hiçbiri plana uygun değildi.

Televizyonu kapadım. Ön taraftaki odada Tyrese büyük boy bir koltukta oturuyor, telefonunda bir şeye göz gezdiriyordu.

“Ben yatmaya gidiyorum.”

“Öyle mi?” Şaşkınlıkla kafasını kaldırıp baktı. Saat daha on bile olmamıştı. “Yalnız mı?”

“Evet. Artık iyi bir çocuk olmam bekleniyor. Bir kızla bir aşk hikâyesi yaşamaya hazırlanırken başka kızları eve davet edemem, değil mi?”

Tyrese omuz silkti. "Sanırım hayır. Diğer yandan aile adamı olan ben değilim, Koca D."

İkimiz de Koca D'nin şu anda nerede olduğunu biliyorduk. Dışarıda bir kulüpte rasgele bir kız tavlamiyordu. "Yarın görüşürüz."

"İyi geceler dostum."

"İyi geceler."

6

KIZ

Neredeyse hiç uyumamama rağmen ertesi gün şafakta kalktım. Mutfakta, masada tereyağı sürülmüş bir bagel ve elinde yarısı dolu bir kahve demliğıyle dikilen Paisley kafein öncesi, zombiyi andıran alışıldık hâlindeydi. Demliğı buzdolabının yanına çarpıp parçalamadan önce ondan kaptım. Ablam kafein dozunu almadan fonksiyonlarını yerine getiremezdi.

Ebeveynlerimiz öldükten sonra bu berbat şeyi onunla birlikte içmeye başlamıştım. Artık rutinimin bir parçasıydı ama ben her zaman süt katardım. Paisley kahveme yarı yarıya derdi. Yarısı kahve, yarısı süt.

“Saat üçte kalktığını duydum,” diye mırıldandı üstü cam kahvaltı masasına otururken. “İyi misin?”

“Uyuyamadım.” Musluk suyunu boşalttım ve buzdolabından bir su sürahisi çıkardım. “Cidden yapılacak doğru şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sorarken kahve makinesinin haznesine su doldurdum ve öğütülmüş taze kahveyi kaşıkla filtreye koydum. “Dün gece bu konu aklıma takılıp durdu ve beni rahatsız eden sahte ilişki olayı değil...” numara yapmakta üstüme yoktu, “süresinin uzunluğu. Bütün bir sene mi, Paisley?”

Yanına oturdum ve bir parça bagel kopardım.

“Bunun uzun bir süre gibi görüldüğünü biliyorum fakat ciddi bir ilişki değilse, bu oyunu oynamanın bir anlamı yok.” Onun

da sesi yorgun geliyordu. "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin. Bu para olmadan da idare ederiz."

Sesindeki o mağlup tınıyı duyduğumda içime bir suçluluk hissi akın etti. Paisley ailemizi saf azim ve cesaretle bir arada tutuyordu. Sosyal hizmetler bizi ayırıp ikizleri koruyucu aileye vermek istediğinde Paisley izin vermemişti. Okulu bitirmek için iki ayağını bir pabuca sokarak daha fazla, bir yıla sıkıştırılmasına izin verilenden bile fazla ders almış ve dört yerine üç yılda mezun olmuştu. Diamond'daki şu işi elde edene kadar iki işte birden çalışmıştı. Bu sırada ben de evi çekip çevirmiştim: Yemek pişirmiş, temizlik yapmış ve ikizlerin hayatının mümkün olduğunca aynı kalmasını sağlamıştım.

Tüm gayretlerimize rağmen sadece havanda su dövdüğümü-zü biliyordum.

Paisley'nin fedakârlığıyla kıyaslandığında bir yıl hiçbir şeydi.

"Yapacağım," dedim kararlılıkla. "Bu yüzden saat üçte uyan-dım. Kâğıtları imzalamak için." Bir de bu fikri W'ye nasıl kabul ettireceğimle ilgili ter dökmek için. Dönüp, demliğe damlayan kahveyi izledim. "Sonuçta böcek yemem veya gaz çıkarmam veya iğrenç bir şey yapmam gerekmiyor. Eh, Oakley Ford'la nu-maradan çıkmaktan çok daha beter şeyler yapılabilir para için, değil mi?"

"Öyle." Rahatlayarak gülümsedi. "Ayrıca o kötü bir çocuk değil. İstediginde çekici olabiliyor ve birçok eğlenceli şey yapma fırsatın olacak. Randevularınızın yapmaktan hoşlandığın şeylerle dolu olduğundan emin olacağım."

"Harika." Paisley'nin hatırı için biraz coşkulu görünmeye çalıştım. Kazanacağım o parayı düşünmenin bile omuzlarından büyük bir yükü kaldırdığı çok açıktı ve ablamın elinden bunu alırsam korkunç, bencil bir kardeş olurdum. Yine de hayatımın ne kadar değişeceğini düşünmeden edemiyordum.

"Hâlâ canını sıkın bir şey var," dedi benim için bir parça daha bagel koparıırken.

Bageli ağzıma soktum ve itiraf etmeden önce biraz çiğnedim. "Sorun W. Bunu ona nasıl kabul ettireceğimi bilmiyorum."

Paisley başını iki yana salladı. "Ona tüm ayrıntıları anlata-mazsın. Gizlilik sözleşmesi buna izin vermez."

"Biliyorum." Masadaki olmayan bir lekeyi ovaladım. "O şey-ler ne kadar katı olur?"

"Gizlilik sözleşmeleri mi? Çok katılardır," dedi Paisley göz-leri telaşla kocaman açılırken. "Sarah Hopkins'i hatırlıyor mu-sun?"

"Mark Lattimer'ı yatağa atan ve onun evliliğini bitiren dadı mı?"

Mark Lattimer, Flight rock grubunun solistiydi. Geçen sene çirkin bir boşanma atlatmıştı. Üç ay boyunca bu tüm çevrimiçi dedikodu köşelerinde ve piyasadaki bütün dergilerde yer almış-tı. Yeni bir skandal patlayana kadarolayı deşip durmaya devam etmişlerdi.

"Kadının bir uyuşturucu sorunu yok muydu ve o meretin pa-rasını ödemek için fahişelik yapmıyor muydu?"

"Evet, peki tüm dedikodu gazetelerinin bu bilgiye nasıl ulaştığını biliyor musun?"

Önceden bilmiyordum ama sanırım şimdi biliyordum.

"Kadın bir gizlilik sözleşmesi imzalamıştı ama sonra Mark ve Lana'nın başarısız evliliğinin suçunu yüklenmekten yorul-duğuna karar verdi. Camiadaki herkes açık bir ilişkileri oldu-ğunu biliyordu. Lana'nın dadıyla bir problemi yoktu, ta ki ikili halkın önünde yakalanana kadar. Sonrasında Sarah'ya parasını verip kovdular fakat onun sessiz sedasız gitmeye niyeti yoktu. Hâl böyle olunca da Jim tüm bilgiyi magazin basınına duyurdu. Sarah'nun hayatını büyük ölçüde mahvetti."

"Yani sözleşmeyi bozarsam Jim evimize bir bomba atar."

"Hayatımıza," diye düzeltti Paisley gaddarca. "Oakley Ford, Jim'e milyonlar kazandırıyor. Son turnesi iki yüz elli milyon do-lar hasılat yaptı."

Ağzım açık bakakaldım. Gerçek hayatta rakamların bu kadar

yükseğe fırladığını bilmiyordum. “Yani bana ya bu işi yüzde yüz yap ya da hiç bulaşma mı diyorsun?”

“Aynen öyle. W’ye yalnızca sözleşmenin ona anlatmana izin verdiği kadarını anlatabilirsin. Bundan daha fazlasını anlatmaya kalkışacak olursan Jim bizi böcek gibi ezer.”

Bizi. Sadece beni değil, tüm ailemi.

Paisley ikizleri arabayla okula bıraktı, ben de evi temizledim, akşam yemeği için hazırlık yaptım ve W’yi görmek için USC’ye giden otobüse binmeden önce kendimi biraz öğle yemeği yemeye zorladım. Bugün son dersi öğleden sonra ikideydi.

Jim Tolson eve bir kuryeyle bir başka gizlilik sözleşmesi göndermişti; bu, W’nin imzalaması içindi. Görünüşe göre bilgisayarı bu sözleşmelerden milyon tane vardı, hiçbir şeyden haberi olmayan insanların burnuna dayanmaya hazır bekliyordu.

Üniversitenin yeni dönemi başlayalı henüz bir hafta olmuşken yurtlarda kimse ders çalışmakla alakası varmış gibi görünmüyordu. Oraya vardığımda kapıların birçoğu açıktı ve bin bir çeşit farklı müzik ve ses koridora akıyordu.

Bir parçam bu yıl kayıt yaptırmadığım için pişmanlık duydu. W kaydımı yaptırmamı istemişti ancak Paisley’nin tüm faturalarımızın ödendiğinden emin olmak için kendini nasıl paralandığını görünce kendi payıma düşeni yapmaya karar vermiştim. Eğitimime bir yıl ara vermek ve kayda değer bir para kazanmak bana en mantıklı gelendi. Bununla birlikte... W’nin yurduna girdiğim ve koridorlarda dolaşan güzel kızları gördüğüm her defasında ani bir huzursuzluğa kapılıyordum.

“Tak, tak,” dedim açık kapının yanında dikilirken.

W ve oda arkadaşları elden düşme bir kanepede yayılmış Madden oynuyordu. Tanımadığım iki kız köşedeki çift kişilik bir koltuğa kıvrılmıştı. Odalarında her zaman kızlar olurdu. Her zaman olduğu gibi bu konu da beni rahatsız etmiyormuş numarası yapıyordum çünkü istediğim son şey liseden kalma kıskanç, olgunlaşmamış kız arkadaş gibi görünmekti.

W derhal ayağa sıçradı. "V, geleceğini bilmiyordum."

"Sana mesaj attım."

Yüzünü buruşturdu. "Oyun oynuyorduk. Çocuklar, ben yokum. Kız arkadaşım gelmiş."

"Kapı koluna bir çorap koyun," diye bağırdı Mark, W yatak odasının kapısını çarparak kapatırken. Şehirdışından gelmiş bir çocuk olan Mark bana her zaman W'nin yatakta ne kadar iyi olduğunu sorardı, sanki o işi hiç yapmadığımızı biliyordu da bana bununla ilgili sataşmaktan keyif alıyordu.

W bana sırtıttı, elleri kalçalarındaydı. "Çorabı koymalı mıyım?"

"Dışarıda insanlar var," diye hatırlattım.

Güldü ve beni yakalayıp yatağa devirdi. "Ne olmuş? Burada senle benden başka kimse yok."

Eli tişörtümün altında ilerlerken ürperdim.

W bana iyi hissettirse de sonraki adımı atmaya henüz hazır değildim. Özellikle oda arkadaşları odanın dışında bir video oyunu oynar ve tanımadığım iki yabancı kız orada otururken.

Elini ittim. "İlk seferimi bir dinleyici topluluğuyla yaşamayacağım."

Bu tartışmayı daha önce yapmıştık. W önce direndi ama çok geçmeden elini tişörtümün altından çekip kot pantolonla örtülü kalçama koydu. Yana yuvarlanırken kahverengi saçlarından bir tutam alnına düştü. Çikolata kahvesi gözlerini görebilmek için onları yana ittim. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Oakley Ford'dan daha muhteşem olduğu kesindi.

Cidden mi? diye eğlendi iç sesim. *Dalga geçiyor olmalısın.*

Tamam, Oakley'den daha yakışıklı değildi fakat ondan daha kibar ve tatlıydı. Ayrıca onu seviyordum ve tek önemli olan da buydu.

"Pekâlâ." Gülümsediğinde güzel gözlerinin yanında kırışıklıklar oluştu. "İkizler sana mesajımda bahsettiğim şu kaykay parkını ziyaret etti mi?"

"Boyle Heights'ta olanı mı? Orası neredeyse farklı bir ülke."

Trafik sıkışıklığı göz önünde tutulduğunda, LA'den birinin otobüsü kullanmasını gerektirecek herhangi bir durum düşük ölçekli bir suç olarak değerlendirilirdi. Boyle Heights'a yapılacak bir yolculuk bir pasaport gerektirmiyor olabilirdi ancak epey çaba gerektiriyordu. Kardeşlerimi seviyordum, tamam ama *o kadar da* değil.

"Tamam ama onları buraya getirirsen birlikte takılabiliriz. Bu hoş olur, hı?" Boynumun yan tarafını öpmek için başını eğdi.

İkimiz de ikizlerin buraya gelmeyeceğini bildiğimiz hâlde W'nin hepimizi bir araya getirmeye çalışması tatlıydı. "Aslında, evet. Planının mantığını anlıyorum." Kollarının arasında kıvrıldım ve başıboş dolaşan dudaklarını kendiminkilerle karşıladım.

"Üniversiteli bir oğlanla çıkmamanın yararları," diye şakalaştı.

Biraz daha öpüştük ve nefes almak için ayrıldığımızda bugün buraya gelme sebebim omurgamı dürttü.

"Hey, senden bir iyilik istemem lazım."

"Cevabım evet." Karnımı gıdıkladı.

Otobüste küçük bir konuşmanın provasını yapmıştım fakat kafamda bir türlü oturmamıştı. Yine de o konuşmaya giriştim. "Paisley'ye yardım etmek için bir sene eğitimime ara verdiğimi biliyorsun..."

"Hı hı." Dudakları kulağımı buldu.

"İşte bu bir sene içinde büyük miktarda para kazanmak için elime bir fırsat geçti. Bizi uzun süre geçindirecek bir para."

"Ne güzel." Kulağımdan boynuma ilerledi ve sonra bol tişörtümü omuz kıvrımına çekti.

Bir popstarla numaradan çıkmam gerektiği haberini vermek üzereyken onun beni öpmesine müsaade etmek beni ilgisinin tadını çıkaramayacağım kadar suçlu hissettiriyordu. Bu yüzden yataktan kalkıp pencerenin yanına gittim ve öylece dikildim.

"Kızmamana ve beni anlamana ihtiyacım var."

W kaşlarını çatı ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Dirseklerinin üstünde arkasına yaslandı. Uzun, zayıf vücudu tanıdık ve şahaneydi ve kararımı sil baştan sorguladım. "Bu,

Danny'nin NYU'ya gideceği ve uzun mesafe ilişkisi istemediği için Karen'la yaptığı konuşmaya benzemeye başlıyor."

"Hayır, onunla alakası yok." Alnımı ovdum. "Şey... bu iş hoşuna gitmeyecek bir şey yapmamı gerektiriyor."

"Bir porno yıldızı mı olacaksın?" Kaşları ta saç çizgisine yükseldi.

"Hayır, W, Tanrı aşkına."

"Çıkar ağzındaki baklayı, V."

Bıkkın bir soluk verdim. "Sen bunu imzalayana kadar daha fazlasını söyleyemem." Ona W'nin görevin tamamına değil ama bazı ayrıntılarına dair bilgilendirilebileceğini ifade eden tek sayfalık sözleşmeyi uzattım.

Kâğıdı kenara itti. "Hiçbir şeyi imzalamıyorum. Burada ne sikim dönüyor, Vaughn?"

"Küfretme," dedim otomatik olarak.

"Ablana benzeme," diye yakındı. O ve Paisley birbirlerine pek düşkün değillerdi. Paisley, W'nin bana baskı yaptığını ve W de Paisley'nin fazla tutucu olduğunu düşünüyordu.

"Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama onu imzalamazsan sana hiçbir ayrıntıyı anlatamam ve ayrıntılar olmadan kulağa daha da kötü geliyor, güven bana."

"Öyleyse sen *bana* güven." W kâğıdı kaptı ve arkasındaki yatağa attı. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Sır tutmakta iyi olduğumu bilirsin."

W'ye güvenmediğimden değildi ancak tehlikede olan tüm ailemin geleceği.

"Sadece benimle ilgili olsaydı, o zaman evet, sana anlatırdım fakat bunu imzalamazsan sana hiçbir şey söylemeyeceğime dair ajansa çoktan söz verdim."

Gözleri kısıldı. "Ne ajansı?"

"Paisley'nin çalıştığı ajans. Diamond Yete—"

"Diamond Yetenek Menajerliği mi?" diye haykırdı. "Sana bu işi onlar mı verdi? Neden bunu baştan söylemedin? Elbette o kâğıdı imzalarım. İmzamı nereye atmalıyım?"

W'nin bir kalem kapmak için çalışma masasına koşturmasını izledim. Fiilen heyecanla dolup taşıyordu.

Tüm satırlara, hatta Jim'in Oakley adına imzalaması gerektiğini düşündüklerime bile adını karalarken kafasını kaldırıp bakmadı. Soyadındaki son i harfine süslü bir nokta koydu. "Tamamdır. Bana her şeyi anlat."

Cesaretimi toplayıp W'yi yatağa geri çektim, böylece ona bu deliliğin bir parçasını açıklarken yanında oturup elini tutabilirdim. "Tamam, tüm söyleyebileceğim şu: Ajans için bir iş, bir tür sosyal medya kampanyası yapıyorum." Yüksek sesle söyleyince kulağa saçma geliyordu ama gizlilik sözleşmesi sadece bu kadarını açığa vurmama izin veriyordu. "Seninle birlikte olduğumuzu biliyorlar ve..."

"Beni biliyorlar mı?" Gözleri parlak ve hevesliydi. "Paisley onlara programdan mı bahsetti? Benden nefret ettiğini zannediyorum! Hangi bölüm hoşlarına gitti? Sayı çizgisi kutlamalarını sınıflandırdığımız mı? Yoksa resmî kıyafetler giyinip poker oynayan köpekler tablosunu canlandırdığımız mı? Kanalın imajına uygun olmasa da acayip tıklandı o video."

Kaşlarımı çattım. "Ah, hayır, bu programla ilgili değil."

"Değil mi? Ama ondan söz ettin, değil mi?"

"Pek sayılmaz." İrkildim. W'nin aklına ilk olarak programının geleceğini düşünememiştim ve şimdi Jim Tolson'a bunun bahsini açmadığım için kötü hissediyordum.

"Bunu neden yapmadın?"

Ses tonu ihanete uğramış gibiydi. W ve oda arkadaşları Eylül'de bir YouTube kanalı açmıştı; maçların önemli anları hakkında yorum yaptıkları videolarını yayınlıyorlardı. Programlarının adı Sert Biraderler'di ve bu... Ah, tamam, aptalcaydı.

Fakat destekleyici bir kız arkadaş olduğumdan tüm videoları özenle, sabırla izliyor ve kesinlikle eğlenceli bulmadığım hâlde teşvik edici bir yorum bıraktığımdan emin oluyordum.

"Bilmiyorum. Yeri gelmedi," diye cevap verdim, aniden bunun için pazarlık etmiş olmayı dileyerek.

Sonuçta bu yeterince kolay olurdu ve W'nin Oakley'yle anlaşmamız konusunda daha rahat hissetmesine büyük katkı sağlardı. Jim'i sonraki görüşümde bunu söylemeyi aklıma yazdım.

"Her neyse, ilişkimiz ajans için bir parça sorun yaratıyormuş. Görevlerimden bazılarıyla çatışıyormuş. İnsanların haberdar olduğu bir erkek arkadaşım olamazmış, bu sebeple dışarıya karşı ayrılmamızı istiyorlar." Kaşlarını çatınca aceleyle devam ettim, "Ama gerçek anlamda değil. Gerçekte ilişkimiz sürecektir. Ancak..." yüzümü buruşturdum, "dışarıda birlikte görülemeyiz."

W bana boş boş bakıyordu. "Senden ayrılmamı istiyorsun ama gerçekten değil, öyle mi?"

"Evet." Aman Tanrım. Kulağa muazzam bir biçimde aptalca geliyordu.

"Benden ayrılmak mı istiyorsun, V? Çünkü ben sorunlarımız olduğunu bile bilmiyordum. Artık benimle çıkmak istemiyorsan söyle gitsin." Bunu öyle soğukkanlı bir tavırla söylemişti ki sanki ayrılık onu mahvetmezdi.

Fakat beni mahvederdi. "Benden ayrılmak mı istiyorsun?" dedim pat diye endişeden çılgına dönmüş hâldeydim.

W benim çıpamdı. Ebeveynlerimin ölümünden önce çıkmaya başlamıştık ve yasla dolu yaz boyunca gelişigüzel anlarda göz yaşlarına boğulma eğilimime rağmen bana hep destek olmuştu. Mesele bir defasında alışveriş merkezindeyken Hallmark mağazasının vitrinindeki Babalar Günü reklamını gördüğümde olduğu gibi. O akşam eve gittiğimde yeniden eğlenceli kız arkadaş olmaya kesin karar vermiştim ve o zamandan beri onun önünde ağlamamıştım.

Üniversiteye bensiz başladığında benden ayrılacağından çok endişeliydim oysa bunu yapmamıştı. Bana beni sevdiğini ve bu ikimiz adına yaptığı planlardan bazılarını sınırlaması anlamına gelse bile beni bırakmayacağını söylemişti.

"Elbette hayır." Bir başka kaş çatış yüzünü buruştururken beni kucağına çekti. "Ama bu nasıl yürüyecek?" Elleri tişörtü-

mün altında yukarı doğru geziyordu. "Bu sene birlikte eğlenmeyi planlıyorduk."

"Biliyorum," dedim perişan hâlde. "Fakat paranın miktarı çok büyük."

W kaşlarını çattı. "Sen ve Paisley idare ediyorsunuz. Onun artık iki işte birden çalışmak zorunda kalmayacağı kadar kazandığını söylememiş miydin?"

"Evet, ama..."

"Ayrıca bu sene çalışmak zorunda olduğun için okula gelmeyi ertelemedin mi?"

"Evet, ama..."

"O hâlde bu işe ihtiyacın yok," dedi hayatı boyunca bir fatura konusunda endişelenmemiş birinin inancıyla.

W'nin ailesinin parası vardı. Hatta ona De Neve Plaza'da iki odalı ve yalnızca üç oğlanla paylaştığı, özel bir banyosu olan bir süit yurt odası tutmuşlardı. Bu süitin bir dönemde ne kadara patladığını araştırdığımda neredeyse sakızımı yutuyordum.

"İhtiyacım var, W. Bu işe ihtiyacım var. Ailemin buna ihtiyacı var." Tişörtümü çıkarmaya çalışmak için kullandığı ellerini tuttum ve onları kendi ellerimin arasına alıp bastırdım.

"Bu, Paisley'nin fikri mi? Çünkü benden nefret ettiğini biliyorsun."

"Senden nefret etmiyor."

Kuşkuyla homurdandı. Parmakları kot pantolonumun bel kısmının tepesini sıyırırken geri çekilmemek için kendimi zorladım. Bu, W'ydi. W'yi *seviyordum*. Bu sebeple dokunuşlarını da sevmeliydim, bana yöneldiğini gördüğümde gerilmemeliydim.

Ablam W'yle seks yapmamam gerektiğini asla doğrudan söylememişti, yine de benim fazla genç olduğumu düşündüğünü biliyordum. Israrı kısmen kendi ilk seferinden geliyordu; içtenlikle –ve sesli olarak– berbat bir deneyim olduğunu söylüyordu. Ebeveynlerimizin cenazesinden sonra Paisley yalnız, bunalımlı ve bizimle nasıl ilgileneceği konusunda endişeliydi. Bunun sonucunda, çok iyi tanımadığı biriyle yatmıştı çünkü bir teselli-

ye ihtiyacı vardı. Bu öyle korkunçtu ki ertesi gün onu ağlarken bulmuştum. Onun deneyiminin beni korkuttuğunu söylemiyordum ancak bundan sonra W'yle işleri aceleye getirmeyi kesinlikle istemiyordum.

“Peki, farz edelim ki bunu kabul ettim,” dedi W yavaşça. “İlişkiyi kim bitirecek?”

Kararından yüz seksen derece dönüşü beni şaşırttı. W'nin anlamaya hazır oluşu karşısında rahatlamalıyım ama aksine, rahat tavrı beni huzursuz etmişti. W'nin harika özelliklerinden biri de uyumlu olmasıydı. Hıristan yoksun oluşumu veya hayatımla ilgili ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrimin olmayışını yüzüme vurup beni huzursuz etmezdi. Ailemle birlikte olmak istediğim veya fazladan bir vardiyada çalıştığım için bir randevumuzu kaçırarak olduğumda asla şikâyet etmezdi. Kendime bunun sağlıklı ve iyi olduğunu söylerdim. Ebeveynlerimin ölümünden sonraki aylarda sakin tavrı tam ihtiyacım olan şeydi.

Tam da onun bu durumu hoş karşılamasına ihtiyacım olduğundan, hava durumunu kontrol edercesine bir rahatlıkla sahte ayrılığımızın nasıl gerçekleşeceğini sorması beni sinirlendirmemeliydi.

“Sen nasıl olmasını istersin?” diye karşılık verdim.

Omuz silkti. “Herhalde bunu ben yapmalıyım ama arkadaşlarının beni seni aldatmakla suçlamasını istemem. Onlara sadece artık yürümediğini söyleyeceğiz.”

Aldatma mı? Ona Oakley Ford'u öpmem gerektiğini şimdi mi yoksa daha sonra mı söylemeliydim? İki seçenek de benim için mümkün değildi çünkü W'ye Oakley'nin bu işe dahil olduğunu söylemem yasaktı. Bunu çok geçmeden öğreneceği aşikârdı ama imzaladığım sözleşme Oakley'nin adını vermemi yasaklıyordu.

Her şey fazlasıyla karman çormandı.

“Yanlıı bir şey yapmadığını herkesin bilmesini sağlayacağım,” diye söz verdim giderek artan huzursuzluğumla savaşıırken.

“Güzel.” Duraksadı. “Diğer yandan... birbirimizi gizlice görebilecek miyiz?”

Sormak istediği sorunun bu olmadığı hissine kapıldım, bunu dile getirmeden önce fazla uzun süre tereddüt etmişti. Yine de başımla onayladım. "Fakat benim evimde olmak zorunda. Ayrıca ayrılık süresince birbirimize mesaj atmamıza izin verilmiyor. Telefonda konuşabiliriz ama kanıt niteliğinde bir iz bırakamayız. Hâliyle mesaj, Snapchat, Instagram yorumları ve benzeri şeyler olmaz."

"Tam bir James Bond zırvası gibi." Kaşlarını komik bir biçimde oynattı. "Yani kız arkadaşım ile gizli bir ilişki mi yaşayacağım, öyle mi? Bu heyecan verici."

Rahatlama hissimi belli etmedim. Bu iyiydi. Meseleyle ilgili şimdiden şakalar yapmaya başlamıştı ve nedense bu bana her şeyin üstesinden geleceğimizi söylüyordu.

"Eve gizlice girmen tamamıyla heyecan verici olacak," dedim gaza getirerek.

Muzip bir sırıtışla karşılık verdi. "Başka ne var?"

Lanet olsun. Bu zor kısmıydı. "Bazı ünlülerle fotoğraflarım çekilebilir..."

Gözleri parladı. "Mesela kimle?"

"Henüz bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Ama internette fotoğraflarımı görürsen, onun gerçek olmadığını bilmelisin." Bir yalan daha ilave ettim. "Çoğu muhtemelen fotoşoplanmış olacak. Ciddiyim, bu yıl yapacağım hiçbir şey gerçek *olmayacak*. Hepsi kurgulanmış olacak... bunu Diamond'ın planladığı bir *reality* şov gibi düşün."

Başıyla onayladı. "Televizyon şovlarından bahsetmişken..."

W'nin lafına devam etmesini beklerken huzursuzluğum büyüdü.

"Sana programımdan bir kısa tanıtım videosu verirsem onu menajerlerden birine iletebilir misin?" diye umutla sordu. "Bunu Paisley'den hiç istemedim çünkü ikimiz de onun bunu yapmayacağını biliyoruz ama şimdi onun bağlantıları senin bağlantıların, değil mi?"

Programdan Jim'e bahsetmeye çoktan karar vermiş olmama

rağmen ricası beni rahatsız etti. Kendimi sıkıntımı bastırmaya zorladım.

“Yani tüm bu Hollywood tipleriyle, sektörden insanlarla çok fazla vakit geçireceksin ve çocuklarla benim bu program için ne kadar çok uğraştığımızı biliyorsun.” Şimdi gözlerinde bir küstahlık vardı. “Bu bizim yolumuzun açılması için bir fırsat. Hem bizi kendi televizyon programımızı yaparken gözünde canlandırabildiğini sen söylemiştin.”

O YouTube yorumunu yazdığım günden pişmanlık duydum. “İletişim diplomanı almaya odaklanmak istemiyor musun?” dedim, bu hatırlatmanın onu durdurmasını umarak.

Oysa W ilgisizce elini salladı. “İletişim okumamın tek amacı televizyonculuğa girmek. Ben bir spor sunucusu olmak istiyorum. Bunu biliyorsun. Bu hedefe daha hızlı ulaşabileceğim bir yol varsa neden onu tercih etmeyeyim?” Ben cevap vermeyince mutsuzlukla dudaklarını birbirine bastırdı. “Benim için bunu yapmayı istemediğini mi söylüyorsun?”

“Ben öyle söyleme—”

“Bence fazla bir şey istemiyorum,” diye lafımı böldü. “Çünkü birkaç aylığına kız arkadaşımdan mahrum kalacaksam...”

“Bir yıl,” diye fısıldadım.

Ağzı açık kaldı. “Bir yıl mı? Bu sahte ayrılık bir yıl mı sürecektir?” Kollarını hayretle havaya savurdu. “Görüyor musun? Benim tarafımdan bu ne büyük bir fedakârlık! Bundan hiç değilse bir kariyer fırsatı elde edersem benim için başa çıkması çok daha kolay olur.”

Benim aileme destek olmama yardım etmen yeterli değil mi?

Öfkeli sözlerin dökülmesine fırsat vermeden dilimi ısırardım. Sanırım onun mantığını anlıyordum. Bir yıl uzun bir süreydi ve çok geçmeden ikimizin de gizlice buluşmaktan bıkaçağından oldukça emindim. Zaten Diamond onunla bir anlaşma imzalayacak değildi, bu yüzden belki gerçek bir uzmandan biraz yapıcı eleştiri alırsa YouTube olayının tam bir zaman kaybı olduğunu nihayet fark ederdi.

“Haklısın,” diye razı oldum. “Hiçbir kariyer fırsatını kaçırmayız.”

Yüz ifadesi aydınlandı.

“Bana bahsettiği şu şeyi e-postayla gönderirsen onu doğru insanlara iletirim.”

“İşte bu, bebeğim! Sen en iyisisin!” Beni kollarına çekip nefesim kesilene dek öptü ve sonunda ayrıldığımızda ikimiz de gülüyorduk.

Eh, o gülüyordu ve ben numara yapıyordum. Galiba bu hayatımın özetiydi.

7

KIZ

Cuma akşamı, USC'ye gidişimden kırk sekiz saat sonra W'yle "ayrıldık". O gün yurt odasından çıkmadan önce beni öpmüş, sevdiğini söylemiş ve kısa tanıtım videosunu en kısa zamanda göndermeye söz vermişti. W'nin aptal programı için Jim Tolson'a ricacı olma konusunda hâlâ içim bütünüyle rahat olmasa da bunu yapmazsam W'nin şu Oakley işinde yanımda durmayacağından ve benden gerçekten ayrılacağından endişeleniyordum. Halbuki bu işte beni desteklemesini çok istiyordum.

Facebook'u çok sık kullanmadığımız için ayrılığımızı kitlelere yedirmemizin iki yolu vardı.

- 1) W bio'larından benim Twitter ve Instagram kullanıcı adımı kaldırdı. İkisinde de "@TaKendisiVaughn'a çılgınca âşık" yazıyordu. Şimdi o kısımlar boştu.
- 2) Katıksız sefaletimi kırk beş karakterle tweetledim.

Vaughn Bennett @TaKendisiVaughn

Ayrılıklar FECİDİR #kalbikırık #hayatımbombok

Dakikalar içinde arkadaşlarımızdan tweetler ve Instagram DM'leri akın akın geldi. Yatağında oturmuş, kucağında bir kutu çikolata parçalı dondurma ve ağzımın kenarından dışarı

uzanan bir kaşıkla bilgisayarımın ekranına bakarken gözyaşları-mı tutmak için mücadele ediyordum.

@MandiHunt343 AmanTanrım, W! Bio'na ne oldu?? Sen ve V ayrıldınız mı??

@CarrieCarebearDawes SEN VE W AYRILDINIZ MI?

@KikiSimpson amantanrım vaughn. bu ne zaman oldu?

@1DseverTracy o pislik W seni aldattıysa, KIÇINI TEKMELEYECEĞİMMM!

Carrie, Kiki ve Tracy benim liseden arkadaşlarımdı. En çok Carrie'yle yakındım, bu yüzden mesajına cevap vererek bunu doğruladım: Evet, W ve ben ayrıldık. Ânında cevap yazdı ve dondurma alarak bize gelmeyi teklif etti. Ona dondurma stoğumun sağlam olduğumu söyledim ve pazar günü öğle yemeğinde buluşmayı kararlaştırdık.

Oakley'nin reklamcısı bana ayrılığa ilişkin her tweete karşılık vermemi söylediğinden kendimi Kiki ve Tracy'ye cevap yazmaya zorladım ama hiç ayrıntı vermedim. W (a) zayıf veya (b) kabahatli görünmemekte son derece kararlıydı. Yani ayrılığın onun fikri olduğunu söyleyecektim ve onu hiçbir şekilde suçlamaya iznim yoktu.

Resmî ayrılık hikâyemize göre, şimdi üniversitede olduğundan uzun süreli bir ilişkiyi sürdürmek istemediği için beni bırakmıştı. Tracy'ye aldatma diye bir şey söz konusu olmadığını söylemeyi de atlamadım. Sonra ağzıma bir kaşık daha çikolatalı lezzetten tıktım ve ağlamamak için kendimi tuttum.

Bu gerçek bir ayrılık değil, diye hatırlattım kendime ama bu midemdeki büyük sancı topunu hafifletmedi. W'ye mesaj atmayı çok istiyordum. Hayır, onu aramak ve şu tweetlerin sadece düzmece bir ayrılığa verilen gerçek tepkiler olduğuna dair bana güvence veren sesini duymak istiyordum.

Ama yapamazdım. Claudia en az bir haftalığına –“ayrılığa sağlamlaşması için zaman vermek amacıyla”– ikimiz arasındaki tüm iletişimi yasaklamıştı, bu yüzden telefonu elime alıp beni rahatlatması için W’yi arayamazdım. Bizi yakından denetlediğini iddia etmişti. Bunun ne anlama geldiğini bilmesem de ondan ve Jim’den biraz korktuğumdan, bunu yapmak için ölüp bitsem de W’yi aramadım.

“Vaughn?” Ablam yatak odamın kapısını yumuşakça vurdu.

“Evet?” diye seslendim titrek bir sesle. Sahte ayrılık fazla gerçek hissettiriyordu.

“İçeri girebilir miyim?”

“Tabii, keyfin bilir.”

Paisley içeri girdi, dondurmaya ve ağlamaklı yüz ifademe bir bakış atıp yatakta yanıma yerleşti. Kahverengi gözleri bilgisayar ekranına dikkatle baktıktan sonra anlayışla doldu.

“Çok üzgünüm. Bunun senin için korkunç olduğunu biliyorum.” Dudağını ısırды. “Caymak için çok geç değil.”

“Evet, çok geç.” Parayı düşünmeden edemiyordum. “Ama bu yıl hızlı geçecek, değil mi?”

Paisley başını sallayarak onayladı.

Koca bir kaşık dondurma daha attım ağızma. “En kötü kısmı ne, biliyor musun? Şey, ikinci en kötü kısmı çünkü Wyle konuşmamak birinci en kötü kısım. Oakley Ford aşağılık biri. Toplantıda elimi bile sıkmadı. Herkesin önünde bana dokunmayı kendine nasıl yedirecek?”

“Aç olduğunu fark etti ve sana yiyecek getirilmesini sağladı. Bu da bir şeydir. Dahası, görünüşü güzel,” diye dikkat çekti Paisley.

Evet, en azından bu vardı.

Ablam yataktan usulca kalktı. “Bu akşam ikizleri sinemaya götürüyorum. Gelmek ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, evde kalıp sefaletimde debeleneceğim. Dondurma yiyerek en az iki kilo almayı planlıyorum.”

“Fazla şişmanlama,” diye takıldı. “Yoksa Oakley Ford seninle çıkma konusunda fikrini değiştirebilir.”

Aslında bu fena fikir değildi. Belki bir kutu daha Ben & Jerry’s açmalıydım.

Paisley yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. “İyi bir şey yapıyorsun. Ciddiyim. Bu bize zannettiğinden daha fazla yardımcı olacak.”

Biliyordum. Yine de bu, mutluymuş numarası yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu. W’yi şimdiden özlemiştim ve onunla konuşmayalı yalnızca iki gün olmuştu.

Paisley gittikten sonra dondurma terapisine teslim oldum. Yavaş yavaş yiyordum. Öyle yavaşım ki ben dibine ulaşana kadar sulu bir çorbaya dönmüştü. Bu Oakley planını yüzüncü kez yeniden düşünürken dondurmadan artakalanı fırıl fırıl döndürüyordum.

Paisley, derinlerinde gerçek dünyayla yüzleşmeye hazır olmadığını bildiği için mi yanıma gelmişti? Kendim için hiçbir planım olmadığını bildiği için? Birlikte okula gittiğim diğer çocukların aksine geleceğimle ilgili umutsuzca amaçsız olduğumu ve rasgele bir ünlüyle bir evcilik oyunu oynamanın plastik varoluşuma uygun olduğunu bildiği için?

Cevapların hiçbirisi erimiş dondurmada değildi. İç çekerek tüm ağ tarayıcılarımı kapadım ve müziklerimi açtım. Sefaletimde debelenmeye devam edebilir veya kendim için belirlediğim rotayı takip edebilirdim. İkincisi daha verimli olsa gerekti, böylece aradığım albümü bulana dek ekranı kaydardım, ilk şarkıya tıkladım ve ardından bilgisayar yataкта yanıma yerleştirdim.

Bir eskiz defteri bulmak için çalışma masamın en alt çekmece-sini karıştırırken Oakley Ford’un en popüler parçalarından biri olan “Bekle” bilgisayar hoparlörlerinden dışarı süzülüyordu. Başladığı anda beni birdenbire lisedeki ikinci yılıma geri götürdü. Bu albüme *kafayı takmıştım*. Onun bana Oakley’yi değil W’yi hatırlatması çok garipti.

W ve ben Ford yayınlandığı sıralarda çıkmaya başlamıştık.

Bundan hoşlandığım için W benimle alay ederdi ama sonra bir defasında onu da albümün şarkılarından birini mırıldanırken yakalamış ve albümden hoşlandığını itiraf ettirmiştim. O ânı korumak için Vans ayakkabılarımın üzerine kenetlenmiş iki el çizmiştim.

Bir eskiz defteriyle bir çizim kalemi seti buldum ama hemen çizmeye başlamadım. Önce yeniden internete girip Oakley'nin fotoğraflarına baktım çünkü onu ezberden çizebileceğimden emin değildim.

Tamam, bunu itiraf edecektim. Bu oğlan çekiciydi. Saçma ölçüde çekici. O dağınık sarı saçlar, o delici yeşil gözler ve her zaman yırtık kotlarla dar tişörtler giyen güçlü, kaslı bedeni. Tanrım.

Fotoğraflarına birbiri ardına tıklıyordum. Konserlerinden canlı çekimler. LA civarında paparazzi çekimleri. Annesiyle beraber katıldığı film galalarından çekimler. Babasının filmlerinden birinin setindeki çekimler.

Bana kalırsa Oakley Ford faklı bir gezegende yaşıyordu. Şöhretin sözlük anlamıydı. Hollywood'un nüfuzlu çiftlerinden –en azından boşanmalarından önce– Katrina ve Dustin Ford'un tek oğluydu. Grammyler ve People's Choice Ödülleri kazanmıştı. On dört yaşındayken Nickelodeon ödül törenindeki performansından sonra üstüne yeşil slime atılmıştı. Şimdi baktığım aşırı seksi *Vogue* çekimi dahil zilyon tane derginin kapağına çıkmıştı.

O çekimden bir fotoğraf seçmeye karar verdim; siyah bir fonun önünde oturup gözlerini kameraya diktiği fotoğrafı seçtim. Bakışları öyle yoğundu ki beni ürpertti.

Yatak odamda bana şarkı söyleyen güzel, boğuk sesinin eşliğinde çizmeye başladım.

Sahte ayrılıktan bir hafta sonra W evime geldi ve yatak odamda takıldık. Gitmesi gerektiğini isteksizce söyleyene dek saatlerce yatağımızda oyalandık.

"Geç oldu. Geri dönmeliyim," diye haber verdi saat on civarında.

Saatin hiç de geç olmadığına dair isyan etmek istiyordum ama sabaha dersi olan ben değildim. "Tamam."

Gönülsüzlüğümü dışa yansıtmış olacağım ki beni alnımdan nazikçe öptü. "Hiç değilse birbirimizi görmemize izin veriliyor, değil mi? Bu çok da kötü değil."

Kötü değil miydi? İletişim kurmadan geçen bu hafta bir işkenceydi. Birkaç kez Kiki ve Carrie'yle takılmıştım ve tam bir daima en iyi arkadaş kıvamında, tüm zamanlarını W'nin bir pislik olduğuna ve onsuz daha iyi olduğuma dair beni ikna etmekle geçirmişlerdi. Hâlâ âşık olduğum oğlanı kötülemek saf ıstırap verdiği hâlde onlara uyum sağlamıştım. Fakat yapışkan, çocuksu kız arkadaş olmak istemediğimden sadece gülümseyip başımla onayladım.

"Bundan nefret ediyorum," diye söylendi birlikte merdivenlerden aşağı inerken.

İçimi bir rahatlama hissi doldurdu. Neyse ki o da benimle aynı hisleri paylaşıyordu. "Ben de."

Ön girişte dikilip birkaç saniye sarıldık, alnı benimkine yaslanırken kolları belimin etrafındaydı. Şu geçtiğimiz iki yılda paylaştığımız tüm sarılmaları aklımdan geçirdim. Aramızdaki tüm şakaları, rasgele mesajlaşmaları, W'ye iyi geceler dilemek için aramadan bir kez bile uyumaya gitmeyişimi.

"Mark'la en iyi bulduğumuz bölümlerin hangileri olduğuna karar verdik," derken sıcak nefesi burnumu gıdıkladı. "Bu hafta hepsini birleştirip düzenleyecek ve sonra dosyayı sana e-postayla göndereceğim."

Bedenim belli belirsiz katılaştı; onun fark etmediğini umuyordum.

"O menajerin programla ilgili düşüncesini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," dedim zorlama bir neşeyle. Ardından limonlu tıraş losyonunun tanıdık kokusunu içime çekerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Son bir öpücükten sonra dışarı çıkıp arabasına yönelmesini

umutsuz gözlerle izledim. Liseden beri kullandığı eski model SUV'siyle uzaklaşırken, o arabada yaşadığımız tüm kalbi sıkıştıran yakınlaşma anlarını özlemle düşündüm.

Üst katta yatağıma devrildim ve aşk yaramla ilgili tekrar tweet attım.

Vaughn Bennett @TaKendisiVaughn

Tekrar tekrar Ford dinlemek = kırık bir kalbin en iyi ilacı.

İki açıdan da yalan söylüyordum çünkü *Ford* dinlemiyordum ve kırık bir kalbin ilacı yoktu. Kalp kırıklığı sahte olsa bile.

"Çizimi bu akşam yayınlamalısın," diye bildirdi Claudia telefonunu Paisley'den aldığımda.

Claudia benim numaramı aramıyordu... henüz. Oakley'yle ilişkim baş sayfa haberi olduğunda bunun değişeceğine eminim.

"Ayrılığımın" üzerinden iki hafta geçmişti. Paisley'nin hesabına paranın ilk kısmı yatırıldığından beri bu talebi bekliyor olmakla birlikte bunun için sabırsızlandığım da söylenemezdi.

Henüz işimi bırakmama izin verilmediğinden Sharkey's'te dört vardiya çalışarak garsonluk yapmış ve iş arkadaşlarımdan önünde, uygun düşecek biçimde ayrılık yüzünden moralim bozuk davranmıştım. Bu bir angarya değildi. Yirmi bin dolarlık çekin, devamı gelecek bir dizi çekin ilkinin bankaya yatırılması da öyle. Çeklerin her ihtimale karşı ablamın adına yazılmasına karar verilmişti çünkü Diamond Yetenek Menajerliği'nin bana çek yazdığı dışarı sızacak olursa akbabalar derhal kokuyu alırdı. Paisley'nin adına olursa, ajans ödemelerin onun maaşının bir parçası olduğunu iddia edebilirdi.

Uydurdukları yalanlar karmaşık ve gereksiz görünse de ben bunu daha önce yapmamıştım, diğer yandan bunun Claudia'nın olağan işi olduğu izlenimine kapılmıştım.

"Neden bu akşam?" diye homurdandım ama tek derdim

tersleşmekti. Claudia teknik olarak patronum olduğundan muhtemelen ona homurdanmamalıydım fakat bu gelmiş geçmiş en tuhaf iş ilişkisiydi. Bir parçam kovulmayı umuyordu.

“Çünkü bunu ilerletmemiz gerekiyor. Çizimi yayınla. Oak onu birkaç saat içinde görecektir. Oak tweeti beğendikten sonra bir mesaj yağmuruna hazırlıklı ol. Onlardan yalnızca birkaçını cevapla.”

“Belki bana hangilerini cevaplamam gerektiğini söylemelisin,” diye mırıldandım alaycı bir üslupla.

“Ah, hayır. Tamamen doğal olmalı,” diye karşı çıktı Claudia alaycılığımı aldırnamayı seçerek. “Fakat bu mesajlardan çok fazla alacaksın, hepsine cevap vermek mümkün olmayacak. Yarın sabah itibarıyla bir sosyal medya yıldızı olacaksın! Herkesin seni sevmeyeceğini aklından çıkarma yeter. Hayranları Oak konusunda sahiplenicidir, bu yüzden acımasız olanlara aldırma ve cesaretlendirici olanlara odaklan. Gönderilerine ne yazarlarsa yazsınlar hepsinin senin yerinde olmak istediğini unutma!”

Şüpheli bir teşvik kırıntısı verdikten sonra telefonu kapadı. Sonunda iki gün önce zaman ayırıp tamamladığım çizimi ortaya çıkardım. Oakley’nin bunun hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Fena değildi, yine de ona bayılmamıştım ve bunun sebebi yalnızca yüzünün tam anlamıyla istediğim gibi olmaması değildi. Gözlerinin üstünde uzun bir süre çalışmıştım ama siyah beyaz bir resimde canlılıklarını yansıtmak zordu. Parmağımı üzerlerinde gezdirirken güzel gözleri olduğunu düşündüm.

Hayır, sorun teknik hatalarım değildi; eksik olan başka bir şey vardı. Oakley Ford’la ilgili sayfaya aktaramadığım bir şey.

Dudaklarımı kararsızlıkla ileri geri kıvırdım. Bir resmimin milyonların bön bön bakması ve eleştirmesi için sosyal medyada harap olacak olmasından hoşlanmıyordum. Fakat bunu yapmak için bir sözleşme imzalamıştım.

Telefonumu elime aldım, hızlıca bir fotoğraf çektim ve sonra onu tweetledim.

Vaughn Bennett @TaKendisiVaughn

Bu yüzü kendinizinkinin yanında hayal edince ayrılıklar biraz kolaylaşıyor.

Oakley çizimi beğendikten sonra ilk tepkinin hesabımın akışında belirmesi yalnızca üç saat sürdü. Bir dakikadan daha kısa bir süre sonra telefonuma Carrie'den bir mesaj geldi.

Oakley Ford'un resmini beğendiğini gördün mü?!

Bilmezden gelerek mesajına cevap yazdım: Öyle mi??

Evet! Twitter'a gir. Akışın patlıyor! Onun Snap'ini almalısın!

Bir resmi beğendi diye Snap'ini falan almayacağım.

Asla bilemezsin! Bir profesyonel gibi DM'den yürü, kızım!

Sonrasında ona cevap veremedim çünkü her saniye –veya belki her milisaniye– yeni bir bildirim alıyordum.

@pledo5514 @1ucanbomba1 @caryneo @paulyn N az önce @TaKendisiVaughn'u takip etmeye başladı.

@OakleyFord biraz önce bir kızın resmini mi beğendi @TaKendisiVaughn

@OakleyFord beni geri takip et. Ltfn. Sni sviyorm. @TaKendisiVaughn

@ask_oakleynin_elleri @TaKendisiVaughn Bu resim çooooook muhteşem. Dolabıma 1 tane koymalıyım.

@TaKendisiVaughn Tanrım, ne basit bir resim! Resim dersi al, sürtük

@OakleyFord_1numaralihayrani @TaKendisiVaughn Boşuna nefes tüketmeyin. Kızın geçmişine baktım. Büyük bir hayran olmayı bırakın hayran bile değilmiş. Defol.

@TaKendisiVaughn hoş bile değilsin. @OakleyFord aşırı seksisin

@selleuni5 @OakFordKalp @unicornio @wammalamma @magg1e_han50n ve 244 kişi daha @TaKendisiVaughn'u takip etmeye başladı

Ah, vay canına. On saniyelik bir sürede iki yüzden fazla yeni takipçi toplamıştım. Bu *delilikti*.

Paisley başını odama uzattı. "Claudia aradı. Cevap vermeye başlaman gerektiğini düşünüyor. Görünüşe göre yüzlerce yorum alıyorsun."

"Biliyorum." Azıcık sersemlemiş hâlde telefonumu elime aldım. "Aşağı yukarı hepsi ne kadar basit ve sevimsiz olduğum ve Oakley'nin benden çok daha iyisine layık olduğü yönünde."

Ablam bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. "İnternet bu. İnsanlar internette her zaman aptalca şeyler söyler. Bu konuda biraz yardım ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Bir sözleşme imzalamıştım ve payıma düşeni yapma zamanıydı, dolayısıyla sonraki saati sıradan tweetleri uygun gelecek biçimde AmanTanrımlar ve !!!!! ile cevaplamakla geçirirken "çok çirkinsin" yorumlarını görmezlikten geldim. Hakaret edenlerin ortak bir noktası vardı. Eşsesli kelimelerde iyi değillerdi ve bu bana küçücük de olsa bir tatmin sağlıyordu.

Uyumaya gitmeden önce gelen son mesaj W'dendi.

Bu da neyin nesi V! Beni ara.

8

OĞLAN

Jim'e, "Neden bu resmi yayınlanmadan önce görmedim?" diye sordum.

Saat onu geçiyordu, evim yine hareketsizdi ve Ty'ın telefonundan yüzümün bir karakalem çizimine bakıyordum. Ty, evin ön tarafındaki oturma odasında kahkahasını benden saklamaya çalışıyordu.

"Beğenmedin mi?" dedi Jim, şaşkınlığı telefon hattının diğer ucundan bile anlaşılıyordu. "Bence güzel. Aslına bakarsan beklediğimden daha iyi. Hayranların ona bayılıyor."

Ağzımı yakınlaştırdım. Kız beni böyle mi görüyordu? Somurtkan ve aksi? En sevdiği oyuncacı elinden alınmış ufak bir çocuğa benziyordum. Ama Jim'e bu konuda yakınırsam daha çocuksu bir izlenim bırakırdım, dolayısıyla farklı bir bahane buldum.

"Diğer kızların gönderdiği tüm saçmalığı gördün mü? Bu Twitter denen yerin kuralları falan yok mu?" Neden şok olduğumu bilmiyordum. Her zaman özel mesajla çıplak fotoğraflar almaya alışkındım fakat bu kızların bazısı... fazla küçük görünüyordu. Benim için bile fazla küçük.

Jim bana bir Snapchat hesabı açtığında ilk snapimi yüklemeyi önce yaklaşık bin tane çıplak fotoğraf almıştım. Kazara içlerinden birine cevap verdiğimde bu garip bir takipçi sapık deneyimine yol açmıştı. On dört yaşındaki dört kızın sizi bisikletiyle takip etmesi korkutucuydu.

Jim, "Onları boş ver," diye tavsiye verdi. "Hatta hepsini boş verebilirsin. Claudia cevaplarını halleder."

Kendime bakmaktan usanınca Tyrese'in telefonunu mermer mutfak tezgâhına attım. "King'le ne durumdayız?" diye sordum. Bu saçmalığa katlanmamın tek sebebi kendi müziğimi yapma fırsatı elde etmektir.

"Bir süreliğine onunla hiçbir iletişimin olmayacak. Bunu aklından çıkar. Neden vaktini yeni şarkılar yazarak geçirmiyorsun? Belki yeni kız arkadaşın sana ilham verir."

"Çok komiksin." Vaughn benden pek hoşlanmadığından tüm şarkılarım kaçık kızlar ve hatalı, ani yargılarıyla ilgili olurdu.

Hem ona ne yapmıştım ki? LA'in trafiği fenaydı ve Jim öğleden önce bir toplantı planlamaması gerektiğini bilmeliydi. Ben bir gece kuşuydum.

"Umarım bu yıl boyunca evimde kalacağımı düşünmüyorsundur," diye mırıldandım.

"Hayır, sıkılmış bir Oak'un tehlikeli olduğunun farkındayım. Açıkçası belaya bulaşmaman koşuluyla bütün yıl ne yaptığın umurumda değil. King fikrini değiştirecektir. Bununla ilgili endişelenmeyi bana bırak. Şimdi eve, güzel karıma gidiyorum."

"Benimle alay mı ediyorsun yoksa bana fırça mı çekiyorsun anlamıyorum."

"İkisi birden, evlat," dedi Jim neşeyle, sonra da telefonu kapadı.

Ty'in telefonundaki resim zihnimi meşgul etmeye devam ediyordu. Vaughn'a bir karşılık yazmak istiyordum ama kendi Twitter hesabımda nasıl oturum açacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sosyal medya tam bir vakit kaybıydı. Onu ilk kullandığımda, bana bizzat söylemeye asla cesaret edemeyecekleri mesajlar göndermiş insanların sayısı beni şok etmişti. İçlerinden bazılarıyla tartışmıştım.

Bunun üstüne Claudia devreye girmiş ve hesabımın, tüm hesaplarımın yönetimini devralmıştı. Onlardan bahsederken hep kullandığım tabirle o dörtlü çete olayından sonra Claudia'nın direksiyona geçmesine izin verdiğim için çok mutluydum.

Vızıldadığında Ty'ın telefonunu elime aldım. Kızın biri ona edepsiz bir mesaj göndermişti. Onu hızla kapadım.

"Ty, neden bir Twitter hesabın var?"

"Futbol, dostum." Mutfağa girdi, anlaşılan gülme krizi sona ermişti. "Twitter'ın bir sürü artısı var."

"Öyle mi?"

"Evet, bak mesela." Telefonu elimden çekti ve tekrar önüme bırakmadan önce bir yere tıkladı. "Takip ettiğim fantezi futbol hesaplarım ve bir grup sporcu var."

Akışını okudum. İstatistikler, futbol video ve makale linkleriyle doluydu. "Fantezi futbolda canıma okuman boşuna değilmiş."

"Gizli bir Twitter hesabına ihtiyacın var."

"Tabii, Claudia bunu oldukça iyi karşılardı." Bar taburesinden indim ve yiyecek bir şey bulmak için buzdolabını karıştırdım. Sebzeleri, peyniri, sağlıklı içecekleri es geçerek bir bira kap-tım. "FIFA oynamak ister misin?"

"Olur. Kızının tekmedenmesine hazır mısınız?"

"Elinden geleni ardına koyma."

Ona bir bira fırlattım ve oturma odasının yolunu tuttuk. Ty mikrofonlu kulaklığı kafasına geçirirken ben de kendi kulaklığımı taktım. Benimkine mikrofon bağlı olmasına izin verilmi-yordu. Bir defasında böğürerek küfrederken biri sesimin Oakley Ford'a müthiş benzediğini anlamıştı. Sesimi kaydetmiş, kısa ses kaydını internete koymuştu ve on altı yaşında fazla küfrettiğim için bir grup insanı kızdırmıştım.

Lanet olsun, bu ebeveynlerin hiçbiri kendi çocuklarını dinlemiyor muydu? Yemin ederim, *anani sikeyim* hakaretlerinin yüzde doksan dokuzu ergenlik öncesi dönemdeki çocuklardan geliyordu.

Ty'la iki saat boyunca oynadık ve kıcımı tekmelemeyi sürdür-dü. Ardından internette rasgele oynayarak ve nihayet bir galibi-yet kaydederek egomu yatıştırdım.

Oynamayı bitirdiğimizde gözlerim yeniden Ty'ın telefonuna kaydı.

“Oturum açabilir misin?” diye sordum.

“Senin hesabında mı?”

“Hı hı.”

“Hayır. Bilgilerini bilmiyorum. Fakat Claudia’yı arayabilirim.” Ty’ın telefonunu ellerimin arasında çevirip duruyordum. Yanılmıyorsa Vaughn resmini “benim” beğenmeme bir karşılık vermemiştir. İlgi göstermem hiç umurunda değildi. Bana ebeveynlerimi hatırlatıyordu.

Kaşlarımı çattım. “Hayır.”

Bir kez daha erkenden uyumaya giderek günü noktaladım.

Uyandığımda sabah olmuştu. Yerden tavana dek uzanan pencerelere yürüdüm ve camın opaktransparana dönüşmesi için düğmeye bastım. Dışarıda kuşlar cıvıldıyordu ve sahilde koşan birkaç kişi gördüm. *Ford* turnesinden sonra Jim’in kiraladığı o özel adaya günün birinde geri dönecektim. Orada güvenlik prosedürleri olmadan evden ayrılabilirdim.

Pencerelerden uzaklaştım. Koca D’nin öğlene kadar gelmesi beklenmezdi çünkü normalde yataktan hemen hemen o saatlerde kalkardım. İki haftadır evime benden, kâhyadan ve korumalarımından başka uğrayan yoktu.

O hergele Luke’u bir bakıma özlemiştim. *O kadar da* kötü değildi. Sonuçta belki onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım... Arkadaşımın başarısından kendime avantaj sağlamaya çalışırdım.

Hiçbir zaman öyle bir şey yapmam gerekmemiştir. Müzik şirketinden bir adam beni fark edene kadar sokakta bin kez konser vermem gerekmemiştir. Annem telefonuyla çektiği bir videoyu arkadaşına göndermişti, o da bunu bir arkadaşıyla paylaşmıştı ve on üç yaşındayken bir müzik şirketiyle sözleşme imzalamıştım. On beş yaşına basmadan önce ilk albümüm büyük bir reklam iteklemesiyle piyasaya sürülmüştü. Son zamanlarda yaşadığım tıkanmadan önce üç başarılı albüm daha üretmiştim.

Hiçbir zaman, para karşılığında birine yakınlık göstermek zo-

runda kalan Luke'un konumunda –veya lanet olsun, Vaughn'un durumunda – olmamıştım.

İtiraf etmeliydim ki tanıştığımızda Vaughn'a karşı tavrım rezildi. Kendimi savunmam gerekirse, o toplantıya tamamıyla açık fikirli olarak katılmadığımı çünkü çoktan medya-için-kurgulanmış bir ilişki yaşadığımı ve onun da tam bir felaket olduğunu söyleyebilirdim. Yalnızca bir ünlü avcısı bu saçmalığa razı olurdu, özellikle halihazırda bir erkek arkadaşı varken.

Halbuki Vaughn hiçbir yönden kibirli veya şöhret takıntılı çıkmamıştı. Neredeyse hiç makyaj yapmamasına rağmen çekiciydi. Süslenmemişti ve yeni bir tarz istemediğini şiddetle savunmuştu. Dış görünüşüyle ilgili eski sahte kız arkadaşımın asla sahip olmadığı bir özgüveni vardı.

Ayrıca beni etkilemeye çalışmamıştı. Beni hedef alan bir saç savurma, dudak ısırma veya göz kırpma gibi numaralara kalkışmamıştı. Çizdiği resim güzel olmakla beraber benim bir April Showers –benmerkezci ve aptal– olduğuma inanan biri tarafından çizilmişti.

Evet, Vaughn toplantıda kesinlikle benden etkilenmemişti. Ve bunu kabul etmekten nefret etsem de tavrı canımı sıkmıştı. Demek istediğim, tanıştığım herkesin benden hoşlanmasını beklemiyordum. Sadece o son derece... açıkça saldırgandı.

Telefonumu elime aldım ve Twitter uygulamasını indirdim. Cevap olarak ne dediğini görmek istiyordum. Ama... siktir. Bir kullanıcı adı ve parolası olmadan oturum açamazdım.

İstemesem de sonunda Jim'i aradım.

"Haberı gördün mü?" diye böbürlendi telefonu açtığında.

Benim Twitter'daki beğenimin haber sayıldığı dünyamız biraz hastalıklıydı. Afrika'daki bir toplu katliam benim sıradan bir kızın resmini beğenmem kadar dikkat çekmiyordu. "Twitter hesabımda oturum açmam gerek."

"Neden? Yürütölme biçiminden memnun değil misin? Claudia'yla bu sabah konuştuk. Herkes çok heyecanlı. Aylardır

ilk kez basının övgüsünü alıyorsun. Sıkı dur, sana bir kısmını okuyacağım.”

Sokak gürültüsünü duyabiliyordum. “Araba kullanırken aynı zamanda mesaj mı yazıyorsun?”

“Evet. Bu şehirde herhangi bir işi nasıl hallettiğimi zannediyorsun?”

“Boş ver. Ben kendim bakarım.”

Dedikodu sütunlarının başlıklarını okumaya çalışırken kendini öldürmesini engellemek için telefonu kapadım.

Bildiğim en popüler şöhret sitesine tıkladım ve kameraya yandan bakan aşırı yapmacık bir fotoğrafımı gördüm ânında.

Oakley Ford'un Tweeti Bir Hayranın Hayalini Gerçekleştirdi!

Ford hayranı kızlar, tetikte olun!

Dün akşam dünya çapında ünlü süperstar Oakley Ford'un, bir hayranının yaptığı portreyi beğenmesi sanatçının genç hayranlarını heyecanlandırdı. Hayran kızın Twitter hesabına bakılırsa, on yedi yaşındaki Vaughn uzun süreli erkek arkadaşından yakın zamanda ayrılmış ve kendini, Ford'un kendi adını taşıyan albümünü tekrar tekrar dinleyerek teselli ediyormuş.

Ford yakın bir sanatçı arkadaşına nadiren bir selam göndermesi dışında Twitter'da sessizliğiyle nam salmış biri, hâl böyleyken bu hareket kesinlikle karakterine aykırı! Fark eden yalnızca biz değiliz. Hayranları resmi RT'leyerek beğeni yağdırdı. Resmin sahibinin hesabı hızla büyüdü, 89 olan takipçi sayısı hızla 8000'e ulaştı. Oakley Ford'dan gelen bir beğeniyle hesabı resmen uçuşa geçti.

Bu, Oakley için yeni bir aşk hikâyesi mi? Bilindiği üzere April Showers'tan beri kimseye bağlanmayan genç yıldız, son zamanlarda tek gecelik ilişkileriyle gündeme geliyor. Gossip Central, April'la LA'de Nice Guy'in çıkışında konuştu. Sonunda

Oakley'nin hayatına devam ettiği haberine hazırlıksız yakalanmış görünen April bize, "Oakley'nin hayatıyla ilgili benden fazlasını biliyorsunuz," dedi. Ford'un ekibinden yorum gelmedi.

Genç yıldızın hayranına gönderdiği etkileşim #Fordhayran-hedefleri etiketini Twitter'ın gündemine taşıdı. Oakley Ford müziği konusunda iki yıldır sessizliğini koruyor. Belki Vaughn onun yeni ilhamı olur!

Tanrım. Vaughn'la sözde iletişimimi okumak için linke tıklarak Twitter sayfasına yönlendirildim.

Oakley Ford ✓ Onaylı @TaKendisiVaughn Beni sol profilden çizdiğin için teşekkür ederim. Orası yüzümün en iyi açısı.

Bin taneye yakın tweeti kaydıldıktan sonra onun cevabına erişebildim.

Vaughn Bennett @OakleyFord Haha! Yüzünün kötü bir açısı yok.

Oakley Ford ✓ Onaylı @TaKendisiVaughn Kırmızı bir kalemin var mı? Kızarıyorum.

Kusmamı mazur görün. *Kızarıyorum mu?* Ne ezik bir cevaptı. Ben Oakley Ford'dum. Ben kızarmazdım. Utanacak neyim vardı ki?

@jelly_bean1984 @OakleyFord Lütfen Oak seni svyrm. Lütfen tweetimi beğen!!!!

@cassandra.vega.5 @Oakley Ford sen çoooooooook yyyyaakışıklısın. Seni çok ♥♥♥! Sen benim aşkımsın!

@OakleyFord_1numaralihayrani @OakleyFord Seni seviyorum Oakley. Yeni albüm için sabırsızlanıyorum.

Bu imkânsızdı. Vaughn'un akışına tıkladım ve rahat bir nefes aldım. Böyle okumak çok daha kolaydı.

Vaughn Bennett @OakleyFord Kızardığına inanmıyorum. Ama kırmızı bir kalemim var.

Üst kavisi kırmızıyla hafifçe gölgelendirilmiş bir yanağın resmini paylaşmıştı. Güzel. Bu kusursuz bir betimleme olmasa da kızın yeteneğini inkâr edemezdim.

Ona cevap veren düzinelerce insanı çabucak geçerek kendi cevabımı buldum.

Oakley Ford **Onaylı** @TaKendisiVaughn Demek çizim isteklerini kabul ediyorsun. Bir otoportreni görmek isterdim.

Vaughn Bennett @OakleyFord Bunun gibi mi?

Hevesle aşağı kaydardım. Kahretsin, bana gönderdiği bir... Bu telefonunun bir çizimiydi.

Oakley Ford **Onaylı** @TaKendisiVaughn Modern ve şık. Bunu beğendim.

Bu cevaplar korkunçtu. Yanıt veren ben olsaydım söyleyeceğim şöyle bir şey olurdu...

Bir kez daha Jim'i aradım. "Twitter hesabımın giriş bilgilerini istiyorum. Bu kızla çıkıyorsam ona doğrudan cevap verebilmeliyim."

"Ne? Neden bunu yapmak isteyesin ki?"

"Çünkü istiyorum. Giriş bilgilerini veriyor musun yoksa farklı bir hesap mı açayım?"

"Bekle." İç geçirdikten sonra bir asistana bağırdı. "Claudia'ya telefonla ulaş ve Oak'un Twitter'ına nasıl gireceğini öğren."

9

KIZ

“Oakley Ford’la mı çıkman bekleniyor?!”

W’nin yüksek, öfkeli sesi kulak zarlarımı acıttı ama ondan sakinleşmesini istemedim. Oakley’yle çevrimiçi sohbetim başladığından beri W’yle ilk kez telefonda konuşma fırsatı yakalamıştık. Erkek arkadaşım belli ki gerilimini yirmi dört saattir biriktiriyordu ve hepsi şimdi taşıyordu.

“Bunu ne onaylayabilirim ne de reddedebilirim,” diye cevap verdim bir iç geçirmeyle.

“Saçmalık! Oakley Ford’la çevrimiçi olarak flört ettiğini bana söylemek için kaç arkadaşımızın aradığını ve mesaj attığını bilmiyorsun!”

İçsel koruma aniden ayaklandı. “Umarım işimle ilgili bir şey söylememişsindir. Bir gizlilik sözleşmesi imzaladın, W. Onu bozarsan Diamond...”

“Hayatımı mahveder,” diye tamamladı hırçın bir şekilde. “Evet, biliyorum.”

Ah, bunun W’nin hayatıyla ilgisi yoktu ama içi soğuyana kadar mızızlanmasını dinlemek zorunda kalacağımı geçmiş deneyimlerimden biliyordum. “Peki herkese ne anlattın?”

“İkimizin de ayrılığımızdan dolayı üzgün olduğumuzu ve ünlü bir malla flört etmenin serin beni unutmaya çalışma yolun olduğunu.”

Kelime seçimi karşısında yüzümü buruştursam da sadece, "Teşekkürler," dedim.

Uzun bir duraksama oldu.

"Ford'la tam olarak ne yapacaksın?" diye homurdandı W.

"Fazla bir şey değil." Tereddüt ettim. "Sadece birkaç kez takılacağız... kameralar için. Ve *belki* bir öpücük olabilir. Hayır, kısa, minik bir öpücük. Fakat bunların hiçbirisi gerçek değil, hatırlıyor-sun değil mi?"

"Olmasa iyi olur." Kıskançlığı kalbimin birkaç takla atmasına neden olsa da sıradaki sözleriyle bu çarpıntı hızla son buldu. "Bir ezik gibi görünmekten mutlu değilim."

Yatak odamın kapı aralığından mızımız bir ses geldi. "Vaughn! Telefonumuzu geri istiyoruz!"

Shane'i susturmak için bir parmağımı kaldırdım. "Hepsi göstermelik, söz veriyorum," diye teminat verdim erkek arkadaşına. "Tıpkı televizyondaki bir reality şov gibi."

"Kenny'yi aramamız gerekiyor!" diye haykırdı Spencer ikizinin yanında belirerek. İkisi de bana dik dik bakıyordu, ela gözlerindeki altın tonu öfkeli kıvılcımlar saçıyordu. On iki yaşında şimdiden bir altmış sekizlik boyumdan daha uzunlardı ve savaşıarak telefonu benden kolaylıkla alabilirlerdi.

İç çektim. "Kapatmam lazım. İkizlerin telefonlarına ihtiyacı varmış. Bu hafta sonu görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam." Yine tereddüt etti. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim ve ikizler eş zamanlı inilti çıkardı, ardından öğürme sesleri devam ederken açık kahverengi saçları oraya buraya savruluyordu.

Telefonu kapayıp Spencer'a attım. "Alın, sizi yumurcaklar. Gidip değerli Kenny'nizi arayın."

Onlar fırlayıp gittikten sonra yatağa yığıldım ve Paisley'nin beni Jim Tolson ve maiyetiyle tanışmaya ikna ettiği güne lanet ettim.

Claudia birisinin telefon kayıtlarımızı ortaya çıkarabileceğine inanıyordu, dolayısıyla iki aylığına W'yi kendi telefonumdan

veya ablamınkinden arayamazdım. Bunun anlamı on iki yaşındaki iki oğlanın insafına kaldığımdı.

Dahası aramayı yapmadan önce Claudia'dan fiilen izin istemek zorunda kalmıştım. Bunun üstüne o da W'nin, eski kız arkadaşının küçük erkek kardeşleriyle iletişimi koparmamasının mantıklı olup olmadığına karar vermek amacıyla PR ekibiyle aptal bir beyin fırtınası oturumu düzenlemek zorunda kalmıştı. Ona W'nin iki yıldır ailemin bir parçası olduğunu, yani elbette erkek kardeşlerimle yakın olacağını hatırlatmıştım.

"Telefon," dedi ablamın sesi beni sarsıp düşüncelerimden koparak. Paisley odama girip iPhone'unu uzattı. "Claudia."

İçimde sessiz bir çığlık koptu. Aman Tanrım. Şu anda Claudia'nın aptal taleplerinden biriyle uğraşamazdım.

"Bugün hesabını gizli yapacaksın," dedi Claudia *merhaba* yerine.

"Neden? Tüm yeni takipçilerim yüzünden mi?" Bu sabah uyandığımda Twitter'da yirmi beş bin yeni takipçim olduğunu keşfetmiştim. Yaşadığım şok beni az kalsın öldürüyordu.

"Çünkü yangını daha da körüklemek istiyoruz. Birdenbire hesabını gizlersen Oakley'nin hayranları seni takip edemeyecek ve bu onları çıldırtacak. Kendi akışlarında dedikodu yapmaya ve neden hesabını gizlediğine dair tahmin yürütmeye başlayacaklar. Seni halihazırda takip edenlerse tweetlerinin ekran görüntüsünü almaya başlayacak ve seni daha fazla rağbet gören birine dönüştürecekler."

Karşı çıkmaya zahmet etmedim. Bir reklamcının mantığını çözmeye çalışmaktan vazgeçmiştim.

"Peki," dedim. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Amy sana Twitter hesabının bir arşivini e-postayla gönderecek. Eski erkek arkadaşınla olan tüm fotoğrafları silmeye başla."

Tepem attı. "Hesabımın bir arşivine nasıl eriştin? Ve e-posta adresimi nereden buldun?"

"Jim sayesinde. Nasıl yaptığını ona sor. Asla söylemez," diye

cıvıladı Claudia. "Neyse, yarına kadar eski erkek arkadaşına dair tüm izlerin hesabından kaybolmasını istiyoruz. Bunu, şüphesiz onu hayatından silmek için yapıyorsun."

Öfke boğazımdan yukarı tırmandı. "Arşivime erişiminiz varsa, bunu neden siz yapmıyorsunuz?"

"Ah, elbette. Bunu senin için yapmaktan mutluluk duyarız. Kendin yapmak isteyebileceğini düşündük. Eski bir erkek arkadaşı unutmak ergen bir kız için zor bir süreçtir."

Bir yabancıнын W'yle fotoğraflarımızı incelediğini ve küçük çöp kutusu tuşuna tıkladığını kafamda canlandırdım ve onun haklı olduğunu fark ettim. "Unut bunu. Ben yaparım. Ayrıca o benim eski erkek arkadaşım değil, Claudia!"

"Tüm dünyanın gözünde eski erkek arkadaşın." Sesi kızgınmış gibi gelmeye başlıyordu. "Son bir şey. Bu akşam ailenle yemeğe çıkman gerek."

Alnımı kırıştırdım. "Neden?"

"Tanrı aşkına, Vaughn, en sevdiğin sözcük bu mu: 'Neden'? Dikkat et, tatlım, yoksa 'çünkü ben öyle söylüyorum'la cevap vermeye başlayacağım."

Dişlerimi öyle sert sıktım ki çenem seğirdi. "Neden ailemle akşam yemeğine çıkmam gerek, Claudia?"

"Çünkü bu aile gecesi. Şu andan itibaren sen ve kardeşlerin aile gecesi vesilesiyle haftada bir dışarı çıkıyorsunuz."

En sevdiği sözcükle karşılık verdim. "Neden?"

"Çünkü erdemli insanlar böyle yapar!" Kulağıma yüksek sesli, bıkkın bir burundan soluma geldi ve çok geçmeden sesi yumuşadı. "Instagram'ın Twitter'ına bağlı mı?"

"Evet. Ned—" Sorunun geri kalanı ağızımdan kaçmadan önce durdum. Claudia bana zaten sinirliydi.

"Güzel. Bu akşamki yemekte senin ve ailenin bir fotoğrafını paylaş. Erkek kardeşlerinin fotoğrafta olup olmaması fark etmez. Ama ablan mutlaka olmalı."

"Ne soracağımı bildiğini farz ediyorum."

Bezmiş bir biçimde iç geçirdi. "Bu, ablanın Diamond'da ça-

lıştığını doğal yoldan ortaya koyacak. Oakley fotoğrafa yorum yapacak ve sonrasında bu bilgi parçası meydana çıkacak.”

“Peki. Bu akşam bir şey paylaşırım.”

Hoşça kal demeden telefonu kapadıktan sonra kapıya doğru seslendim, “Paisley, buraya gel.”

Saniyeler içinde odamda belirdi. “Ne oldu?”

“İkizlere güzel giysiler giymelerini söyle,” dedim telefonunu ona atarken. “Akşam yemeğine dışarı çıkıyoruz.”

“Neden?”

“Aile gecesi.”

Ablam bir kaşını kaldırdı. “Neden?”

Ah, vay canına. Bu kelime gerçekten sinir bozucuymuş. “Çünkü erdemli insanlar böyle yapar!” diye bağırdım ve sonra giyecek bir şeyler bulmak için uygun adım dolabımın yolunu tuttum.

10

OĞLAN

#ekiphe defleri #akşamyemeğivakti
#bekleyişnedenbukadaruzunsürüyor

Instagram'da Vaughn'un ailesinin fotoğrafına uzun uzun baktım. Daha önce duyduğumu düşünmediğim sıradan bir restoranda garson tarafından masaya oturtulmayı beklerken hepsi sıkışarak bir araya toplanmıştı. Annem ve babamla birlikte yemek yediğim son seferi hatırlayamıyordum. Hımm. Annemle aynı masada oturduğum ve elimde bir çatal olduğu son sefer... geçen seneki Golden Globe Ödülleri miydi?

Lanet olsun. Durumun üzücü saçmalığı karşısında neredeyse kahkaha atacaktım. Diğer yandan yıllardır babamla birlikte yemek yememiştim. İhtiyar bambaşka bir kin güdebiliyordu.

Göğsümde garip bir gerginlik hissettim. Bu değildi... hayır... bu imrenme değildi. Hafifçe vurarak uygulamayı kapadım ve gözlerimi pencerelerden dışarı diktim. İhtiyacım olan bu lanet evden çıkmaktı. Çok uzun zamandır bu duvarların içinde ve yalnızca süprüntünün kaydedildiği stüdyoda sıkışıp kalmıştım.

Hedefe odaklanmış uzun adımlarla mutfığa girdim, burada Tyrese'i buldum. "Gidip biraz karnımızı doyuralım."

Telefonunu sakladı. "Aklında ne var?"

"Bilmiyorum. Şeye ne dersin..." Aklıma hınzır bir fikir geldi.

“Eyvah.” Ty donakaldı. “Yüzündeki o gülümsemeden hoşlanmıyorum. Başımızı belaya sokmak üzere olduğumuzu söylüyor.”

“Fondüye ne dersin?” diye masum bir tavırla karşılık verdim.

Ne giymem gerektiğini düşünmem gerekiyordu. Bir şapka ve güneş gözlüğü yeterli olmayacaktı.

“Tabii. La Cienega Bulvarı’nda bir yer var,” dedi.

Ty yemeğe düşküncü. Adam kaliteli yerlerin hepsini bilirdi ama ben oradaki sıralı restoranlardan birine gitmek istemiyordum.

“Aklımda Fondue Heaven vardı, şeydeki...” Uygulamayı açtım ve beklediğim gibi, Vaughn’un Instagram konum belirlemesi açıktı. “El Segundo’da. Anacaddede.”

Ty peşimden odama yürürken gücenmiş ve hafifçe tiksiniş görünüyordu. “Bir zincir restoran mı, dostum? El Segundo’da? Orası bir saat uzaklıkta.”

Giysi odamı altüst ederken ona aldırmadım. En düşük belli pantolonumu giymeliydim. Kışımın çatalının civarında duranı. Acaba ondan kurtulmuş muydum diye şüpheye kapıldım. Oda-nın arka tarafını araştırmaya koyuldum.

“Onlar sen oraya varmadan önce gitmiş olacak,” dedi Ty arkamdan. Aptal değildi.

“Motosiklet kullanırsak yetişiriz. On beş dakika sürer. Aperitifler büyük ihtimalle o vakitte servis edilir.” Eski bir çift spor ayakkabının altındaki bir yığında nefret ettiğim pasaklı bir kot pantolon buldum. Kotu burnuma kaldırdım. Temiz kokuyordu. Demode ama temizdi.

Ty bir kaşını eleştirel bir tavırla yükseltti. “Gerçekten mi?”

“Kot pantolonum mu motosiklet mi?” diye sordum eşofman altımı çıkarıp kot pantolonu üstüme geçirirken. Birkaç yıldır giymediğim kot daracık geliyordu. On altı yaşındaki sıska günle-rimden beri kaslarımın gelişmesiyle kilo almıştım.

“İkisi de.”

Tişörtümün üstüne bir kapüşonlu giydim ve ellerimi ovuştur-dum. “Hazır mısın?”

“Bunun kötü bir fikir olduğunu belirttiğimi kayda geçtin, değil mi?” diye sordu Ty dönüp otoparka girerken.

“İlk üç seferinde de seni duydum.” Kiraladığımız arabanın diz-kiz aynasını kullanarak şapkamı düzelttim. Bu ayrıntılı bir kılık değiştirme değildi fakat kimsenin Oakley Ford’u El Segundo’da bir fondü zincir restoranında görmeyi beklemeyeceğine güveniyordum.

“Jim korkutucu bir adam ve benim bir ailem var,” diye hatırlattı Ty bana.

“Ne ailesi? Haberdar olmadığım çocukların mı var?”

“Ablalarım var.”

Doğru. Ty’ın ablalarıyla tanışmıştım. Korkması gereken biri varsa o da Jim’di çünkü o kızlar vahşinin sözlük anlamıydı. “Ufak” erkek kardeşlerine karşı son derece korumacıları ve akıllarından geçeni olduğu gibi, süzgeçten geçirmeden söylerlerdi. “Şekerim...” Bana böyle hitap ediyorlardı. “Şekerim, bir isyana yol açmadan önce o pantolonu yukarı çekmelisin.”

On beş yaşında ve feci budalayken Ty’ın en büyük ablası Shanora’ya bunun tarz olduğunu söylemiştim. “Şekerim, bunun tarzla alakası yok. Macy’s’i son ziyaretimde raflarda özentisi bir sürtük tarzı görmedim,” diye cevap vermişti. “Sendeki hayal gücü yoksunluğu.”

Tavsiyesi üzerine düşük bel kot pantolonumdan, ters taktığım kasketten ve beyaz atletten kurtulmuştum ve rock tanrısı ile Abercrombie hödüğü arasında bir yeri yakalayan bir tarz bulmaya gayret etmiştim. Hâlâ bulduğumdan emin değildim.

“Jim bunun benim fikrim olduğunu biliyor. Seni suçlamayacak.” Güneşliği fiskeleyerek kapadım. “Daha öncekilerde hiç seni suçlamadı.”

Ty bir park yerinde dururken yalnızca homurdandı. Otoparkın kendisi dolu olduğu hâlde etrafta çok fazla insan yoktu ve dışarıdaki birkaç restoran müşterisi bana hiç dikkat etmiyordu.

Yanımdan yürüyüp geçen bir çift hiç durmadı. Arkalarından Ty'a başparmağımı kaldırarak kaçamak bir onay işareti verdim.

Başını iki yana salladı.

Heyecan içimde hızla akıyordu. Bu vasatın altı zincir restoranda akşam yemeği yemekle bir kanunu çiğniyormuşum, kesinlikle kaçınmam gereken bir şey yaptığım hâlde bu yanıma kâr kalıyormuş gibi hissediyordum. Sıradaki röportajımı görebiliyordum. *"Ford turnesinden beri yaptığın en heyecan verici şey neydi?"*

"Şey, fondü yemeye gittim ve kimse beni fark etmedi. Bu on dokuz senelik hayatımın en önemli olayıydı."

"İnsanlarla konuşmayı bana bırak," dedi Ty kapıyı açarken. "Sesin fazla tanınır. Tüymek zorunda kalmadan önce bari vücudumuza biraz yemek girsin."

"İyi bir plana benziyor." Sesimin ayırt edici bir boğukluğu vardı. *Billboard*'dan bir yazar bir keresinde çocukken çok fazla sigara içip içmediğimi sormuştu. Yalnızca kısmen şaka yapıyordu. Ama hayır, böyle doğmuştum.

Restoranın içinde garson tarafından masaya oturtulmayı bekleyen bir insan kalabalığı vardı. Ben arkada oyalanıp içerisini gözden geçirirken Ty kendine zorla yol açarak girişe ilerledi. Mutfağın yakınında, dört kişinin oturduğu bir masa gözüme ilişti.

"Aşağı yukarı yirmi dakika bekleyeceksiniz," diye bilgilendirdi bezgin karşılama görevlisi kadın Ty'ı.

"Sorun değil," dedim. "Birileriyle buluşacağız." Vaughn'un masasını işaret ettim.

Karşılama görevlisi şaşırmış göründü. "Bana söylemediler."

"Sıkıntı yok." Hemen sonra kadın sürprizimi mahvedemeden yürümeye başladım.

"İyi ki konuşmayı benim yapmama izin verdin," diye söylendi Ty kulağıma.

Onu duymazdan geldim ve Vaughn'un yanına oturup onu ablasına doğru ittim. "Ne alıyoruz?"

Döndü, ağzı beni paylamak için açıldı, sonra hayli uzun bir süre boyunca gözlerini bana dikip baktı.

Bakışlarına karşılık verirken geniş ağzına çekildiğimi fark ettim. Ruj sürmemişti, hatta yüzünde makyajdan eser yoktu. Koyu renkli saçları dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, kâkülleri gözlerine düşüyor ve yüzünün iki yanını çerçeveliyordu.

Yeni kız arkadaşım biraz gösterişsizdi ama bu çekici bir gösterişsizlikti. İnce, iç gösteren süveteri ve dar kot pantolonu bana pantolonumda kendimi daha da rahatsız hissettirecek kadar kıvrımı açığa vuruyordu.

“Daha kalıcı olduğu için sana bir fotoğraf çekilelim derdim,” diye yorumda bulundum, “ama sen çoktan benim bir resmimi çizdin.”

Sivri uçlu plastik çubuğunu elinden kaptım, bir parça ekmeğe sapladım ve peynire daldırdım.

Vaughn sonunda, “Burada ne yapıyorsun?” diye soracak kadar kendine geldi.

“Yemek yiyeceğim, umarım. Daha fazla yiyecek sipariş etmeli miyiz?”

Ty karşıma, onu irileşmiş gözler ve yarı açık ağızlarla izleyen Vaughn’un erkek kardeşlerinin yanına yerleşti. Etkileyici bir görünüşü vardı; ben bir seksen sekizdim, o ise benden sadece birkaç santim kısaydı. Ancak korumalık servisine katılmadan önce on yıl hizmet ettiği orduda edindiğini düşündüğüm tehditkâr bir havası vardı. Ty bunu aşırı istekli hayranları korkutup kaçırmak ve kadınları ayartıp yatağına atmak için kullanırdı.

Vaughn’un ablasına bir bakış atmak onun da etkilenmiş olduğunu ele verdi. Yanakları pembeydi ve fark etmediğini düşündüğü anlarda Ty’a kaçamak bakışlar atıp duruyordu. Ty fark etmişti. Fakat yediğin kaba pisleme prensibi yüzünden Jim’in maaşlı çalışanlarından kimseyle birlikte olmazdı.

“Bu ilk randevumuz mu?” diye fısıldadı Vaughn şüpheyle. “Claudia’dan hiçbir bilgi almadım.”

Gözlerimi devirmekten kendimi güçbela alıkoydum. “Görü-

şecek kişiler biz olduğumuzdan bence bu kararları biz verebiliriz.”

Dudağını kemiriyordu. Onu ısırمامı istediğinden değil –şu anda düşündüğüm buydu çünkü ağzı kuşkusuz yüzünün en çarpıcı yeri-di- ama Claudia’nın tepesini attırmaktan endişelendiğindendi. Egoist bir pislik olmak istemesem de, tepesini attırmaktan endişelendiği kişinin *ben* olmam gerekmez miydi?

Ben bunu ifade edemeden garson kızlardan benim tarafımda bitti. “Ah, affedersiniz. Başkalarını beklediğinizi bilmiyordum. Farklı bir masaya ihtiyacınız var mı?”

Hepimiz tamamen dolu restoranda etrafa bakındık.

“Hayır.” Vaughn, Koreliler arasında bir barış antlaşması müzakeresinde bulunması istenmişçesine ofladı. “Ben kayarım.”

O yana kaydığında ben de vinil sıraya popomu bütünüyle sığdırdım. Garson kız yeni çatal bıçak takımlarını ve iki su bardağını masaya koydu. Başımı öne eğik tuttum. Yanımda Vaughn gerginleşti.

“Bundan hoşlanmadım,” diye itiraz etti alçak sesle, garson kız yanımdan ayrılır ayrılmaz. “Ya biri seni tanırsa?”

“Garson tanımadı,” diye dikkat çektim.

“Ayaklarına bakıyordun. Sürekli bu şekilde mi yemeyi planlıyorsun?”

“Endişelenmeyi bırak.” Vaughn Jim’den beter, diye karar verdim. “Yemeğimin ne zaman piştiğini nasıl anlayacağım?”

İkizlerden biri, “O beş dakika önce pişti,” diye bilgilendirdi beni. Diğer gözlerini sırayla Ty’a ve sonra bana dikiyordu. Hangimizin onun için daha merak uyandırıcı olduğundan emin değildim ama Ty olduğuna bahse girerdim. Dinleyici kitlem genellikle ergenlik öncesi dönemdeki oğlanları kapsamazdı.

Biri düz beyaz bir tişört giyerken diğerinin bir kaykay markasının tişörtünü giymesi dışında tıpatıp aynılardı. İki yıl önce kaykaylarından biriyle kaymam için bana bir milyon dolara yakın bir ücret ödemişlerdi. Garajımda hâlâ yarım düzine kaykayım vardı.

“SkateBoiz’u beğeniyor musun?” diye sordum çocuğa.

Başıyla onayladı ve ardından erkek kardeşiyle bakıştı. İkisi gözleriyle eksiksiz bir sohbet gerçekleştirdikten sonra konuşkan ikiz tekrar bana döndü. “Evet. Harika bir kaykaydır.”

“Evimde onlardan bir sürü var. Önce tekerlekleri takılmalı ama ilgin çeker mi?”

Gözleri parladı. “Evet bu muht-” Geriye doğru sıçradı ve Vaughn’a hoşnutsuz bir bakış fırlattı.

Vaughn’u daha iyi görebilmek için başımı yana yatırdım. “Az önce erkek kardeşini mi tekmeledin?”

“Olabilir. Ne olmuş?” diye cevap verdi alıngan bir tavırla.

“Kendime ait bok püsürü hediye edemez miyim?”

“Bok deme,” diye müdahale etti Paisley.

Bu kez gözlerimi devirmem kaçınılmazdı. “Kaç yaşındalar?” İkizlere baktım. “On iki? On üç?”

“On iki,” dedi beyaz tişörtlü ikiz. Neredeyse heyecandan titriyordu.

“On iki. Bu benim bir cümlede söyleyebileceğimden daha fazla küfür bildikleri anlamına gelir.”

“Belki ama biz onları kullanmıyoruz,” dedi Paisley.

Oğlanlar ağızlarını örttü ve Vaughn’un ağzı bile gönülsüz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Paisley küfretme konusunda takıntılıdır. Bundan hazzetmez,” diye açıkladı Vaughn. “Her küfrettiğimizde içine para attığımız bir kavanozumuz var ve Paisley’nin asla oraya bir çeyreklik koymasına gerektiğini sanmıyorum.”

“Kavanoza para koymaktan dımdızlak kalan senin aksine,” diye cevabı yapıştırdı Paisley.

“Vaughn’un ağzı bozuktur,” dedi ikizlerden biri.

“Hiç de değil,” diye itiraz etti. “İki haftadır kavanoza hiçbir şey koymam gerekmedi.”

“Senin için yeni bir rekor,” diye sataştı Paisley.

“Kavanozun iyi bir amacı var.” Vaughn’un sevimli burun ucu yukarı kalktı. “İkizlerin üniversite birikimi.”

Bir kolunu bölmenin arka duvarı boyunca uzatmış olan Ty'a göz attım. Yüzünde zayıf bir sırıtma vardı, kardeşler arasındaki nazik atışma ona muhtemelen kendi ailesini hatırlatıyordu.

"Kaykay konusuna dönelim," dedim. "Eski bir sponsorluk anlaşmasından kalan bir yığın kaykay var elimde. Bir kenara atıldılar ve üzerlerinde tekerlekleri olmadığı için kullanılamıyorlar. Onları bazı yabancılara hediye edebilirim veya..." Ellerimi masum bir tavırla açarak gerisini ikizlerin getirmesine izin verdim.

Yemi yuttular. "Evet, Vaughn. Neden onları bize veremesin? Ona hiçbir yararları yok."

"İyi. Evinde boşa yer kaplayan başka ne var? Yeni bir televizyon işimize yarayabilir. Belki bir araba. Yalnızca bir arabamız var. Sende fazladan kaç tane var?" diye patladı Vaughn.

"Beş ama üçüncü veya dördüncü randevumuza kadar sana bir araba vereceğimi sanmıyorum."

"Bunun için onunla işi pişirmeyi kabul etmelisin," dedi beyaz tişörtlü çocuk.

İki ablası birden, "Spencer!" diye çıkışarak onu susturdu.

Erkek kardeşlerini pataklamaya hazır görünüyorlardı fakat herkesin dikkatini çekmek için bir elimi masanın ortasına koydum. Ablaları onu benim önümde azarlıyor muydu? Bu çocuğun ölümü yakındı.

"Hayır. Hediye hediyedir." Masanın üzerine eğilerek küçük adamı ciddi bir bakışla sıkıştırdım. "O kaykaylar için sana bir şey yaptırmıyorum, değil mi?"

Spencer oturduğu yerde büzüldü. "Hayır, efendim."

Bu çocuk benim için caka satmaya çalışıyordu. Bununla sıkça karşılaşmıştım. Luke bunu hep yapardı; kendini yetersiz hissettiği her şeyi telafi etme çabasıyla bir kankanın elinden geldiğince kanka görünmeye çalışırdı. Rahatsızlık verici bir netlik ânında bu eğilimin benim bu abuk subuk pantolonu giymemeden farklı olmadığını fark ettim.

"Hediyenin ne kadar büyük olduğunun bir önemi yoktur," dedim Spencer'a. "Kimse hediyeleri hak etmek için bir şey yap-

maz. Onları karşındaki insanı mutlu etmek istediğin için verirsin."

Unutulmuş ekmeği peynir kabından çıkarıp ağzıma sokuverdim. Diğer ikizin söylediği gibi beş dakika önce pişmişti. Tadı ne kadar berbat olursa olsun onu yedim ve sonrasında bir parça ekmeği daha çubuğa geçirdim çünkü açtım, yemek önümdeydi ve hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu.

11

KIZ

Oakley, "Sen Spencer'sın demek, peki senin adın ne?" diye sordu Shane'e ve onları tanıştırmadığımı fark edince kendimi kötü hissettim.

Paisley benden önce davranarak, "O, Shane," diye lafa daldı. "Ve Shane, Spence, bu Ty ve..." Kem küm etti ve sesini bir fısıltıya indirerek devam etti. "Oakley Ford."

Erkek kardeşlerim gözlerini bile kırpmadı. "Şarkıcı olan mı?" diye sordu Spencer.

Oakley sırttı. "Evet. Şarkıcı olan."

İkizler aralarında bakıştıktan sonra tam bir kayıtsızlıkla omuz silktiler. Kısa hayatlarında ikisinin de bir Oakley Ford albümü dinlediklerini sanmıyordum. İkisi de heavy metale düşküncü, herhalde bu iyi bir şeydi çünkü büyük Ford hayranları olsalardı olay çıkarabilirlerdi.

"Ama siz bana Oak diyebilirsiniz," dedi Oakley neşeyle bir parça ekmeği peynir kabına bile batırmadan ağzına sokuverirken.

"Daha fazla yemeğe ihtiyacımız olacak," diye fısıldadım Paisley'ye.

"Biliyorum," diye cevapladı. "Bana kalırsa ikizlerin toplamı kadar çok yiyebilir."

"Peki ya Ty?" diye işaret ettim.

Paisley kızardı. "Ah, evet, o da aynı şekilde."

Aman Tanrım! Paisley, Oakley Ford'un korumasına vurul-

muştı. Eve dönünce ona bu konuda takılmayı dört gözle bekliyordum. Gerçi onu pek suçlayamazdım; adam seksiydi. Benim zevkime göre biraz fazla kaslıydı ama yüzü, belirgin elmacık-kemikleri ve bana erimiş çikolatayı anımsatan koyu kahverengi gözleriyle Hollywood güzelliğindeydi.

Garson kız çıkagelerek kızdırılmış yağ ve taze et kaplarımızı ortaya koydu. Ty ona gülümsedi. "Bunlardan iki tabak daha alabilir miyiz?"

Kız başıyla onayladı. "Tabii. Size ve?.." Sonra da Oakley'ye döndü. Oakley o sırada yoğun bir ilgiyle benim telefonuma bakıyordu.

"Evet, ikimize de," dedi Ty.

Oakley başını bir kez daha eğerek her nasılsa daha yakınma kaydı. Kot pantolonla örtülü bacakları benimkine sürtündü ve kolu benimkinin bu kadar yakınındayken süveterim fazla ince geldi. Yemin ederim neredeyse birbirimizin üstünde oturuyorduk. Daha fazla yemek almak için uzandığında kaslarının esnediğini ve toplandığını hissedebiliyordum.

"Biraz kayar mısın?" Ne kadar rahatsız olduğumu göstermek için popomu oynattım. Biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

"Hayır. Kıçımın bir yanağı sıraya ancak sığıyor."

İkizler kıkırdadı.

"Ah, siktir, bu kaç paraydı?" Oakley sırıttı.

"Artık bunu kasten yapıyorsun," diyerek onu suçladım.

"Sadece ikizlerin üniversite birikimine katkıda bulunuyorum," dedi Oakley oğlanlara göz kırparak.

İkizler de ona sırtarak karşılık verdi. Ve sonra Spencer dışında kimseyle konuşmayan Shane, Oakley'yi bahsettiği kaykay tahtalarıyla ilgili sorguya çekmeye başladı. Kaykaylar kısa mı yoksa uzun muydu? Orta boy gezi kaykayları mıydı? Favori bir tekerlek türü var mıydı?

Son iki yıldır ikizlerin bir yabancıya bu kadar çok ilgi gösterdiğini ilk kez görüyordum. Eskiden pervasız ve çılgınlardı, bisikletleri ve kaykaylarıyla tehlikeli numaralar yaparlardı fakat

annemizle babamızın ölümleri onları kırılgan ve emniyetsiz çocuklara dönüştürmüştü. Hâlâ bisiklet sürüp kaykayla kayıyorlardı ama eskisi kadar sık yapmıyorlardı ve evden çok uzaklaşmıyorlardı. W'nin yaptığı Boyle Heights gezintisi önerisi biraz da bu yüzden umutsuz bir girişimdi.

"Hayır, iki yıldır hiç kaykaya binmedim," diye itiraf etti Oakley. "Denedim fakat kamusal alanlarda dikkatleri üzerime çekmem zor ve parkı kiralarsam, çocuklar o süre boyunca orayı kullanamaz. Turneye çıktığımda bundan umudu kestim denebilir."

Shane başıyla onayladığı hâlde onun bunu, Oakley'nin hayatının ne kadar kısıtlayıcı olması gerektiğini anladığını sanmıyordum. Sahte erkek arkadaşına karşı bir anlayış filizlendi içimde.

"Sürünerek masanın altına girip saklanman gerekecek mi?" diye sordum.

"Umarım gerekmez." Ekmek batırılmış bir çubuğu yemek kabına banmak için diğer yanıma uzandığında kolu hafifçe göğsüme sürtündü.

Bedenim tepki verdi ve bir şekilde, kapüşonlusuna rağmen bunu o da anladı.

Bana döndü.

Kaskatı kesildim.

O sırada bir flaş patladı.

"Hanımlar ve beyler, gitme vakti," diye mırıldandı Tyrese.

Hayatım boyunca hiç, *asla*, birinin bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Bir saniye önce masada Oakley'nin yanında sıkışmış oturuyordum ve sonrakinde o ve Tyrese bana ve kardeşlerime kapıya doğru eşlik ediyordu.

"Onun Oakley Ford'un koruması olduğuna yemin ederim!" diye ciyakladı bir kız az önce oturduğumuz masanın yanındaki bölmeden. "Onu MTV'nin geçen sene yayınladığı konser belgeselinden tanıdım..."

Cümlelerin gerisini duyamadım çünkü çoktan restoranın diğer tarafına ilerlemiştik. Tyrese yalnızca karşılama görevlisi kadına

iki yüz dolar fırlatmak ve ona "bizi idare etmesini" söylemek için durdu ve ardından herkesi kapıdan dışarı itekledi.

Bu esnada Oakley katıla katıla gülüyordu. "Sen!" dedi korumasına ağzından tükürükler saçarak. "Seni tanıdılar."

Tyrese azıcık bile gülümsemedi. Oakley'yi parlak gümüş bir Mercedes'in yolcu tarafına itti. "Bin," diye bağırdıktan sonra geri kalanımıza göz gezdirdi. "Claudia bununla ilgili konuşmak isteyecektir. Bana adresinizi mesaj atın, sizinle orada buluşuruz."

Bekleyin. Benim evime mi geliyorlardı? *Neden?*

Tyrese bana karşı çıkma fırsatı vermedi; çoktan Benz'in direksiyonunun başına geçmiş, motoru çalıştırıyordu.

Küçük dilimi yutmuş vaziyette ablama döndüm. "Az önce ne yaşandı?"

İç geçirdi. "Oakley Ford'un harikulade yaşamına hoş geldin."

@1karincaslani1 Birisi Oakley ve korumasını bir aileyle birlikte Fondue Heaven'da görmüş! Şu fotoğrafa bakın!

Tyrese şaka yapmıyordu. Claudia konuşmak istemekle kalmamıştı, anlaşılan bu öyle önemliydi ki konuşmayı telefonda yapması mümkün değildi. Oakley'nin tüm reklam ekibi bir *heli-koptere* binip El Segundo'ya uçtu. Sonra Cadillac Escaladelerden bir alayla, odaları farklı seviyelerde olan küçük, mütevazı evimize geldiler ve üç devasa aracı kaldırım kenarına park ettiler. Sanki *bu* dikkat çekmeyecekti.

Şimdi hepimiz bu kadar çok kişiyi ağırlamak için küçük kalan oturma odamda toplanmıştık. Tyrese kapı aralığında dikiliyordu. Paisley ve ikizler bölmeli kanepenin bir tarafında oturuyordu. Oakley ve ben diğer tarafında oturuyorduk. Oakley'nin PR ekibi tepemize tehditkâr bir biçimde belirirken Claudia sorsuzsuz davranışı yüzünden müşterisini haşlıyordu.

"Senin aklın neredeydi?" diye bağırdı o Mickey Mouse sesiyle. "Bana danışmadan böyle kararlar almaya izin yok!"

Oakley sıkılmış görünerek kollarını kavuşturdu.

“Vaughn, Twitter’ı aç!” dedi Claudia kızgınlıkla ve onu sorgulamak için ağzımı açtığımda bir elini uyarırcasına havaya kaldırdı. “Yemin ederim ki eğer *neden* diye sorarsan *aklımı yitireceğim!*” Yüzü bir domatesten daha kırmızıydı.

“Ben çoktan yitirdiğini düşünüyorum,” diye mırıldandı Oakley alçak sesle.

Kıs kıs gülmemek için yoğun bir mücadele verirken keten çantamı karıştırarak telefonumu aradım. Twitter’ımı açtım ve görev duygusuyla Claudia’nın sıradaki komutunu bekledim.

“Oak’a, ablanın onun ajansında çalıştığıyla ilgili bir tweet yaz,” diye buyurdu dönüp Oakley’ye ters ters bakmadan önce. “Yaptığını beğendin mi, Oak? Tüm zaman çizelgemizi batırdın! Abla tweeti ilk randevudan *önce* yayınlanmalıydı!”

Asistanlardan biri, sanırım Amy, sakinleştirmek ister gibi araya girdi. “Bunu hâlâ yapabiliriz, Claudia. Sadece durumu çevirerek Vaughn’un Oakley’ye özel mesajla telefon numarasını verdiğini, dışarı çıktıklarını ve *o zaman* da Vaughn’un ablasının Diamond’da çalıştığını fark ettiklerini söyleriz. Kolay çözüm.”

“Öyle olsa iyi olur,” diye söylendi Claudia. Epey üzgün göründüğünden ona biraz acıdım.

Yanakları daha fazla kızarmadan çabucak tweeti gönderdim.

Vaughn Bennett @OakleyFord AmanTanrım! Ablamın senin ajansında çalıştığına inanamıyorum! #dünyaküçük

Amy’nin elindeki telefonlardan biri vızıldadı. Eşyalarını Claudia’nın diğer asistanlarından birine uzattı ve telefonda bir şeyler yazdı.

Bir saniye sonra benimki biyledi. Cevabını okudum ve gözlerimi devirdim.

Oakley Ford **Onaylı @TaKendisiVaughn** Dünya küçük... ya da belki de bu kaderdir.

Claudia kendi telefonuna göz gezdirdikten sonra uzun bir nefes verdi. "Pekâlâ. Güzel. Sırf Paisley bağlantısını resmileştirmek için oradaymışsınız gibi görünmesin diye bir süre tweetleşmeye devam edin."

"Fakat hesabım artık gizli," diye ona hatırlattım. "Neden çevrimiçi konuşmaya devam etmemiz gerekiyor?"

"Çünkü hâlâ takipçilerin var ve o insanlar o tweetleri magazin basınına satacak."

"Hayır, satmazlar."

Claudia bana bir ahmakmışım gibi baktı. Üstelik beni düzeltmeye çalışma zahmetine bile girmede.

Gerçeklik yüzüme tokat gibi çarptı. Oakley ve ben suç ortakları değildik. Burada herhangi bir an paylaştığımız yoktu. Bana tweet atan o değildi. Resmimi asla beğenmemişti. Onu görüp görmediğini bile bilmiyordum. Tüm o tweetlerin, beğenilerin arkasındaki Amy'ydi.

Bacağım onunlike fazla yakın durmasın diye biraz yana kaydım.

Oakley bir kaşını kaldırdı ve bakışını benden ayırmadan elini uzattı. Amy dudaklarını gergin bir somurtmayla büzen Claudia'ya telaşlı gözlerle baktı.

Ama bu raundu Oakley kazandı; Amy saniyeler sonra telefonu onun eline bıraktı.

Benimki bir kez daha biyledi ve bu kez nefesim kesildi.

Oakley Ford **Onaylı** @TaKendisiVaughn Bu arada... bu akşam acayip seksi görünüyordun.

"Gerçekten mi?" diye sordum Oakley'ye alık alık bakarken.

Claudia onun son tweetini okudu ve inledi. "Tanrı aşkına, Oakley!"

Oakley masum bir ifadeyle gözlerini kırptırdı. "Ne? Kız arkadaşşıma seksi görüldüğünü söyleyemez miyim?"

Kalp atışlarım hızlandı. Of. Restorandan süratle çıkışımızın

yarattığı tüm adrenalini ancak hissetmeye başlıyordum herhalde. Bu, onun boğuk sesinin beni "seksi" olarak tanımladığında kalbimin neden aptal bir yunusa dönüştüğünün tek açıklamasıydı.

"Bu uygunsuz," dedi Claudia çileden çıkarak. "Neşeli bir flörtleşme istiyoruz, şey değil..." Doğru sözcüğü arıyordu.

"Cinsel bir ayartma," diye tamamladı Amy.

Claudia onunla hemfikir olduğunu göstermek için başını salladı. "Her yaş seviyesine uygun olsun," diye talimat verdi.

"Açık saçık konuşmalar yok mu?" diye karşı koydu Oakley.

"Oakley."

"Sadece birazcık?"

"Oakley."

"Tamam, yetişkinlere uygun bir saygınlığa bağlı kalacağım."

Kahkaha atmamak için dudağımı ısırdım. Bu oğlan uslanmazdı.

"Tamam, şimdi ne yapıyorduk..." Claudia düşünceye daldı. "Evet. Görünen o ki yarın akşam dışarı çıkmanız gerekecek."

"İki akşam üst üste mi?" diye ayak diredim.

Claudia kararlılıkla başını salladı. "Evet, çünkü genç âşıklar olarak birbirinizi görmek için sabırsızlanıyorsunuz. Her dakikayı birlikte geçirmek istiyorsunuz."

Hımm, almayayım teşekkürler. Oakley'nin soytarlıkları şu an beni eğlendiriyor olabilirdi ama bu onu bu kadar erkenden tekrar görmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Claudia mutsuz yüz ifademi fark etti ve bir kaşını hafifçe kaldırdı. "Mesafe istiyorduysan, ilk randevunu halka açık bir yerde gerçekleştirmemeliydin."

Hiç vakit kaybetmeden itiraz ettim. "Dışarıda ailemle birlikteydim. Akşam yemeğimize davetsiz katılmaya karar veren *oydu*."

Odadaki tüm gözler sehpadan kapıldığı bir *Cosmo* dergisini karıştıran Oakley'ye çevrildi.

Kafasını kaldırıp baktı ve omuz silkti. "Açtım."

12

OĞLAN

BeeBee_OF @OakleyFord_1numaralihayrani Lütfen kızın hesabının ekran görüntüsünü al. Gizli hesap.

OakleyFord_1numaralihayrani @BeeBee_OF Al bakalım.

BeeBee_OF @OakleyFord_1numaralihayrani Kız öyle güzel bile değil.

OakleyFord_1numaralihayrani @BeeBee_OF Biliyorum ama Oakley'nin seçimlerine saygı göstermeliyiz. En azından Nisan Şemsiyesi değil

BeeBee_OF @OakleyFord_1numaralihayrani doğru ama ondan nefret ediyorum. Neden onun yerine ben olamıyorum?

BeeBee_OF @OakleyFord Lütfen beni takip et aşkım!

Vaughn yedi civarında denize nazır evime çıkageldi. Dizinde bir delik olan bir kot pantolonla çizgili bir askılı bluz giyiyordu ve bana sert sert bakıyordu.

“Beni alması için bir araba gönderdiğine inanamıyorum!” Büyük antreye girerken burnundan soluyordu.

“Sana da selam,” diye şakalaştım.

“Buraya gelmemiz iki saat sürdü! Otobüse binebilirdim. Çok

daha hızlı olurdu ve o zaman zavallı şoförün bir gidiş bir dönüş yolculuğunda LA trafiğini çekmek zorunda kalmazdı.”

Şoförümü mü dert ediyordu? Bu bir ilkti. Çıktığım bir kızı alması için lüks bir araba gönderdiğim en son sefer, kız onun bir limuzin olmadığından yakınmıştı.

“Marco’nun işi bu,” dedim Vaughn’a. “Güven bana, trafiği çekmesi için ona bir servet ödüyorum.”

Vaughn yatışmış görünmüyordu ve etrafına hemen hemen hiç bakmıyordu. Çoğu kişi beyaz mermer zemin, yüksek tavan ve ışıldayan kristal avizeye bakıp *ooo* ve *aaa* sesleri çıkarırdı, oysa Vaughn’un hiç umurunda değildi.

Tyrese ön kapıları Vaughn’un arkasından kapattı ve kızın başının üstünden alaycı bir sırıtışla bana baktı. *Sana iyi şanslar*, der gibiydi.

Müthiş. Şimdiden iyi bir başlangıç yapmıştık. “Hadi, oturma odasına gidelim,” dedim bir iç geçirmeyle.

Vaughn geniş mermer koridorda beni takip ederken keten bezinden çantasına sımsıkı yapışmıştı, sanki çantasını çalıp kaçacağımdan korkar gibiydi. Onu kocaman televizyon odasına yönlendirdim ve kanepeyi işaret ettim.

“Otursana. İçecek bir şey ister misin?” Yavaşça bar kısmına ilerledim ve paslanmaz çelik buzdolabını açtım. “Biram var, kola, portakal suyu, su...”

“Su, lütfen.”

Bir şişe su ve kendim için bir bira aldıktan sonra kanepede yanına oturdum.

“Aç mısın?”

“Gelmeden önce yedim.” Ekranında her ne varsa, kendini kaptırmış şekilde telefonuna sokulmuştu ama kapıya yaklaşan Ty’in ayak seslerini duyunca başı aniden kalktı. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu tedirgin bir sesle.

“İkinizi baş başa bırakıyorum.” Ty’in dudakları seğirdi. “Bir randevuda olmanız sebebiyle.”

"Ah, hayır, lütfen kal," deyiverdi Vaughn. "Bizimle takılabilirsin. Monopoly falan oynayabiliriz. Lütfen."

Çenem kasıldı. Ciddi miydi? Resmen Ty'a gitmemesi için *yalvarıyordu*. Bir de kutu oyunu mu oynamak istiyordu? Kahrolası bir randevuda?

Hayatım boyunca daha fazla aşağılanmamıştım.

"Ee... bu eğlenceli olurdu ama... hayır." Kahkahasını bastırıyormuş gibi görünen Ty odadan toz oldu ve kapıyı kapadı.

Şişenin kapağını çevirip açtım ve çıktığım kıza ters ters baktım. "Monopoly mi? Gerçekten mi?"

Kahverengi gözleri bir teslimiyetle titreşti. "Gerek yok. Oyun oynamak zorunda değiliz. Yanımda kitap getirdim."

Bunu vurgulamak için elini devasa çantasına soktu ve haki-katen karton kapaklı bir kitap çıkardı. Adını göremedim. Adının ne olduğu umurumda değildi. Çünkü tavrı kesinlikle kabul edilemezdi.

"Dışarıda şu anda benim yanımda oturmak için cinayet işleyecek milyonlarca kız olduğunun farkında mısın?" dedim gergin bir sesle.

Kitabı açarken bana bakmadı bile. "Öyle mi? O hâlde neden bana bunu yapmam için para ödüyorsun?"

Bunun hatırlatılması beni sinirlendirse de önemsememeyi seçtim. "O lanet kitabı kaldır," diye emrettim.

"Neden? Bu gerçek bir randevu değil ki."

"Demin kendin söyledin, burada olman için sana para ödüyorum. Ve çabalayarak kazandığım parayı burada oturup senin okumanı izlemek için harcamayacağım." Ona kaş çattım. "Ne yapacağımıza ben karar veririm."

Gözlerinde bir an için bir ışık çaksa da açıkça bana yapıştırmak istediği cevabını dizginlemeyi başardı. Son derece sistemli hareketlerle kitabı kapadı ve çantasına geri koydu. Ardından ellerini kuralcı bir tutumla kucağında birleştirdi. "İyi. Ne yapmak istersin, *Oakley*?"

"Bana Oak de," dedim otomatikman.

"Bunu pas geçeceğim." Sırttı. "Tekrar ediyorum: Ne yapmak istersin?"

Sırtarak karşılık verdim. "Sevişebiliriz."

Vaughn dehşetle ciyakladı. "Iyy. Hayır."

Iyy mı?

Dişlerimi gıcırdattım. "Beni çekici bulmuyormuşsun gibi davranma. Beni nasıl kestiğini gördüm."

Yanaklarına bir kırmızılık yayıldı. "Ben *kesinlikle* seni kesmedim."

"Evet, tabii. Dün fondü mekânında kollarıma uzun uzun bakmayı bırakamadın." Bir kolumu kaldırıp onun için kasarken dudaklarım ukala bir gülümsemeyle genişledi. "Kol kaslarımı beğendin, ha?"

Yüzü daha fazla kızardı. "Pislik gibi davranmayı kes."

"Çekici değilmişim gibi davranmayı kes."

Vaughn bana bir dakika dik dik bakarken yüz ifadesindeki utanç yerini önce öfkeye, ardından da inanamazlığa bıraktı. "Sen tanıdığım en kendini beğenmiş insansın."

Omuz silktim.

"Hem ayrıca... Seni çekici bulsaydım bile seninle sevişmezdim. Benim bir erkek arkadaşım var, unuttun mu?"

"Doğru. Z."

"W," diye homurdandı.

Bunu biliyordum ama gözlerinin öfkeyle alev alması hoşuma gidiyordu. Bana kızgın olması beni yok saymadığı anlamına gelirdi. Yok sayılmaktan hoşlanmazdım.

"Eninde sonunda benimle oynaşacaksın. Bu anlaşmanın bir parçası," diye hatırlattım.

"Seninle öpüşmek zorundayım. Oynaşmak değil. İki farklı şeyler."

Güldüm. Kendisine böyle mi söylüyordu? "Sahi mi? Çünkü dudaklarımız birbirine değecek. Ellerim vücudunda bir yerde olacak. Belki kıkırda. Saçlarında. Dilim ağzının içinde olacak."

Gözleri bir kez daha parladı ve bu kez içlerindeki ateş tamamen tepesinin atmasından kaynaklanmıyordu. Gerçi bunu ben uyduruyor da olabilirdim.

"Dilimi kullanmakta iyiyimdir, Vaughn." Ona gülümsedim. "Bunu çok yakında öğreneceksin."

"Dil falan olmayacak," dedi tükürükler saçarak. "Kimse işin içinde dil olacağını söylemedi!"

Kendime engel olamadım. "Senin şu ksilofonla hiç tükürük değiş tokuşu yapmadınız mı? Bu çocuğun seni cinsel kimliğini gizlemek için paravan olarak kullanmadığına emin misin?"

"Aman Tanrım. Onun adı senin de bildiğin gibi W ve W'yle ne yaptığım seni ilgilendirmez." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini karşısındaki boş televizyon dikti.

Cevabım boğazıma saplanıp kaldı çünkü ani hareketi memelerini bayağı şahane bir şekilde birbirine doğru itmişti. Ona şimdi askılı bluzunun üstündeki aralıktan yükselen sutyeninin beyaz dantelini görebildiğimi söylemeli miyim diye düşündüm. Hayır, bilmediği bir şey onu incitemezdi.

Ayrıca madem adilik edecekti, hiç değilse memelerine bakma zevkinden mahrum kalmamalıydım. Biramı içerken telaşsızca onu inceledim. Vaughn hiç benim tipim değildi. Ben uzun bacaklı, iri memeli ve gür saçlı kadınları beğenirdim. Vaughn'un saçları tamamdı ama boyu nispeten kısaydı; bir altmış sekiz civarında falan olmalıydı. Pek ahım şahım bir stili de yoktu ama kendi tarzıyla gayet hoş görünüyordu.

"Ne izlemek istersin?" diye sordu.

Neredeyse *seni* diyecekken kendimi durdurdum. Tokat atan bir kıza benziyordu. Hem de en sertinden. "Film?"

"Olur."

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım. Birkaç düğmeye daha basarak film listelerinde girdim. "Birini seç."

Listedeki ilk filmi seçmesi bana ne izlediğimizi umursamadığını gösteriyordu. Maalesef babamın Oscar'ı hedefleyen en son filmini seçmişti ama bunu dile getirmedi. Uzun savaş sahneleri

olan bir 2. Dünya Savaşı destanıydı. Babam bu filme hazırlanmak için bir deniz komandosunun iki haftalık bir eğitim döneminden sağ salim çıkmış olmasından özellikle gurur duyardı ve onu dinleyen herkese oyunculuğa duyduğu bu büyük tutkusu olmasa bir deniz komandosu olabileceğini söylerdi.

Tanrı aşkına, adam musluk suyu bile içemezdi.

Vaughn'un hangi filmi seçtiğini fark ettiğini zannetmiyordum. Açılış jeneriğini izlemek yerine tüm zamanını burnunu telefonuna gömerek geçirdi.

"Ne yapıyorsun?" Ben babama katlanamazken onun filmi izlememesi beni sinirlendirdi.

"Erkek arkadaşımın Instagram'ını kontrol ediyorum," dedi özlem dolu bir sesle.

Tanrım. Yine o oğlan. Gözlerimi kısıtım. "Onunla temas kurmaman gerekiyor." Kıskanmış gibi konuşuyordum, oysa gerçekten kıskanmıyordum. Sadece başka bir kızla bir kez daha bu numara işine girişmek istemiyordum. Vaughn'la yeterince zor-du. Ondan sonra ne tür bir kızın karşına çıkacağını kim bilirdi? Bende ki şansla evleneceğimizi düşünen yapışkan bir tip olurdu. Bir diğer deyişle duygusal takviyeli bir April Showers.

"Alenen temas kuramam." Küstahça çenesini bana doğru uzattı. "Kimse bana onun Instagram'ına bakmamın yasak olduğunu söylemedi. İşimi bırakmak da dahil, Claudia'nın talep ettiği diğer her şeyi yaptım."

"Bir işin mi var?" Kıza bir servet ödüyordum ve onun başka bir işi daha mı vardı?

"Vardı. Sharkey's'te garsondum." Yine kollarını kavuşturdu.

Gözlerimi zorla sehpaye çevirdim. "Hiç duymamıştım."

"Bir zincirdir. Biftek servis ederler."

Gözlerimi devirdim. "Belli ki işini seviyordun."

"Orada iyi para kazanıyordum."

"Alfabe orayı sever miydi?"

Vaughn kaşlarını çatı. "Hayır, neden?"

Telefonunu elinden çekip aldım ve akışını üstünkörü incele-

dim. W üniversiteye gidiyordu ve akışı şapkalarını ters takan, elleri kırmızı plastik bardaklara cerrahi müdahaleyle yapıştırılmış görünen ve çok fazla ekose giyen bir grup maçodan oluşan "tayfasından" ibaretti. "Adi bir şerefsiz benziyor."

Vaughn telefonunu elimden geri aldı. "O adi bir şerefsiz değil. Harika biridir."

"Tamam, bana onunla ilgili neyin bu kadar harika olduğunu söyle," diye meydan okudum.

"O naziktir... komiktir..." Sesi canlılığını yitirdi. "Naziktir."

Nazik mi? Dostum, eğer bir kız beni aynı kayıtsız ses tonuyla nazik olarak tanımlayacak olursa, umarım biri beni dışarı çıkarıp vururdu. "Bunu söylemiştin zaten."

Ağzını aniden kapadı ve gözlerini televizyona dikti.

Bu eğlenceli değildi. "Nazik olduğu gerçeğinin dışında," dedim alaycılıkla, "elde edebileceğin tüm erkeklerin arasından neden o?"

Bana pis bir bakış attı. "Önümde erkeklerden oluşan bir büfe varmış ve ben istediğim herhangi birini seçebilirmişim gibi konuşuyorsun. Gerçek dünyada işler bu şekilde yürümüyor. Hoşlandığın kişinin de senden hoşlanması gerekiyor."

"W'den, tek seçeneğin o olduğu için hoşlandığını mı söylüyorsun?" diye şüpheyile sordum. Buna inanamazdım. Bu kız? Lisedeki oğlanlardan bazılarının onun peşinde olması lazımdı. Ben sahici bir liseye hiç gitmemiştim ama Vaughn kendi tarzında güzel ve çekici bir kızdı. Ders aralarında o kıça hafifçe vurmaya kesinlikle isterdim.

"Tek seçeneğim o değildi. Ondan hoşlanıyorum. Hislerimi sana açıklamak zorunda değilim."

"Nasıl tanıştınız?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

Çünkü babamın rol yapmasını izlemektense bacaklarımı traş etmeyi yeğlerdim. "Bütün bir yılı birlikte geçirmek zorunda olmamız nedeniyle birbirimizi tanımamız gerektiğini düşündüm. Tüm randevularımız boyunca katıksız bir sessizlik içinde otur-

mak pek eğlenceli görünmüyor. Dahası, bu gösteri için sana koca bir servet ödediğimi dikkate alırsan biraz daha kibar davranmak isteyebilirsin."

Kahverengi gözleri irileşti ve dolgun dudakları istemsizce aralanarak minik bir daire oluşturdu; bu aklıma bazı edepsiz fikirler getirdi.

Ardından güldü. "Ah, yapma, ödemeyi yapan sahiden seniymişsin gibi."

"Başka kim olacaktı? Diş perisi mi?"

"Jim olduğunu düşünmüştüm."

"Sence Jim'e çekleri kim yazıyor?" Kaşlarımı çattım. Bu işlerden hiç mi anlamıyordu?

"Aa."

Sanırım anlamıyordu. "Evet, aa."

"Neyi bilmek istiyorsun?"

Sanki benimle konuşmak büyük bir sıkıntıymış gibi iç çekeerek sordu bunu ve birdenbire hevesim kaçtı. Babamın başrolünde oynadığı bir filmi izlemekten daha kötü şeyler vardı ve benimle oturup bir film izlemesi için para alması gereken sıradan bir kızdaki hayatıyla ilgili sıkıcı detayları koparmaya çalışmak da bunlardan biriydi.

"Her neyse. Film izleyelim," diye mırıldandım sinirle.

İkimiz de yeniden gözlerimizi televizyona diktik ama aynı filmi izlediğimizi sanmıyordum. Babamın bir Nazi firarisine silah doğrultmasını görmek yerine, onun şömüne rafındaki Oscar'ının yanında benim Çoklu Platin plağımı fark ettiği âna gitmişti gözlerim. *Bu süprüntü burada ne arıyor?* Annem tebessüm ediyordu. *Tatlım, Oak'un ikinci albümü bir milyon kopya daha sattı.* Babam küçümseyerek gülüyordu. *Ergenlik öncesi çocukların doksan dokuz sente satın aldığı şarkılar söylüyor.* Ödülü şömüne rafından çekip alarak annemin eline tutuşturuyordu. *Bu saçmalığı koyacak başka bir yer bul.* Sonra sahne değişti, kamera oturma odasından verandaya çevrildi. Stüdyodan eve erken gelip onu annemin balkonunun kenarında son asistanıyla düzüşürken bulduğum

sahne. Annemin evi sürekli yeniden dekore etmesi boşuna değildi. Gözümün önüne gelen bir diğer soluk kesitte, babamın yeni bir hareketli görüntüsünde, kendisi Jim'in konferans masasının ucunda dikilerek bana üç albümlük sözleşmeyi imzalamak için budala olmam gerektiğini söylüyordu.

O evde babamla birlikte bir dakika daha kalsaydım kendimi öldürecekimden sözleşmeyi imzalamıştım. Ne de olsa ebeveynlerden yasal olarak özgürleşebilmek için yaşamımı idame ettirecek bir para gerekiyordu.

"Bu film biraz sıkıcı," diye yorum yaptı Vaughn, kafamda tekrar tekrar oynayan tatsız dramı bölerek. Dağınık atkuyruğunu çekiştiriyordu.

Gür, koyu kahverengi saçlarının uçları elimin tersini okşayana dek kolumu kanepenin arkasında uzattım. "Bu eleştiriyi mutlaka babama iletceğim."

Teni derhal pembeleştirdi. "Ah. Aman Tanrım. Tabii, Dustin Ford senin babandı, unutmuşum. Yani hâlâ baban tabii. Bu muhteşem olmalı."

İnanılmaz. Ondan gelen ilk coşku belirtisi benim pislik ihtiyara yönelik miydi? "Hı hı. Biricik Dustin Ford." Sesim sert miydi? Çenemi sımsıkı kapadım.

"Ah," dedi bu akşam üçüncü defa. Fakat utancı sadece bir an sürdü; kendini toparlayıp, "Şey, adam senin baban olduğu için filmi beğenmiş numarası yapmayacağım," diye ekledi.

Bunun bu akşam bana söylediği tek hoş şey olduğunu ona söylemedim. Onun yerine elimi uzaktan kumandaya attım ve filmi kapadım.

Vaughn su şişesini aldı ve ellerinin arasında yuvarlamaya başladı. "Şu birbirimizi yakından tanıma zımbırtısını bir daha deneyelim mi?"

"Olur." Elimini çevirdim ve birkaç başıboş saç tutamını parmaklarımın arasına aldım. Saçları gerçekdışı görünüyordu. Koyu bir maun rengiydi ve içinde kırmızı ile kahverenginin bir düzine tonu vardı. Büyük ihtimalle boyaydı. Buradaki hiçbir şey doğal değildi.

“Tamam, ben başlıyorum. Neden elimi sıkmadın?”

“Temastan pek hoşlanmam.” Gizlice onun saçlarını okşamam ironikti. Yine de bunu yapmaya devam ettim. “Dışarı çıktığımda yanımda Koca D ve Tyrese olsa bile insanlar bana sürekli yapışır. Özel hayatımda teması kendim başlatmayı tercih ederim. Bunu kişisel algılama. Şimdi benim sıram. Neden bunu yapıyorsun?”

“Para için.” Bana kirpiklerinin altından baktı. “Ebeveynlerim biraz sorumsuzdu ve bize epey bir borç yükü bıraktılar. Paisley ailemizi bir arada tutmayı başardı ve önüme bir fırsat çıkmışken elimden geleni *yapmamak* kendi adıma büyük bir bencillik olurdu.”

Durumun altında yatan gerçek beni sarsmıştı, alnımı ovdu. Bir yetime adice davranıyordum. Yetimlerden oluşan bir aileye. Ayrıca ikimizin de bir bakıma benzer durumda olduğumuz dikkatimden kaçmadı: Başında ebeveyn namına biri bulunmayan iki ergendik. Benimkiler ölmemişti ama onlarla görüşme sıklığım göz önüne alındığında, ölmüş olmalarından pek bir farkı yoktu.

“Yine benim sıram,” dedi Vaughn. Bana dönerek bir dizini kanepenin üstüne çekti ve ayağını kot pantolonla kaplı kalçasının altına sıkıştırdı.

“Sen neden bunu yapıyorsun? Çıkacak birini, hatta ‘normal’ birini bulmakta hiç sorun yaşamayacak olan biri varsa o da sensindir diye düşünüyorum.” *Normal* kelimesini söylerken havada tırnak işareti yaptı.

Bana dikkatle bakarken saçlarını okşadığımı gizlemem zor-
du, bu yüzden tadı ılık sidik gibi olan birama uzanma bahane-
siyle kolumu geri çektim.

“LA’deki herkes, bu her ne demekse artık, normal birini istediğini söyler ama sonunda bunu yürütemezler çünkü yaratıcı tiplerin hamuru farklıdır, farklı yaşarlar. Ben deliyim ve çevremde karşılaştığım herkes de az çok deli. Bir akvaryumda yaşayıp hiç mahremiyetin olmamasını kabul etmen için deli olman gerekir. Burada ilişkilerinin yüzde doksan dokuzu –ister arkadaşlık olsun ister seks partnerliği– reklam amaçlı kurulur.”

Devam etmeden önce ılık biranın geri kalanını kafama diktim. "Sorunun uzun cevabı bu fakat kısaca hiçbir normal kız benimle başa çıkamaz." Vaughn itiraz etmek için ağzını açsa da hızla içimi dökmeyi sürdürdüm. "Bunun sebebi harika biri olmam demiyorum, gerçi öyleyim..."

Kıs kıs güldü.

"Sebebi o kızın kimi zaman yemeyi, içmeyi veya sıçmayı unuttak kadar müzikte kaybolduğumu anlayacak düzeyde sabır göstermeyecek olması. Parmaklarım kanayınca ve sesim kısılıncaya dek tek yapmak istediğimin şarkı söylemek ve gitarımı çalmak olduğunu anlamayacak olması." April'in kaç kez evdeki stüdyomun kapısına vurup sıkıldığını söylediğini bilmiyordum. "Hiçbir normal kız, turneye çıktığımda otel süitimin numarasını merdiven boşluğunda sakso çektiği komiden almış bir hayranı çıplak vaziyette odamda bulmamla başa çıkamaz. Hiçbir normal kız, benimle birlikte gelmeyi kendi istemediği takdirde uzun konser turnelerine katlanamaz. Kaldı ki o durumda da üçüncü durakta onsuz devam etmem için yalvarır çünkü hiçbir şey yapmadığı uzun saatlerin ardından kaçınıcı kezdir dinlediği kahrolası çalma listesini bir kez daha dinlemek, turne sponsorlarıyla sonu gelmez yapmacık muhabbetler, yeni bir uçuş, otobüs yolculuğu, insanların aynı lanet soruları milyon kez sorduğu radyo, dergi ve televizyon röportajları onu bunaltmıştır. İşte, başka birinin değil de senin burada olmanın sebebi bu."

Vaughn uzun bir süre sessiz kaldı ve ağzını açtığı anda tamamen beklenmedik bir şey söyledi. "Aslında bu iki uzun cevaptı. Bir kısa ve bir uzun cevap değil."

"Peki sorunun cevabını aldın mı?" diye homurdandım.

Vaughn dudağını ısırdı. "Evet. Aldım."

13

KIZ

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Yine mi birlikte çıkmışlar? Fotoğraf var mı?

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 Hayır! Sadece @OakleyFord'un tweeti

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani bu ciddi mi? Gerçekten birlikte mi çıkmışlar? Neden fotoğraf yok?

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 Of. Aynen.

Üç numaralı randevunun bildirisi ne Claudia'dan ne de Oakley'den geldi. Hayır, haki renkli giyinmiş bir kurye büyük, siyah kurdeleli beyaz bir kutuyu ellerime tutuşturdu ve bana *burayı imzalayın* diye buyurdu.

Parmak ucumla ekrana imzamı güçbela karalar karalamaz adam vakit kaybetmeden basamaklardan indi ve beyaz teslimat kamyonuna tırmandı.

"Teşekkürler," diye arkasından seslendim ama bu boşa bir çabaydı.

Kutuyu son iki saattir tweetleri cevapladığım mutfağa nazikçe taşıdım. Claudia bu sabah bana bir mesaj atarak hayranlarıma, hesabımı gizli yapmadan önce takip edenlere, cevap vermemi söylemişti.

Benim hayranlarım yoktu. Daha çok... Oakley kendi hesabından *gelecek sefer beni beslemeyi unutmayacağını* söyleyen o tweeti attıktan sonra çıldıran kızlar vardı.

O kızlara gerçeği, Oakley'nin, normal kızların onun gibi bir erkekle başa çıkamayacağını çünkü bizim fazla kıskanç, sabırsız veya anlayışsız olduğumuzu düşünen küçümseyici bir pislik olduğunu söyleyebilseydim yollarına başka birine âşık olarak devam ederlerdi.

İçlerinden biri zaten W'ye seksi demişti. Kıza kirli ellerini erkek arkadaşından uzak tutmasını söyleyen bir cevap atmamak için kendimi zorlamam gerekmişti. Çünkü bir erkek arkadaşım olmadığı varsayıyordu.

Tweetlere karşılık olarak "Ben de neler olduğunu bilmiyorum" veya "Bunların hepsi benim için yeni" gibi cevaplar vermekle yetindim.

Paisley, Claudia'nın *performansından* ne kadar memnun olduğunu söylemek için öğlen beni aradı. Bu keyfimi kaçırdı ve tepesinde birbiriyle kesişen kabartmalı bir GG logosu olan şu süslü kutu bunu yalnızca kötüleştirdi.

Onu açmaktan biraz korkuyordum. Elimdeki en pahalı tasarımcı parçalar annemin Coach çantalarıydı. Birkaç gün öncesine kadar Sharkey's'te ödünç alınmış fazla dar, polyester bir siyah pantolon ve fazla bol beyaz bir gömlekle biftek servis eden bir garsondum.

Üzerinde adımın olduğundan emin olmak için kartın kapağını bir kez daha açtım. Evet, benim adımaydı. Zarfta güzel bir yazıyla *Vaughn'a* yazıyordu. Kartta, "Bu akşam bunu giy," talimatı vardı.

Fiyonk bir çekişle çözüldü ve kutunun kapağını kaldırdım. İçinde, ince kâğıttan bir katmanın altında... bir gömlek vardı... sanırım. Onu havaya kaldırdığımda dantel kumaşın içinden arka kapıyı büyük ölçüde görebiliyordum. Altında kısa siyah bir etek ve çok yüksek topuklu ayakkabılar vardı.

Midem kötüleşti. Demek üçüncü randevumuz insan içinde olacaktır.

Claudia'yla doğrudan temas kurmam yasak olduğundan ablama mesaj attım.

Bu akşam nereye gidiyorum?

Cevap gelmedi. Ablam bir toplantıda olmalıydı.

Eşyaları üst kata taşıdım ve iki parça kıyafeti yatağıma serdim. Aynı anda garip bir şekilde hem büyük hem de küçük gelen ayakkabıları giydim. Parmaklarım ayakkabının sivri burnunda ezilirken topuğumla ayakkabının arkası arasında bir boşluk vardı. Ayrıca öyle yükseklerdi ki parmak ucumda ilerliyormuş gibi hissediyordum. Onları ayaklarımda tutan tek şey bileğimdeki geniş kelepçeydi.

Yatak odasında biraz hareket etmeye çalıştım ama ayak bileklerim dengesiz ve yabancıydı. Ancak bir at kadar seksi görünüyordum.

Kombinin geri kalanını denedim; yani olduğu kadarını. Ön kısmında stratejik yerlere yerleştirilmiş birkaç dantel çiçeğıyle gömlek korktuğum kadar şeffaftı. Bu çiçekler dışında iç gösteren bir fileydi. Ondan nefret ettim. Büyük ihtimalle şimdiye dek tenime değen en pahalı giysiydi, yine de ondan nefret ettim.

Eteğı giydikten sonra kapımın arkasına asılı aynada kendime baktım. Fındıkkıran rol seçmelerinden dışarı atılmış bir yeteneksiz benziyordum.

Bu akşam mecburen fotoğraflarım çekilecekse –insan içinde bir randevunun ve özel olarak kuryeyle teslim edilmiş kombinin amacının bu olduğunu farz ediyordum– yardıma ihtiyacım vardı. Carrie en yakın arkadaşım olabilirdi fakat pijama partilerinde herkesin saçını ve makyajını yapan kişi Kiki'ydi.

Kiki, dersin bitince bize gelebilir misin?

Mesajıma hemen cevap yazdı.

Oakley Ford orada olacak mı?

Hayır. Onu bu akşam göreceğim. Bana bunu gönderdi.

Kumaşa dikilmiş çiçekler yeterince büyük olmadığından bir kolumla memelerimi örterek bir fotoğrafımı çektim.

AMANTANRIM! O Gucci mi?

Evet ama gömlek memelerimi örtmüyor. Bu şekilde dışarı çıkamam.

Oakley Ford sana Gucci'den seksi bir kıyafet mi gönderdi?

Bize gelebilir msn gelemz msn?

EVETEVET!

Kiki birçok trafik kuralını çiğnemiş olmalıydı çünkü okul dağıldıktan yarım saat sonra çıkageldi.

"Selam bebek," diye ciyakladı kapıyı açtığımda. "O burada mı?"

"Hayır."

"Ah, tamam," dedi açık bir hayal kırıklığıyla ama moralini âruna yükselterek sırt çantasını yukarı kaldırdı. "Malzemelerimi getirdim. Ne kadar vaktimiz var?"

Onu içeri çektim. "İkizler kırk beş dakika daha evde olmayacak. Paisley altıya kadar eve gelmez. Ona ne tür bir iş verdiklerine bağlı olarak bazen gelmesi yedi veya sekizi bulur. Neden? Gitmen gereken bir yer mi var?"

Kiki merdivenlerden hızla çıkarken gülüyordu. "Ailen eve gelene kadar değil, Vaughn. Kaçta çıkıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Gözleri kocaman açıldı. Dehşetten değil, heyecandan. "Bu muhteşem! Gizemli bir randevu. Sana kıyafetleri gönderdi, sonra seni evinden alıp çılgın bir yere götürecek. Tanrım, keşke Justin daha plansız olabilse. Bugünlerde bir randevudan anladığı beni arabayla Colin'in evine götürmek, böylece ikisi hafta sonu

boyunca fantezi takım dizilişlerini tekrar gözden geçirebiliyor. Ve bana satın aldığı son şey Starbucks'tan büyük boy mokaydı."

Dudağımı ısırdım çünkü bunun Oakley'yle dün geceki sahte randevumdan yüz kat daha iyi olduğunu ona söylemek istiyordum. "Justin o kadar kötü değil," demekle yetindim.

Kiki burnundan soludu. "Bir Oakley Ford olmadığı kesin."

Odama ulaştığımızda Kiki, Claudia'nın gönderdiği kıyafetleri dikkatlice gözden geçirdi.

"Bunları giyebileceğimi sanmıyorum," diye açıkladım.

"Neden giyemeyesin?" Gömleği ve ardından eteği inceledi. En fazla ilgiyi bileği kelepçeli ve tokalı ayakkabılar gördü. Galiba ağzının kenarında ufacık bir salya vardı.

"İç gösteriyor ve bir grup süslü püslü ünlünün meme uçlarına bakması beni rahatsız eder."

"Siyah bir atletle giysen?"

Kiki ve benim bulabildiğimiz tek şey bir dereceye kadar kabul edilebilir bir American Eagle büstiyerdi. Tüm askılı üstlerim sportif tarzdaydı ve ben bile fileli ve ince nakışlı gömleğin altına uymayacaklarını ayırt edebiliyordum.

Kiki bana büstiyer ile gömleği giydirdikten sonra saçlarımı maşayla kıvırmaya koyuldu.

"Taklit etmemi istediğin bir model var mı yoksa en iyi gideceğini düşündüğümü mü yapayım?"

"Kafana göre takıl."

"Süper. Büyük gevşek bukleler ile dumanlı göz makyajı yapacağım, sonra dudaklarına leylak rengi ruj süreceğim. Takma kirpiklere ne dersin?"

"Geçen sene mezuniyet balosunda takmayı denediğimde parti sonrası eğlencede onları W'nin omzunda buldum."

Kiki bir kahkaha attı. "Takma kirpikleri es geçiyoruz."

"İyi fikir."

Kiki'nin saçlarımı ustaca bölümlere ayırmasını ve kıvırmaya başlamasını izledim. Onu tanıdığımdan beri saç ve makyaj yap-

mak istediğini biliyordu. Liseden mezun olduktan sonra Aveda Enstitüsü'nde eğitim almayı planlıyordu.

Erkek arkadaşı Justin UCLA'da muhasebe okuyordu.

Tracy sarışınlarla ilgili klişeyi besleyen tiplerdendi: Ona güneşin bir yıldız olduğunu ve bizim bu yıldızın yörüngesinde döndüğümüzü kaç kez açıklarsak açıklayalım bize hiç inanmamıştı çünkü güneşi geceleyin göremezdik ve yıldızlar geceleyin görünür olurdu. Fakat Tracy bile mezuniyetten sonra ne yapacağını biliyordu. Bir stil danışmanı olmak için USC'de okuyacaktı.

Ben erken mezun olmuşum. Dolayısıyla herkes ne yapmak istediğimi kesin olarak bildiğimi varsayıyordu ama daha fazla yanılamazlardı.

İskemlede rahatsızlıkla kıpırdandım.

"Canını mı acıttım?" Kiki aynadan endişeli bir ifadeyle baktı.

"Hayır. Affedersin."

"Acıtırсам söyle." Bir başka bukleyi omzumun üstünde döndürdü. "Harikulade saçların var. Oakley'nin sende en çok sevdiği şey ne?"

Bana bir pislik gibi davranabilmesi ve benim şikâyet etmemem? Elbette bunu söyleyemezdim ama başka bir cevabım yoktu. Bu oğlanın benimle ilgili hiçbir şeyden hoşlandığını sanmıyordum. "Justin'in sende en sevdiği şey ne?"

"Memelerim. Sen ne sanmıştın?" Kıkırdadı ve sonra parmaklarıyla ısınmış buklelerimi taradı.

"Hayır, eminim softboldaki muhteşem atışıdır." Kiki, Thomas Jefferson Lisesi'nin kızlar softbol takımının başlangıç atıcısıydı.

"O da var." Düz saç tutamlarımı teker teker esnek buklelere dönüştürüyordu. "Ee, Oakley saçlarından mı bacaklarından mı yoksa gözlerinden mi hoşlanıyor? Hoşlandığı yeri öne çıkarmak istiyorum."

Ben bu bilgiyi ifşa etmeden Kiki'nin pes etmeyeceğini fark ettim. "Normal olmamdan hoşlanıyor."

"Hımm." Bir saniyeliğine bunu ölçüp biçti. "Bir öğretmen ol-

mak istediğini hesaba katınca bunu anlayabiliyorum. Bu oldukça normal. Şimdi gözlerini kapa." Saç spreyi şişesini önümde salladı.

Talimatına uydum. Oakley benden öğretmen olmak istediğim için hoşlansaydı bu yalnızca her şeyin üzerine tüy dikmiş olurdu.

Yumurta şeklindeki pembe bir süngerin tombul ucunu yüzüme hafifçe değdirirken, "Justin'le ilk seferimizin Oakley'nin 'Ona Nazik Davran' şarkısı eşliğinde olduğunu biliyor muydun?" dedi kayıtsız bir şekilde.

"İl, hayır. Bunu bilmiyordum." *Nasıl hissettirdi? İyi miydi?* gibi sorular dilimin ucunu yakıyordu. Paisley bundan nefret etmişti ve bence asla seks yapmamış olmayı dilerdi. Bu arada W kendimi *derhal* onun ellerine bırakmamı istiyordu, ne var ki bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Günün birinde hazır olup olmayacağımdan bile emin değildim.

"Justin ereksiyon olmadan onu dinleyemiyor."

Tam bir dakika birbirimize baktıktan sonra kahkahalara boğulduk. Onun iri defans oyuncusu erkek arkadaşı Justin'in Oakley Ford'un *nazik ol, nazik ol, ona nazik davran* diye mırıldanmasını dinlerken tahrik olması öyle komikti ki gülmekten gözlerim yaşardı.

Soluk almaya çalışırken, "Bunu kaç kişi biliyor?" dedim boğulurcasına.

"Herkes," diye itiraf etti. "Anlattığına göre, neden bilmiyorum, bu şarkı soyunma odasında çalmaya başlamış ve Justin ereksiyon olmuş. Geçen hafta Kirk Graham öğle yemeğinde bu konuda ona sataşıyordu."

"Belki Oakley'yi size yüz yüze bir konser vermeye ikna edebiliriz," diye espri yaptım.

Kiki kıkırdadı. "Justin'in bununla başa çıkabileceğini sanmam."

Oakley'nin bu hikâyeye ilgili ne düşüneceğini merak ettim. Kesin küçümserdi, diye düşündüm. Oakley muhtemelen ancak yüz dolarlık banknotlarla dolu bir havuzda uzanırken ve

Victoria's Secret mankenleri yatağının etrafında kasıla kasıla yürürken ereksiyon oluyordu.

Kiki hacmine göre şaşırtıcı bir yumuşaklığı olan tütü eteği giymeme yardım etti. Ayrıca ayaklarım rahat etsin diye ayakbıların arka kısmına ve burnuna pamuk doldurttu. Ardından alt kata indik ve oturma odasının bir ucundan diğer ucuna yürüme alıştırmaları yaptım.

"Oakley gelene kadar beklememin bir sakıncası var mı?" Ön pencerenin yanında duran televizyon koltuğa tündü.

Babamın favori koltuğuna bakarken görünmez bir el kalbimi sıkıştırdı. O burada olsaydı, garip bir balerin gibi giyinmiş vaziyette sahte bir randevunun gerçekleşmesini bekliyor olmazdım. W'yle USC'de olurdum, dersler alırdım... Lanet olsun, alacağım dersler ne üzerine olurdu bilmiyordum. Babam benim için bulurdu. Veya annem. Veya ikisi birlikte.

Oysa şimdi kaybolmuştum.

"Tabii," dedim boğuk bir sesle.

Neyse ki Oakley'nin yaklaşan gelişi Kiki'nin dikkatini dağıttığından hevesli olmadığımı fark etmiyordu. "Peki nasıl biri?"

"Oakley mi?" diye sordum.

"Hayır. LA belediye başkanı." Gözlerini devirdi. "Elbette Oakley'yi kastediyorum."

Bir sene boyunca çıkmamız beklendiği hâlde bana telefon numarasını verme zahmetine bile girmeyen pislikti. Ona ilgi göstermemi talep etmişti. W'yle, hiç tanışmadığı bir oğlanla alay edip duruyordu. İnanılmaz bencildi. Kol kaslarını beğeniyor muydum? Ne münasebet!

Üstelik geri kalanımızdan daha iyi olduğunu düşünüyordu, ne de olsa hiçbir normal kız onunla başa çıkamazdı. Bununla birlikte... hayranlarının yaptığı çılgınca şeyleri sayıp döktüğünde, haklı olabileceğini hissetmişim.

Bir de babasıyla ilgili şu garip, sert, üstü kapalı tavrı vardı. Ve dün akşam onu saçlarımı okşarken yakalamışım. Bunu W'ye açıklamam gerekli olabilir gibi hissetmişim çünkü Oakley'yle

baş başaydık ve baş başayken bana dokunmamalıydı. Saçlarıma bile dokunmamalıydı. Saçlarıma dokunması midemde garip hisler uyandırıyordu.

Bunların hiçbirini Kiki'yle paylaşmadım çünkü yargılamasından korkmadan ona tüm çirkin, gizli düşüncelerimi anlatabileceğim türde bir ilişkimiz yoktu. Herhangi biriyle böyle bir ilişkim var mıydı bilmiyordum. Böylece, "Onu henüz tanımıyorum," demeyi tercih ettim.

Kiki, bu ona bütünüyle mantıklı geliyormuş gibi ağırbaşlılıkla başını salladı. "Onlarla birlikte büyümediğinde farklı bir ilişkin olur. Bazen Justin ve ben birbirimizle ilgili çok fazla şey biliyormuşuz gibi hissediyorum. Bu yüzden mi W'yi terk ettin?"

"Ben W'yi terk etmedim," diye haykırdım. "İnsanlar böyle mi söylüyor?"

Bana şaka yapıyor olmalısın diyen bir bakış attı. "Oakley Ford'la çıkıyorsun. W'nin seni terk etmiş olması mümkün değil."

"Ama Oakley'yle, biz W'yle ayrıldıktan sonra tanıştım." Yüzümü ekşittim. W bundan hoşlanmayacaktı. Arkadaşlarının önünde kötü görünmekten hoşlanmazdı. Bundan dolayı aldatma suçlamaları olsun istememişti. Gelgelelim bu daha kötüydü. W, insanların ünlü bir oğlan için kenara atıldığını düşünmesini istemezdi.

"O zaman neden ayrıldınız? Seni aldattı mı? İlişkinizi USC'ye kaydını yaptırmadığın için mi bitirdi?"

Ah, kahretsin. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Telefonum çaldığında "Özel Numaralı Çağrı" yazmasını bile umursamadan cevap verdim çünkü bu noktada bir tele-pazarlamacının açtığı kaçış yolu bile kabulümdü.

"Alo?"

"Ty seni sekiz buçukta evinden alacak."

Oakley'nin sesini bir an sonra tanıdım.

"Bu akşam mı?"

"Hayır, yarın sabah," diye söylendi alaycı bir tavırla. "Evet, bu akşam."

“Ama... eve kaçta döneceğim?”

“Beş yaşında mısın?”

Beni sıkıntılı bir durumdan kurtardığı için türeyebilmesi olası sıcak, anlaşılmaz his aniden öldü. Oakley’yi ilk kez kısaca görebilmek için pencereden dışarı dikkatle bakmaya başlayan Kiki’ye arkamı döndüm. “Her zaman bu kadar pislik misin?” diye tısladım.

“Evet, aşağı yukarı.”

Gözlerimi kapayıp sabretmek için dua ettim. “Nereye gideceğiz?”

“Özel bir partiye. Kıyafeti beğendin mi?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Acaba onu Oakley mi seçmişti?

“Bayıldım denemez.”

“Elbette beğenmedin.”

14

KIZ

“Bir partiye gittiğimizi söylediğini sanıyordum.” Oakley’nin Escalade’inin arka koltuğunda koyu renkli camdan dışarı endişeyle bakıyordum. “Burası da neresi?”

Direksiyonun başındaki Tyrese SUV’yi LA’in güneyindeki bir sanayi sokağında durdurmuştu. Daha önce bulunduğum bir bölge değildi. Bas gitar sesini duyabiliyordum ama binanın hiçbir yerinde bir tabela yoktu. Sadece kaygı verici görünen siyah bir çelik kapı.

Yanımda oturan Oakley gıcık olmuş gibiydi. “Burası bir kulüp.”

“Yani bir partiye gitmiyor muyuz?”

“Parti bu. Kulüpte. Hangi kısmını anlamadın, bebeğim?”

Ona kızgınlıkla baktım. “Benimle aptalmışım gibi konuşma. Ayrıca bana bebeğim deme.”

Sadece sırttı.

Of! Bu herifi *yumruklamak* istiyordum! Onunla çıkmam için bana bir servet ödemesi veya şu an solmuş kot pantolonu ve bedenine dikilmiş gibi görünen orman yeşili tişörtüyle aşırı çekici olması umurumda değildi. Hiçbiri, bazen tam bir yavşak olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

“Sadece nereye girmek üzere olduğumu bilmek istiyorum,” dedim gergince. “Buranın sahibi kim?”

“Kim bilir? Özel etkinlikleri organizatörler hazırlar. Partiler, albüm lansmanları, küçük konserler.” Omuz silkti.

Kaşlarımı çattım. “Claudia ilk insan içinde randevumuzun gerçekleştiği yerin burası olmasını mı istiyor?”

“Evet. İsteddiği bu,” diye cevapladı Oakley sabırsızlıkla. “Ty... Hazır mısın?”

Nabzım hızlandı. “Ne için hazır mı?” diye cırladım.

“Sadece paparazzilerin etrafta sinsice dolaşmadığından emin olacak,” dedi Oakley. “Onlara mekândan ayrılırken fotoğraf çekmeleri için fırsat verimiz, girerken değil.”

“Neden?”

“Çünkü bizi şimdi görürlerse kulübe sızmanın bir yolunu bulabilir ve onlara vermek *istemediğimiz* fotoğrafları çekebilirler.” Bunu bilmediğim için ahmakmışım gibi baktı.

Onun göz boyayan dünyasındaki herkesin bana kalın kafalıymışım gibi davranmasından bıkmıştım. Fakat sert bir tepki vermek yerine kıpırdamadan oturdum, dişlerimi gıcırdattım ve kendime bunun için ayda yirmi bin dolar ödeme aldığımı hatırlattım.

Hayır, Kiki, Oakley Ford’un bende hoşlandığı hiçbir şey yok. Ve benim için hava hoş çünkü o şerefsizin önde gideni.

Ty bize her şey yolunda işareti verene kadar Oakley ve ben arabadan inmedik. Korkutucu siyah kapıya varana kadar beş kez düşmenin kıyısına geldim ve bana gönderdiği delice yüksek topukluların üstünde sendelerken “erkek arkadaşımın” gözlerindeki o eğlenme ifadesi dikkatimden kaçmadı.

“Gelecek sefer düz bir ayakkabı seçebilir misin?” diye homurdandım.

“Olmaz. Bu topuklularla bacakların süper seksi görünüyor.”

Bu kez *seksi* kelimesini kullanması bende hiçbir karıncalanmaya yol açmadı. Bunu Cadılar Bayramı’ndaki şekerlemeler kadar bol keseden kullandığını düşünmeye başlıyordum. Etrafta boy gösteren her kız büyük ihtimalle ondan bir iltifat alıyordu.

Tyrese etli yumruğunu elik kapıya indirdi ve kapı neredeyse ânında açıldı. Ty'ın başka bir versiyonu göründü: Ağaç gövdele-
rini andıran kollarıyla iri, kaslı bir adamdı ancak kafası Ty'ınki
gibi sıfıra vurulmamıştı, saçları rastalıydı. Oakley'ye bir göz atıp
başıyla selamladı ve kapıyı daha genişçe açtı.

Loş koridora adımımızı attığımız an duman kokusunu aldım.
"Bir şey mi yanıyor?" Havayı kokladım.

Her nedense bu onu isterik bir şekilde güldürdü. Bana cevap
vereceğine aniden hızlanarak ilerledi. Öldürücü topuklularıyla
onu aceleyle takip ederken bileğimi burkmamak için dua edi-
yordum.

Koridor, bir tarafında bir bar ve diğerinde bir sahne bulunan,
aralarında düzinelerce masa ve kanepeler olan karanlık bir oda-
ya açılıyordu. Çok kalabalık değildi, yine de burada gülen, si-
gara içen ve birbirlerine müziğin üzerinden bağırarak çok sayıda
insan vardı. Çalan grubu tanımasam da ritimler tanıdık. Son
beş yıldır bu melodiyi veya benzerini radyoda duyuyordum.

Hatırı sayılır miktarda insan da bana tanıdık gelmişti; onlarla
önceden tanıştığımın değildi ama hepsini televizyon program-
larında, dergi kapaklarında ve filmlerde görmüştüm. LA'de doğ-
ru yerlere giderseniz, büyük ihtimalle gözünüze bir ünlü ilişirdi
fakat pahalı tasarımcı kıyafetimle bile bu kadar çok sayıda ünlü-
yü tek bir yerde görmek beni aşırı özgüvensiz hissettirdi.

Bu da beni Oakley'ye huysuzluk etmeye itti. "LA'de kapalı
alandaki sigara içmek yasaya aykırıdır."

Bir kaşı aniden yükseldi. "Benden polis çağırmamı mı isti-
yorsun?"

Küçümseyen tavrı beni sinirden kudurttu. "Sırf burada di-
kilerek kansere yakalanacağım," diye sızlandım. "İyi durumda-
ki ciğerlerim dördüncü evreye geçti. Belki gelecek sefer dışarı
çıktığımızda beni pasif içici olarak maruz kaldığım duman yü-
zünden ölmekten endişe etmek zorunda kalmayacağım bir yere
götürebilirsin."

Ty kıs kıs güldü.

Dönüp ona da sert sert baktım. "Bu komik değil. Eğer belediye çalışanı olsaydım derhal bu yerin kapısına kilit vururdum."

"O zaman iyi ki belediye çalışanı değilsin," dedi Oakley hor görerek. "Benim için çalışıyorsun, unuttun mu?"

Aşağılık herif.

Beni bar kısmına doğru itelerken Ty itaatkâr bir köpek yavrusu gibi peşimize takıldı. Bir şarkıcıyla gülüşen göz kamaştırıcı bir manken bana hafifçe değerek yanımdan geçerken kendime hâkim olmaya çalıştım. Yanaklarım yanıyordu. Diğer insanların benim hakkımda ne düşündüğünü sadece hayal edebilirdim: Bu güzel kızların yanında ne kadar da sıradan görünüyordum. Oakley bana ne kadar da ilgisiz davranıyordu.

Keşke buradan gidebilseydim.

Uzun bar tezgâhında o geceki ikinci tartışmamızı yaşadık. Belki de üçüncüydü. Hesabı şaşırmıştım.

"Ne içersin? Bira? Romlu kokteyl? Daha sert bir şey?"

"Yukarıdakilerin hiçbiri," diye cevapladım sıkılı dişlerimin arasından. "Ben on yedi yaşındayım."

"Ee?"

"Yani reşit değilim. İçki içmem yasak." Ara sıra bir partide bir bira içerdim ama Paisley de ben de genellikle ikizlere iyi örnek olmaya çalışırdık. Kiki'nin erkek arkadaşı bir defasında ebeveynlerim "etrafta olmadığı" için tüm partilere evsahipliği yapabileceğimi öne sürmüştü. Onunla bir hafta konuşmamıştım ve bir daha kimse bu konuyu açmamıştı.

Oakley gözlerini devirdi. "Kız arkadaşımın böyle tutucu olduğuna inanamıyorum."

Erkek arkadaşımın böyle bir dangalak olduğuna inanamıyorum!

Sert cevabımı yuttum ve yaklaşan barmen için yüzüme bir gülümseme kondurdum. Diken diken saçları, hurpani bir keçi-sakalı ve boynunda dövmeleleri vardı. Oakley'yi fark edince sırttı. "Oak! Uzun zaman oldu, dostum."

"Çok uzun," diye cevap verdi Oakley dalgınlıkla. Yeşil gözleri geniş odayı araştırıyordu. Barmene güçbela göz atarak ekledi,

“Bana buzlu bir Lagavulin 16. Kız arkadaşına alkolsüz herhangi bir şey.”

Yanaklarımı yandı çünkü *alkolsüz** kelimesini özellikle vurgulamıştı. Pislik. “Bana bir kola, lütfen,” dedim Diken Saç’a.

“Hemen geliyor.”

Dumanı gördüğümde, yaşının tutmamasının Oakley’nin içki almasını engellemeyeceğini anlamam gerekirdi. En azından arabayı kullanmak için Ty yanımdaydı.

İçeceklerimizi bekliyorduk. Oakley’nin bakışları, özellikle birini arıyormuşçasına odayı yokluyordu. Buraya ait olmadığını bildiğimden herhangi bir ünlüyle göz temasına girmekten kaçınmaya çalışıyordum.

“Biriyle mi buluşacaksın?” diye sordum. Başka bir kızla takılmak istiyorsa ben neden buradaydım ki? Hem o başka bir kızla buluşursa bir kukla gibi burada öylece dikilip bundan rahatsız olmuyormuşum numarası mı yapacaktım? Bu kadar numara yapmak çok fazla olurdu.

Gözlerini kırparak bana şöyle bir baktı, sanki yanında durduğumu yeni hatırlamıştı. “Ne? Elbette hayır.”

“Emin misin? Çünkü ben hiç aldırmam. Basıp gidebilirsin, ben de sen beni ‘aldatırken’...” bunu söylerken havada tırnak işareti yaptım, “Ty’la takılırım.”

Dudakları seğirdi. “Yoo, bebeğim, ben seni asla, dünyada aldatmam benim küçük aşk kekim.” Kiki’nin eseri buklelerimden birini neşeyle çekiştirdi ve kalabalığı incelemeye döndü.

İç geçirdim.

Barmen tezgâha bir viski ve bir bardak kolayı küt diye koydu. Bir yudum içerken boğazımdan aşağı kayan serin kolaya minnettardım. İçerisi sıcaktı. Ve Oakley beni görmezlikten gelmeye devam ediyordu. Berbat bir randevuydu.

“Oak. Selam.” Sağımızdan bir erkek sesi geldi ve hemen son-

* Metnin orijinalinde tercih edilen “virgin” kelimesi, alkolsüz içki anlamının yanı sıra bakire anlamı da taşımaktadır. —çn

ra dağınık koyu renk saçlı, kot pantolon ve Green Day tişörtü giyen cılız vücutlu bir oğlan karşımızda belirdi.

Oakley'nin arkamda gerildiğini hissettim. "N'aber Luke?"

Luke denen çocuk çekingen bir gülümsemeyle baktı. "Aynı. Senden?"

Erkek arkadaşım omuz silkti. Tek kelime daha etmedi, beni arkadaşıyla tanıştırmak için bile.

"Ben Luke," dedi oğlan sonunda, beceriksizce elini uzatarak.

Elini çabucak sıktım. "Vaughn."

"Memnun oldum."

"Ben de." Onunla tanıştığıma mutluydum çünkü o... şey, *ünlü değildi* ve benim adıma bu büyük bir rahatlamaydı.

Oakley birdenbire konuşmaya karar verdi. "Luke, bir saniyeliğine kız arkadaşıma eşlik eder misin?" Hemen ardından da gözden kayboldu.

Resmen basıp gitti ve beni büsbütün yabancı biriyle bırakarak kalabalığa karıştı. Ty'ın işi Oakley'yi korumaktı, dolayısıyla o da uzun adımlarla uzaklaşarak durumu benim için daha da rahatsız bir hâle soktu.

"Ee." Luke'un parmağı birasının etiketiyle oynuyordu. Köşeleri ıslanarak dışarı doğru kıvrılıyordu. "Oak'u nereden tanıyorsun?"

"Üzgünüm, ne dedin?" Dikkatimi vermiyordum çünkü Oakley'nin nereye gittiğini bulmaya çalışmakla fazla meşguldüm. Sonunda sarışın kafasını DJ kabininin yakınında seçtim. Birisiyle konuşuyordu ama kim olduğunu göremiyordum.

"Oak'u nereden tanıyorsun?" diye tekrarladı Luke.

Kendimi dikkatimi ona odaklamaya zorladım. "Hımm, internette tanıştık."

"Öyle mi?" Şaşırmış görünüyordu.

Başım la onayladım ve Claudia ile emrindekilerin uydurduğu hikâyeye bağlı kaldım. "Onu çizdiğim bir hayran resmini Twitter'da yayınladım ve sanırım bu gözüne çarptı. Tweetime cevap yazdı ve şimdi çıkıyor sayılırız."

Luke duraksadı. Ardından dudakları alaycı bir gülümsemeye aniden kıvrıldı. "Bu hikâyeye sahiden inanan var mı?"

Ona gözlerimi kısarak baktım. Neyse ki Oakley'nin temsilci ekibinden kimse etrafta yoktu. Claudia bu performansıma düşük puan verirdi. "Umarım, çünkü gerçek bu."

"Öyle diyorsan."

"Öyle," diye ısrar ettim.

Güldü. "Bak, Vaughn... Vaughn'du, değil mi?" Başımı olumlu anlamda salladığımda konuşmaya devam etti. "Oak'u uzun zamandır tanırım. Tüm sosyal medyasını idare eden asistanları vardır, bu yüzden birinin gözüne çarptıysan, kalıbımı basarım ki o kişi Oak değildir."

Suçlaması bende bir hınç yarattı. Bana yalancı dediğine inanmıyordum.

Sensin yalancı.

Off. Tam bir yalancıydım.

Bu tehlikeli konuşmayı başından engellemeye karar vererek sordum, "Sen Oakley'yi nereden tanıyorsun?"

"Ben stüdyo grubundanım," diye açıkladı. "Ford'un bazı parçalarında bas çaldım."

"Ah, bu harika. Hiç onunla beraber turneye çıktın mı?"

"Ford için onunla birlikte turnedeydim ama sadece Batı Yakası ayağında." Kahverengi gözleri uzakta birine odaklandı.

Oakley yanımıza geri dönüyordu ve yalnız değildi. Yanındaki adam tanıdık görünüyordu. Kim olduğunu çıkaramasam da o yüzü *anımsıyordum*. Koyu renkli gözleri, kısa kesilmiş saçları ve bana âdeta ne tür bir nemlendirici kullandığını sormayı istetecek kadar düzgün ve pürüzsüz bir cildi vardı.

Yaklaşırlarken nihayet jetonum düştü. Bu dünyanın en büyük müzik yapımcılarından biri olan Donovan King'di. Normalde yapımcıları tanımazdım fakat King yapımcılığa başlamadan önce bir R&B sanatçısıydı. İlgi odağı olmaya sırt çevirmeden önce milyarlarca falan albüm satmıştı.

“Bu, King,” diye mırıldandı Luke bana. “Oak yıllardır onunla çalışmak istiyor.”

Yanımıza geldiklerinde Oakley’nin alışılmadık biçimde endişeli görüldüğünü fark ettim. İçeceğini çevirip duruyordu, buz küpleri bardağının yanına çarpıp tıkırdıyordu ve normalde neşeli olan gözleri çok ciddiye. Luke’a başıyla belirsiz bir işaret verdi, kaybolması için sözsüz bir emirdi. Luke’un surat astığını yalnızca bunu beklediğim için fark edebildim; o ve Oakley’nin arasının bozuk olduğu belliydi ve izin isteyip ağır ağır uzaklaşırken ona acıdım.

“Bu, Vaughn,” dedi Oakley, King’e. “Vaughn, Donovan King. Ona demin işine nasıl hayran olduğunu ve onunla tanışmayı ne kadar çok istediğini söylüyordum.”

Kaşlarım çatıldı ama Oakley bana gözleriyle neredeyse yalvarıyordu. *Uyumlu davran*, diyordu görünüşe göre.

Böyle olunca King’e gülümseyip, “Gerçekten büyük bir hayranım. Saturn Rising için yaptığın albüme bayıldım,” dedim. Sonra yüzüme ilgili bir ifade kondurdum ve yaptığı başka bir işle ilgili bana soru sormaması için dua ettim çünkü tüm bilgimi tüketmişim. SR albümünü yaptığını bilmemin tek sebebi geçen yaz çıkışlarını yaptıklarında ikizlerin o gruba kafayı takmasıydı.

“Teşekkürler. Çocuklarla o albümü kaydetmek hoş bir süreçti.” King’in sesi cildi kadar ipeksi pürüzsüzlükteydi ve beklediğimden daha toktu. “Müzikleri konusunda oldukça ciddiler.”

Bunun üstüne ne diyeceğimi bilmediğimden aptal gibi gülümsemeye devam ettim. Ben bir müzik aleti çalamazdım Kahretsin, ıslık bile çalamazdım.

“Şimdi çalan grupla ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu King başını sahneye doğru yatırırken.

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Ben müzikten ne anladım ki? Televizyonda bir şarkı yarışması izlerken her zaman yanlış şarkıcının kazanacağı yönünde tahminde bulunurdum.

Oakley’nin kaşları birbirine öyle yaklaştı ki altında beliren

çizgilerin kalıcı olacağından endişelendim. Bu beni daha da te-
dirgin etti.

"Ben sadece neyi sevdiğimi bilirim," diye karşılık verdim so-
nunda.

King'in ağzının bir yanı yukarı kıvrıldı. "Sen ve Amerika'nın
yüzde doksan dokuzu. Müziğin satmasını sağlayan da bu.
Oak'un müziğinin nesinden hoşlanıyorsun?"

"Oakley'nin müziğinden hoşlandığımı sana düşündüren
ne?" diye yumurtladım.

Grup tam o anda çalmayı bıraktı ve ben sürünerek bir masa-
nın altına girmek istedim. Oakley bir şey söyleyecekmişçesine
bir adım ilerledi ama King kahkahalara boğulduğunda durdu.

"Bu kızı sevdim." Başparmağını bana çevirdi.

"Ben de." Oakley'nin gülümsemesi gergin ve sahteydi. Rahat
olmayan bir kolunu omuzlarıma sardığında kaçmamak için ken-
dimi zorlamam gerekti. "Müziğimin boktan olduğunu düşün-
mesine rağmen."

Luke'un, *Bu hikâyeye inanan var mı?* dediğini duydum. Dürüst
olsaydım cevap, *Mümkün değil*, olurdu.

"Bu doğru değil." Keşke yer yarılısaydı da içine girebilseydim.
İhtiyaç duyduğunuzda aptal bir deprem neden yardımınıza ye-
tişmezdi? Yanaklarım yanıyordu ve bunun kulüpteki insan ka-
labalığından kaynaklanmadığını biliyordum. Herkesi Oakley'ye
taptığıma inandırmam bekleniyordu ve ben çuvallıyordum.

Yönlendirmesi için ona göz ucuyla baktım fakat gözlerini
sahneye dikmişti. Kolunu omuzlarıma sarmış olmasaydı birbi-
rimizden nefret ediyormuş gibi görünürdük. Belki yine de öyle
görünüyorduk.

"On beş yaşındayken *Ford*'u tekrar tekrar dinlerdim," diye
itiraf ettim. "Bütün hayatım oydu ve bunu itiraf etmek utanç ve-
rici. Burada onun yanında durmuş Donovan King'le konuşurken
sakin davranmaya çalışıyorum ama bu benim için biraz fazla."

King'in kahkahası tam olarak çözemediğim, kafası karışmış
bir ifadeyle yer değiştirmişti. "İşte biraz samimi konuşma." Bar-

dağını bana doğru kaldırdı. "Bizim sektörde buna fazla rastlamazsın. Çoğu kişi sadece güzel şeyler duymak ister ama midene bir yumruk indiren ve kafana takılıp kalan dürüst sözlerdir. Bu yüzden söyle bana, bu grup hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ee..." Bir cevap bulmak için çırpındım. Kendimi burada rahat hissetmiyordum, saçmalıktı bu. İlk denemenizde C Street'te sörf yapmak gibiydi. Her an kurtarma ekibini çağırabilirdim.

"Devam et. Ne düşünüyorsan söyle," diye cesaret verdi King.

"Bana göre değil. Onlar fazla..."

"Sıradan," diye lafa karıştı Oakley. "Önceden bir milyon kez bir milyon farklı gruptan bunu dinledik. Benimki dahil."

Haklıydı. Benim hoşuma gitmeyen de kesinlikle buydu.

King başıyla onayladı. "Bugünlerde tüm müzikler kulağa aynı geliyor. Sorun bu."

Oakley, King'e doğru yanaşarak bu sırada beni sıkıştırdı. Yüzünde albüm yapımcısına yönelik öyle azimli bir ifade vardı ki artık oradaki varlığımın farkında olduğundan emin değildim. "Seninki hariç. Seninle birlikte stüdyoya girmeyi çok isterim," dedi boğuk bir sesle.

King kalabalığa bakıyordu.

Ah, dostum, bu utandırıcıydı. Lise birinci sınıfta, eski erkek arkadaşını yeni kız arkadaşıyla sarmaş dolaş gördüğünde Leigh Mariner'ın ağladığı öğle yemeğinden beri bu denli rahatsız hissetmemiştim.

Oakley bir kez daha denedi. "Çalışmaların harika. Birlikte bir albüm yapmalıyız."

King'in kafasında dönen çarkları görebiliyordum. *Bunu büyük bir meseleye dönüştürmeden bu çocuğu nasıl geri çevireceğim?..*

Sonunda vücudunu bir parça çevirerek başını yana yatırdı, bu konumda Oakley onun yüzünü görmekte zorlanıyordu.

Bar tezgâhından sıvışmayı denedim.

"Senin tarzın bana göre biraz genç kaçıyor. Uyuşacağımızı zannetmiyorum. Lance Buchanan'ı aramayı düşündün mü? Geçmişte senin yaptıklarına çok benzer melodiler üretiyor."

Hayal kırıklığı Oakley'nin gözlerini gölgeledi. "Ben yeni melodiler yapıyorum."

King iç çekti. Bu sohbetten sıkıldığı açıktı. Bense yalnızca ortadan yok olmak istiyordum. Kadınlar tuvaletini kullanmam gerektiğini söyleyebilir miydim?

"Birkaç yıl sonra beni ara. Eminim o zaman bir şeyler yapabiliriz."

Oakley'nin gülümsemesi bir davuldan daha gergindi. "Şüphesiz."

King bana döndüğünde onun gülümsemesi samimiydi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Vaughn. Dünyanın seni değiştirmesine izin verme, olur mu?" Elimi sıktıktan sonra yamızdan ayrıldı.

O gittikten sonra sıkıntılı bir sessizliğe büründük. Oakley'nin gücenmiş bakışının kafamın yan tarafını deldiğini hissediyordum ve bu son derece katlanılmaz bir hâle gelince telaşla söyleyecek bir şey aradım.

"Burası çok gürültülü," dedim ezikçe.

"Öyleyse konuşma," diye önerdi ters bir bakışla.

15

OĞLAN

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Kız bir manken mi? Kıyafeti Gucci değil mi?

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 Kesinlikle G. Ne saçmalık çünkü alo, orası bir kulüp? Orada öyle mi giyinirsin? Sürtük.

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani kuşkusuz sürtük

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani gerçi o elbise. Çok güzel

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 elbiseyi boş ver. Elinin nasıl kızın kışında olduğundan konuşabilir miyiz? Şanslı kaltak.

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Biliyorum! Dün akşam rüyamda onun yerinde olduğumu gördüm

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 aynen

Her zamanki gibi herkes bana kızgındı. Saat daha sabah dokuz bile değildi ve şimdiden üç farklı kişi bana bağırmişti.

Jim'le konuşmam aşağı yukarı şöyle gitmişti:

"Sana King'den uzak durmanı söylemiştim! Ben perde arkasından işleri hızlandırıyordum! Kaydettiğim tüm ilerlemeyi,

adamin kulübünde ortaya çıkıp şımarık bir velet gibi sadaka isteyerek mahvettin! Ben senin menajerinim! Yani senin için insanları ben idare ederim! Karşılığında tüm istediğim... hayır, *talep ettiğim* çeneni kapalı tutman, kahrolası şarkılarını yazman ve işi yetişkinlere bırakman!”

Tiradının yarısında telefonu yüzüne kapattım çünkü çirkin sözlerine tahammül etmem gerekmiyordu. Müşteri bendim. Müşteri her zaman haklıydı. Nokta.

Bununla birlikte, Claudia yüzüne kapatmama izin vermeyecekti. Denediğimde beni derhal geri arayıp bağırarak atıp tutmaya kaldığı yerden devam etmişti.

“Bir kulüp, Oak! İnsan içinde ilk randevunda! Tatlı, erdemli kız arkadaşınla! Hayır. Hayır, hayır, hayır! Karar verme ayrıcalıkların iptal edildi! Şu andan itibaren *ben* ne söylersem onu yapıyorsun! Beni bu yüzden işe aldın! Kendi müşterim tarafından sabote edilmeyi reddediyorum! TMI seni ve Vaughn’u gece yarısı kulüpten ayrılırken fotoğraflamış... Bu hoş *görünmüyor*, Oakley! Sosyal medyada Vaughn’un bir parti kızı olduğuna dair yorumlar dolaşıyor! Bu söylentinin icabına bakmamız gerekiyor! Onun senin itibarını düzeltmesi gerekirken sen *onunkini* yerle bir ediyorsun!”

Telefonu *o* benim yüzüme kapattı.

Dürüst olmam gerekirse kötü hissettiğim tek husus buydu. Vaughn’un itibarını yerle bir etmek değil çünkü bu anlamsızdı. İmajı düzgündü. Bir kulüpte geçirdiği tek bir gece bunu değiştirmeyecekti ve bu sabah internette ortaya çıkan paparazzi fotoğrafları zararsızdı. Sadece benim onun için Escalade’in kapısını açtığım, birlikte arabaya bindiğimiz anlardan birkaç kare vardı. Elim beline dayalıydı ve bir noktada Vaughn koluma dokunuyordu.

Zararsızdı.

Hayır, beni bok gibi hissettiren ona dün geceki davranış biçimimdi. Bir pislik gibi davranmıştım. Onu görmezlikten gelmiştim. Vaughn benimle işbirliği yaptığı hâlde, King’le yaşadığım şu talihsiz anlaşmazlıktan sonra onu terslemiştim. Onu biraz daha

görmezlikten gelmiştim. King'i etkilemeye çalışmak için onu kullanmıştım.

Kulübe gitmemin tek sebebi birinin bana mesaj atıp King'in orada olacağını söylemesiydi. Vaughn'un yanımda bulunmasının ona ciddi olduğumu göstereceğini düşünmüştüm. Yani, kız arkadaşım ile ilgili ciddiysen, bu müziğimle ilgili de ciddi olduğum anlamına gelirdi, değil mi?

Fakat bu plan ters tepmişti. King beni bir kez daha geri çevirmişti. Beni bin dolarlık ayakkabılarının altındaki bir böcekmişim gibi ezmişti.

Vaughn arabada eve dönüş yolculuğu boyunca tek kelime etmemişti.

Yüksek sesli bir inlemeyle bodrum katındaki ev stüdyoma indim ve kapıyı şiddetle açtım. Ses geçirmez hâle getirilmiş odanın köşesinde, sonu gelmez gitar standı sırasının yanında bir çift kanepe vardı. En sevdiğim Gibson'ımı standından hızla kaldırdım ve kanepe minderlerine oturdum.

Vaughn'un telefon numarasını bilseydim özür dilemek için ona mesaj atardım. Ama bilmiyordum ve konuşmak için onu Ty veya Koca D'ye aratmaya utanıyordum. Biz Vaughn'u evine bıraktıktan sonra Ty bana zaten uzun bir fırça çekmişti. "Kız arkadaşlarına sahne donanımlarıymış gibi davranamazsın, kardeşim. Sahte kız arkadaşlarına bile."

Sonraki saati gitarımla oyalanarak geçirdim. Dün gecedен beri aklımda bir melodi vardı ama bir türlü çalamıyordum. Sözler de gelmiyordu. Müzik tıkanmam hâlâ sürüyordu ve ben dalgın dalgın gitarımı tıngırdatırken midemdeki hüsrân topu büyüdüğüce büyüüyordu.

Belki bugün canımı sıkan yaratıcı tıkanmam değildi. Belki başka bir şeydi.

Dişlerimi gıcırdatarak yan sehpadan telefonumu aldım ve Koca D'yi aradım. "Selam," dedim telefonu açtığında. "Benim için Vaughn'u ara, olur mu?"

"Anlaşıldı."

Aramayı sonlandırdım, ardından Koca D'nin ağır ayak sesleri nihayet merdivenlerde duyulana dek orada sabırsızlıkla oturdum. Uzun adımlarla stüdyoya girdi ve cep telefonunu uzattı.

"Teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil. Bitirdiğinde seslen."

Odadan toz oldu ve ben telefona konuşmadan önce bir nefes aldım. "Günaydın," dedim nazikçe.

Vaughn benim sergilemeye çalıştığım arkadaş canlısı tavırdan çok uzaktı. "Bugün başka bir randevumuz mu var?" diye sordu merhaba demeden.

Bu kadar erken bir saate göre sesi canlı geliyordu. Neden daha fazla uyumadığını merak ettim. Okula bir yıl ara vermişti ve artık garsonluk yapmıyordu. Demek istediğim aşağı yukarı tek yaptığı benim için hazır beklemektir, bu yüzden öğleden önce yataktan kalkması için bir sebep yoktu.

Senin için hazır beklemek mi?

Suçluluk dengemi bozdu. Tamam, boş boş oturmak ve ne yapacağına, ne zaman yapacağına Claudia'nın karar vermesini beklemek zorunda kalması biraz haksızlıktı.

Bununla birlikte hazırda beklemek için çok para alıyordu.

"Hayır, bir randevumuz yok," diye karşılık verdim. "Claudia birbirimizi tekrar görene dek birkaç gün beklememizi istiyor."

"Öyleyse ne istiyorsun?"

Evet, benden memnun değildi. Fakat özrüm boğazıma takıldı. "TMI fotoğraflarını gördün mü?"

"Sence? Sabahtan beri bununla ilgili tweetlere cevap veriyorum." Kızgınlığı hattın diğer ucundan dalga dalga yayılıyordu. "Claudia'dan azar işitmem de cabası."

Yeni bir pişmanlık dalgasını bastırdım. Gitar hâlâ kucağımdaydı, böylece suçluluğumu Gibson'ı tıngırdatarak uzaklaştırdım.

"Oakley? Beni duydun mu?"

Boğazımı temizledim. "Ah. Evet." Biraz daha tıngırdatırken aklıma bir fikir geldi. "Seni hoparlöre alıyorum. Bekle."

Hoparlör tuşuna bastıktan sonra telefonu yanıma yerleştirdim ve gitarı tutuşumu yeniden ayarladım.

“Hâlâ orada mısın?” diye sordum.

“Evet.” Sesi şaşkındı. “Gitar mı çalıyorsun?”

“Evet. Bir saniye daha bekle.” Tiz Mi telini çabucak akort ettim. “Üzgünüm, döndüm. Neyse, dün gece hakkında... Ben, şey, özür dilemekte iyi değilimdir, bu yüzden... dinle, tamam mı?”

Bana herhangi bir şey sormasına fırsat vermeden penayı tellerin üstünde sürükledim ve çalma denemeleri yaptığım şarkının girişini tıngırdattım. Sonra şarkıyı söylemeye başladım, büyük ihtimalle istesem de bir daha tekrarlayamayacağım boş bir doğaçlamaydı. Sözleri de muhteşem değildi. Kulüpte onu terslediğim için özür diliyordum. Şarkım bağışlayıcılığın ruha iyi geldiğiyle ilgiliydi. Hatta *üzgünüm* kelimesinin hava cıva kadar anlamsız olduğunu ama arkasındaki duygunun kalbi özgürleştirdiğiyle ilgili bir şeyler söylüyordum.

Şarkı aşırı duygusal ve gülünçtü. Ağzımdan çıkan her notayla birlikte yanaklarım yanıyordu.

Son akort da hiçliğe karışıp kaybolduğunda tam bir sessizlikle karşılaştım.

“Vaughn? Orada mısın?”

Hafifçe öksürdü. “Evet... bu...”

Yüzüm kavruluyordu. “Biliyorum. Berbat. Biraz doğaçlama gelişti.”

“Hayır,” dedi aniden. “Bu berbat falan değildi. Kesinlikle. Bu gerçekten... tatlıydı. Ve akılda kalıcı.”

Hattın diğer tarafından yumuşak bir kahkaha süzüldü ve nendense bu kalp atışımı biraz hızlandırdı. “Öyle mi? Demek sonunda bir Oakley Ford hayranı olduğunu itiraf ediyorsun?”

“Bir sonuca varmakta aceleci davranma. *Şarkını* beğendiğimi söyledim,” diye şakalaştı. En azından ben şakalaştığını umuyordum. Müziğimle ilgili ilk kez yorumda bulunuyordu.

“Aynı şey. Müziğimi seven beni de sever.”

“Özrünü kabul etmeme ne dersin? Daha önce kimse benden şarkı söyleyerek özür dilememiştir.”

W bile mi? Dudaklarım seğirdikten hemen sonra bir tebesümle kıvrıldı.

“Ee, dün,” diye başladı mahcup bir sesle. “O yapımcı... Gerçekten onunla çalışmak istiyorsun, ha?”

Ruh hâlim ânında çöktü. “Gerçekten istiyorum.” Gitarı kenara koydum, hoparlörü kapatarak minderde tekrar arkama yaslandım ve Koca D’nin telefonunu omzumda dengeledim. “Ama o benimle çalışmak istemiyor.”

“Bunu az çok anladım,” dedi alaycı bir sesle. “Sorunun ne olduğunu söylemişti? Tarzlarınızın uyuşmadığını mı?”

“Evet.” Kastettiği, onun eşsiz işler ortaya koyarken benim sahnedeki gruptan ve diğer binlerce sestten farkım olmadığını. “Bu ve imaj meselesi.”

“İmaj meselesi ne?”

“Ah, yapma şimdi. Sence neden bir kıza benimle çıkması için para ödüyorum, bebeğim? Hayır, sence neden *senin* gibi bir kıza benimle çıkması için para ödüyorum?”

“Benim gibi mi?”

Vaughn’un öfkesinin tadını fiilen alabiliyordum. Apar topar açıklamayı denedim. “Evet. Erdemli. Tatlı.”

“O zaman yanlış kıızı seçtin. Çünkü ben çok da tatlı değilim.”

“Birlikte olduğum herkesten daha tatlısın,” diye itiraf ettim. “Jim ve Claudia imajuma iyi geleceğine inanıyor. Diğer herkesin de böyle düşünmesine ihtiyacım var, özellikle de King’in.”

“Ne zamandan beri imajını önemsiyorsun? Monte Carlo’da şu sosyetik simalarla çıplak yüzerken bunu pek takmıyor gibiydin. Veya geçen sene Mardi Gras’ta Bourbon Caddesi’nde rüzgâr gibi koşarken.”

Kendi kendime sırttım. “Birileri beni internetten araştırmış.”

“Hayır, yalnızca televizyonu her açtığımda *senin* son çuvallamanla karşılaşıyorum.”

Tepem attı. “Çuvallama mı? Buna eğlenmek denir.” Sonra

yüzümü buruşturdum çünkü sorunum buydu. *Fazla* eğleniyordum. Bu fazla eğlencenin sonucunda dünyanın en iyi yapımcılarından biri benimle çalışmak istemiyordu çünkü müziğimle ilgili ciddi olmadığımı düşünüyordu.

Halbuki daha fazla yanılamazdı. Müziğimle ilgili *ciddiydim*. Ben küçükken herkes ebeveynlerim gibi oyunculuğa merak salacağıma emin gibiydi ama ben kanımda müzikle doğmuştum. Yedi yaşına bastığımda kendi şarkılarımı yazıyordum. Ergenliğe bile girmeden onları kaydetmeye başlamıştım. Kariyerimin başlangıcında bir albüm sözleşmesi yapabilmemin tek sebebinin ebeveynlerimin kimliği olduğuna dair zırva suçlamalar yapılsa da haset tipler sahiden iyi şarkı söyleyebildiğimi fark ettiğinde bu söylentilerin kökü kazınmıştı.

Vaughn'un sesi beni sarsarak düşüncelerimden sıyırdı. "Güzel, eğer eğleniyorsan neden değişmek istiyorsun? Zenginsin, ünlüsün, istediğin kadar eğlenebilirsin. Neden sadece istediğini yapmaya devam etmiyorsun?"

"Çünkü bu müziğimle gitmek istediğim yeri etkiliyor. Çünkü artık eğlenceli gelmiyor."

Vaughn'un nefes alıp vermesini dinlediğim esnada gitarın aynı telini çekiyor, perdeleri yukarı aşağı hareket ettirirken King'in tutumunu bir şarkının melodisini değiştirebildiğim kadar kolaylıkla değiştirebilmeyi diliyordum.

Sessizlik uzadı ve Vaughn'a davranış şeklim üzerine düşünmeye başladım. Nazik değildi. Peki neden? Kendimi dürüst bir yanıt vermeye zorladım. Bazen bu gibi anlar elimden geliyordu.

Dürüst yanıtlım, Vaughn'un özverili bir şey yapması ve bunun beni huzursuz etmesiydi. Dalkavuklarla baş etmek daha kolaydı fakat Vaughn'un her söylediğimi yapmaması ona adilik etmemi haklı çıkarmazdı. Teli çekmeyi bıraktım ve elimi tellere vurdum.

"Gelecek cuma bir hayır işi için bir kulüpte sahneye çıkacağım. Birkaç şarkı söyleyeceğim. Belki bir arkadaşımın hatırı için tam bir konser olur." Gerçi söylediğim tümüyle doğru değildi. Bunu kendi reklamım için yapacaktım. Haberlerde, insanların

gözlerinin önünde kalmak zorundaydım. Böylelikle ben hayatımı stüdyoda heba ederken beni unutmazlardı. Yine de... "Gel-mek ister misin? İstersen birkaç arkadaşını getirebilirsin."

"Bu seninle bir sonraki randevumuz mu olacak?" diye sordu.

Ona hayır demek, aceleyle uydurduğum bir şarkıda bece-riksizce bocalamamı dinlemek yerine hakiki bir performans izleyebileceği bir etkinliğe onu içimden gelerek davet ettiğimi söylemek istiyordum. Vaughn'un, hayatını zindan ettiğini dü-şündüğü dangalağı değil gerçek Oakley Ford'u görmesini isti-yordum. Bir kez daha motivasyonum tamamen bencildi.

Fakat onu dolaysızca davet edersem gelip gelmeyeceğini bil-mediğimden, "Evet, bu bir sonraki randevumuz," dedim.

16

OĞLAN

Oakley Ford kendini resmen kaptırdı mı? Şarkıcı ve iddialara göre kız arkadaşı, dün gece gizli bir etkinlikte görüldü. Davetliler özel olarak Gossip Central'a Ford ve kız arkadaşının çok samimi olduğunu söyledi. Daha da heyecan verici bilgilere göre Ford'un mega-yapımcı King'le sohbet ettiği görülmüş. Acaba yeni bir albüm hazırlık safhasında mı? Öyle olduğunu umuyoruz!

Konuşulan çift parti bitmeden önce mekândan ayrılmış. Ford ve yeni kız arkadaşının yakınlıklarını alenen sergiledikleri birkaç fotoğrafı görmek için tıklayın! Kesinlikle arkadaştan fazlası oldukları izlenimi uyandırıyorlar!

“Dört numaralı randevunun kulüpte olacağını sanıyordum,” diye belirtti Vaughn. Bana hoşnutsuzlukla bakmayı sürdürüyordu ve sesi onu buluşacağımıza dair bilgilendirmek için aradığımda olduğu kadar şaşkın çıkıyordu.

Özür dilemek için ona şarkı söylediğimden beri üç gündür hiç iletişim kurmamıştık. Doğrusu bugün onu görmeyi ben de beklemiyordum fakat reklamcımın farklı fikirleri vardı.

“Claudia’ya göre yeterince erdemli değilmiş,” diye karşılık verdim bir iç çekişle. “Benimle karanlıkta el ele tutuşmana izin verilmeden önce gün ışığında birkaç gezintiye çıkmamız gerekiyormuş.”

Bu sebeple şu anda Melrose Trading Post'ta park etmiş bir dondurma kamyonetinin kuyruğunda dikiliyorduk. Tahminimce Claudia Batı Hollywood'daki işlek caddeden sapan her turistin *normal* davranışlar içindeki Oakley Ford'un anlık bir fotoğrafını çekebilmesini garantilemek istemişti.

"Bu dondurma süt ve şekerin yarattığı en iyi şey olsa iyi eder. Otobüsle buraya gelmem iki saat sürdü," diye homurdandı Vaughn alçak sesle.

Ty, Koca D ve kaslı iki başka adam arkamızda durarak bizimle kalabalık arasında bariz bir koruyucu baloncuk oluşturuyordu. şapkamı daha aşağı çektim.

"Claudia'ya araba istediğini söylemeliydin." Ellerimi ceplerime sokup gözlerimi dondurma seçeneklerine diktim. Bu nostaljik dondurma kamyonetinde üç çeşit dondurma ve üstüne eklemek için kızarmış lahana parçaları ve çikolata kaplı kinoa gibi standart Kaliforniya malzemeleri vardı. Claudia'dan nefret ediyordum.

"Asla birinden bana bir *araba* vermesini isteyemem. Bu çılgınca." Vaughn bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. Yine bol gelen V yakalı tişörtü, delikli kot pantolonu ve rengârenk süslenmiş Vans ayakkabılarından oluşan standart üniformasını giyiyordu.

Vaughn'la ilgili emin olabileceğiniz bir şey vardı: Hiçbir şekilde beni etkilemeye çalışmıyordu. Aramızda yaklaşık üç adımlık mesafe vardı. Bu boşluğa bir Volkswagen park edebilirdiniz. Paparazziler an itibarıyla çektiğı fotoğraflara başlık bulmak için fazla uğraşmayacaktı.

Oakley Ford'un yeni ilişkisi şimdiden sallantıda!

Oakley Ford önce bozuştu sonra barıştı!

Böyle bir şey Jim ve Claudia'yı mutlu etmezdi. şu anda olumlu manşetler olumsuzlardan sayıca üstündü. Hatta dün akşam Jim önceki albümlerimden bazılarının satışlarında bir artış gördüğümüzü haber vermişti. Benim ve Vaughn'un arasındaki bu şeyin hakikaten bekleneni yerine getirdiğini tahmin ediyordum.

Fakat bu ancak insanlar gerçek bir çift olduğumuza inanırsa iŖe yarar dı.

Menü tabelasını iŖaret etme bahanesiyle mesafeyi kapadım. "Ne eŖit istersin?"

"Tanrım, lahana parçaları mı? Yalnızca LA'de olur. Ben renkli granül Ŗekerleriyle kaplı bir külah alacağım." BeŖ dolarlık bir kâğıt para çıkardı.

"Cidden mi?" Parayı parmaklarının arasından aldım. "Ben ısmarlıyorum."

"Ah, tabii bu bir iŖ harcaması."

Acaba ciddi miydi? Bilmiyordum. "İki külah. Onunkinin üstünde renkli granül Ŗekerleri olsun ve..."

"Lahana parçacıkları istersen derhal buradan gidiyorum," diye mırıldandı.

"Benimkinin st sade olsun." Ty'a döndüm ve bana bir yirmilik uzattı. Kendi cüzdanımı taŖımadım. Bir güvenlik meselesiydi.

"Hey, dostum, sakıncası yoksa Ŗhret duvarımız için bir fotoğraf çekebilir miyim?" dedi sipariŖi alan adam para stm verirken.

Bir i geçirmeyi bastırdım. "Tabii, neden olmasın."

"Bu kız arkadaŖın mı? Fotoğrafta o da olabilir." Adam pencereden dıŖarı eğildi ve doğrudan Vaughn'un tiŖrtnden aŖaėı dikkatle baktı. Ŗerefsiz.

Onun önüne geçtim. "Hayır, sadece ben. Telefonun var mı?"

Bugünlerde herkes bir selfie istiyordu. İmzalar farklı bir çağa ait fosillerdi. Ŗimdi biriyle tanıŖtıėınızın kanıtı fotoğraf galerinizdeydi. Fotoğraf yoksa bu hiç gerekleŖmemiŖ sayılırdı.

Terli yiyecek kamyoneti elemanı tezgâhın üzerinden eğildi. İki alıŖan daha baŖını dıŖarı uzattı. Fotoğrafa girerek terli yiyecek kamyoneti elemanının kalın kolunu sırtıma atmasına izin verdim. DiŖlerimi sıktım, kamera için güzel bir gülümseme takındım, kiŖisel alanımın milyarınca istenmeyen ihlaline sırf mziğimin hatırına katlandım ve bekledim. Adamın telefon

kamerasının öne çevrilmesi gerektiğini anlamasını bekledim. Kamyonetteki başka bir adamın kendini fotoğraf karesine zorla sokmasını bekledim; artık dört adamın koltuk altı teri omzuma damlıyordu. Fısıltıların kesik şortlu kızdan RayBan gözlüğü kel kafasının üstüne ilâştirilmiş adama, ondan da sırada beş kişı arkasındaki, el çantası bütün dondurma kamyonetini sığdıracak kadar büyük olan yaşlıca hanıma yayılmasını bekledim. Birinin, herhangi birinin, lanet olası fotoğrafı çekmesini bekledim.

“Ben yardımcı olayım.” Vaughn duruma müdahale ederek telefonu dondurmacının elinden kopardı ve fotoğrafı çekiverdi. Buna rağmen kitle bizi kuşatırken biz dondurmalarımızı alama-
dan Ty ve Koca D bizi acele ettirerek kalabalıktan uzaklaştırdı.

Vaughn kamyonete özlemle baksa da korumalar bizi uzaklaştı-
tırırken ağzından tek bir şikâyet sözcüğü çıkmadı.

“Teşekkür ederim,” dedim ona. Kıyameti koparmadığı için. Fotoğrafı çektiği için. Benim canıma okumadığı için... bir kez daha.

“Sıkıntı verici görünüyordu,” diye kabul etti.

Sıkıntı verici demek hafif kalırdı. Zıvanadan çıkmama iki saniye kalmıştı ki bu daha da fazla soruna sebep olurdu.

“Her zaman böyle midir?” Başını gerideki kamyonete doğru devirdi.

Büyüyen kalabalığın boyutuna bakarak dondurmacının bu karşılaşmayı çoktan Twitter’da ve Facebook’ta paylaştığını tahmin ettim. İnsanlar bizim tarafımızı işaret ediyordu. Gürültü seviyesi yükseliyordu. Her an içlerinden biri cesaretini toplayacak ve bana doğru çılgınca koşmaya başlayacaktı.

“Hemen hemen.” Diğer iki korumayı görmek için kalabalığı taradım ve koyu renk kotlu bedenleri kalabalığı yarıp geçtiğinde Ty’a gitmeye hazır olduğumu işaret ettim. “En sevdiğin sahil nerede?” diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. “Neden?”

“Çünkü birlikte görülmemiz gerekiyor ama bir kalabalık tarafından çiğnenmek istemiyorum.”

Hafifçe omuz silkti. "El Segundo'dakini severim. Aşırı kalabalık değildir. Şu anda tuvaletleri kapalı, yani çoğunlukla sadece yerliler ziyaret eder. Bir de arıtımevine yakın olduğundan bazen kötü kokar."

"Kulağa harika geliyor. Ne kadar kötü kokarsa o kadar iyi." Ellerimi ovuşturdum. "Ty, El Segundo sahilinin yerini biliyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Mükemmel. Öyleyse gidelim."

Çökük omuzlu ve boyunsuz kel koruma Vaughn'un arkasında belirip ona dondurmaları gösterdi. Vaughn'un yüzü koruma ona Harry Winston'dan bir kolye takdim etmiş gibi aydınlandı.

"Ah, bunlardan vazgeçtiğimizi sanıyordum." Vaughn kendinkini aldı. "Çok teşekkür ederim."

Adamın adı sanırım Daniel'dı, *Rica ederim*, diye homurdandı ve ardından ikinci Escalade'e geriledi. Ty arka kapıyı açık tutuyordu ama ben kımıldayamıyordum.

Vaughn'un bir yavru kedi gibi dilinin ucunu kıvrmasını, yumuşak dondurmayı kaşıkla ağzına doldurmasını izlerken ayaklarım zemine yapışmıştı. Gözlerini kapayıp çikolata ve vanilyanın kremsi karışımının tadını çıkarıyordu.

Ve bu şimdiye dek gördüğüm en ateşli şey olabilirdi. Öyle ateşliydi ki kendi elimdeki dondurmayı eritiyordu.

"Sızdırıyorsun," dedi.

"Efendim?"

"Dondurman eriyor ve parmaklarının her yanına sızıyor."

Bakışlarımı indirdiğimde külahımı elimde ezdiğimi ve dondurmanın tıpkı Vaughn'un dediği gibi sızdığını gördüm. Ty uzanıp külahı elimden aldı.

"Arabaya binsen iyi olur." Sözleri bir uyarı olsa da ses tonu eğlenmiş gibi çıkıyordu. Bu konuda benimle uzun, çok uzun bir süre alay edecekti.

Vaughn içeri dalarken külahını deri koltuklara dökmemeyi her nasılsa başardı. Onu takip ettim ve Vaughn doğrulup em-

niyet kemerini takamadan Ty bizi yola çıkarmıştı. Uzanıp bunu onun için yaptım.

Ona dokunmak istediğimden değildi. Alakası yoktu.

KIZ

Oakley'nin gözleri alev almıştı. Veya belki alev alan benim tenimdi. Emniyet kemerini tutmak için eli kalçama dokunduğu dakikada yemin ederim tüm bedenim ılık saçmıştı; sanki hayatım boyunca karanlıktım da az önce biri beni fişe takmıştı.

Emniyet kemerini belimin diğer yanına çekip yerine illeştirirken nefesimi tuttum. Geri çekilmeden önce parmakları oyalanmış mıydı yoksa bu benim hayal gücüm müydü?

"Şimdi de sen sızdırıyorsun," dedi eğlenen bir sesle. Başparmağı titreyen bir parmağımı sıvayarak dondurma damlasını yakaladı ve sonra *-ve sonra!* başparmağını ağzına sokup onu emerek temizledi.

Boğazımdan garip bir ses *-aslında bir ciyaklama-* kaçtı.

Başparmağını bir kez daha yaladıktan sonra SUV'de kendi tarafına yerleşti. "Renkli granül şekerlemelerin bu kadar lezzetli olduğunu bilmiyordum. Gelecek sefer dondurmamın üstüne bunu koydurmayı denemem gerekebilir."

Bakışlarım Ty'ın başının arkasına çevrildi. "Ty, ben... Benim eve gitmem lazım. Ben... ikizler eve geldiğinde orada olmam gerektiğini unutmuşum çünkü onların... izin kâğıtlarının imzalanması gerek... bir gezi için." Düşük gözkapaklarının altından bana bakan Oakley'ye döndüm. Altdudağının başparmağıyla bastırıldığı kısmı nemli görünüyordu.

Bitkin hissederek camıma yaslandım. "Bunun için üzgünüm. Unutmuşum. Telafi ederim. Yarın başka bir gündüz randevusuna çıkabilirim. Google'dan bazı önerileri bile araştırırım. Belki Boyle Heights'taki kaykay parkına gideriz. Hayır, orası fazla hareketli. Hımm, bir yerde doğa yürüyüşü yapabiliriz. Griffith Ra-

sathanesinin yakınlarında, bir değişiklik istediğinde Paisley'nin koşmaktan hoşlandığı bir yer var." Ben boşboğazlık ettikçe Oakley daha fazla rahatlıyordu.

"Hayır. Sorun değil, Vaughn. Eriyip eline akmadan önce dondurmanı ye."

Çok geç.

Dikkatimi, yalnızca W'nin karşısında canlanması gereken i hoplatan, ayak parmaklarımı uyuşturan histen başka yöne çekmeye fazlasıyla ihtiyaç duyduğum için, "O adamın fotoğrafını çekmesine neden izin verdin?" diye sordum.

"Çünkü bunu ona ve fotoğrafımı isteyen diğer tüm hayranlara borçluyum. Onlarsız sadece Dustin Ford'un oğlu olurdum."

"Bundan nefret ediyorsun." Başka kimse göremese de bunu görebiliyordum. Sahte gülümsemesinin köşelerindeki çaba. Omuzlarındaki gerilim. Dondurmacının tutuşundan kaçınmaya çalışırken üç kişi daha üstüne ullanmıştı. Buna rağmen sızlanmadan sabırla katlanmıştı.

Ve sonrasında kalabalık bize doğru hareketlenmeye başladığında korumasının dondurmamızı getirmesini beklemişti. Oysa ben bunun yiyeceğe ulaşmak için başarısızlığa mahkûm başka bir çaba olacağını düşünerek bundan vazgeçmiştim.

Ardından bana kimsenin baktığını hiç görmediğim gibi bakmıştı. Bu beni aynı anda hem korkutmuş hem de cezbetmişti.

"Bazen yapmaktan hoşlanmadığın şeyleri yapman gerekir. Bir ünlünün hayatı cazip ve iyi zamanlardan ibaret değildir."

Hayır, öyle olmadığını tahmin ediyordum.

Kırk beş dakikalık araba yolculuğunun bir noktasında külahımı bitirdim ve ıslak bir mendil sihirli bir şekilde önümde belir-di. Benim yerime elimi temizlemesine fırsat vermeden mendili Oakley'den hızla kaptım. Ty arabayı kaldırım kenarında durdurduğunda kapıyı açtım ama inemedim. Oakley uzanıp emniyet kemerini özene dek beni kısıtlayanın kemer olduğunu fark et-medim. Elini geri çekerken avucu uyluğumu sıyırdı.

O uzun müzisyen parmaklarının bana tekrar dokunmasın-

dan sakınmaya çalışarak aceleyle dışarı fırladım. Kapı kapanırken onun güldüğünü duyduğuma yemin edebilirdim.

“Teşekkürler, Ty,” diye mırıldandım ve sonra Oakley tek kelime edemeden eve koştum.

Kapıyı çarparak kapadım ve göğsüm Paisley’nin çok sevdiği o Griffith yolunu koşmuşum gibi inip kalkarken kapıya yaslandım. Bu... pır pır edişlerin nereden geldiğini anlamıyordum. Geçen sabaha kadar Oakley’yi kendini beğenmiş, bencil bir pislik olarak görüyordum. Derken beni aramış, bana şarkı söylemişti ve birdenbire ona ısınarak hayranlarından biri gibi ona karşı aşırı hassaslaşmıştım.

Kibirli Oakley’yi geri istiyordum. Diliyle ne kadar iyi olduğuna dair bana sataşan ve beni sırf tersleyip görmezlikten gelmek için bir kulübe götüren Oakley’yi. O Oakley’yle başa çıkabilirdim.

Ama bu oğlan? Bana *için için yanan* gözlerle bakan ve bana özür şarkıları yazan bu oğlan? Onunla hiç rahat hissetmiyordum.

“Selam.” Paisley ellerinde bir kupayla mutfaktan ağır ağır yanıma ilerledi. “Dondurma randevun nasıl geçti?”

“Bana dokundu,” diye ağzımdan kaçırdım.

Paisley ansızın durdu ve bana doğru yalpaladı. “Seni taciz mi etti?”

“Hayır. Hayır.” Elimi salladım. “Dondurmam eriyordu ve bir damlasını başparmağıyla yakalayarak onu ağzına soktu.” Hareketi ciddi bir pornografik eylemmiş gibi ayrıntılandırarak anlattım. Bu *gerçekten* yetişkinlere uygun kategorisinde bir deneyimdi.

Paisley bana büyük bir endişeyle baktı. “Sen iyi misin? Başına güneş mi geçti?”

Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kendime bile açıklayamıyordum. Tek bildiğim Oakley’nin sert uçlu parmaklarının kalçama değdiğiydi. Elime dokunduğu. Uyluğumu sıyırdığı.

Ve hepsinden fazlasıyla hoşlanmıştım.

17

KIZ

Oakley Ford ✓ **Onaylı** @TaKendisiVaughn Bugünkü dondurma gelmiş geçmiş en iyisiydi. Vaughn adını verdikleri bir çeşidini yapmalılar. Onu her gün isterdim.

Vaughn Bennett @OakleyFord Üstüne lahana parçacıkları ekletir miydin? 🤔

Oakley Ford ✓ **Onaylı** @TaKendisiVaughn Hayır, katıksız Vaughn'u istiyorum, sade, farklı bir kıvama sokulmamış veya içine hiçbir şey karıştırılmamış olarak.

Vaughn Bennett @OakleyFord Sıkıcı olmaz mıydı?

Oakley Ford ✓ **Onaylı** @TaKendisiVaughn Asla. Bugün tadına baktım. Enfesti. 🍌

Oakley Ford ✓ **Onaylı** @TaKendisiVaughn Ya sen? Favori çeşidin hangisi?

Vaughn Bennett @OakleyFord Oakley Ford demem gereken yerde miyiz?

@rubyred342 @OakleyFord Ben ismi OAKLEY olan bir dondurma istiyorum!

@JJ_warren33 @OakleyFord @TaKendisiVaughn Bir oda bulun

Oakley Ford ✓ Onaylı @TaKendisiVaughn Yalnızca ciddiysen. Aksi hâlde beni incitirsin.

Vaughn Bennett @OakleyFord Hâlâ dondurmadan mı bahsediyoruz?

“Yemek daha hazır olmadı mı?” diye bağırdı Shane ikizlerin odasından. “Futbola gideceğiz.”

Son iki hamur parçasına tereyağı sürüp dökme demir tavaya attıktan sonra seslendim, “Beş dakika!”

Tekrar saate baktım. Limonlu ve yoğurtlu tavuk iki dakikaya hazır olacaktı; oğlanlar akşam yemeklerini on dakikadan kısa bir vakitte silip süpürürdü. Yarım saat olmadan masayı temizleyip yemekten artakalanları Paisley için kutulara saklamış ve buzdolabına koymuş olurdum. Paisley bu akşam Diamond için çok gizli bir projede geç saate kadar çalışıyordu.

Her şey plana uygun giderse Oakley Ford’un Valor Kulüp’teki canlı performansına hazırlanmak için tam bir saatim kalacaktı. Bir hayır işi için düzenlenen etkinliğe beni ve arkadaşlarımı davet etmişti. *Naan* ekmeğini ters çevirdikten sonra güzelce pişmiş tavuğu fırından çıkardım.

İkizler hoplaya zıplaya mutfağa girdiğinde, “Yemekte ne var?” diye sordu Shane.

“Ev yapımı, ızgarada pişmiş *naan*, ızgara yeşil soğan ve bezelye filizi yatağında limonlu tavuk, yanında da yoğurt sos.”

“Yani ekmek, tavuk ve sebze,” dedi Spencer tavuğu koklarken. “Güzel kokuyor.” Kardeşine başparmağını kaldırarak bir onay işareti verdi.

“Bu senin deneylerinden biri değildir umarım,” dedi Shane bir iskemle çekerken. “Çünkü çok açım.”

“Yaptıklarımı beğenmiyorsanız yemezsiniz,” diye bilgilendirdim iki arsız. Oğlanlar için tavuğu ustalıkla tabağa yerleştirdim, yoğurt sosunun birazını etin üstüne döktüm ve sonrasında yemeği önlerine koydum.

İkisi yemeği çarçabuk silip süpürdü, ne de olsa mutfaktaki aşırı hevesli aşçılık girişimlerimden ara sıra yakınsalar da, ayıptır söylemesi, yemeklerim çoğunlukla oldukça iyiydi. Vaktim olduğunda yapmaktan keyif aldığım tek şey buydu. Şimdi garsonluğu bıraktığımdan ve yiyecek alışverişi yapmak için biraz daha fazla gücümüz olduğundan farklı yemekler yaratmanın keyfine varıyordum.

Hepsi başarılı olmasa bile yarısından fazlasını kıvırdığımı düşünüyordum. İkizlerin yemeği tüketme hızına bakılırsa, bunu itiraf etmeyecek olsalar da benimle hemfikir olduklarını söylebilirdik.

Çok geçmeden ikisi antrenmanlarına gitmek için evden çıkmıştı. Takım arkadaşlarından birinin ebeveynleri onları arabayla bırakacaktı. O hâlde benim için hazırlanma vaktiydi.

Kiki dar kot pantolon, normalden geniş bir kolsuz üst içine kenarlarından biraz belli olan camgöbeği rengi dantelli bir büstiyer ve bir çift alçak topuklu çizmeden oluşan kıyafetimi onaylamıştı. Saçlarımı tepeden bir atkuyruğuyla topladım, birkaç kat rimel ile azıcık dudak parlatıcısı sürdüm. Beni almak için farklı bir siyah SUV gönderilmişti ama şoförü tanıımıyordum ve aynalı güneş gözlüğü ile donuk yüz ifadesi pek de çene çalmaya teşvik etmiyordu.

"Limuzin yok mu?" dedi Carrie onu almak için evine uğradığımızda. Şakasında gerçeklik payı da vardı. Belinde oyuklar olan minik bir siyah elbise giymişti. Saçları düzleştirilmişti ve parlak, sarı bir perde gibi yüzüne düşüyordu.

"Oakley'nin limuzine bindiğini hiç görmedim," diye açıkladım.

"Ne yazık. Belki onları ödül törenlerine saklıyordur?"

Bilgisizliğimi gösterircesine ellerimi kaldırdım. "Belki?"

İkimiz de orada değilmişiz gibi davranan şoföre baktık. Adam sadece trafiğe dalarak sıradaki durağımızın yolunu tuttu.

"Aklıma gelmişken, ikinizin bu hafta birbirinize gönderdiğiniz tweetler beni azdırdı resmen," dedi Carrie.

"İyy. Fazla ayrıntı."

"Ben mi fazla ayrıntıya giriyorum? İı, sen ve Oakley *dondurma* üzerinden resmen tweet-seksi yaptınız!"

Aslında Amy ve ben dondurma üzerinden tweet-seksi yapıyorduk ama Carrie'ye bunu söylemedim. Kaldı ki dürüst olmam gerekirse bu hafta bir parçam Amy'yi unutmuştu. Bazen sanki doğrudan Oakley'yle konuşuyormuş gibi hissetmiştim ve cevaplarının bazısı –Amy'nin cevapları– Oakley'nin gerçek hayatta söyleyeceği şeylere benziyordu.

Tahminimce Claudia'nın ekibi onu çok iyi tanıyordu.

"Twitter'da beni didiklemeyi bırak," dedim Carrie'ye sırtarak. O da sırtarak karşılık verdi. "O zaman tweet atmayı bırak."
"Pes."

Arabayla alınacaklar listemizde sırada Kiki vardı ve arabaya bindiğinde ağzından çıkan ilk şey, "Limuzin yok mu?" oldu.

"Ben de aynısını söyledim!" diye haykırdı Carrie. "Görünüşe göre Oakley ödül törenleri dışında limuzin kullanmıyor."

"Ah, bu mantıklı."

Beyanı karşısında kaşlarım hızla yükseldiğinde Kiki bunun doğruluğunu kabul etti.

"Tanrım, muhteşem görünüyorsun," dedi Carrie ona. "Öyle değil mi, Vaughn?"

Kiki güzeldi. Saçları maşalanmış ve dalgaları kusursuz bir doğallıkta görünecek biçimde dağıtılmıştı. Siyah saten bir şort ile kırmızı bir büstiyerin üzerine siyah transparan bir bluz giyiyordu. Ayaklarında on santimlik platform topuklular vardı.

"Ayakkabıların çok havalı," dedim.

"Annemin dolabından ödünç aldım," diye bilgilendirdi Kiki bizi.

Tracy listemizdeki son isimdi. Ben arabadan inip ön taraftaki yolcu koltuğuna geçerken Tracy arkada Kiki ve Carrie'nin yanına sıkıştı.

Tracy birkaç kez hopladı. "Oakley Ford'un SUV'sinde yolculuk ettiğime inanamıyorum!"

"Kemer," dedi şoför.

Hareket etmiyorduk.

"Kemer," diye tekrarladı.

"Ah!" Arkama döndüm. "Emniyet kemerini takmalısın," dedim Tracy'ye.

Hızla itaat etti ve sonra ellerini çırpı. "Üzgünüm! Öyle heyecanlıyım ki bunu unuttum. Bu çok *olağanüstü*! Heyecanlı değil misin? Sanırım bu gece ruhumu teslim edeceğim! Orada kaç tane ünlü olacak? Sence Dylan O'Brien orada olur mu? Onu çok seviyorum!"

Tracy SUV'yi sorularla doldurdu; onlara verilecek cevabım yoktu ama coşkusu bulaşıcıydı. Üstelik heyecanlanmakta haklıydı çünkü mekânda Tracy'nin bile takip etmeye yetişemediği kadar çok sayıda ünlü vardı. Konuk listesi, şık kıyafetler ve bir noktada neredeyse Oakley'nin ayaklarını yalayabileceğim kadar sahneye yakın olduğumuz gerçeği arkadaşlarımı çok etkiledi.

Bana gelince, görüş alanım sadece Oakley'yle sınırlanmıştı çünkü Oakley Ford sahnede inanılmazdı. Onun kalabalığı avcunda tutuşunu izlerken bütün bedenim ürperiyordu. Boğuk sesi kusursuz notaları art arda yüksek sesle söylüyordu. Işıklardan mı yoksa performansına döktüğü enerjiden mi bilmiyordum ama hayli terliyordu. Tişörtü sıırılsıklam olmuştu. Alına dökülen kumral saç tutamları nemliydi. Her notayla birlikte kolları kasılıyordu.

Orada çok iyi görünüyordu. Çok... çekici. Ve çok seksi. Ve burada dikilmiş onu hayranlıkla izlediğim için kendimi çok suçlu hissediyordum. W'ye rol yapacağımı söylemişim ama ben oyuncu değildim. Sahte hisleri gerçek olanlardan ayıramazdım ve her şey karmakarışık bir hâl alıyordu. Oakley'ye her bakışımda dondurma randevumuzda paylaştığımız o ânı hatırlıyordum. Gözlerindeki ateşi. Kalbimi nasıl çarptırdığını.

O gece bunu anlatmak için az kalsın W'yi arayacaktım. Ona tüm bu numara yapma işinin kafamı karıştırdığını itiraf etmek için. Oakley'den bir bakıma etkilenmemin sorun olmadığı –hatta normal olduğu– konusunda beni rahatlatması için.

Ama bu delilikti. Elbette W beni rahatlatmayacaktı. Küplere binecekti.

Buna rağmen ona anlatmak zorundaydım. Değil mi? İki yıl-

dır ilk kez başka bir erkeğe karşı bir çekim belirtisi hissetmişim, bu W'nin bilmesi gereken bir şeydi.

Değil mi?

Hüsrân dolu bir iniltiyi bastırdım ve kendimi Oakley'nin bu akşam söylediği bütün şarkılar kadar müthiş olan son şarkısına odaklanmaya zorladım. Bitirdiğinde kalabalık adını söyleyerek tezahürat yapıyordu ama Oakley nedense kendisine yağdırılan tüm bu tapınmadan mutlu değilmiş gibi görünüyordu. Ondan insanlarla tokalaşmasını, kadın hayranlarla flörtleşmesini, belki de kalabalığa yaltaklanmasını beklerdim. Halbuki o sadece gitarını kenara koydu, dinleyicileri çarpık bir gülümsemeyle selamladıktan sonra performansı tam anlamıyla büyüleyici değilmişçesine sahne arkasında gözden kayboldu.

Başkalarının da bunu garip bulup bulmadığını veya sahneden ayrılırkenki gülümsemesinin ne kadar zorlama olduğunu herhangi birinin fark edip etmediğini merak ederek kulüpte etrafıma bakınırken bir somurtma dudaklarımı kapladı.

Fakat yüksek sesle, abartılı bir hayranlıkla onun bu akşam ne kadar mükemmel görüldüğünden bahseden arkadaşlarım dahil herkes Oakley'nin inanılmaz performansını övmekle meşguldü.

"Affedersin," dedi Kiki aceleyle, onu süzdüğümü fark edince kızarak. "Onun sevgilin olduğunu biliyorum ama... hadi canım. Ne kadar seksi olduğunu *biliyorsun*."

"Evet, öyle," dedim dalgınlıkla. Arkadaşlarımın sahte sevgilimin görünüşünü analiz etmesini umursamıyordum. Sahte sevgilimin gözlerinde beliren o gölgelerin nedeni konusunda daha endişeliydim.

"Hemen dönerim," dedim kızlara, fırlayıp uzaklaşmadan önce. "Bu akşam çok kalp kırmayın," diye bağırdım omzumun üstünden.

Onları bıraktığım için kötü hissetmekle birlikte Oakley'nin bana ihtiyacı olduğunu seziyordum. Bu aptalca bir düşünce olsa da bu histen kurtulamıyordum ve bu beni uzak duvardaki ufak koridora varana dek insan kalabalığını dirseklerimle itip kaka-

rak ilerlemeye sevk etti. Kaslı iki koruma, koridoru ana salondan ayıran siyah kadife ipin önünde duruyordu fakat ben kulise geçiş kartımı gösterdiğimde ipi kaldırdılar.

Koridorda daha fazla insan tarafından kuşatıldım. Devasa amplifikatör ve müzik aletleri taşıyan adamlar. Birbirlerine cırlayan minicik giysili kızlar. Benimki gibi kimlik kartları takan takım elbiseli insanlar. Ayrıca her yerde düzinelerce kamera vardı. Bazısı bana doğrultulmuştu. Ben aniden başımı eğdiğimden fotoğrafçılar yüzümün net bir fotoğrafını yakalayamadı. İlgiden rahatsız olarak yürümeye devam ettim ta ki Ty'ın koridordaki diğer tüm başların en az on santim yukarısında parlayan, tıraşlı başını görene dek.

"Ty," diye seslendim usulca.

Döndü. "Selam Vaughn. Performans hoşuna gitti mi?"

"Evet, muhteşemdi. Oak nerede?" Kısaltmanın kendimi duramadan ağzımdan kaçması beni şaşırttı. Ne zamandan beri ona *Oak* diye hitap ediyordum? Bunu kullanmam için her zaman başımın etini yerdı ve ben de isteğine kulak asmayarak ona Oakley diye hitap ederdim hep.

Ty başparmağını hızla arkasındaki kapıya doğru yöneltti. Altın bir levhada Soyunma Odası yazıyordu ve onun üstünde "Ford" çiziktirilmiş beyaz bir kâğıt parçası vardı.

Tereddüt ettim. "İçeri girebilir miyim?"

Ty başıyla onayladı. "Buyur."

Kapıyı benim için açık tuttu ve çekinerek eşikten içeri adım attım. Oda beklediğimden küçüktü. Oakley Ford'a pahalı deri kanepeler, bir şampanya kulesi ve çikolata şelalesiyle kocaman bir soyunma odası sunulacağını farz etmiştim. Oysa burası deri olmayan tek bir kanepesi ve ufak bir makyaj masasının altında bir mini buzdolabıyla hemen hemen yatak odam kadar bir yerdı.

Oakley buzdolabından bir şişe su alıyordu. Beni görünce doğrularak plastik şişeyi terli alnında dolaştırdı.

Bir kez daha ne kadar çekici olduğunu fark etmek beni afallattı. Film yıldızı ebeveynlerinin en iyi fiziksel özelliklerinin

tümü kalıtsal olarak ona geçmişti. Gerçi düşününce, Katrina ve Dustin Ford'un *kötü* bir fiziksel özelliği yoktu. İkisi de hayranlık uyandırıcıydı ve oğulları da öyleydi.

Terden ıslanmış tişörtü resmen göğsüne yapışmıştı, bu bana sahne ışıklarının katlanılmaz bir sıcaklık yaydığını fark ettirmenin yanı sıra dikkatimi göğsündeki o sert, kabartı yapan kaslara çekti.

"Selam," dedim.

Şişenin kapağını çevirip açtı ve bir yudum su içti. "Selam." Sesi her zamankinden boğuktu, herhalde otuz dakika boyunca avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylediği içindi.

"Sahnedeydin."

"Sağ ol."

Bir an sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonunda müziğinden hoşlandığımı kabul etmemle ilgili iğneleyici bir yorum yapmasını bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine yavaşça kanepeye yürüdü ve şiddetli bir iç geçirmeyle küt diye oturdu. Biraz sonra ben de kanepeye yaklaşıp yanına oturdum.

"Sorun ne?" diye sordum doğruca.

Dişleri altdudağına gömüldü. Bir ter damlası alnundan yanağına kayd ve güçlü çenesindeki hafif kirli sakala tutundu. "Söylediğim hiçbir şarkı yeni değildi," diye itiraf etti nihayet.

Alnım kırıştı. "Yeni mi olmalılardı?"

"Hayır ama..." Şişenin kapağını kapadı ve onu kanepenin önündeki küçük sehpaye bıraktı.

"O hâlde mesele ne? Harika bir performans sergiledin. Herkes kafayı yedi."

"Biliyorum." Bir kez daha iç geçirdi. "Anlamıyorsun. Bu... aynı kahrolası şarkıları tekrar tekrar söylemek... bazen yorucu oluyor."

Kaş çatışım yalnızca derinleşti. "Fakat senin işin bu değil mi? Kastettiğim, her konser verdiğinde yeni şarkılar yazmıyorsun. Aynı şeyi tekrar etmekten başka seçeneğin yok."

"Hayır. Demek istediğim, evet. İşin özü bu, haklısın. Fakat

aynı zamanda yanılıyorsun çünkü aynı şeyi tekrar etmiyorum. Temelde öyle olsa da..." Gözlerinden dalgın bir bakış geçti. "Şarkılar aynı kalsa bile, o sahneye her adım attığımda bu yeni bir deneyim olur. Yeni bir kalabalık, yeni bir enerji vardır."

"Bu akşamın farkı neydi?" diye sordum kafa karışıklığıyla.

Alçak sesle hüsrânını yansıtan bir ses çıkardı. "Bu aptal müzik tıkanması. Müzik benim içimde, Vaughn. Ama bir türlü ortaya çıkmıyor. İki yıldır bir albüm yapamadım. Stüdyoda kaydettiğim her şey berbat. Diğer yandan kafamın içindeki müzik berbat değil. Yani *orada* bekliyor. Orada bekliyor ve görünüşe göre onu çıkaramıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Yavaşça başımı salladım. "Sayılır. Bu büyük ihtimalle aynı şey değil ama bazen çizim yaparken benim de başıma gelir. Lisede birçok resim dersi aldım ve tek çizgi çizemediğim zamanlar çok oldu. Özellikle görev gibi hissettirmeye başladığında. Ödevi tamamlamak için acele etmem gerekirdi fakat ilham uyanmadığında çizmek çok zordur."

Veya evde yemek pişirirken. Kimi zaman bir ilham gelmesiyle buzdolabındaki kıt malzemeden en harika şeyleri yaratabilirdim. Mesela artan tavuktan yaptığım mantı çorbası. Diğer zamanlarda ise her hafta aynı yemeklere saplanıp kalırdım: köfte, makarna, hamburger. Ve evet, bu yemekleri süslemeye çalıştığım hâlde bıktırırıldılar. Sanırım beni en baştan yeni tatlar denemeye yönlendiren buydu.

Oakley inledi. "Sorun şu ki benim ilhamdan yana bir eksikliğim yok."

"Öyleyse sence bu tıkanmanın sebebi ne?"

"Hiçbir fikrim yok."

Buna kafa yordum. "Babam her sorunun yanıtının aklımızda mevcut olduğunu söylerdi. Muhtemelen sana meditasyon yapmanı falan tavsiye ederdi."

"İşe yarıyor mu?"

Yüzümü ekşittim. "Pek sayılmaz. Bir yaz Hindistan'da on günlük bir meditasyon inzivasına gitti ve geri döndüğünde her

şeyin yanıtı meditasyondaydı. Kimya sınavında iyi bir not alamadın mı? Git meditasyon yap. Bir arkadaşınla sorun mu yaşıyorsun? Gözlerini yum ve Zen alanını bul."

Yanağımın içini ısırdım. Onlar öldükten sonra Zen alanımı bulamamıştım. Gözlerimi yumduğumda gördüğüm tek şey kazaydı. Kâbusların ortadan kalkması bir yıl sürmüştü. Meditasyon bende işe yaramıyordu.

Dudaklarımdan bir iç çekiş döküldü. "Aslında büyük ihtimalle babamın bana verdiği hiçbir tavsiyeye uymamalısın. Ebeveynlerimin bazı kararları feciydi."

Oakley'nin merakı uyanmış görünüyordu. "Öyle mi? Ne gibi?"

"Mesela..." Duraksadım çünkü ebeveynlerim öyle çok aptallık yapmıştı ki sadece birini seçmek zordu. "Mesela bir defasında babam tüm tatil birikimimizi bir tekneye akıtmıştı, oysa teknelerle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Çok pahalıydı ama bize getireceği sayısız eğlence dolu saatle buna değeceğine yemin etmişti. Böylece Disneyland'e gideceğimize yepyeni teknemizi ilk yolculuğuna çıkardık ve on dakikada alabora oldu."

"Bu tam olarak onun suçu değilmiş," dedi Oakley dikkatle ama bir gülümsemeyle mücadele ettiğini görebiliyordum.

"Başka bir seferinde de o ve annem Batı Yakası'ndan Doğu Yakası'na gidip geri dönerek ülkeyi boydan boya arabayla gezmeye karar verdi. Fakat yola çıkmadan önce arabayı kontrol ettirmek ikisinin de aklına gelmemişti ve Nevada yakınlarında bir yerde şanzıman ölünce bir günden uzun bir süre çölde mahsur kaldık. Akbabaların tepemizde daire çizmeye başladığına yemin edebilirim."

Bu kez Oakley gerçekten gülüyordu. Alnındaki o derin çatıklıktan ve gözlerinin etrafındaki yorgunluk çizgilerinden kurtulduğunu görmek beni mutlu etti.

"Ebeveynlerim büyük ölçüde içlerinden geldiği gibi davranan, eğlenceli insanlar olmakla birlikte düpedüz sorumsuzlardı. Önceden plan yapmazlardı. Onlar için 'ânu yaşa' prensibi geçer-

liydi." Hissettiğim dargınlık sızısı için kendimden nefret ediyordum. Çünkü annemle babam ölmüştü. Onları seviyor ve özlüyordum. Düşüncesiz davrandıkları ve hayatı dolu dolu yaşamak istedikleri için onlara kızmaya hakkım yoktu.

Ne var ki... kızıyordum. En azından bir parça. Neden çocukları için kenara para koymamışlardı? Neden Afrika'daki o safari gezisine gidecek parayı bulmak için evimizi yeniden ipotek ettirmişlerdi? Safari gezisine gitmesek de olurdu! O para Spencer ve Shane'in üniversite birikimine ayrılabilirdi. *Benim* üniversite birikimime. Paisley hayat sigortası poliçelerinden gelen her kurusu evi kaybetmemek için kullanmıştı. Geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Sıcak bir el dizimi tuttu. Şaşkınlıkla sıçradım ve bakışlarımı indirip Oakley'nin beni hafifçe okşayan uzun parmaklarını gördüğümde nabzım hızlandı.

"Onlara kızmaya hakkın var," dedi kısık sesle. "Sırf ölmüş olması birini doğrudan aziz yapmaz." Parmakları dizimi çok hafifçe de olsa bir kez daha ovdu, sonra elini yavaşça çekti. "Öte yandan, en azından ebeveynlerin... yanındaymış."

Onun yutkunduğunu gördüm ve hemen hemen hiç bahsetmediği kendi ebeveynlerini mi düşündüğünü merak ettim. "Evet. Yanımdalardı."

Aramızda bir sessizlik oldu. Birdenbire onun için çok üzüldüm. Yarattıcı tıkanmasına, ortada olmayan ebeveynlerine, arkadaşları ve ailesiyle bir arada olmak yerine soyunma odasında tek başına oturmasına üzüldüm.

İçimden kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarılmak geldi ama bu son derece utanç verici olurdu. Ona kendini başka bir şekilde iyi hissettirmeyi denedim.

"Bu akşam çok eğlendim," dedim yumuşak bir sesle. "Arkadaşlarım da öyle. Onlara davetiye ayarlayan çok nazik bir hareketti. Ben bunu senden kesinlikle isteyemezdim ama yaptığına memnun oldum. Artık beni sonsuza dek sevecekler."

Onaylamak için başını öne eğdi. Beni izliyordu.

“Ne?” diye mırıldandım yoğun bakışının altında rahatsız olup kımıldanarak.

“Bunda sahiden ciddisin, değil mi?”

“Neyde ciddiym?”

“Arkadaşların için davetiye istemezdin.”

“Neden isteyeyim ki? Beni davet etmen zaten yeterince cömertçeydi. Neden açgözlü davranayım?”

O yeşil gözler yüzümden hiç ayrılmıyordu. Öyle yoğun bakıyordu ki kalp atışlarım tehlikeli bir ritimde hızlandı. Nefesim boğazımda takıldı. Ansızın tenim yanmaya ve gerilmeye başladı.

Göz temasını kestim ve sendeleyerek ayağa kalktım. “Hadi,” diye teşvik ettim, “salona dönelim. Arkadaşının performansını kaçırmak istemezsin.”

“Sahnesini,” diye düzeltti ama o da ayağa kalktı ve kapıya yöneldik.

“Sahne ve performans aynı şey değil mi?”

“Şey, evet. Öyle. Ama sektörde buna sahne deriz.”

“Tamam ama bu hâlâ bir performans,” diye savundum. “İkisi eşanlamlı. Dolayısıyla iki kelime de kabul edilebilir.”

“Peki, Bayan Her-Şeyi-Bilir. Profesyonel sektör jargonunu hiçe say.”

“Ohooo, tabii senin *on dokuz* yaşındaki şahsın *tam* bir uzman. Çok uzun bir deneyime sahipsin.” Kapı kulpuna uzanırken sırtıydım.

“Hey, yine de de *sana* kıyasla daha uzmanım. Hem de birçok açıdan.”

Göz kırparak elime asıldı. Ancak bunu tam da diğer elimin kapı kulpunu çevirdiği anda yaptı, bu yüzden beni kendine çekme kuvveti kapıyı bırakmama neden oldu.

Bunun sonucunda tam Oakley dudaklarını benimkilere bastırıldığı sırada kapı ardına kadar açıldı.

18

OĞLAN

Öpücük bir saniyeden uzun sürmedi. Ağzım Vaughn'unkine dayandığında onu bir gülümsemenin ortasında yakaladım. Dilim dudaklarını sıyırdı ama onları aşma şansım olmadı.

Flaşlar patladı. Sıkış tıkış koridorda parlak yıldırımları andıran bir galeyan meydana geldi.

Tyrese'in irkilmiş yüz ifadesi gözüme ilişti fakat kameraların tıkırtıları etrafımızı sararken gözlerini bana diken Vaughn'un yarısı kadar şaşkın değildi.

Kahretsin. Kapıyı açmak için *bu* ânı mı seçmek zorundaydı?

Bir iç geçirmeyi bastırırken onu soyunma odasına geri çektim ve kapıyı çarparak kapadım.

"Vaughn," diye söze başladım. *Vaughn, seni tekrar öpmek istiyorum. Vaughn...*

O da konuştuğundan beni duymadı. "Vay be, mükemmel zamanlama buna denir." İki parmağını dudakları boyunca sürükledi. Öpücüğümü silip yok mu ediyordu? "Bunu beklemiyordum ama sanırım bu iyi bir şey çünkü daha doğal göründü."

Doğal mı? Acaba düşündüğü... "Bunu planladığımı mı düşünüyorsun?"

"Planlamadın mı?" Alnında bir çizgi belirdi.

Elimi huzursuzca saçlarımın arasından geçirdim. Onu komik ve tatlı olduğu için öpmüştüm. Yaratıcı tıkanmamdan bahsettiğimde benimle alay etmemişti. Bu anıların ona acı verdiği

açık olduğu hâlde beni ailesiyle ilgili aptalca hikâyelerle teselli etmeye çalışmıştı. Benden kararlaştırdığımızın ötesinde hiçbir şey beklemiyordu. Vaughn farklıydı ve ben bunun tadına bakmak istiyordum. O olmanın nasıl hissettirdiğini öğrenmek istiyordum ve bunu yapmak için bildiğim tek yol ağzımı onunkine dayamaktı.

Ancak belli ki o hiçbir şey hissetmiyordu, bu yüzden ben de hissetmiyormuş gibi davranmalıyım. “Evet, bütünüyle planladım.”

Bana kararsız bir gülümseme yöneltti. “Eh, işe yaradı. Sen ve Claudia ne yaptığınızı biliyorsunuz. Neyse, sanırım gitmeliyiz. Sonraki sahneyi dinlemek için?..”

Vaughn’a nasıl hissettiğimi açıklamam için doğru bir zamandı aslında fakat o gerçek olduğunu hissetmiyorsa, bu konuda aynı düşünmediğimizi itiraf edecek kişi ben olmayacaktım. O yüzden de kapıyı açtım ve ona çıkmasını işaret ettim.

Salona ulaştığımızda Maverick’in grubu çoktan sahnede idi. Birkaç tanıdığın sırtıma vurmasına katlandım ve Luke’la yumruk tokuşturduk.

“Evindeki o olay ve diğer her şey için üzgünüm. Geçen gece kulüpte bir şey söyleme fırsatı bulamadım,” diye yüksek sesle kulağıma fısıldadı. “Düzgün düşünemiyordum.”

“Evet, abartmaya değmez,” diye cevap verdim. Gerçi abartmaya değerdi fakat burada bu konuya girmek istemiyordum.

“Bence de.” Sırttı. “O sadece bir yatak, değil mi? Ciddi bir zarar yok sonuçta.”

“O yatağı yaktım.”

Luke kahkaha attı. “Sana koymaz. Hey, Vaughn, arkadaşların yakıyor. İçlerinde yalnız olan var mı?”

Vaughn yol göstermemi ister gibi bana doğru bir bakış attı. *Plan ne*, diye sessizce sordu. Ona aynı beş dakika öncesindeki gibi, bir plan olmadığını ve internet üzerinden benimle, Oak Ford’la flörtleştğini söylemek istiyordum. Dondurma randevusundan beri sosyal medya hesaplarımın kontrolünü PR ekibim-

den devralmıştım ama Vaughn'a aslında bir grup asistanla değil, benimle etkileşime girdiğini söylemeye cesaret edememiştim.

"Luke köpeğin tekidir," diye uyardım. "Ama arkadaşlarının bununla bir derdi yoksa, şahane gitar çalar."

"Hey, ben köpek değilim. Daha ziyade köpek yavrusu falan denebilir." Ellerini iki yana açtı.

Masum dalaveresi Vaughn'u güldürdü ve keyfimin kaçması olarak adlandırdığım –kıskançlık değil– yabancı bir his beni ezip geçti. Luke onu güldürüyor muydu? Elini tutup Vaughn'u kendime çektim; geri çekilmediği için hem minnettar hem de sinirliydim. Şimdi insan içindeydik ve kendini *rolüne* adanmıştı.

Bu yüzden ağırlığının yönünü değiştirerek bana yaslandı. Küçük eli gömleğimin arkasını buldu ve onu kavradı. Ben de kolumu onun sırtına dolayarak parmaklarımın omzunun kıvrımından sarkmasına izin verdim. Çünkü biz böyle görünmeliydik. Çok mutlu. Delicesine âşık. Tükenmiş bir müzisyen ve onun basın için ayarlanmış kız arkadaşı.

Kafasını aşağı yukarı sallayan kalabalığa bakılırsa Maverick sahnede kasıp kavuruyordu. Fakat notalarından hiçbirisi bende bir etki yaratmıyordu. Arkadaşlarından birinin –iri memeli, uzun boylu bir sarışın olan– Luke'la flörtleşmesini izlemekle daha ilgili görünen Vaughn'a kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamıyordum.

Ben hâlâ onu neden öptüğümü, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini ve şu anda tüm magazin muhabirlerinin ve paparazzilerin önünde bile olsa bunu tekrar yapmak istediğimi içimde aydınlığa kavuşturmaya çalışırken Vaughn tamamen etkilenmemiş görünüyordu. Sanki onu öpmem önemli bir olay değildi.

Ve bu sinirime dokunuyordu.

Onu silkeleyerek kayıtsızlığını üzerinden söküp atmak istiyordum. Bu mekândaki tüm kızlar dudaklarını benimkilere kenetleme şansını elde etmek için birbirlerini çiğnerdi. İçlerinden yarısı erkek arkadaşları izlerken onları duvara dayayıp becerme izin verirdi.

Vaughn'un yüzündeyse sadece hafif bir ilgi vardı, o da bana yönelik değildi. Siktir, *Luke'a* mı tutuluyordu?"

"O herif yatak odamı para karşılığında kullanıma açtı." Parmağımı, kolunu sarışının omzuna atmış ve onu kendine çekmekte olan *Luke'a* doğru sertçe salladım.

Vaughn'un başı hızla çevrildi. "Luke mu?"

"Evet. Ve yirmi beş yaşında."

"İyyy. Bu iğrenç. Neden onunla konuşmaya devam ediyorsun?"

"O benim başım. Arada mankafalık ettiği için onu yok sayamam."

"Hadi oradan. Onun pis ellerini arkadaşına sürmesine izin veremem." Vaughn silkinip kolumdan sıyrılrsa da arkadaşını kurtarmaya gitmeden önce elimi tuttu.

Görünüşü kurtarmak için yaptığına emindim ama elini sıkıca tutup beni bara doğru çekmesine izin verdim.

"Hey, Carrie."

"Aman Tanrım, Vaughn! Bu müthiş!" Carrie kollarını Vaughn'a sardı. İki kız geriye doğru sendeleyince Vaughn'un bedeni benim zaten iyice gergin olan bedenime dayandı.

İkisinin de itip doğrulttum. Bu akşam ihtiyacım olan son şey dar kotumda uygunsuz bir kabarıklık sergilemektir. Bu, Claudia'ya kalp krizi geçirtirdi.

Vaughn bana kırgınlık olarak algıladığım muğlak bir bakış attı. Ona üzgün olduğumu söylemek için ağzımı açtım ancak ona bunu söylemekten yorulmuştum çünkü ne için özür dilemem gerektiğinden bile emin değildim. Onu öptüğüm için mi? O burada tere bulanmış kalabalığın ortasında durmayı kuliste benimle öpüşmeye tercih ettikten sonra aramıza biraz mesafe koymaya çalıştığım için mi?

"Bizi davet ettiğin için teşekkür ederim." Carrie kendini bana savururken Vaughn'u kenara itti. Onu yakaladım çünkü yakalamasam yüzüstü düşecekti. "Muhteşemdin. Çok muhteşem."

"Hey, elini benim olandan çek," diye espri yaptı Vaughn. Ar-

kadaşıyla arama kayarak alan açtı. Eli bir kez daha benimkine uzandı ve onu beline bastırdı.

Kendime onun sadece rol yaptığını bir kez daha hatırlatmam gerekti. Üstelik bunda iyiydi. Öyle iyiydi ki bana bir saniyeliğine elimin dokunuşunu istediğini düşündürttü. Bedenimin sırtına dayanmasından hoşlandığını.

Benim için her şey karmaşıklaşıyordu.

“Senin olduğunu biliyorum.” Carrie göz kırptı. “Ama direne-medim. Yani, Tanrım, Oakley Ford. Onun yanında durduğuma inanamıyorum. Veya ona dokunduğuma.” Ben gerçek bir insan değilmişim gibi abuk sabuk konuşmaya devam etti.

“O tam yanında, Carrie,” diye azarladı Vaughn ama arkadaş-larının alınmaması için tatlı tatlı yaptı bunu.

Takdirimi ukala bir gülümsemenin arkasına sakladım.

“Oakley, bu Carrie, Tracy ve Kiki –geçen gece saçımı o yaptı– ve erkek arkadaşı Justin. Justin senin en çok ‘Ona Nazik Davran’ şarkını sever.”

Kiki’nin arkasındaki iri eleman kızardı.

“Selam dostum.” Onunkine vurmak için boştaki elimi uzat-tım. “Benim de en sevdiğim odur.” *Ford*’un ilk yayınlanan sing-le’inin seksle ilgili olduğunu hepimiz biliyorduk, elbette bu ko-nuda ona sataşacak değildim fakat yanakları daha da şiddetle kızardı. Elime hafifçe vurduktan sonra çenesini göğsüne indirdi.

Kızlar önce aralarında kıkırdadılar, ardından kahkahalara gömüldüler.

“Ben işemeye gidiyorum,” dedi Justin, sonra hızla basıp gitti.

“Bu da neyin nesiydi?” diye sordum.

Bu kez kızaran Kiki’ydi ve nihayet dank etti. İş pişirirken o şarkıyı çalmış olmalıydılar.

Vaughn sırtıttı. “Thomas Jefferson Lisesi’ndeki birçok heyecanlı olay dizisinin sorumlusunun demekle yetinelim.”

“İlham kaynağı olabildiğime sevindim.”

Bu, kız grubunu isterik bir kahkaha nöbetine soktu.

Luke ağzını tekrar açmasının vaktinin geldiğine karar verdi.

“Bu gece Oak’un evinde takılmalıyız. Bir devam partisine evsahipliği yapmaya ne dersin, dostum?”

Burada Vaughn ve arkadaşlarının önünde duruyor olmasaydım ona derhal hayır derdim ama şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir grup yabancıyı evime davet etmek istemiyordum. Sadece ben ve Vaughn olsaydık? Bana uyardı. Peki ya kalabalığın geri kalanı? Pek hevesli değildim. Ancak bunlar Vaughn’un arkadaşlarıydı ve onun benden hoşlanmasını umutsuzca istiyordum.

“Hayır, bizim eve dönmemiz lazım,” dedi Vaughn ve rahatladığımı fazla belli etmemeye çalıştı. “Arkadaşlarımın yarın dersi var.”

“Vaughn,” diye inledi Carrie, belli ki dışarıda kalmak için fazla küçük olmalarının iması onu utandırmıştı. “Sorun değil.”

“Yorgunum,” diye karşılık verdi Vaughn. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve isyankâr bir tavırla arkadaşına baktı.

“Ben de,” diye yalan söyledim. Daha gece yarısı bile olmamıştı.

Luke bana ters ters baktı.

“Aslında bu grubun sahnesinden sonra eve gitmek istiyorum,” dedi Vaughn.

“Neden?” diye zorladı Carrie. “Çalışmıyorsun. Okula gitmiyorsun.”

Sesinde sanki Vaughn değersiz bir süprüntüymüş gibi hafifçe yargılayan bir ton vardı. Belki de onu Luke’la bırakabilirdik.

Vaughn bunu duymazdan geldi. “Ty bizi eve götürebilir mi?” diye sordu bana.

“Tabii.”

Carrie, Vaughn’un fikrini değiştirmeyeceğini fark ederek pes etti. Luke da onu bu liseli kızlardan biriyle birlikte evime kabul etmeyeceğimi veya evimde bir parti vermeyeceğimi anlayınca daha kolay bir hedef arayışıyla yanımızdan ayrıldı. Veya en azından daha müsait bir hedef.

Maverick son notasını acı acı bağırdı ve ara verildiğini işaret

etmek amacıyla ışıklar bir ve ardından ikinci kez loşlaştırıldı. Kalabalık doğrudan tuvaletlere yöneldi.

“Bizi davet ettiğin için teşekkürler,” dedi Kiki bana.

“Evet, harikaydı. Bir fotoğraf çekilmeliyiz!” Carrie kamerasını Vaughn’un ellerine tutuşturdu.

Benimle fotoğraf çekilmeyi kastediyorlardı. Vaughn’un omuz silkişi tam olarak aklımdan geçeni söylüyordu. Kaçamazdım. İki kız kendilerini birer kolumun altına yerleştirdi. Vaughn bundan ne kadar nefret ettiğimi bildiğinden dudaklarını birbirine bastırmış gülmemeye çalışıyordu.

April buna gülmezdi. Kıskançlık yapardı. Vaughn kız grubu tarafından sıkıştırılmamı *komik* buluyordu. Galiba Carrie’nin eli arka cebime doğru iniyordu.

“Fotoğrafi çek,” dedim sessizce dudaklarımı oynatarak.

Vaughn bana eliyle bir onay işareti verdikten sonra fotoğrafımızı hızla çekti. Arkadaşı Kiki kolumun altından fırlayıp ona başka bir telefon verdi. Şimdi bir sürü başka kişi daha fotoğraf çekiyordu. Kulübün içi çok karanlık olduğundan kuşkusuz Carrie’nin kamerasında görünecek tek şey üç silüet ve üç çift kırmızı göz olacaktı. Her yönden bana yöneltilmiş kameralar vardı.

İnternette bir yerde bu fotoğrafın altına şöyle yazılacaktı: *Oakley Ford kulüpte boş durmadı. Kız arkadaşını şimdiden aldatıyor mu?*

Neyse ki bu fasıl çabuk bitti ve çok geçmeden dışarı çıkarak kulübün arkasında bekleyen Escaladelere doğru ilerledik.

“W bu geceyi duyduğunda çok kıskanacak,” dedi Carrie.

Yanımda Vaughn kasıldı. Aklıma iğrenç bir düşünce geldi. Acaba onu öpenin W olduğunu mu varsaymıştı? Kulüpte bana yaslandığında W olduğumu mu hayal ediyordu? Elimi beline dayadığında tuttuğu el W’ninki miydi?

Bu gece Vaughn’u öpmeyi planlamamıştım. Claudia’nın ilk öpücük yüzünden çileden çıkacağına zaten emindim ama Vaughn’un, onu kimin öptüğünü idrak edene dek o kamyonete binmesine izin vermeyecektim. Onu öpen özent, şapka takan, ekose seven erkek arkadaş değildi. Bendim. Oakley Ford.

“Hey.” Kiki’nin arkasından araca tırmanamadan onu kendime çektim.

“Ah, tabii, göz önündeki vedalaşmamız.” Saçlarının bir kısmını yüzünden itip uzaklaştırdı.

Arkamızda kameraların tıkırtılarını duyuyordum. Her yarım saniyede bir flaş ampulleri Vaughn’un yüzünü aydınlatıyordu.

Gözlerini devirmesi yalnızca öfkemi körükledi. “Kameralara gülümse, bebeğim. Bu senin işin, unuttun mu?”

“Ben senin bebeğin değilim,” diye mızıldandı.

“Bir seneliğine öylesin.”

Gözleri kızgınlıkla parladı. Kuliste uyanmış olan tüm sıcak hisleri tükettiğimi bilsem de aptal çenemi bir türlü tutamıyordum. Çenemi her açtığımda adice bir şey dökülüyordu ağzımdan.

“Şimdi beni, bana doyamıyormuşçasına öp.” Elimini saçlarına dolayıp başını yana eğdim. “Daha iyi bir açı. Bu kez dilini kullan.” Ağzımla onunkinin arasında birkaç milim kaldığında durdum. “Benim adım ne, bebeğim?”

Bu kez gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı titreşti. “Oakley Ford.”

İçim coşkuyla doldu. “Doğru.”

Dudaklarımı onunkilere sertçe bastırdım ve dilimi içeri sürükleyerek tüm gece yudumladığı kolanın tatlılığının ve dışarı çıkarken ağzına attığı nane şekerinin tadını aldım.

Onu öpüyordum ama o karşılık vermiyordu.

19

KIZ

Oakley Ford Herkesin Önünde Sevgisini Göstermekten Çekinmiyor!

Vay canına! Oakley ve geçici hevesi, dün gece Valor Kulüp'te düzenlenen ve Maverick Madsen'in yıldızlaştığı hayır konserinde görüldü. Yılda bir kez yapılan yardım etkinliğinde kas distrofisine destek için toplanan bağışlar şaha kalktı. Ama dün gece tek kalkan tek şey bu değildi...

Kesin şunu! Kaşları kastediyorum ;) Oakley Ford dün gece yeni vitrin bebeğinin dudaklarına yapışırken bir değil iki kez yakalandı. İçeridekiler ikilinin ellerini birbirlerinin üzerinden çekemediğini söylüyor.

Görünüşe göre Oakley bu iyi kızı yoldan çıkarıyor...

Heidi Hollywood'u Yorumluyor'un yazısını okuyunca irkildim. Laptopumu kapadım ve aşk hayatımın sonsuza dek bir sirk olmayacağını kendime hatırlattım. Bu iş bittiğinde W'yle –bir an evvel aramam gereken erkek arkadaşım– dilediğim gibi yakınlaşacak ve ertesi gün tüm şöhret bloglarında bunun kanıtını görmeyecektim.

Bir de Claudia tarafından günde yüz defa azarlanmadan.

Sabah ilk iş kulağıma tiz bir sesle, "Dil!" diye bağırdı. "Dil

kullanımını istemiyoruz, Vaughn! Herkesin önünde yakınlaşmalar istemiyoruz! Bu saf, tatlı bir aşk hikâyesi olarak yansıtmaya çalıştığımız ilişkinizi kirli bir seks şenliği gibi gösteriyor.”

“Bunu Oakley’ye söyle,” diye mırıldandım. Çünkü bu tamamen onun suçuydu. Dün gece ne amaçla öyle bir güç gösterisinde bulunduğunu bilmiyordum ama bundan hoşlanmamıştım.

Önce beni kuliste beklenmedik bir şekilde öpmüştü. Sonra arabanın dışında bana sataşarak dilini ağzıma sokmuş ve tiksindirici bir porno yıldızı gibi, “Benim adım ne, bebeğim?” demişti.

Ne zaman onun iyi biri olabileceğini düşünsem beni haksız çıkaracak bir şey yapıyordu. Tanrı’ya şükür ondan hoşlanmıyordum. İlk öpücükten sonra hissettiğim o karıncalanma konser sonrası adrenalindi. Daha fazlası değil. Kesinlikle değil.

“Amy ve ben hasar kontrolü yapıyoruz,” dedi Claudia asabi bir sesle. “Bugün, öğlen vakti Katrina’yla bir yemek randevun var.”

“Katrina mı?” diye sözünü kestim.

Sabırsızlıkla burnundan soludu. “Katrina Ford. Oak’un annesi.”

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Bugün Oakley’nin film yıldızı annesiyle öğle yemeği mi yiyecektim? Bu konularda bana biraz önceden haber vermek bu insanları öldürür müydü?

“Ne-neden?” diye kekeledim.

Claudia tısladı. “Çünkü ilişkiyi sonraki seviyeye taşıma vakti geldi. Aileyle tanışmak, Oak’la ilişkinizin ciddi olduğunu gösterir.”

“Bunun sahte bir ilişki olduğunu biliyor mu?”

“Hayır. Bu da onu, oğlunu ne kadar çok sevdiğine inandırmak gerektiği anlamına geliyor. Senin ve Katrina’nın birkaç fotoğrafınızı çektiklerinden emin olmak için öğle yemeğinin mekânını paparazzilere sızdıracağız. Bu buluşma belki dil felaketini etkisizleştirebilir.”

“Oakley orada olacak mı?” Sertçe yutkundum çünkü annesiyle yalnız olarak tanışma düşüncesi beni çok kaygılandırıyordu.

“Hayır, bugün stüdyoda olduğundan emin olacağım. En

azından birkaç gün ikinizin fotoğrafının çekilmesini istemiyorum. Dil olayının hızla sönmesini istiyoruz.”

“Tanrım, alt tarafı bir öpücüktü.” Hollywood’daki herkesin kaçık olduğunu düşünmeye başlıyordum. Kaldı ki bu konuda Claudia bile böyle telaşlıysa W ne diyecekti?

Kendime bununla ilgili endişelenmemeyi telkin ettim. W anlayacaktı. Hepsinin göstermelik olduğunu zaten biliyordu. En azından umarım biliyordu.

“*Alt tarafı* bir öpücük değildi. Senin iyi kız olman gerekiyordu. Yoldan çıkan iyi kız değil!”

Yüzümü buruşturdum. Claudia ve ben aynı internet sitelerini okuyor olmalıydık. Konuşmayı tekrar Oakley’nin annesine döndürmeyi denedim. “Oakley annesiyle tanışacağımı biliyor mu?”

Claudia yemi yuttu. “Az sonra onu arayıp bilgilendireceğim. Bu bir sorun olmamalı. Katrina’yla önceden konuştum... Seninle tanışacağı için çok heyecanlı.” Bir yığın komut kulağıma dolmaya başladı. “Hoş ve mütevazı bir şey giy. Fazla açık saçık olmasın. Biraz makyaj yapman uygun ama fazlası olmaz... Katrina gölgede bırakılmaktan hoşlanmaz. Ah, bir de Dusty’den *sakın* bahsetme.”

“Dusty mi?” diye salakça sordum.

“Dustin Ford... Oakley’nin babası. Adı ne zaman anılsa Katrina kafayı sıyrır. Amy şu anda konuşulacak birkaç konuyu sana e-postayla gönderiyor. Bir saat sonra bir araba seni evinden alacak.”

Telefonu kapadı ve bir dakikadan kısa sürede telefonum bir e-posta bildirimiyle bipledi. Tıklayıp mesajı açtım.

Liseden erken mezun olduğundan bahsetme. K eğitimle ilgili hassastır: 16 yaşında okulu bıraktı, lise denklik diplomasını 20 yaşında aldı.

Oakley’nin babasından SAKIN bahsetme.

Estetik cerrahinin konusunu açma: K bu konuda hassastır. Asla bıçak altına yatmadığına yemin eder. Hepsi aynıdır.

Sakin tartışma: politika, ekonomi, çocukluğu (K bir karavan parkında büyüdü, bu konuda hassastır), son iki filmi (fiyasko), çevre, onun...

Gözlerim az kalsın yuvalarından fırlayacaktı. Liste uzuyor da uzuyordu. Ya ben düşündüğümünden daha aptaldım ya da burada sahici konuşma konularına yer yoktu. Sadece *söylememem* gereken her şey madde madde belirtilmişti. Onlardan da çok sayıda vardı.

Ellerimle gözlerimi ovdum ve hissettiğim gerilimle çığlık atmamaya çalıştım. Görünüşe bakılırsa Oakley'nin annesi *her konuda* hassastı. Peki çevreden niye bahsedemiyordum? İklim değişikliğiyle bağlantılı travmatik anıları mı vardı?

Telefonum bir kez daha çaldığında yok sayamadım çünkü arayan Tyrese'di. Yani Oakley'ydi.

Hattakinin hangi Oakley olduğunu merak ettim: Komik ve tatlı çocuk mu yoksa dün gece dilini zorla boğazımdan aşağı iten pislik mi?

"Claudia bugün annemle görüşeceğini söyledi."

"Sana da merhaba," diye söylendim. Demek pislik hâliydi. "Güzel bir gün, sence de öyle değil mi?"

Alaycılığım aldırmadı. "Eminim ne kadar bencil, berbat bir oğul olduğuma dair bir dolu söyleyecek sözü vardır..."

"Neden berbat bir oğul olduğunu düşünüyor?"

"Çünkü on beş yaşındayken yasal olarak onlardan bağımsız olmak için dava açmaya kalktım."

Ah, Tanrım. Oakley'nin ebeveynleriyle yasal bağlarını kopardığını unutmuştum. Onu asla aramamalarına şaşmamak gerekirdi. "Bunu neden yaptın?" diye temkinle sorarken kendimi bana çıkışmasına hazırladım.

Fakat bana çıkışmadı. "Çünkü kariyerimin nereye gideceği üzerine fikir ayrılığı yaşıyorduk. Özellikle babam kariyerimi bitirmemi istiyordu ve ben istemiyordum." Sesi bıkkındı. "Her neyse, sadece seni önceden uyarmak istedim. Beni şikâyet ettiğini dinlemekten keyif alacağına eminim ama buna şüpheyile

yaklaş, olur mu? Yasal bağımsızlığımı kazandığımdan beri beni yılda birkaç kez arıyor ve bunu yalnızca bir şeye ihtiyacı olduğunda yapıyor.”

“Olur.” Duraksadım. “Bana söyleyecek başka bir şeyin olmadığına emin misin?”

“Ne gibi?”

Hımm, bir özür? “Bilmiyorum... Bir şey daha söylemek isteyebileceğini düşündüm. Dün geceyle ilgili bir şey belki?” dedim çok da safça olmayan bir imayla.

“Hayır.” Sesi keskin bir tınıya büründü. “Senin bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Hayır. Olmalı mı?”

“Eh, o hâlde sanırım bu kadar.”

Ben bir karşılık veremeden telefonu kapadığında hem kafam karıştı hem de tepem atmıştı. Gerçekten dün geceki davranışının kabul edilebilir olduğuna mı inanıyordu? Kameralar için rol yapmam gerektiğini biliyordum ancak bu ona dilini ağzıma sokma ve bu konuda benimle alay etme hakkını vermiyordu.

Üstelik bir de annesinin söylediği her şeye inanmamam için beni arayıp uyarıyor muydu? Ne zamandan beri onun hakkındaki düşüncelerimi önemsiyordu?

Ahhh. Hem neden sesindeki incinmiş, acılı tını kalbimi acıtmıştı? İnsanların ancak rüyalarında görebilecekleri bir hayatı vardı. Acımama kesinlikle ihtiyacı yoktu, özellikle dün geceki “Benim adım ne?” saçmalığından sonra. Bunun için özür dilememişi bile!

İç çekerek giysi dolabıma yürüdüm ve giymek için “hoş ve mütevazı” bir şey aradım. Sonunda etek ucunda minik yeşil çiçekler olan diz hizasında sarı bir yazlık elbisede ve bir kot ceketle karar kıldım. Vanslarıma özlemle baktıktan sonra kahverengi, bilekte biten bir çift bot seçtim. Çok geçmeden de botlardan vazgeçip Vanslarımı giydim. Elbiseyle spor ayakkabı giymenin bir falso olup olmaması umurumda değildi. Her zaman rahatlığı modaya tercih ederdim.

İkizlerden biri yatak odama damladığında saçlarımı tarıyordum. Galiba Shane'di ama saçlarımı yapmakla fazla meşgul olduğumdan ona bakmadım.

"Oak'la mı görüşeceksin?" diye sordu heyecanla. "Seni almak için buraya mı geliyor?"

Of. Şimdi de ona *Oak* diye mi hitap ediyordu?

"Hayır, annesiyle öğle yemeğine gideceğim. Beni evden bir araba alacak."

Hayal kırıklığı yüzünü kapladı. Evet, bu Shane'di. Spencer duygularını saklamakta daha iyiydi. "Ah. Tamam. Bir daha ne zaman geleceğini söyledi mi?"

Benim elimde olsa hiç gelemezdi. Oakley'yle dışarıda sahte randevuya çıkmak bir şeydi. Onu evimde ağırlamaksa bambaşka bir şey. Burası benim mutlu yuvamdı.

"Hayır," diye cevapladım.

"Ama bizi yine de arkadaşının evine götüreceksin, değil mi? Arka bahçesinde kayma platformu olan arkadaşının?"

Kaşlarımı çattım çünkü neden bahsettiğiyle ilgili kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Bu sebeple, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Geçen gün telefonda dediği..."

"Onunla ne zaman telefonda konuştun?" diye sordum.

"Geçen gün," diye tekrarladı Shane. "Söylediklerimi takip et, Vaughn. Çok da zor değil."

Ukala. "Oakley seni mi aradı? Neden?"

Neşeli bir havayla başını salladı. "Bize verdiği kaykayların tekerleklerini taktık mı, kaykaylar istediğimiz sonucu verdi mi falan, onları sordu. Ona evet, taktık dedim ve artık kaykay parklarına gidememesinin üzücü olduğunu çünkü Spence'la bana bazı numaralar gösterebileceğini söyledim. Bunun üstüne o da evinde gerçek bir platformu ve dikey rampası olan profesyonel bir kaykaycıyla arkadaş olduğunu ve bir ara kaymak için oraya gidip gidemeyeceğimize bakacağını söyledi. *Onun* fikriydi," diye aceleyle tamamladı Shane.

Kafam yine karışmıştı. Oakley erkek kardeşimle konuştuğundan bahsetmemişti.

"Gelecek sefer görüştüğünüzde ona hatırlatabilir misin?"

"Evet, tabii," diye kabul ettim çünkü Shane'i böyle neşeli görmek güzeldi. Annemizle babamızın ölümünden sonra ikizler içlerine kapanmıştı. Shane, Spencer'dan da fazla içine dönmüştü, bu yüzden büyük bir parçam minnettardı.

Ama aynı zamanda Oakley'nin ne tür bir oyun oynadığını merak ediyordum.

Oakley'nin şoförü beni Rodeo Drive'da küçük bir bistroya götürdü. Adı Wicker Garden'dı ve yolda Google'dan arattığımda şöhretlilerin öğle yemeklerini yediği mekân olduğunu gördüm. Anlaşılan lahanalı Sezar Salatası'yla ve Paul Davenport'un Hallie Wolfe'a evlenme teklif ettiği yer olmasıyla ünlüydü. Bu ünlü oyuncuların evlilikleri yaklaşık olarak Wicker Garden'da yemeğinin gelmesinin alacağı vakit kadar sürmüştü.

Karşılama görevlisinin standına ulaşırken nemli avuçlarımı elbisemin önüne kuruldım. "Ah, merhaba," dedim şık giyimli kadına. "Ben Vaughn Bennett. Ben, ıı, Katrina Ford'la buluşacaktım?" Günün birinde bu kelimelerin ağzımdan çıkacağını söyle-seler inanmazdım.

"Bu taraftan."

Beni sarmaşıkla kaplı, hasırdan yapılmış olduğunu düşündüğüm beyaz bir kemerden geçirdi. Wicker Garden gerçekten adına yaraşır olmaya çalışıyordu. Verandanın her yanına konumlandırılmış büyük saksılardaki eğreltiotu ve palmiye yaprakları sayesinde tüm masalar izoleymiş illüzyonunu yayıyordu. Oysa mahremiyetten tamamen yoksunlardı; bistroyu sokaktan ayıran tırabzanın arkasında duran yaklaşık bir düzine fotoğrafçı vardı.

Fotoğrafımı çektiklerini bildiğimden omuzlarımı dik ve yüz ifademi duygusuz tutmak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Kam-bur duruşlu bir pozumu çekmelerini veya yanağımı kaşırken ga-

* (İng.) Hasır -çn

rip bir açıda yakalamalarını ve yarın *Oakley'nin kız arkadaşı bur-nunu karıştırıyor!* benzeri bir şey okumayı istemiyordum.

Masasına ulaştığımda Katrina iskemlesinden hızla kalktı. Dar siyah bir pantolon, her nasılsa omuzlarını öne çıkaran bol siyah bir bluz, kırmızısıyla ünlenmiş ince topuklular giyiyor ve gümüş halka küpeler takıyordu. Uzun bir saniye boyunca ona baktım, yüz yüze daha da güzeldi. Gözleri Oakley'ninkilerle yeşilin aynı tonundaydı ama dalgalı gür saçları birkaç ton daha açıktı.

"Vaughn!" diye ciyakladı ve hemen sonra beklenmedik bir kucaklamaya çekildim. Pahalı parfüm kokuyordu. "Seninle tanıştığıma çok sevindim!"

Kararsız bir gülümsemeyle baktım. "Ben de sizinle tanıştığıma sevindim, Bayan Ford."

"Bana Kat de." Elimi çekiştirdi. "Otur, lütfen. Claudia, Oak adına aradığından beri bu an için sabırsızlanıyordum. Oak'un, kız arkadaşıyla tanışmam için can attığını söyledi."

Kaşlarım çatıldı. Claudia ona böyle mi söylemişti? Oakley'nin tanışmamızı istediğini?

Karşısındaki iskemleye yerleşirken suçluluk midemi gıdıklıyordu. Simsiyah giyinmiş bir garson içecek siparişimi almak için aceleyle yanımıza geldi. Ben kola istedim ve Katrina mimoza ısmarladı.

"Oak'un bizzat telefon etmesi nazik bir davranış olurdu," diye fikrini belirtti ellerini temiz keten masa örtüsünde birleştirirken. Yeni manikür yaptırmış olmalıydı, tırnakları parlak ve kusursuzdu. "Ama bunu anlıyorum. Burası Hollywood, değil mi? Her şey, bir anne ile oğlu arasındaki sohbetler bile, menajerler ve reklamcılar aracılığıyla hallediliyor." Umursamaz gülümsemesi gözlerine pek yansımadı.

Karşısındaki sandalyeye otururken suçluluk hissi giderek yoğunlaştı. Oakley'nin aramamasının Katrina'nın canını sıktağı açıktı. Bunun nedenini biliyordum; bu öğle yemeği randevusunun gerçekleşeceğine dair Oakley'ye benden bile sonra bilgi vermişlerdi. Claudia bunu onun onayını almadan ayarlamıştı.

Fakat annesine bunu söyleyemezdim.

Garson içeceklerimizle döndüğünde yemek siparişlerimizi aldı.

"Lahanalı Sezar almalısın," diye tavsiye etti Katrina. "Mükemmeldir!"

Öğk. Lahana *epey* iğrençti. "Normal bir Sezar salata nasıl olur?" diye çekinerek sordum. "Yani, marulla? Ondan yapıyor musunuz?"

Garson bir kaşını kaldırdı. "Salatalarımızın hiçbirinde marul servis etmiyoruz. Hepsi lahanayla."

Çifte öğk. Menüye süratle göz attım. "Hindili ve avokadolu sandviç alayım, lütfen."

"Brie mi keçi peyniri mi?"

"Hımm. Brie." Menüde hiçbir fiyat listelenmemişti ve birdenbire yüz dolarlık bir sandviç ısmarlamış olabileceğimden korktum, halbuki Oakley'nin annesi endişeli görünmüyordu.

"Kulağa enfes geliyor," dedi garsona. "Aynısından alacağım."

Garson gider gitmez Katrina bana ışıltı saçarak bakıp, "Bana kendinden söz et, Vaughn," dedi.

Kolamdan hızlıca bir yudum aldım. "Ah. Şey, geçen baharda liseden mezun oldum..." Kahretsin! Şimdiden kurallardan birini çiğnemiştım. Hemen konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalıştıysam da ben bunu yapamadan Katrina konuştu.

"Aferin sana!" Hiç de mutsuz görünmüyordu. "Sahiden akıllı olmalısın."

Kızardım.

"Buna memnun oldum," dedi içtenlikle. "Oğlumun zeki bir kıza ihtiyacı var. Sağduyu sahibi birine." Sesi kederli bir ton aldı. "Oak biraz fazla dürtüseldir, her zaman en doğru kararları vermez. Bana çekmiş."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladıktan sonra mimozasının geri kalanını tek bir yudumda içti. "Kesinlikle içimden geldiği gibi davranırım. Bana

kalırsa hayatı yaşamamanın tek yolu budur. Oak sana Dusty'yle evlendiğimde on yedi yaşında olduğumu söyledi mi?"

Harika, bir başka yasak konu daha ihlal edilmişti. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Claudia ve Amy Oakley'nin babasından bahsetmemem gerektiğiyle ilgili netti ama konuyu Katrina açmıştı. Cevap vermemem kabalık olurdu, değil mi?

"Hayır, bana bunu söylemedi." Duraksadım. "Amma genç bir yaşmış." Aslında benim şimdiki yaşımdı. Evli olduğumu düşünemiyordum. Gerçi kafamda geleceğimle ilgili hiçbir şey canlandıramadığımdan bunun pek bir anlamı yoktu kuşkusuz.

Katrina bir kahkaha attı. "Eminim sana genç görünüyordur fakat unutma ki o noktaya kadar on yıldır tam zamanlı çalışıyordum. Oyunculuğa yedi yaşında başladım."

Doğru, sanırım bunu biliyordum.

"Bu meslekte hızlı büyürsün," diye devam etti. "Dusty'yle tanıştığım da neredeyse orta yaşlıydım. Birlikte yaptığımız tek filmin setinde tanıştık."

On yedisinde orta yaşlı mı? Lanet olsun, Hollywood gaddardı.

Garsonu bir el işaretiyle çağırarak ikinci mimozasını ısmarladı.

Adama teşekkür etmemesi beni biraz rahatsız etti ama büyük bir bahşiş bırakarak bunu telafi etmesini umuyordum.

"Oak doğduğunda yirmi yaşındaydım."

Kaşlarım hızla yükseldi. Vay be. Henüz otuz dokuz yaşında mıydı? Tabii, tekrar vay be diyebilirdim çünkü bundan daha genç görünüyordu. *Estetik cerrahinin konusunu açma*, diye buyurdum kendime.

"Otuz iki yaşındayım." Bana göz kırptı.

Bir kahkahayı zaptetmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kimse hesabını yapıp da bunun on üç yaşında doğum yapmış olduğun anlamına geldiğini fark etmedi mi?"

"Ah, Vaughn." Şimdi sırtıyordu. "Okul matematiği ile Hollywood matematiği çok farklı şeylerdir."

Kahkaham ağzımdan döküldü ve Katrina da bana katıldı.

Onu bu kadar sevmeyi beklemiyordum ama durum buydu. Kolayca gülümsüyor ve kahkaha atıyordu, ayrıca coşkusu bulacıydı. Fotoğrafçıların kaldırımından fotoğraflarımızı çektiğinin farkındaydım oysa Kat onlara hiç aldırmiyordu. Herhalde hayatınızın dörtte üçünü rol yaparak geçirdiğinizde vızıldayan kamera merceklerinin sesleri beyaz gürültüye benziyordu.

Katrina'ya odaklandım ve böyle eğlenince dışarıya aldırmanın kolay olduğunu keşfettim. Ayrıca sadece dergilerde ve sinemada gördüğüm bir kadınla öğle yemeği yediğime aldırma-mak da kolaydı.

Yemeklerimiz geldi. Sandviçlerimizi hapır hupur yerken Katrina bana Oakley'nin küçüklüğüyle ilgili hikâyeler anlatıyordu. Oak bebekken o ve babasının çekim programlarını dönüşümlü olarak ayarladıklarını böylece birinin daima evde oğullarıyla birlikte kaldığını açıkladı.

"Gerçi Dusty bu plana sadık kalmazdı," diye itiraf etti gözlerinde bir öfke yanıp sönerken. "O adam bir işkolikti. Bir Oscar kazanma arayışında peş peşe çekimleri olurdu. Eninde sonunda bir dadı tutmak zorunda kaldım çünkü çalışabilmemin tek yolu buydu." Lokmasını yavaşça çiğnerken üzgün görünüyordu. "Belki Oak bu yüzden yasal olarak bağımsızlaşma yoluna gitmiştir. Belki onun için tam gün evde kalmadığım için beni cezalandırmıştır. *Çalışan Anne* filmimde işle özel hayatım arasında denge kurma meselesinde çırpınıyordum. Onu izledin mi?"

Ben cevap veremedim o şen şakrak bir kahkahayla üzüntüsünü defetti.

"Nasıl da ciddileştığime baksana. Dur sana Oakley'yi yedi yaşındayken ayna karşısında Backstreet Boys söylerken yakaladığım zamanı anlatayım!"

Öğlenin geri kalanı su gibi akıp geçti. Oakley'nin annesini sevdim. Dünyadaki en anaç kadın olmasa da oğluyla gurur duyduğu açıktı ve onun albümleriyle ödülllerinden konuşmaktan kendini alamıyordu. Hatta bana telefonundan onun fotoğrafla-

rını gösterdi. Ana ekranında Oakley'nin bir şezlongda uzanan habersiz çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Oakley gülümsemiyordu ama mutlu görünüyordu. Ayrıca daha küçük görünüyordu, on altısında olabilirdi.

"Bu, Malibu'daki evimde çekildi," dedi ekrana uzun uzun baktığımı görünce. "Birkaç yıl önce." Durdu. "Bir süredir oraya gelmiyor. *Roadside Manners* yayınlandığından beri gelmedi."

Katrina Ford'un izlemediğim bir başka filmi. Ona kocaman sarılmak istiyordum fakat bunu ikimizi birden utandırmadan yapabileceğime inanmıyordum. Gerçi inansam bile fırsatım olmadı. Telefonum çantamda titremeye başladı, gelen her yeni mesajla birlikte tekrar tekrar vızıldıyordu.

"Ah, affedersin. Sakıncası var mı?" Beceriksizce çantamı işaret ettim.

Katrina elini kayıtsızca salladı. "Buyur, tatlım."

Telefonumu çıkarıp ekranı kontrol ettiğimde W'den bir düzine mesajla karşılaştırıncı kaşlarımı çattım. Aceleyle Katrina'ya göz attım ama o da ojeli parmaklarıyla bir şeyler yazdığı kendi telefonuyla meşguldü, böyle olunca W'nin mesajlarını gizlice okumaya koyuldum.

Konuşmamız gerekiyor.

Ciddiyim, bunu görmezden gelme.

Beni ara.

Bu benim için kabul edilir değil. Umurundaysa, beni arayıp ne halt döndüğünü açıklarsın. Seninle ilgili haberleri buradaki insanlardan duymaktan bıktım. Aşağılanan kişi olmaktan bıktım.

Midem ağırlaştı. Bugün onu arayıp her şeyi açıklamaya niyetlenmiştim ama önce Claudia, sonra Oakley ve şimdi Katrina derken dikkatim dağılmıştı. Onu neyin kıskırttığını –Oakley'yle öpüşürken çekilmiş fotoğraflarımızı görmüştü ve sinirlenmişti–

anlamama rağmen W bana bu şekilde mesaj atmasının yasak olduğunu biliyordu.

Hiddetli bir cevap yazarak bunu hatırlattım.

Mesajlaşmamalıyız.

Biri telefonumu çalıp ne yazdığımı görecektse, umarım ki ayrıldığımız için mesajlaşmamalıyız demek istediğimi düşünürdü. Bizi buna zorlayan bir gizlilik sözleşmesinden dolayı değil.

Mesajım istediğim tepkiyi yaratmadı. W geri adım atmak yerine beni arıyordu.

Reddet'e öyle sertçe bastım ki Katrina endişeyle kafasını kaldırıp baktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Evet. Hayır. Sadece... eski..." sözcüğü söylerken bocaladım "erkek arkadaşım bana mesaj atıp duruyor. Sanırım hâlâ ayrılığı aşamadı," dedim zayıfça.

Bilmiş bir gülümseme sergiledi. "Bahse varım şimdi çıktığın kişinin kimliği, ilişkinizin bitişini kabullenmesine yardımcı olmuyordur."

"Hayır, hiç yardımcı olmuyor." Telefonum altı kez daha çaldıktan sonra pes edip onu kapadım ama kalbimdeki ağırlık hissi geçmedi.

Hepimiz için kötü sonuçlar doğurmadan önce bu W tehlikesini yatıştırmalıydım.

20

KIZ

Katrina beni arabasıyla eve bırakmakta ısrar etti. Bu teklifini kabul ettim çünkü evet, özel ulaşım yüz farklı sebepten toplu taşımayı yenerdi, her ne kadar bir defasında bununla ilgili Oakley'ye sızlanmış olsam bile. Özel arabalar, dünün spor çorapları gibi kokan birilerinin yanınıza oturmayaacağı veya varış yerinizden önce iki saniyede bir yüz kişiyi indirmek için durmak zorunda kalmayacağınız anlamına gelirdi.

"Oakley'nin ilkbahardaki doğum gününü planlamama yardım etmen gerekecek," dedi Kat.

Oakley ve benim ilkbaharda beraber olacağımızı düşünmesi beni biraz korkuttu. Sözleşmeme göre birlikte olacaktık tabii ama Oakley'nin ilişkimizin o kadar uzun süreceğine annesini ikna etmek için ne söylediğini merak ettim. "Ah, elbette."

"Sence ne yapmaktan hoşlanır?"

King'le albüm yapmaktan. "Nostaljik bir doğum günü yapmalıyız ve eşeğe kuyruk takmaca ile şeker dolu bir *piñata* kuklası gibi bir sürü çocuk oyunu hazırlamalıyız," diye espri yaptım. Oakley muhtemelen bundan nefret ederdi.

Kat'ın gözleri kocaman açıldı. "Ah, bu harika. Hadi yapalım bunu."

"Hayır! Ben yalnızca şaka yapıyordum," diye itiraz ettiysem de Katrina çoktan telefonda birine Montage Otel'de bir parti salonu ayırtmayı soruşturmaları gerektiğini söylüyordu. "Gerçek-

ten, Katrina. Tamamen şakaydı. Bence Oakley'nin beğeneceği..." On dokuz yaşındakilere uygun bir eğlence bulmaya çalıştım fakat çok geçmeden, Oakley'nin yakında yirmisine basacak sıradan bir on dokuz yaşındaki oğlan olmadığını fark ettim. Büyük ihtimalle striptizciler ve pastadan dışarı atlayan kızlar isterdi. Bu düşünce kızgınlıkla kaşlarımı çatmama neden oldu. Sözde erkek arkadaşımken aklının başka kızlarda olmadığını umuyordum.

Escalade evimin önündeki kaldırım kenarında durdu ve Katrina'nın şoförü arabanın önünden dolanıp benim tarafıma geldi. Arabadan inerken iç geçirdim. "Kaykay parkı. Bir kaykay parkına gitmek isterdi," diye önerdim çünkü striptizci kız pastası fikri tiksindiriciydi. Ne var ki Kat'in beni duyduğunu sanmıyorum.

"Katrina! Vaughn!"

Sokakta arabasının penceresinden sarkan bir fotoğrafçı vardı. Bizi takip mi etmişti? Tanrım, bu ürperticiydi.

Katrina onun bağırışlarına tepki bile vermedi. Sanki adam onun için mevcut değildi.

"Seni arayacağım, hayatım." Bana fotoğrafçının kamerası tarafından yakalanan birkaç öpücük gönderirken ben ön kapıma doğru yavaş tempoda koşuyordum.

Müthiş. Oakley'yi bu konuda uyarmam gerekecekti ancak... yirminci doğum günü partisine adımını attığında ve bizleri parti şapkaları takarken, kâğıttan eşek kuyrukları tutarken gördüğünde yüzünün alacağı şekle şahit olmak eğlenceli olurdu.

Belki ona söylemezdim. Belki bunu sır olarak saklar ve ona kıcımla gülerdim. Doğrusu bu fikri Claudia'yla paylaşırsam, planın erdemli doğası onu sevinçten öldürürdü.

Oakley'yi gözleri bağlı hâlde, elinde bir süpürge sapıyla yalpalayarak kâğıt hamurundan bir midilliye vururken hayal ettiğimde yüzüme bir sırtış yayıldı. Katrina muhtemelen *piñata*'yı altın paralar veya yüz dolarlarla doldururdu ama bu yine de eğlenceli olurdu. Oakley de dün gece bana bir pislik gibi davrandığı için layığını bulmuş olurdu.

Pisliklerden söz etmişken... Telefonumu açtım ve üst kattaki odamın yolunu tutarken W'yi aradım. İlk çalışında açması, onu geri aramamı beklediğine işaret ediyordu.

"Neden mesajlarımın hiçbirine cevap vermedin?" diye sordu.

"Çünkü mesajlaşmamamız gerekiyor. Temasta olduğumuz ortaya çıkarsa başım derde girebilir. Sana bunu önceden söyledim."

"Bu sözleşmende mi yazıyor?" diye dalga geçti. "Dilini kaç kez boğazına sokacağına dair koşullar da var mı yoksa bu artık Oakley Ford'la takılmaya başladığın için ilave ettiğin bir avantamı?"

Nabzım telaşla hızlandı. "Öyle değil."

"Ya Ford'la olayın bir reklam kampanyası ya da beni aldatıyorsun," dedi lafını esirgemenden.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun." Bu mükemmel bir cevap değildi ama Jim'in balyozuyla meydana çıkmasından korktuğum için daha fazlasını söyleyemedim.

"Hı hı, tabii. Hepsi *sahte*, değil mi?" Öfkeyle küfretti. "Eh, sahte görünmüyor. O fotoğraflarda gülümsüyorsun! Ve bir külah dondurmaymışsın gibi seni yaladığı karede onun kollarını sıkıyorsun. Ya o tweetlere ne demeli?" W, dondurma randevusundan sonra Oakley ve benim yazıştığımız birkaç tweeti ezberden okudu. "Bunlar bana hiç arkadaşça gelmiyor, V!"

"Onların bir önemi yok," diye direttim.

"Bunun okulda nasıl görüldüğünü biliyor musun? Erkekler bana enayi bir rezilmişim gibi bakıyor. Kızlar benim koca bir ezik olduğumu düşünüyor. Dün akşam bir partideydim ve oda arkadaşlarımın hepsi seks yaptı. Her yerde güzel kızlar vardı ama ben ne yaptım? Bir köşede elim bomboş dikildim çünkü *benimle* sevişmesi gereken kız arkadaşım, kameraların önünde bir pisliği öpüyordu."

Bu noktada köpürdüğünü âdeta görebiliyordum. Ne diyebilirdim ki? Haklıydı. Roller değişseydi, W'nin sahte kız arka-

daşıyla bir fotoğrafını her gördüğümde çok üzülürdüm. Gerçek olmadığına inanmakta güçlük çekerdim. O fotoğraflara baktığımda, hayattan nefret ediyormuşum veya Oakley'den nefret ediyormuşum gibi görünmüyordu. Ben... mutlu ve heyecanlı görünüyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Bir duraksama oldu. "Ben de üzgünüm."

"Hangi konuda?" Ama W daha o kelimeleri söylemeden anlamıştım. Sesindeki o zafer kazanmışlıkla karışmış suçluluk tınısı sayesinde anlamıştım.

Cevap vermek yerine bir kez daha sessizleşti. Ardından küfretti. "Bak, bu akşam size geliyorum. Bunu o zaman konuşuruz, tamam mı?"

Bu konuda konuşmak istemiyordum. Ben... Aman Tanrım, öğrenmek istemiyordum. Yine de kendimi, "Bana şimdi anlat," derken buldum.

W inatçılığını sürdürdü. "Hayır. Seni görmek istiyorum. Son dersim altıda bitiyor. Hemen sonrasında yola çıkacağım ve sekiz sularında sizde olurum."

Saat daha üçtü. Söylemesi gereken korkunç şeyi duymak için beni beş saat bekletecekti. Bunu kim yapardı?

"Lütfen, bana şimdi söyle," diye rica ettim.

Tüm söylediği, "Sonra görüşürüz," oldu.

Ardından telefonu kapadı.

Öğleden sonranın geri kalanını ve akşamın büyük bölümünü W'nin ziyareti için endişelenmekle geçirdim. Paisley işten eve geldiğinde beni yatağında kıvrılmış, laptopumdan bir slayt gösterisi izlerken buldu. Benim ve W'nin lise döneminden fotoğraflarımız ekranda görünüp hızla kayboluyordu. Eskiden beni gülümseten fotoğraflar, büyük bir gayretle güzel anılara odaklansam da bu akşam aynı etkiyi yaratmıyordu.

"İyi misin?" diye sordu ablam kaşlarını çatarak.

“İyiyim,” diye yalan söyledim.

“W öpücüğe mi kızmış?” diye tahminde bulundu.

Sefilce başımı salladım. Paisley yanıma gelip yatağa oturdu. Eli saçlarımı okşuyordu. “Bu düşündüğünden daha zor, değil mi?”

W ve benim sahildeki bir görüntümüz aniden ekranda belirdi. Kolunu belime dolamıştı ve çok mutlu görünüyordu. Bir daha bana öyle gülümsediğini görebileceğimi zannetmiyordum.

“Sanırım dün gece partide başka biriyle yakınlaşmış.” Laptopu pat diye kapadım. “Bana bir şey anlatmak için buraya geliyor çünkü ‘o da üzgünmüş.’”

Paisley’nin ağzı inceldi. W’yi eve çağırdığım için bana mı yoksa beni incittiği için ona mı kızgın olduğundan emin değildim. Muhtemelen ikisinin bir karışımıydı. “Sahte bir ilişkiye dahil olmadıysa, bu pek hoş değil.”

“Peki benim ona kızmam adil mi?” diye karşılık verdim, kendi suçluluğum ile kızgınlığım arasında kalmıştım. “Çünkü dün gece Oakley’yi öptüm.”

Gerçi daha doğrusu o beni öpmüştü.

“Bu senin işin. Bir oyuncuymuşsun ve rolünü yerine getiriyormuşsun gibi.”

“Ama W bunu bilmiyor.”

Paisley’nin eli başımın tepesinde durdu. “Seni tanıyorum. Gizlilik sözleşmesini ihlal etmeden elinden geldiğince açıklamaya çalıştığımı biliyorum ve W ikiye ikiyi toplayacak kadar akıllı. Eğer seni aldattıysa, bu senin hatan değil.” İç geçirdi. “Şimdi, Claudia’yı arayıp bir kuralı çiğnediğini söylemeyeceğim çünkü seni seviyorum ve bunun zor olduğunu biliyorum, yine de Claudia’nın izni olmadan onu buraya çağıramazsın. Dışarıda kamp kurmuş fotoğrafçılar yok... henüz.”

Ellerimi birbirine kenetledim. Paisley’nin haklı olduğunu bilmekle birlikte bundan nefret ediyordum. Claudia, W’nin bize geldiği diğer seferlerde Oakley için basın davetli olduğu bir

etkinlik ayarlamıştı, böylece objektifler bana değil ona yöneltilecekti.

“İyi olacak mısın?” diye sordu Paisley.

“Elbette.” Yataktan kalktım çünkü odamda kederli kederli oturmak hiçbir şeyi halletmeyecekti. “Tatlı yapacağım. Bir tercihin var mı? Kırmızı Kadife? Çikolatalı sufle?”

Seçenekleri değerlendirirken ablamın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Sütlü pastana ne dersin?”

“Trileçe mi? Bunu yapabilirim.”

Pasta yapmak beynimin W, Oakley ve hayatımın dönüştüğü karmaşık zorluk dışında bir şeyle meşgul olmasını sağladı. İşin iyi yanı, geleceğim için bir öngörüm olmadığından endişe etmiyordum. İyi olmayan yanı, midemdeki kaygı yirmi yaşından önce ülser olmama yol açabilirdi.

Erkek arkadaşım nihayet çıkageldiğinde saat sekiz buçuktu ve sinirlerim gergindi. Yatak odama yürüyüp kapıyı kapatırken ikimiz de konuşmadık. Bir an orada durup birbirimizi süzdük.

W her zamanki gibi görünüyordu. Kot pantolon, bir ragbi tişörtü, spor ayakkabılar ve ters takılmış bir beyzbol şapkası. Fakat çarpık gülümsemesi eksikti ve gözlerinde bir parça soğukluk vardı.

Birkaç saniye sonra bundan nefret ettiğimi bile bile kendini yatağıma attı. Ben etrafın düzenli olmasını severdim, W ise ortalığı dağıtıp dururdu ama birçok bakımdan suçluluk hissettiğimden ona yatağımdan kalkıp normal bir insan gibi koltuğa oturmasını söylemeye cesaret edemedim.

Aksi bir tavırla çalışma masamın koltuğuna oturdum. “Ayakkabılarını yorganımdan indirir misin lütfen?”

“Ah, demek Oakley Ford seni Fransız öpücüğüyle öpebilir ama ben spor ayakkabılarımla yatağına uzanamam?”

Galiba doğrudan konuya girecektik. Müthiş.

Hafifçe iç geçirdim. “Bak,” diye başladım. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Benim için de zor.”

Küçümsercesine güldü.

Gözlerim karardı. "W."

"Üzgünüm." İsteksiz de olsa sesi mahcuptu.

"Benim için de zordu," diye tekrarladım. "Oakley Forld'la ol-
sam bile yaptığım şeyden özellikle keyif almıyorum." Oakley'nin
adını duymak bile W'nin kaş çatmasına sebep oldu. "Ve birlikte
çok eğleniyormuşuz gibi göründüğünü biliyorum. Gerçek gö-
ründüğünü biliyorum. Ama *değil*."

"Ya kulüpteki fotoğraflar?" diye homurdandı. "Seninkiyle
birleşmiş ağzı oldukça gerçek görünüyordu, Vaughn."

"Biliyorum. Fakat sana zararsız birkaç öpücüğün olacağını
söylemiştim."

"Zararsız mı?" diye tekrarladı iki elini birden saçlarının ara-
sından geçirirken. "Kız arkadaşımın başka bir erkeği öptüğünü
görmenin ne kadar berbat olduğunu biliyor musun? *Ünlü* bir er-
keği? Bunun beni nasıl etkilediğini hiç umursuyor musun?"

"Elbette umursuyorum."

Beni duymuşa benzemiyordu zira lafına aynen devam etti.
"Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum. Henüz bir ay
oldu ve on bir ay daha bununla uğraştığımı hayal edemiyorum."

"Biliyorum," dedim perişan hâlde. "Ama bu *biziz*, W. Birlik-
teyken ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz, unuttun mu?"

Yüz hatlarındaki sertlik yavaşça gevşedi. "Gerçekten ondan
hoşlanmıyor musun?"

Bacaklarımı yukarı çekerek koltukta bağdaş kurdum. "On-
dan hoşlanıyorum." W'nin gözleri kısıldığında bir elimi havaya
kaldırdım. "Arkadaş olarak."

Arkadaş mı? Bu ne zaman olmuştu?

"Sandığım gibi biri değilmiş. Demek istediğim evet, bazen
şımarık ve bazen az çok bir pislik gibi davranıyor. Ama o yete-
nekli, çalışkan ve... yalnız."

W dudak büktü. "Yalnız mı? Ya, tabii."

"Bu doğru veya bence doğru. Zorlu bir hayatı var. Onunla

vakit geçirseydin ve onun dünyasına adım atsaydin ne kadar az mahremiyete sahip olduğuna şaşardın. Arkadaşlarının ondan hoşlandıkları için mi yoksa ondan bir şey istedikleri için mi onunla arkadaşlık ettiklerinden bile emin değil. Bu insanı soyutlayan bir şey.” Yorgun bir soluk verdim. “Bazen onun için üzülüyorum.”

Onun için üzülüyor musun? Ona karşı tüm hissettiğin bu mu?

Aaah. Gerçekten bu sesi kesebilmeyi dilerdim.

W sessizliğe büründü. Uzun bir süre. Neredeyse tam bir dakika geçti.

“W?” dedim tereddütle.

Yavaşça gözlerime baktı. “Bunu yapmak istemedim ama oluverdi işte.”

Kalbim durdu. “W...” Bu âdeta bir uyarıydı, çünkü... bunu duyamazdım. Eğer bunu yüksek sesle dile getirirse bizim için geri dönüşü olur mu bilmiyordum.

“Dün akşam partide...” Sesi kısıldı.

“Bana anlatmak zorunda değilsin,” diye yumurtladım.

“Hayır, zorundayım. Orada bir kız vardı. İçkiyi biraz fazla kaçırmıştım.”

Avuçlarım öyle nemliydi ki onları dizlerime silmek zorunda kaldım. “Bunu duymaya ihtiyacım yok,” diye mırıldandım.

Hızla ilerledi. “Tüm gece çocuklar bana göz ucuyla bakıyordu. Ve kız oradaydı. Üstünde neredeyse hiçbir şey yoktu. Yemin ederim, o fotoğraflar olmasaydı bunu yapmazdım. Onun dilini görebiliyordum. Senin ağzındaydı.” Boğazının gerisinden iğrenmiş bir ses çıkardı.

Gözlerim batmaya başladı. “Üzgünüm.”

“Onunla poz verirken ve tüm arkadaşlarımızın göreceğini bile bile bunu dünyayla paylaşırken beni hiç aklından geçirdin mi? Çünkü dün gece şu kız beni sarmalarken seni ve seninle dans etmeyi dilediğimi düşünüp duruyordum. Öptüğüm kişinin o kız değil de sen olmasını diliyordum.”

"Ah, W, hayır." Gözyaşları gözlerimden usulca döküldü ve yanaklarımdan aşağı aktı. W'nin başkasıyla yakınlaştığından şüphelenmek bir nebzeydi ama bunun doğrulandığını duymak hayal ettiğimden daha acı vericiydi. "Neden?"

Soğuk, nemli ellerimi sıkmak için öne uzandı. "Bunu istemedim. Yemin ederim, o fotoğrafları görmeseydim o kızı asla öpmezdim. Pisliğin elleri senin saçlarındaydı. İkiniz öpüşüyordunuz ve ben bir enayi gibi görünüyordum. Bu beni öfkeliendirdi." Geri çekilmeye çalıştım ama W'nin tutuşu fazla güçlüydü. "Ayrıca dün gece bir şey fark ettim."

Dişlerimi sıktım. "Bir yabancıyı öperken bir aydınlanma ânı mı yaşadın?"

"Kesinlikle." İğnelememi ayırt etmedi. "Eğer ilişkimizi yürüteceksek şimdikinden daha güçlü bir bağ kurmaya ihtiyacımız var."

"Ama seni seviyorum." Bu sözcükler hiç daha acınası bir etki bırakmamıştı.

"Böyle söylüyorsun fakat hâlâ sakındığın bir şey var." Uzanıp gözyaşlarımdan birkaçını başparmağıyla sildi. "Bunu bir sonraki seviyeye taşımamız. Başka erkekler sana bu konuda baskı yapardı ama ben asla yapmadım. Balo gecesini, hatırlıyor musun? Benden durmamı istediğinde durmuştum."

Epeyce dırdır edip sızlandıktan ve duran tek çiftin biz olduğumuzu bana söyledikten sonra ama evet, durmuştun. Berelenmiş parmaklarımı onun elinden çektim ve alnımı ovdum. Durmuş olmasına minnet duymamı bekliyordu ve bu... tepemi attırdı.

Üstelik Oakley'yle öpüşmemi beni aldatmasının bahanesi olarak kullanması beni daha da fazla sinirlendiriyordu. Diğer yandan kendi endişelerim vardı. Dondurma randevusundan sonra Oakley'yle arabadayken sadece W'leyken hissettiğim şeyleri hissettiğimi inkâr edemezdim.

"Neden bizim dışımızda tanıdığımız her çift seks yapıyor?" Ayağa fırlayarak koltuğumun tepesinde dikildi. "Oda arkadaş-

larımın hepsi dün gece işi pişirdi. Tanımadıkları kızlarla. Üniversitedeki o kızlar senin gibi tutucu değil. Ve kesinlikle aynı anda başka erkeklerle oynayıp bana hayır demiyorlar. Dün gece o kızla yatabilirdim ama yatmadım."

Dişlerimi gıcırdattım. "Tanrım, kendini tuttuğun için sağ ol, W. Onunla yatmadığın için sana ödül mü vermeliyim? Onu öpmekle yetindiğin için?"

"Evet. Sen Oakley Ford'la dil kullanarak öpüşüyorsan, o hâlde senden daha fazlasını almaya ihtiyacım var."

"Bu bir yarışma değil."

"Yani benimle yatmayacağını mı söylüyorsun?" Sesi benden nefret ediyormuş gibi geliyordu, sanki gelmiş geçmiş en makul talebi reddediyordum.

Hissettiğim baskı midemi bulandırıyor. Bir çıkar yol ararken daha büyük bir güç bana acımaya karar vermişçesine ansızın kapı zili çaldı.

Koltuğumdan fırladım. "Buna bakmam lazım."

"Bunu Paisley yapabilir," dedi W soğuk bir sesle.

"O duşta." Kapıya giderken omzumun üstünden bu yalanı attım. Doğrusu Paisley'nin ne yaptığını hiç bilmiyordum ama kendimi yeniden toplamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Maalesef W'nin beni takip etmeye karar vermesi sessiz bir *çılgılığı* boğazıma tırmandırdı. Benim... mesafeye ihtiyacım vardı, lanet olsun. Düşüncelerimi toplamaya ve az önce konuştuğumuzla ilgili neler hissettiğimi anlamaya ihtiyacım vardı

Başka birini öpmüştü.

Sen de öyle...

Evet, ama benim öpüşmem kurguydu! Gerçek değildi.

Değil miydi?

O *çılgılığı* serbest bırakmama saniyeler kalmıştı. Daha önce kafam hiç bu kadar karışmamıştı ve merdivenlerden inerken W'nin nefesini ensemden hissetmek beni gerginleştirip huzursuzlaştırıyordu.

Ön girişe vardığımızda nihayet beni sıkıştırmayı bıraktı. Kollarını kavuşturup duvara yaslandı ve somurtkan ifadesini bana sabitledi.

Kapıyı açtığımda verandada duran Oakley'yle karşılaştım.

"Ah," diye ciyakladım. "Burada ne yapıyorsun?"

O bir şey söyleyemeden arkamdan W'nin öfkeli sesi duyuldu.

"Yok artık, *kahretsin*, hayır!"

21

OĞLAN

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Kız o fotolarda süprüntüye benziyor!

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 o ZATEN süprüntü. Oak onda ne buluyor bilmem.

1karıncaaslani1 @Oakkizi69 Sence Oak iyi öpüşüyor mudur?
@OakleyFord_1numaralihayrani

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 him, ŞAKA MI!!!
Dünyanın en iyisidir!!!!

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Nereden biliyrsn??

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 çünkü öyle görünüyor. O fotolarda çooooook fazla dil var!

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Kız onu hak etmiyor.

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 I-Ih

"O burada ne halt ediyor?" diye gürledi Vaughn'un arkasındaki hergele. "Onu sen mi davet ettin?"

Bakışlarımı Vaughn'dan hergeleye çevirirken aynı şeyleri me-

rak ediyordum. O burada ne yapıyordu ve onu Vaughn mu davet etmişti?

“Hayır, onu ben davet etmedim,” dedi.

Vaughn’un sözleri karnıma bir bıçak gibi saplandı. Özellikle bu akşam buraya özür dilemek için geldiğimi düşününce.

“Bu iyi bir zaman değil,” diye ekledi Vaughn tekrar bana dönerek. “Şu anda bir işim var denilebilir.”

Bahse varım öyledir. Bir doz öfkeyi bastırırken neden böyle çok sinirlediğimden emin değildim. Bu işe girerken onun bir erkek arkadaşı olduğunu biliyordum. Birçok vesileyle o dalgakla alay etmişim. Ama bilmek ve görmek birbirinden çok farklıydı.

Bu üniversite kardeşlik cemiyeti eziği, Vaughn’un *evindeydi*. Muhtemelen ben boy göstermeden önce romantik bir akşam geçiriyorlardı. Belki onları böldüğümde seks yapıyorlardı.

Boğazımı tekrar yakıcı bir şey kapladı. Siktir. Buraya hiç gelmemeliydim. Vaughn’la telefonla konuştuğumdan beri beni gün boyunca kemiren suçluluğa aldırmamalıydım. Fakat aldır-mamak imkânsızdı. Annem Vaughn’la öğle yemeğinden birkaç saat sonra beni aramıştı ve şimdiye dek annemin birinden böyle övgüyle bahsettiğini hiç duymamıştım. Annemin Vaughn’un ne kadar zeki, tatlı ve harika olduğunu abartılı bir hayranlıkla anlatmasını dinlemek yalnızca karnımdaki suçluluk bıçağını daha derine itmiş, dün ona kulübün dışında sataştığım için kendimi daha da kötü hissetmeme neden olmuştu.

Buraya özür dilemek için gelmişim oysa şimdi Vaughn’un erkek arkadaşıyla birbirimize dik dik bakarken kahrolası bir özü hak eden *benmişim* gibi hissediyordum.

“Kulaklarında bir sorun mu var?” diye sordu W mesafeli bir biçimde. “Sana bir şeyle meşgulüz dedi.”

Nedense olduğum yere çakılıp kaldım. “Belki siz bitirene dek beklerim.” Tanrım. Ne diyordum ben? Bunu yapmayı hiç istemiyordum. Fakat bu pisliğin tavrı saldırgan tarafımı ortaya çıkarmıştı.

"Hayır, arkanı dönüp limuzinine veya buraya her neyle geldiysen ona geri gideceksin. Vaughn mesai dışında, it herif."

"W!" diye azarladı Vaughn.

"Bekle, onun maaşını artık sen mi ödüyorsun?" Tersleyişi aslında canımı yaksa da ona soğuk bir tebessümle baktım.

"Bunu yapmama gerek yok. Vaughn'un benim yanımda olması için ona para ödemem gerekmiyor."

"W!" diye neredeyse bağırdı Vaughn. Bir nefes aldı ve yeniden bana hitap etti. "Gitmelisin," dedi beni kırıp geçen titrek bir sesle.

"Evet. Her neyse. Gittim ben." Kapıyı hızla açtım ama son bir iğnelemeyi pas geçmedim. "Gecenin kalanının tadını çıkar. Belli ki tam adamını bulmuşsun, bebeğim."

Ardından Vaughn'un itirazlarına ve W'nin hiddetle sarf ettiği tehditlere aldırmadan evden ağır ağır ayrılıp arabaya yürüdüm.

Ty'ın yüzünden endişe akıyor olması karşısında homurdandım. "Her şey yolunda mı?"

"Meşgulmüş," diye söylendim. "Gidelim."

"Nereye gidiyoruz?"

Çoktan telefonuma uzanmıştım. Bu akşam için kusursuz eşlikçiyi bulana dek rehberi aşağı kaydardım. "Sarhoş olma havanda mısın?" diye sordum Luke'a.

"Daima." Onu aramama şaşırdıysa bile sesinden belli oluyordu.

"The Head'de takılmaya ne dersin ve sonrasında benim eve geçeriz."

"Sağlam plan, dostum. Yirmi dakika sonra oradayım."

Ty başını onaylamayan bir tavırla iki yana sallamakla beraber derhal arabanın yönünü değiştirdi çünkü tartışmak için değil, beni korumak için para alıyordu. Bunun neden bana kendimi daha kötü hissettirdiğini bilmiyordum fakat kötü hissettiriyordu. Hayatımda maaş *ödemediğim* kimse var mıydı?

"Kadınlar karmaşıktır," dedi.

"Sen yalnızsın, Ty," diye ona hatırlattım.

“Çünkü kadınlar karmaşıktır.”

Üstelik hoşlandığın kadınlar patronun için çalışıyor, diye karşılık verecektim az kalsın ama Vaughn’a karşı yaptığım patavatsızlıktan sonra hiç konuşasım yoktu. Sessizce koltuğuma çökerek az önce yaşanan felaketi kafamda yeniden oynattım.

Neye daha fazla kızdığımı bilmiyordum: Vaughn’un bir mal-la randevuda olmasına mı yoksa o mal benim onun için işten ibaret olduğumu söylediğinde Vaughn’un onu düzeltmemesine mi? Vaughn’un sorunu neydi? Kaç kızın benimle birlikte olmak için cinayet işleyeceğinin farkında değil miydi? İsteseydim, The Head’de olduğumu duyurabilirdim ve birkaç bin kız bana ulaşmaya çalışırken kulübü yerle bir ederdi.

The Head’e vardığımızda kendini beğenmiş bir öfkeye kapılmıştım. Ty durdu ve SUV’nin vitesini boşa aldı.

“İçeri gireceğim ve müdüre burada olduğunu söyleyeceğim.”

“Hayır. Herkes gibi davranacağım,” diye ısrar ettim. Benim şeye ihtiyacım vardı... dalkavukluk patlamasına.

Ty kaşlarını çatı. “Bu fazlasıyla tehlikeli.”

Yine de iyi bir çalışan olarak sınırlarını bilirdi. Bana hayır demedi çünkü bu onun üstüne vazife değildi. Arabadan hızla inip kapıyı çarptım. Bir dizi küfrün son kısmı, Ty sokakta bana katılmadan önce kesildi. Başta girişe doğru yürürken kimse beni fark etmedi.

Fakat ben daha fazla kişinin yanından geçtikçe fısıldaşmalar giderek bir gürültü dalgasına dönüştü. *Bu Oakley Ford mu? Tanrım, bence bu Oakley Ford. Bir fotoğraf isteyelim! Bir fotoğraf. Oakley! Oakley! Oakley!*

Eller bana uzanıyordu. Kapıdaki fedai ayağa kalkmış sırayı geride tutuyordu. Kızlar birbirine bağlı iplerden barikatların üstünden atlıyordu.

Ne zannetmiştim ki?

Adımlarımı hızlandırırken, çok geçmeden *bir yol* bulmazsam kapıdan girmeyi başaramayacağımı fark ettim. Durdum, kala-

balığa doğru döndüm ve elimi kaldırdım. "Ben içeri geçiyorum, umarım sizinle orada görüşürüz."

Kalabalık ileri saldırdı. Ty kolumu kavrayıp beni içeri sürükledi.

"Tamam, en iyi kararım değildi," diye kabul ettim, bir elimi saçlarımın arasından geçirirken.

Ty bakışlarımdan kaçındı, büyük ihtimalle benim beş para etmez şahsiyetime bebek bakıcılığı yapmak zorunda kaldığı için duyduğu rahatsızlığını saklamaya çalışıyordu.

Bu bebek bakıcılığı görevlerinin yeni başladığına çünkü bu gece dağıtmayı planladığıma dair onu uyarmalı mıyım diye merak ettim.

Ama hayır. Bunu kendi kendine anlamasına izin verecektim.

KIZ

"Yani artık bir seks daveti için öylece evine mi damlıyor?"

Oakley'nin öfkeyle çekip gidişinden iki dakika sonra biz oturma odasında yüzleşirken W öfkeden kuduruyordu. Yanakları morun korkutucu bir tonundaydı ve alnındaki damar her an patlayacakmış gibi görünüyordu.

Ona sesini alçaltmasını çünkü ablamın ve erkek kardeşlerimin üst katta olduklarını söylemek istiyordum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Az önce olanlar yüzünden hâlâ afallamış hâldeydim, uyuşmuştum sanki. Oakley neden gelmişti? Neden onun ve W'nin öyle dalaşmasına izin vermiştim?

"Bana cevap ver!"

Şiddetli emirle sarsıldım. Bir nefes alıp erkek arkadaşımın gözlerine baktım. "Bu bir seks daveti değildi."

"Öyleyse neden buraya geldi? Onu ne sıklıkta evinde ağırılıyorsun?" diye sertçe sordu W.

"Hiçbir zaman. Buraya hiç gelmedi... Hayır, bir kez geldi. Bir kez evime geldi ama o bir PR toplantısıydı. Tüm reklamcılar da

buradaydı. Onun dışında onu hiç evimde ağırlamadım." Aceleyle soluk verdim. "Bak, Oak neden çıkageldi bilmiyorum ama..."

"Ah, ona artık Oak mı diyorsun? Bu da mı sözleşmenin parçası?"

Bunu yaptığımı fark etmemiştim bile. "Hayır, ben sadece..." Tanrım, ne söylüyordum? "Onu herkes böyle çağırır."

"Bu senin için bir oyun mu?" diye çıkıştı W.

"Hayır, elbette değil..."

"Ona benimle ilgili ne anlatıyorsun?"

Sorusu beni şaşırttı. "Hiçbir şey. Seninle ilgili konuşmuyoruz."

W'nin gözleri öfkeyle parladı. "Yani erkek arkadaşın yokmuş gibi mi davranıyorsun? Ben yokmuşum gibi? Etrafta kamera yokken yaptığın bu mu? Ne, benden utanıyor musun?"

Aaah! Ciğerlerim acıyana dek haykırmak istiyordum. W, söylediğim her şeyi çarpıttıyordu. Onunla ilgili konuşmuyorsam, onu unutmuş oluyordum; konuşuyorsam da ona ihanet etmiş.

"O zaman neyle ilgili konuşuyorsunuz?" diye sordu W.

Yutkundum. "Havadan sudan. Aptalca ıvır zıvırlar."

"Ne gibi?" diye ısrar etti.

"Bilmiyorum. Müzik. Ebeveynlerim. Onun ebeveynleri."

"Yani eskiden bizim konuştuğumuz konular. Çift konuları."

Hırıldadı. "Bana her şeyin sahte olduğunu ve hâlâ beni sevdiğini söylüyorsun, değil mi?"

Alnımı ovdum. W'nin ağzından çıkan her söz, hata yaptığımı dair bir suçlamaydı. Dilimin ucuna öfke dolu sözcükler geldi. Mesela, *En azından Oakley bana seks için baskı yapmıyor. En azından o bunu bir rekabet olarak görmüyor. En azından o başka kızları öpmüyor.* Ancak bunları söylemedim; W'nin aksine ben aklıma gelen ilk kinci düşünceyi söylemezdim.

"Bunlar zırvalık," diye burnundan soludu W. "Üniversite-deki ilk yılımı mahvediyorsun, farkında mısın? Kahrolası bir maskara oldum. Sabah uyanıyorum ve insanlar Oakley Ford'un sevgilimi nasıl götürdüğüyle ilgili konuşup duruyorlar. Bunun

bana ne yaptığını biliyor musun? Sevgilisi onu bir rock yıldızı için sepetlemiş bir erkek olmak nasıl bir duygu, biliyor musun?"

"Diğer insanların düşüncelerinin ne önemi var?" diye sordum ümitsizce. "Annemle babam öldükten sonra, bir sabah rehberlik dersinde ansızın ağlamaya başlayıp sınıftan koşarak çıktığım o berbat, utanç verici ânı hatırlıyor musun? Herkes bana çatlak demeye başlamıştı ve sen bana ne düşündüklerinin önemli olmadığını söylemiştin. Yalnızca sevdiğin insanların fikirlerinin önemli olduğunu söylemiştin."

Onu mantıklı düşünmeye davet etme girişimim çuvalladı. "Eh, ben arkadaşlarımı seviyorum," diye cevabı yapıştırdı W. "Ve benim tam bir ezik olduğumu düşünüyorlar. Üstelik imzaladığım aptal bir kâğıt yüzünden onlara gerçeği söyleyemiyorum bile."

Yılgınlığımı bastırdım. "Onu ikimiz de imzaladık ve bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Jim Tolson bizi öldürür ..."

W alaycı bir tavırla, "Ah, şimdi Jim Tolson'dan mı bahsediyoruz?" diye lafımı böldü. "Harika, Tolson'dan bahsedelim. Neden bana programla ilgili geri dönüş yapması bu kadar uzun sürdü?"

Donakaldım.

Ah, kahretsin.

Oakley'yle öpüşürken paparazzi için ikna edici görünebilirdim ama iki yıldır çıktığım oğlanın karşısında duygularımın yüzünden okunmaması gibi bir şansım yoktu.

W derhal bana yaklaşıırken gözleri şüpheyile kısıldı. "Benden neyi saklıyorsun? Tolson programdan nefret mi etti?"

"Hayır," dedim çabucak. "Nefret etmedi. O..." Programını görmedi. Korkunç itirafımı kendime sakladım.

"O ne?" diye zorladı W.

Kahretsin. Kahretsin.

Belki W haklıydı. Belki ben gezegendeki en kötü kız arkadaşım. W'nin tanıtım kaydını Diamond'a göndermeyi tamamen unuttuğum gerçeğini başka nasıl açıklardınız?

"Henüz ona bakma fırsatı olmadı," diye zayıf bir yalan söyledim.

Fazla zayıftı, zira W işin aslını hemen anladı. Gerçeğin dank ettiği ânı tam olarak biliyordum. Yüz hatları sertleşti. Dudakları gözlerindeki çirkin gölgeyle eşleşen çirkin bir çizgi hâlinde çarpıldı.

"Kaydı ona vermedin." Başta yumuşak, neredeyse düşünceli bir şekilde konuşuyordu fakat öfkesinin fokurdayarak yüzeye çıkması ve taşması uzun sürmedi. "Kahrolası kaydı ona vermedin mi?"

Hiddetinin kuvvetiyle geriye doğru sendeledim.

Kararsız bir ses, "Vaughn," diye seslendi merdivenlerden. Bu, Paisley'ydi ve sesinin bu denli endişeli olduğunu hiç duymamıştım.

"Siktir git, bizi rahat bırak, Paisley!" diye bağırdı W kapı aralığına.

Dehşetle nefesimi tuttum. "Ablamla böyle konuşma!"

"Onunla nasıl istersem öyle konuşurum!" Şimdi öfkesi hareket kaslarının işlevlerini bozmuşçasına ayaklarının üstünde salınıyordu. Kızgın bakışları öyle bir ateşle yanıyordu ki beni küle çevirmesinden korktum. "Bana bunu yaptığına inanamıyorum, Vaughn."

Nefes almak için çırpınıyordum. "Ben... unuttum. Özür dilerim, W. Aklından çıkmış..."

"Aklından mı çıkmış?" diye patladı. "Kariyerim, geleceğim aklından mı çıkmış? Sen bir baş belasıydın, biliyor musun? Her şey için bir sürü söz veriyorsun. Beni ne kadar sevdiğini söylüyorsun. Televizyona çıkmama yardım edeceğini söylüyorsun. Ama hepsi boş laflar. Bak ne diyeceğim? Artık bitti."

Kapı aralığına ilerlerken durdu, geri dönüp bana öfkeyle baktı ve perçinlemek için az önce söylediğini tekrar etti. "Seninle işim bitti."

Bunu nasıl başardığımı asla bilemeyecek olsam da gözyaşlarımı tutmayı başardım. Ona gözlerimi kırpmadan, kımıldama-

dan uzun uzun baktım, ta ki W oturma odasından çıkıp gidene kadar.

O zaman gözyaşlarım akmaya başladı, bu akşam olan biten her korkunç ânın mide bulandırıcı bir zihinsel tekrarı da onlara eşlik etti.

W'nin Oakley'ye saldırması.

Oakley'nin hışımla çekip gitmesi.

W'nin Oakley'yle öpüşmem konusundaki öfkesi.

Fotoğrafların onu başka birini öpmeye ittiğine dair itirafı.

W'nin araba motorunun çalıştığını duyana dek fotoğrafları dün akşam görmüş olamayacağını fark etmedim.

İnternete bu sabah düşmüşlerdi.

22

OĞLAN

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Oak The Head'de!!!
Sen güney kaliforniyadasın, di mi??? UÇ!!

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 Ehliyetim yok!!!

Ty beni kulübün VIP merdivenlerine yönlendirirken insanları yolumuzdan pek de nazikçe sayılmayacak hareketlerle çekiyordu. Kapıdaki fedai bizi hemen tanıdı ve arkasındaki paneli açtı.

The Head'in VIP salonu diğerlerine göre çok daha gizliydi. Sözümona önemli insanlar ile kalabalığın geri kalanı arasında duvar boyunca yayılan tek taraflı aynalı cam, bir düğmeye basılarak arkasını gösteren bir panele dönüştürülebiliyordu. Bu sayede normal insanları, hayvanat bahçesindeki hayvanlarmış gibi izleme imkânı yakalıyorduk.

Aslında ilgi odağı olan bizdik ve herkes bizim yaptıklarımızı görmek için para ödüyordu – maymun izler gibi yani. Kendimi kadife bir koltuğa atarken Ty arkamda dikildi. Yasal statüm pek de uygun olmadığı hâlde ben daha istemeyi düşünmeden bir viski bardağı sağ elimde belirdi.

"Hey, Oakley," dedi hevesli bir ses. "Oturabilir miyim?"

Dar siyah elbisesi, yüksek topukluları ve kusursuz şekillendirilmiş saçlarıyla yeni geleni süzdüm. Alnında hafif bir parıltı

vardı, belki dans ederken terlemişti, belki de benimle konuşmanın heyecanıydı. Sırf beni gördü diye bayılan kızlar görmüştüm.

“Birini bekliyorum.” Dost canlısı bir sesle konuşmaya çalışsam da başarısız oldum.

Kız irkildi ve bir kez daha denedi. “Seninle birlikte bekleyebilirim.”

Ona ne söylemem gerektiğine kafa yorarken telefonum vızıldadı. Bunun belki Vaughn’un özür mesajı olduğunu düşünerek hızla telefonumu çıkardım. Özrünü zarif bir biçimde kabul edecek ve onu alması için bir araba gönderecektim. Biz... Ah, kahretsin, bu Luke’tu.

Yardıma ihtiyacım var, dostum. Aşağılık herifler beni içeri sokmuyor.

Ty muhtemelen fedaiye ekstra dikkatli olmasını söylemişti ve fedai muhtemelen bunu tek bir sonuca yormuştu: Sadece seksi kızlar girebilir.

“Üzgünüm. Gidip arkadaşımı almalıyım,” dedim kıza.

Ben kapıya yürürken kız orada bir heykel gibi dikiliyordu, görünüşe göre onunla konuştuğum gerçeği bile onu felce uğratmıştı.

Görüyor musun, Vaughn, dışarıda senin yerinde olmak isteyen bir dolu kız var. Bu kız öyle şöhret delisi ki varlığımla taş kesildi.

Fedaiye Luke’un bir fotoğrafını göstermek için telefonumu kaldırarak, “O benimle,” diye bilgi verdim.

“Sadece dikkatli davranıyorum,” dedi boyunsuz adam.

“Selam Oak, parti bensiz mi başladı?” dedi Luke kapıdan içeri dalarken. Arkasından kızlı erkekli on kişilik bir grup akın akın içeri girdi.

Fedai tüm bu insanların girebileceğini mi kastettiğimi sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Omuz silktim. Bu Luke’tu. Onu aradığımda neye bulaştığımı biliyordum.

“Kız arkadaşının tasmanı sıkı tuttuğunu sanıyordum.” Luke

standart yumruk tokuşturmalı, sırtta vurarak sarılmalı kanka selamlaşması için beni kendine çekti.

Vaughn'a yönelik bu hakaret öfkemi körükledi fakat hemen ardından onun şu anda ne yaptığını, hayır, *kiminle* yaptığını hatırladım.

"Yok. Daha önce yalnızca canım istemiyordu." Şimdi de canım istemiyordu. Müzik, partileme, kızlar hiç ilgimi çekmiyordu ve Luke ilk bin dolarlık Cristal şampanya şişesini ısmarlamadan önce, bunun bir hata olduğunu biliyordum.

Garsonlar oturma alanını yeni maiyetim için vızır vızır düzenliyordu. Burada başka ünlüler de vardı. Televizyon işlerinde oyunculuk yapan bir kadını ve oynadıkları süper kahraman filmleriyle tanınan birkaç erkek oyuncuyu tanıdım ama diğerlerinin toplamında bendeki yıldız gücü yoktu. Head çalışanlarının bana böyle yaltaklanmasının sebebi buydu.

Uçtaki bir koltuğu tercih ederek orta kısmı Luke'a bıraktım çünkü çevremde birilerinin varlığını istediğimi düşünmüş olmama rağmen artık bunun ihtiyacım olan son şey olduğunun farkındaydım.

Luke herkesi tanıştıırken zerre dikkat etmediğim için adını bilmediğim bir kız son on dakikada yüzüncü kez koluma dokunuyordu.

"İlgilenmiyorum," diye karşılık verdim, gerekenden daha sert bir sesle. Karşımda Ty'ın kaşlarını çatı ve kızın çarpılmış yüzüne karşı sesimi yumuşattım. "Üzgünüm. Sadece... bunun için iyi bir gece değil, tamam mı? Hem benim bir kız arkadaşım var."

Şu sıralar erkek arkadaşıyla romantik bir gece geçiren bir kız arkadaş.

Bir elimi kaldırıp seslendim. "İçkilerin tazelenmesini istiyorum. Derhal."

Ty'ın kaş çatışı derinleşti. Kahretsin, o benden sorumlu değildi. İçkiler sabit, aralıksız bir düzenle geliyordu. Gevşediğimi hissedebiliyordum.

Zaten neden gergin olacaktım ki? Burada her çeşitten kız vardı. Bir şeker dükkânı gibi. Bir kızıl, bir esmer ve iki sarışın alacaktım. Hepsini paketleyip Marmont Oteli'ne gönderecektim. Bahçe kulübelerinden biri iş görürdü. Onların özel girişleri vardı. İmajımın lekelenmesini istemezdim.

Acı acı güldüm.

"Komik olan ne?" diye sordu ayaklarımın yakınındaki biri.

Burası ne zaman böyle kalabalıklaşmıştı? Her yerde insan vardı. VIP salonunun içinde kulübün esas alanından daha fazla insan olduğuna yemin edebilirdim. Koltuklar tükenmişti, kızlar insanların büyük ihtimalle tükürdüğü, kustuğu, işediği pis zeminde oturmaya razı geliyordu. Gerçi bacaklarıma dokunabilmek için bir yılan çukurunda da otururlardı onlar.

"Hiçbir şey komik değil." Dürüst gerçek buydu. Oğlanlardan biri bana esrarlı bir sigara uzattı. Bir fırt çektim ve bir duman bulutu üfledim. Bunun ruh hâlimi ferahlatmasını, göğsümdeki ağırlığı almasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Bir fırt daha çektikten sonra izmariti kalana dek otların kafa buldum.

"Dostum, o kaliteli bir maldı."

"Oak esaslıdır," diye temin etti Luke onları.

Esaslı mıydım? Ah, evet, para ödemekte, statü konusunda, kızları etkilemekte esaslıydım. Esaslı olmadığım nokta, gerçek bir kızla çıkmaktı. O kızın benim için yanıp tutuşmasına yetecek kadar esaslı değildim.

Birdenbire tüm bu sahne mide bulandırıcı gelmeye başladı ve burada bir dakika daha kalırsam kafam patlayacakmış gibi hissettim.

"Ben kaçıyorum."

Luke itiraz etti. "Senin evine gideceğimizi sanıyordum."

Kolundaki kız derin dekolteli bir üst ve daha da düşük kesim bir kot pantolon giyiyordu. Tangasının dışarı fırlayan iplerini görebiliyordum. Kızın reşit olmadığına kalıbımı basardım.

"Başka sefer."

Luke'un itirazları Ty bir cüzdan çıkarıp masaya biraz nakit

para atana dek sürdü. Bu Luke'un çenesini sahiden hızla kapadı. Ben gittiğim anda atıp tutmaya başlayacaktı. Herkese onsuz nasıl hiçbir işimi göremediğimi ve grubu bir arada tutan tutkalın kendisi olduğunu söyleyecekti.

Ty beni kulübün arka kapısından apar topar çıkardı ama orada birçok fotoğrafçı vardı. Ty sanki buraya geldiğim için beni cezalandırmak istermiş gibi normalden daha yavaş hareket ediyordu, ya da en azından bana öyle geliyordu. *Pasif-agresif takılıyorsun, öyle mi, Ty?*

Paparazziler bana sorularını haykırdı. "Kız arkadaşın nerede?"

"İlişkiniz bitti mi?"

"Senden bezdi mi yoksa?"

Sorular birbiriyle çakışıyor, kafamda karman çorban oluyor, birbirini eziyor, ben durup düşünemedim sözcükleri dışarı itiyordu.

Nasıl cevap verdiğimden emin değildim ama bir anlığına, huzurlu bir sessizlik zerresi boyunca herkes sustuğuna göre bu tatmin edici olmalıydı. Sonrasında SUV'ye daldım ve Ty gazladı.

Ertesi sabah uyandığımda telefonumda Claudia'dan bir sürü cevapsız arama vardı. Bu kesinlikle iyiye işaret olmazdı.

Doğrulunca şakaklarıma saplanan ağrı öyle kuvvetliydi ki yeniden yatağa yığıldım. Gürültüyle inledim fakat bu yalnızca baş ağrımı kötüleştirdi. Bu migren de nereden çıkmıştı? Dün gece kulüpte o kadar çok içmemiştim, dolayısıyla başımın neden böyle dumanlı olduğundan emin değildim...

Esrar. Esrarı unutmuştum.

Telefonumda Claudia'nın adına bakarken midem bulanıyordu. Dün akşam bir şey yapmış olmalıydım. Kötü bir şey.

Ama neydi? Kıyafetlerimi mi çıkarmıştım? Rasgele bir kızmı ayartmıştım? Ah, lanet olsun, sahte kız arkadaşımı gerçekten aldatmış mıydım? Hayır, bu yaşanmış olamazdı. Ty benimleydi. Başka bir kıza dokunmama izin vermesine imkân yoktu.

Claudia'ya dönmek yerine, ne bulacağımı merak ederek tele-

fonumda web tarayıcısını açtım. Belki bir hayranın ayakkabısına kusmuştum? Bu, imajıma fazla zarar vermezdi.

Ana sayfanın yüklenmesini bekledim ve ardından eğlence haberleri sekmesine tıkladım.

Midemde bir ağırlık hissettim. Sayfanın başlığında şöyle yazıyordu:

Oakley Ford yeni kız arkadaşının
eski sevgilisine laf attı!

Lanet olsun.

Yazıyı çabucak gözden geçirdim ama bu saçmalığın hiçbir kısmını söylediğimi hatırlamıyordum. Yine de belli ki söylemiştim. Hayır, belli ki falan değil... kesinlikle söylemiştim. TMI sitesine yönlendiren bir video linki vardı. Linke tıkladım, Oynat'a bastım ve ekranda Head'den tökezleyerek çıkan uçmuş, sarhoş hâlimi gördüm. Patlayan flaşlar kan çanağına dönmüş gözlerimi vurguluyordu. Paparazziler bana haykırırken başım öne eğik ve elim yüzüme siper olmuş vaziyette yürümeyi sürdürüyordum.

Fakat içlerinden biri, "Senden bezdi mi yoksa?" diye sormuştu ve ben dünyanın en mankafa hamlesini yapmıştım.

Durup mikrofona doğru dönmüş ve şöyle konuşmuştum:

"Bezmek mi? Dalga mı geçiyorsun? Eski sevgilisi tam bir işe yaramaz. Artık gerçek bir erkeği var... Sence bundan bezer mi hiç?"

Utançla büzülerek telefonumu odanın karşısına fırlattım. Duvara çarptı ama şansa böyle durumlara karşı dayanıklı bir kılıfım vardı. Yaptığım bir aptallık üzerine telefonumu ilk fırlatışım değildi; o zaman yaptığım şey ulusal haberlere çıkmıştı.

Kapıya sertçe vuruldu, ardından, "Orada her şey yolunda mı?" sorusu geldi.

Ty'in telefonunun duvara çarpışını duyduğunu tahmin ediyordum. "Sorun yok," diye bağırdım.

Yine de kapıyı açtı. Meraklı piç. Odayı üstünkörü inceledi,

yerdeki telefonum gözüne iliştiğinde, “Sanırım Claudia aramış,” dedi.

“Hı hı.” Ona ters ters baktım. “Ne halt etmeye dün gece onlarla konuşmama izin verdin, Ty? Aklımın başımda olmadığını biliyordun.”

“Sana izin vermek mi?” diye tekrarladı. Ty nadiren bana sahiden sinirlenmiş görünürdü. “Dostum, dün gece kontrolden çıkmıştın. Millete terslendin, tüttürmemen gereken ne kadar bok varsa tüttürdün. Seni akbabalardan uzağa çekmeye çalıştım. O videoyu bir daha izle. Bu kez daha dikkatli bak. Eminim müdahale etmeyi denediğimde o pis kolunun beni ittiğini göreceksin. Şımarık velet.”

Kaşlarım hızla yükseldi. “O şımarık velet senin faturalarını ödüyor,” dedim dümdüz bir sesle.

İncinmiş göründü ve içim ânında bir suçluluk duygusuyla doldu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Bunu söylememeliydim. Ben sadece... akşamdan kalma ve kızgıyım. Ama kızgınlığım sana değil, tamam mı? Sen elinden geleni yaptın.”

Özrümü tamamıyla kabul etti mi bilmiyordum. Sadece başını salladı ve sonra tek kelime etmeden ortadan kayboldu.

Şu hâlîme bakın, hayatımdaki başka biriyle daha aramı açıyordum. Harika.

Claudia’yı aradım. Bana beş dakika bağırıdıktan sonra yapmam gereken basın açıklamasını tartıştık. Vaughn’un yavşak erkek arkadaşından alenen özür dileyecektim. Dün akşam Vaughn’un evinde olduğuna inanamıyordum. Vaughn neden hâlâ onunla birlikteydi?

Dahası *herif* neden hâlâ Vaughn’la birlikteydi? Tüm dünya onu benim kız arkadaşım sanıyordu... Buna nasıl katlanıyordu?

Boğazıma bir yakıcı bir his saplandı. Tahminimce, dünyanın ne düşündüğü önemli değildi. Yalnızca Vaughn’un ne düşündüğü önemliydi. Vaughn’un ne istediği.

Ve istediği ben değildim.

Buna rağmen hâlâ Vaughn'la aramızı düzeltmem gerekiyordu ve Claudia güya katılmayı kabul ettiğim ve tamamen unuttuğum bu akşamki hayır işi etkinliğinden bahsettiğinde bunun Vaughn'dan özür dilemek için kusursuz bir yer olduğunu fark ettim. Bana tokat atamayacağı kamusal bir etkinlikti. Güzel bir elbise giyebilir, biraz iyi müzik dinleyebilir ve lezzetli yiyecekler yiyebilirdi. Kaliforniya Sosyetaesi her zaman nefis bir ziyafet verirdi.

Para bağışlamak pislik davranışlarımı telafi edecekmiş gibi Claudia programımı bu yardım toplama etkinlikleriyle olabildiğince fazla doldururdu. Acaba Vaughn bunu hangi açıdan görecekti?

Ne var ki Claudia'ya bunun konusunu açıp Vaughn'u alması için arabayı kaçta göndereceğimi sorduğumda hızla, "Hayır, Vaughn bu akşam seninle gelmiyor," dedi.

Dişlerimi sıktım. "Neden gelmiyor?"

"Sence neden, Oak? Çünkü sana öfkeli."

Midemde bir huzursuzluk hissettim. "Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Telefonuna cevap vermiyor. Paisley de öyle." Claudia'nın sesi sertleşti. "Bu durumda, evet, sevgilisinin erkekliğini aşağılamandan hoşnut olmadığı anlamını çıkarıyorum."

"Aferin ona. Fakat hâlâ benim için çalışıyor. Sırf aptal sevgilisine hakaret ettim diye önemli bir etkinliği ekemez."

"Normalde sana katılırdım ama Vaughn'un davranışları öngörülemez olabiliyor. Bu etkinliğe seni yanında tepesi atmış sahne bir kız arkadaşla gönderemem. Ne yapacağını kim bilebilir?"

Claudia haklıydı. "Peki. Öyleyse onu tekrar ne zaman görebilirim?"

"Ona sakinleşmesi için bir iki gün ver. O zamana kadar W'den alenen özür dilemiş olacaksın, eminim bunun yardımı dokunacaktır."

"Tamam," derken umudumu kaybettiğimi hissediyordum. "Nasıl bir basın açıklaması yapmamı istediğini bana gönder..."

“Ah, bunu sen yapmayacaksın,” dedi Claudia kararlılıkla. “Biz bir basın açıklaması yazacağız, onayını almak için sana göndereceğim ve sonrasında onu medyaya yayacağız. Onlarla doğrudan konuşmayacaksın. Dün gecedен sonra olmaz.”

Zaten medyaya konuşmaktan nefret ettiğimden, bu plan bana uyardı.

KIZ

Daha önce hiç terk edilmemiştim.

W'nin ilk erkek arkadaşım olduğu düşünülürse sanırım bu mantıklıydı. Ama yine de korkunç bir histi. Berbattı, ruhumu eziyordu ve normal, akli başında bir kızı zırıldayan bir kaosa çevirme gücüne sahipti.

Dün gece tam bir zavallı gibi ağlaya ağlaya uyuyakalmıştım. Sonunda uykuya daldığımda hâlâ hıçkırıyordum. Ve o zaman rüyalar gelip çatmıştı. W'nin kafama tuğlalar fırlatırken Oakley'nin onların yönünü değiştirmek için önüme atlayıp durduğu feci, feci ötesi rüyalar. Bir noktada Oakley şarkı söylemeye başlamıştı ve tuğlalar havada asılı hâlde durmuştu.

Bir terapist muhtemelen bu malzemeyle bayram ederdi. Ben-se kahrolası gece boyunca rüya tuğlalarından kurtulmaya çalışmaktan bitap düşmüştüm.

Claudia'nın bütün sabah arayıp durması her şeyi kötüleştirmişti. Sonunda telefonumu kapamak zorunda kalmıştım çünkü bugün onunla, Oakley'yle veya başka bir canlıyla uğraşacak hâlde *değildim*. Tek yapmak istediğim verandadaki salıncakta kıvrılmak ve dün gece yaşanmamış gibi yapmaktı.

Arka kapının menteşeleri gıcırdadı ve ben şaşkınlıkla sıçrar-ken ablam yanıma oturdu. Elinde dün akşam yaptığım trileçe tatlısından bir tabak vardı.

“Al,” dedi.

“Saat sabahın on buçuğu. Pasta için çok erken,” dedim zayıf

bir sesle. Boğazım ağlamaktan hassaslaşmıştı. Ovuştursam da ağrısı geçmedi çünkü ağrı içimdeydi.

“Pasta için asla çok erken değildir.” Nazikçe gülümsedi. “Senin daha çok dondurma tipi bir bunalımda olduğunu biliyorum ama hiç dondurmamız kalmamış. Geçen hafta hepsini yedim.”

“Ciddi misin?”

Paisley cevap vermeden önce bir çatal dolusu pastayı ağzına tıktı. “Evet. Galiba Oakley’nin tatlı korumasına âşığım ve dolaysisıyla kendimi neşelendirmek için bütün kutuyu yedim. Ama pasta da işimizi görür. Bir lokma al bak. Göreceksin.” Çatalı bana uzattı ama istemiyordum.

“Ty’a âşık mısın?” Şaşkınlıkla ciyakladım. Ondan hoşlandığını fark etmiştim fakat aşk? Cidden mi?

“Tamam, şey, belki *aşk* değil. Ama ondan sahiden hoşlanıyorum.”

“Onunla yalnızca bir defa karşılaştın,” diye belirttim.

Başını iki yana salladı. “Bu doğru değil. Ara sıra Diamond’a gelir,” diye itiraf etti Paisley. “Ama benimle kesinlikle çıkmaz çünkü Jim’in kardeşi için çalışıyorum ve bu Ty’ı rahatsız edecek kadar yakın bir iş ilişkisi. Ayrıca ben de kariyerime odaklanıyorum, bu yüzden o da benden hoşlansaydı bile fark etmezdi.”

“Vay be. Hiçbir fikrim yoktu.”

Omuz silkti. “Bu sadece bir hoşlanma ve genellikle onunla karşılaşınca dek bunu unutuyorum.” Bir lokma daha pasta yedi. “Ve dediğim gibi, tatlı bazen özlemlerimi gideriyor.”

“Pasta beni hiç daha iyi hissettirmemiştir.” Annemle babamın ölümünden sonra evimize bırakılan tüm tatlıları düşündüm. Hiçbiri acımı geçirmemişti. Acımı yatıştıran tek şey W’yle olmaktı.

“Bu doğru değil. W senin pastan. Pastandı,” diye düzeltti.

“Demek istediğin yağlı ve zararlı olduğu mu?” diye mırıldandım çünkü ablamın ondan hiç hoşlanmadığını ikimiz de biliyorduk.

Paisley iki kocaman lokma daha yedikten sonra tabağı basa-

mağa koydu. "Seni seviyorum, Vaughn, bunu biliyorsun, değil mi?"

Onayladığımı belli eden bir ses çıkardım ama şu anda Paisley'yle bunu konuşmak istemiyordum. Her zaman ilerlemeye fazla odaklı olduğundan hiç ciddi bir erkek arkadaşı olmamıştı. Ben ilerlemekten hoşlanmazdım. Ben her şeyin sonsuza dek olduğu gibi kalmasını isterdim. Annemle babam masanın etrafında. İkizler ufacık. W elimi tutuyor.

Sohbete katkıda bulunmayacağım belli olunca, "İkizlerin okul barbeküsü cuma günü," dedi. "Hâlâ geliyorsun, değil mi?"

Belirsiz bir homurtuyla karşılık verdim.

"Claudia, Oakley'yi yanında götürmeni istiyor."

Şimdi dişlerimi gıcırdatıyordum.

"Yeri gelmişken, aramaktan vazgeçmeyecek." Paisley soluklandı. "Oakley dün gece feci bir konuşma yaptı."

Bu dikkatimi çekti. "Ne söyledi?"

"Pek iyi şeyler değil," diye itiraf etti. "Basına W'yle ilgili konuştu."

Onu keskin bir bakış attım. "Sen ciddi misin?"

Başıyla onayladı. "W'yi bir yer israfı olarak adlandırdı. Ve, u, W'nin gerçek bir erkek olmadığını ima etti."

Aman Tanrım. Claudia'nın sıyırmasına şaşmamak lazımdı. "Dur tahmin edeyim... o gözlemlere bütünüyle katılıyorsun," dedim alaycı bir sesle.

Ablam bir of çekti. "Vaughn."

"Ne? İkimiz de W'den nefret ettiğini biliyoruz."

"Ondan nefret etmiyorum."

Sinirli bir şekilde, "Evet, ediyorsun," dedim.

"Hayır, etmiyorum. *Nefret* güçlü bir kelime. Ben insanlardan nefret etmem." Kararlı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ama haklısın; ona düşkün değildim. W'den hoşlanmıyorum çünkü sana iyi davranmıyor. Sen onun için faydalısın sadece."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım.

"Evet, doğru. Buluşmanızı son dakikada iptal etmesine al-

dırmazdın. Okul piyangosunda Dodgers maç biletlerini kazandığında ve o arkadaşlarıyla gitmek istediğinde biletleri hiç itiraz etmeden söküldün. Sürekli şu ayakkabıları giyiyorsun..." suçlarcasına Vanslarımı işaret etti, "peki onunkiler nerede? Onun ayakkabılarına da çizim yaptığını biliyorum."

Bir ayağımı diğeriyle örtme dürtümle mücadele ettim. "Annemizle babamızın ölümünden sonra bana destek olduğu tüm zamanları unutuyorsun. Veya YouTube programıyla meşgulken yurt odasında takılmama izin verdiği tüm zamanları. Benim yanımdaydı."

"Yanımdaydı," diye onayladı Paisley. "W fiziksel olarak yanımdaydı fakat duygusal anlamda asla yanında olmadı. Hem dürüst olmak gerekirse, sen de bunu biliyorsun. Bu yüzden onunla seks yapmadın."

"Hazır değildim," diye bağırdım ona.

Ablam salıncakta arkasına yaslandı, bağırmamdan etkilenmemişti. "W'yle buna asla hazır olmayacaktın."

"Çünkü olgun değil miyim?" diye cevabı yapıştırdım.

"Hayır. Çünkü W'yi asla düşündüğün gibi sevmedin." Elime uzandı. "Bu tür bir sevgiye gücün olmadığını düşünüyor değilim. Sadece W için beslediğin duygular senin sandığın kadar güçlü değildi."

Hızla geri çekildim. "Midemi tıka basa pastayla doldurmadığım için mi böyle söylüyorsun?"

"Böyle söylüyorum çünkü W bencil bir pislik ve hayatındaki bir çıpayı kaybetmiş olmak seni W'yi kaybetmekten daha çok üzüyor."

Ona arkamı dönüp kollarımı belime doladım. Onun gerçekçi üslubundan nefret ediyordum.

Ama belki de en çok haklı olmasından nefret ediyordum.

23

OĞLAN

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Sence kız onu eski erkek arkadaşıyla aldatıyor mudur?

OakleyFord_1numaralı hayrani @1karıncaaslani1 eğer aldatıyorsa aptaldır

1doodlebug1 @OakleyFord_1numaralihayrani di mi?

Hayır etkinliği Wilshire'daydı. Lüks bir akşam yemeğini tüm geliri tıbbi araştırmalara gidecek bir sessiz müzayede takip edecekti, ardından Deadhead Bloom'un bir performansı vardı. Ana grup olduklarını fark etmemiştim. Son albümlerini King yapmıştı, bu demek oluyordu ki bir ihtimal o... Kahretsin, bu akşam buradaydı.

Yakınlardaki bir masada onu seçtiğimde kendimi kötü hissettim. Burada olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi başka yöne çevirmek üzereydim ama geç kalmıştım. Beni çoktan fark etmişti.

Başını eğerek selam verdi ve dudaklarında gözlerine pek erişmeyen bir gülümseme belirdi. Sonra hemen yanındaki beyaz kokteyl elbiseli, göz kamaştırıcı bir kadınla konuşmak için döndü.

Benim masamdaki insanların hepsi sektörden insanlardı, hiçbirini iyi tanıımıyordum. Üçü yeni bir ateşli erkek grubunun üyesiydi. Masanın geri kalanını iki müzik yöneticisi ve kırmı-

zı ipek elbiseli esmer bir kız dolduruyordu. Yemek boyunca kız neredeyse kucağıma çıkana kadar iskemlesini benimkine santim santim yaklaştırmıştı. Onu yok sayıp solumdaki yöneticiyle konuşmama rağmen kızın gözlerini bana diktiğini hissedebiliyordum, dahası ara sıra lafa karışmaya çalışıyordu.

“Oakley, yeni albüm çalışmaları nasıl gidiyor?”

“Gelecek turnen ne zaman?”

“Hâlâ aynı şirketle mi çalışıyorsun?”

Her seferinde tek kelimelik homurtularla cevap verdikten sonra müzik şirketi yöneticisine dönerek söyledikleriyle ilgileniyormuş numarası yapıyordum. Pazarlama stratejileri ve çevrimiçi bir hayran kitlesi oluşturmak için Facebook gruplarını kullanmakla ilgili konuşuyordu. Sosyal medyadan nefret etmeme rağmen neyin güncel olduğunu biliyordum, halbuki bu yöneticinin hiçbir fikri yoktu. Ona Facebook’un artık çağdışı kaldığını ve herkesin Instagram, Snapchat falan kullandığını söylemek istesem de adam kendini konuşmasına fazlasıyla kaptırmıştı. Monoton bir sesle konuşup durmasına izin verdim, zira benimle aşırı hevesli esmer kız arasında iyi bir tampon vazifesi görüyordu.

Sessiz müzayede hızlı geçti. Teklif verdiğim tek öge bir Paris seyahatiydi çünkü Vaughn’un hoşuna gidebilecek bir şeye benziyordu. Kazanmadım ama umurumda değildi. Zaten Vaughn büyük ihtimalle benimle gelmezdi.

Sonra grup sahne almaya hazırlanırken kısa bir ara oldu. Hemen izin isteyerek masadan kalktım fakat balo salonundan ayrılmaya çalışmak bile bir çileydi. İnsanlar beni alıkoyarken gülümsüyor, başımı sallıyor, sürekli aynı şeyi tekrar ediyordum. “Harika bir fikre benziyor ama tuvalete gitmeliyim.”

Küçük bir terasa açılan Fransız kapılarına ulaşana dek yürümeyi sürdürdüm. Burayı kullanmaya izin veriliyor mu emin değildim. Sigara içilen alan ana terastı, buna karşın yasak bölgede olup olmadığım umurumda değildi. Ben Oakley Ford’dum. Tüm bu insanlardan ve kesintisiz gevezeliklerinden bir molaya ihtiyacım vardı. Hepsi beni boğuyordu.

Ben sigara içmezdim, yine de şu anda bir sigaram olmasını dilerdim. Bende bu şans varken sokağın karşısında teleskopik objektifli biri, kanser araştırmaları için yardım toplama etkinliğinde bir kanser çubuğundan nefes çekerken bir görüntümü yakalardı. Ardından bir bakardım sigara karşıtı kampanyaların ve şöhretin tehlikelerinin poster çocuğu olmuşum.

Arkamda ayak sesleri duyduğumda iç geçirmemi bastırıp gönlüsüzce döndüm. Esmer kızı veya belki sıvıştığımı gören başka bir kızı bulmayı bekliyordum ama gelen King'di. Dışarı adımını atarken elinde esrara benzeyen bir şey tutuyordu fakat bana doğru sürüklenen tatlı tütün kokusuna bakılırsa sanırım tütün sarmıştı.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," diye belirttim.

"Arada bir." Omuz silkti. "Çoğunlukla bunu bir grup yabancıyla konuşmaktan kaçmak için bahane olarak kullanırım."

Azıcık gülümsedim. "Beni örnek almalısın." Boş ellerimi yukarı kaldırdım. "Ben hiç bahane sunmam. Sadece yürüyüp giderim."

"Evet, bahanelerle işin olmadığını fark ettim. İsteddiğini yapıyor ve istediğini söylüyorsun, değil mi evlat?"

Bir utanç sızısıyla sarsıldım. W'yi yerin dibine soktuğum ve tüm internete yayılan o kısa konuşmayı ima ettiğini sezdim.

Gerçekten de, "Kızı zaten kaptın, Oakley. Daha öncesinde ona sahip olan kişinin yarasını دشمنin anlamı yok," dedi.

Utancım derinleşerek suçluluk ve pişmanlıkla karışıp boğazımda bir yumru oluşturdu. "Batırdım," diye kabul ettim.

"Evet."

"Yalnızca... ve bu bir bahane değil," dedim aceleyle. "Yaptığım şeyin doğru olduğunu savunduğum yok. Ama... bir geçmişleri var, dostum. İki yıllık bir geçmiş."

"Evet, çoğu insanın vardır. Herkesin bir geçmişi vardır."

"Benim yok." Sesim hafifçe çatladı ve utanç içime hızla yayıldı. Birdenbire ergenlik öncesi dönemindeki bir oğlana dönmüştüm. Bu adamda ne vardı da kendime güvenimi bastırıyor ve

hana kendimi korunmasız hissettiriyordu bilmiyordum. Vaughn da aynı şeyleri hissettiriyordu.

"Kimseyle birkaç haftadan uzun süre çıkmadım," diye itiraf ederken buldum kendimi. "İkinize ait espriler yarattığın ve partnerinin aklını okuyabileceğin kadar rahat hissettiğin noktaya erişen, birbirinin cümlelerini tamamladığın türde uzun bir ilişkim hiç olmadı." Tereddüt ettim. "Eski erkek arkadaşıyla böylelerdi."

King bir kez daha başıyla onayladı.

"Kıskançlığa kapıldım," diye mırıldandım.

Bu karşılık olarak yumuşak bir kıkırdama geldi. "Evet, kapıldın. Büyüme yolunda hâlâ uzun bir yol katetmen gerekiyor, Oak. Hepimiz kıskanırız."

Gözlerim şaşkınlıkla parladı.

"Evet, ben bile. Üç yıldır bir Grammy'ye aday gösterilmedim. Birlikte çalışmayı istesem de benimle çalışmak istemeyen şarkıcılar var. Herkes kıskançlık mikrobunu içinde taşır. Mesele, kıskançlığı nasıl yönettiğindir. Onun varlığını kabul edip yaratıcı enerjine yakıt olmasını sağlamak bir yoldur mesela. Diğeriyse savunmasız bir çocuk hakkında bir kulübün dışında sarhoş ve uçmuş hâlde atıp tutmaktır. Hangisi seni pisliğin teki gibi gösterir?"

Haklı olduğunu biliyordum. O konuştuğuca moralim daha da yerin dibine batıyordu. Onunla çalışma şansımın elimden kaydığını görebiliyordum.

Ancak sonra beni şaşırttı. "Batırdın. Ama ne var biliyor musun? Bunun sorumluluğunu üstlendin." Kederli bir bakış attı. "Reklam ekibin Bayan Bennett'in eski erkek arkadaşından diletiğin *yürekten* özrü yayınladığında basını hepsini unutacağına eminim."

Yanaklarım ısındı. Kendi özrümü yazmadığımı biliyordu ve bu beni daha da kötü hissettiriyordu.

"Tavsiyemi ister misin?" diye umursamazca sordu.

Tanrım, hem de fena hâlde. "Lütfen," dedim yalvarırcasına.

"Tüm bu dengesiz duyguların var ya? Kıskançlığın, öfken ve

özbilincin? Onları barındırmaya devam et. Dahası onları müziğine aktar. Beni anlıyor musun?"

Başımı yavaşça salladım. "Evet, sanırım."

Bana yaklaşıp omzuma hafifçe vurdu. "Görüşürüz."

Onun yürüyüp gitmesini izledim ve bir akustik gitarın ilk melodilerini duyduğumda ben de hızla aceleyle içeri girdim. Görev duygusuyla masama döndüm ve Deadhead Bloom'un sahnesini dinlemek üzere sandalyeme yerleştim. Bu tam olarak benim müzik tarzım olmamakla birlikte kötü de sayılmazdı.

Ortadan kaybolmadan önce üç şarkı süresince masada kaldım. Claudia sonuna kadar kalmak zorunda olmadığımı söylemişti ve zaten kimse benden bunu beklemiyordu. Ayrıca bu etkinlikte çoktan yarım milyon dolar bağışlamıştım.

Ty ve ben otelin ön kapısından ayrıldık. Dışarıda bekleyen birçok basın mensubu vardı ama alan, kamuoyunca iyi tanınan konukların rahatını sağlamak için bölümlere ayrılmıştı. Tek yapmamız gereken bariyerin kendi tarafımızda kalmaktı ve arabaya kadar yolumuz sakindi.

"Oakley!"

"Oakley, buraya bak!"

"Dün gece söylediklerinle ilgili bir yorumun var mı?"

Kendimi bocalarken buldum.

"Tanrı aşkına, dostum, sen asla öğrenmez misin?" diye mırıldandı Ty fısıltıyla.

Fakat öğrenmiştim. Uçmuş değildim, sarhoş değildim ve kıskançlık beni ele geçirmemişti. King'le sohbetimden sonra kibrim kırılmıştı.

Ellerimi yavaşça ceplerimden çıkardım ve haykıran kalabalığa yaklaştım. En tanınmış medya kuruluşunu bulana dek bakışlarım mikrofon denizini taradı. Channel 9'dan Samantha Wright'ın önünde durdum.

Sarışın kadın afallamış görünüyordu, muhtemelen medyayla konuşmaktan kaçınmak için etkinliklerden gizlice sıvışmak gibi bir şöhretim olduğundandı. Elbette bu, aptalca davranışlar ser-

gilerken fotoğraflarımı çekmelerini ve yine de benimle röportaj yapmalarını engellemiyordu.

“Konser nasıldı?” diye sordu Samantha bana.

Gülümsedim. “Aslında hâlâ devam ediyor. Biraz başım ağrıyordu, bu yüzden erken ayrıldım. Kaliforniya Sosyetesı’nin beni affedeceğini umuyorum.”

“Eminim, böylesi iyi bir amacı desteklemek için çıkagelmiş olmandan mutlulardır.”

“Harika bir amacı,” diye düzelttim. “Gerçi keşke akşamdan kalma bir biçimde çıkagelmemiş olsaydım. Dün gece bazı kötü kararlar verdim, partide ipin ucunu biraz kaçırdım.”

Gerçeğı açığa vurmam onu şaşırtmış görünüyordu. Özellikle yaşım göz önünde tutulursa partilememle ilgili bu denli dürüst olmamı beklediğini sanmıyordum.

“Evet, görünüşe göre dün hareketli bir gece geçirdin,” dedi incelikle, soluklanmadan önce.

Sıradaki sorusunu bulmaya çalışırken beyninin fazla mesai yaptığını görebiliyordum. W’yle alakalı budala ifadelerime değinmesi gerekir mi çözemiyordu ama akşamdan kalma olmamla ilgili yorumumla kapıyı açmışım ve oradan geçmemezlik edemezdi.

Ona merhamet edip, “Evet, gece eğlenenin dibine vurdum, Samantha. Bu yüzden neredeyse kız arkadaşımı kaybediyordum,” dedim.

Kusursuzca şekillendirilmiş kaşları alına yükseldi. Diğer paparazziler bize doğru üşüşerek mikrofonlarını bana itiyordu. Bu haberi kaptığı için birçoğu Samantha’ya dik dik bakıyordu. Onların röportaj kayıtları boğuk olacakken Samantha’nunki net ve anlaşılır olacaktı.

“Sanırım yaptığın yorumları kastediyorsun?”

“Evet, onları kastediyorum.” Mahcup bir bakış attım. “İnan bana, onlar için fırçayı yedim ve bunu hak etmişim. Vaughn’un eski erkek arkadaşıyla ilgili söylediklerim çirkindi. Bu bir tarafta, çocukça ve bütünüyle yakışsızdı. Davranışından içtenlikle pişmanlık duyuyorum ve bunun için hiçbir bahane üretmiyo-

rum. Kız arkadaşına ve eski sevgilisine saygısızlık ettim. Kırıcı sözlerim daha çok beni, hâlâ büyüme yolunda ne kadar çok yol katetmem gerektiğini yansıtıyordu. Eğer erkek olmayan biri varsa, bu benim."

Samantha coşkuyla başını sallıyordu. "Onlardan bizzat özür diledin mi?"

"Vaughn'dan özür diledim," diye yalan söyledim. Gerçi eve gittiğimde bunu yapmayı planlıyordum. Fakat bu akbabaların önünde ilişkimizde herhangi bir sorun varmış gibi davranamazdım. "Beni affetti. Sadece kıskanç bir mağara adamı gibi davrandığımı biliyor ama bir daha tekrarlanmaması için bana söz ver-dirtti. Diğerine gelince..." Devamını getiremedim çünkü W'nin neyin kısaltması olduğunu bile hiç bilmiyordum.

"Bay Wilkerson mı?" diye tamamladı.

Adı W. Wilkerson mıydı? Tanrı aşkına.

"Vaughn'un eski erkek arkadaşına gelince," diye devam ettim, "onu arayıp özür dileme niyetindeyim. Onun hakkında söylediklerim gerçekdişiydı. O harika biridir." Öğk. "O ve Vaughn'un bir geçmişi var. Vaughn'un hâlâ iyi bir arkadaşdır ve içimdeki kıskanç herifin bunu anlayıp kabul etmesi gerek. Her neyse..." milyon dolarlık bir gülümseme sundum, "benimle sohbet etmek için zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Sonra küçük bir selam verdim ve Tyrese'in beni beklediği yere doğru uzun adımlarla yürüdüm.

Koyu renkli gözlerinde bir eğlenme oynasıyordu. "Claudia var ya..." Yavaşça ilerliyordu.

"Ne?" diye sordum temkinle. "Beni öldürecek mi?"

"Bu sefer mi? Zannetmiyorum." Başını hayretle iki yana salladı. "Bence sana bir meyve sepeti gönderebilir, dostum."

Escalade'e binerken homurdanıyordum. Dürüst olmam gerekirse, Claudia'nın bununla ilgili düşüncesini umursamıyordum. Benim için önemli olan tek şey Vaughn'un beni affetmesiydi. Ve affedeceğine inanıyordum, özellikle az önce yaptığım olgun konuşmayı duyduktan sonra.

Kuşkusuz, erkek arkadaşının onu hak etmeyen bir pislik olduğunu düşünüyordum hâlâ ama ne fark ederdi? W'nin zayıflıklarını işaret ederek Vaughn'u kazanamazdım.

Bunu kendi güçlü yanlarımı işaret ederek yapacaktım.

Ty bizi otelden uzaklaştırırken tamamen yenilenmiş hissediyordum. Ayaklarımla tempo tuttuğumu, parmaklarımla uyluklarıma vurduğumu fark ettim. Akımlı bir kablo bedenimin içinden geçerek onu elektrikle çatırdatıyormuş gibi enerjiyle yüklenmiştim.

"Eve gitmiyoruz," dedim Ty'a.

Bana bir göz attı. "Nereye gidiyoruz peki?"

"Stüdyoya." Parmaklarım daha sert vuruyordu. "İlhamla dolmuş hissediyorum."

24

OĞLAN

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Oakley muhteşem biri. Özür videosunu yüz defa izledim. Onu daha çok sevemezdim.

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 aynen. onu çok fazla seviyorum. Hayranlığımıza layık olduğunu kanıtlıyor.

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 ekran görüntüsüne bak @OakleyFord affedildin

Oakley Ford Onaylı @TaKendisiVaughn Üzgünüm

@OakleyFord Biliyorum. Kayıtlara geçsin, bence sen gerçek bir erkeksin

@OakleyFord_1numaralihayrani teşekkür ederim!!!!!!!!!!!! Çok tatlılar. Keşke tweetlerini hep görebilsem!

Vaughn garip davranıyordu. Sessiz ve içine kapanıktı. Dahası akşam boyunca sadece bir alaycı yorum yapmış olması, kameraların önündeki özrümün erkek arkadaşını aşağılamamı telafi etmediğini söylüyordu.

“İyi vakit geçiriyor musun?” diye sordum barbekü sırasında uzaklaşıp daha sakın bir yere gitmek için kumda biraz daha ileri yürürken. Kâğıt tabaklarımız sosisli sandviçler ve makarna salatısıyla doluydu.

"Tabii," dedi rengini belli etmeden. "Sen?"

"Bu barbekü olağanüstü. Çok eğleniyorum."

Yalan da söylemiyordum. Claudia bu sabah arayıp da akşam Vaughn'un ailesiyle takılacağımı haber verdiğinden beri bütün gün bundan çekinmiştim. Çünkü ilk olarak, Vaughn'la bu W olayının patlamasından beri konuşmamıştık ve ikincisi, Vaughn'un erkek kardeşlerinin gittiği okul olan Cardell Hills Ortaokulu'nda bir yardım barbeküsüne katılmak bir felakete davetiye çıkarmaya benziyordu.

Akşam boyunca mercek alınmayı beklemiştim, oysa hayrettir ki kimse burada olmamı umursamıyordu. Barbekü El Segundo sahilindeydi ama okul davetsiz misafirlerin partiye sızmasını ve tüm yemeği yemesini engellemek için güvenlik görevlileri kiralamıştı. Kimsenin sıkıcı bir ortaokul etkinliğine sızacağı yoktu gerçi. Konuk listesi altıncı sınıftan sekizinci sınıfa kadar öğrenciler, öğretmenler ve ebeveynlerin bir karışımıydı. Buradaki herkes ya on üç yaşın altında ya da kırkın yaşın üstündeydi.

Bu, aşağı yukarı en sıradan olduğum zamandı ve dünyanın en güzel hissiydi. Bunu daha iyi yapacak tek şey çıktığım kızın somurtmamasıydı fakat burada hata bendeydi.

Gerçekten Vaughn'a karşı dangalakça davranışlar sergilemeye son vermem gerekiyordu.

Ayrıca onu tekrar öpmeyi düşünmeye de son vermem gerekiyordu.

"Pas versene! Boştayım!" diye bağırdı ikizlerden biri bir sınıf arkadaşına.

Düşüncelerimden silkindim ve doksan metre ileride devam eden futbol maçına döndüm. Spencer ve Shane aynı takımda oynuyordu. Aynı mavi tişörtleri ve haki kargo şortlarını giydiklerinden onları ayırt edemiyordum.

Fakat Vaughn hangisinin hangisi olduğunu biliyordu, "Bravo, Spence!" diye bağırdı ve mavi tişörtlü oğlanlardan biri bir gol attığında yüksek sesle tezahürat yaptı.

Ben ve birkaç adım ötede Ty'la sohbet eden Paisley de tezahü-

rat yaptık. Vaughn'un ablasının Ty'dan hoşlandığı öyle açıktı ki sırtımdan edemedim. Kızarıyordu ve bir grup çocuk yanlarından süratle geçerken Ty kolundan tutup onu kenara çektiğinde gözleri irileşmişti.

Onu emniyetli bir alana yönlendirirken Ty'ın koyu renkli gözlerinde acayip derecede nazik bir bakış vardı. Ah, dostum. Bunun tek taraflı olduğunu sanmıyordum.

"Bence ablan ve korumam arasında bir sevgi bağı kuruluyor," dedim Vaughn'a, bu ufak dedikodunun onu depresif havasından çıkarıp kendine getirmesini umarak.

Bir anlamda başarılı da oldu. Vaughn onlara göz attı ve zayıfça gülümsedi. "Belki de."

"Aralarında hiçbir şey yaşanamayacak olması berbat."

"Neden olmasın?"

"Ty asla Jim için çalışan biriyle çıkmaz," diye açıkladım. "Ayrırlarsa fazla zor bir durum olur."

"Paisley, Jim'in kardeşi için çalışıyor."

"Hemen hemen aynı şey."

"Belki ayrılmazlar. Belki âşık olurlar, evlenirler, on tane çocuk yaparlar ve mutlu mesut yaşlanırlar."

Sesinde beni huzursuz eden bir umutsuzluk tınısı vardı. "Sen iyi misin?"

İç çekti. "İyiyim. Her şey yolunda. Sosisli sandviçini ye."

Ben sosislimden bir lokma ısırırken Vaughn ikizlerin futbol maçını izlemeye döndü. Bense onu izlemeye devam ettim. Sessiz Vaughn'dan hoşlanmıyordum. Bana ukala yorumlar yapmasını tercih ederdim.

"Sorun ne?" diye bastırdım.

"Hiçbir sorun yok."

"Bunun sebebi W hakkında söylediğim saçmalık mı?"

W'nin adının geçmesiyle yüz hatları ânında gerildi. "Hayır. Özrünü kabul ettim." Sesinde keskin bir tını vardı. "Hatta ne kadar olgun ve muhteşem olduğunla ilgili tweet bile attım, unuttun mu?"

"İkimiz de tweetlerinin Claudia'nın komutlarını yerine getirdiğini biliyoruz." Duygularının üzeri örttüğü yüz ifadesini dikkatle inceledim. "Gerçekten onu yerin dibine sokmamı affettin mi?"

"Evet. Tanrım. Seni affettim, oldu mu? Lütfen artık W'den bahsetmesek?"

Alnıma bir kırıışıklık sokuldu. "Neden ki?"

Vaughn cevap veremedi iki kız çekine çekine bize yaklaştı. Birinin saçları iki örgüydü ve diğerinde sevimli bir kısa saç modeli vardı. On bir veya on iki yaşından büyük görünmüyorlardı ve içlerinden biri telefonunu uzatırken resmen endişeyle titriyorlardı.

"Merhaba. Şeeey... Oakley, a-a-a-acaba sen... b-b-b-b biz seninle bir fotoğraf çekilebilir miyiz?" diye kekeledi iki örgülü olan.

Kahkahamı bastırdım. "Elbette."

İkili kıpkırmızı kesildi ve uzun, rahatsız edici bir an boyunca gözlerini bana diktiler.

"Ben çekerim," diye araya girdi sonunda Vaughn, elini cep telefonuna uzatarak.

Bu kızlardan yaklaşık yarım metre uzun olduğumdan aralarında kuma çömelmem gerekti. Beni ellemelerini beklerken gerginleştiysem de bunu yapmadılar. İki yanımda dururken aşırı utangaç ve ürkeklerdi. Uzun zamandır, şey, *hayatım boyunca* ilk defa yakına gelmelerini işaret ettim. "Buraya gelin, yoksa hepimiz fotoğrafa sığmayız."

Yaklaştılar. İkisinin de omuzlarına birer kolumu attığımda bayılmak üzereymiş gibi görünüyorlardı.

Vaughn fotoğrafı çektikten sonra kızlar Olimpiyat madalyası için yarışıyor muşçasına hızla koşarak uzaklaştılar. Saniyeler sonra bir düzine başka kız etraflarına toplanmıştı, telefonun üzerine eğilirken çılginca fısıldaşıyor ve tiz çığlıklar atıyorlardı.

Başka kimse bir fotoğraf talebiyle yanıma gelmedi. Garip. Sanırım sadece Kısa Saç ve İki Örgü'nün soracak cesareti vardı.

Bu... ferahlatıcıydı.

“Çok tatlılar,” dedi Vaughn bana akşamın ilk samimi gülümsemesiyle bakarak.

“Tapılasılar,” diye kabul ettim.

Bir kaşını kaldırdı. “Fiziksel teması sen başlattın.”

Başımla onayladım.

“Neden?”

Bir saniyeliğine düşündüm. “Çünkü bana dokunmaya kalkışmadılar. Bunu bir hak değil, bir ödül olarak görüyorlardı.” Omuz silktim. “Hem fiziksel temas bazen iyidir.”

Elini tuttum ve Vaughn donakaldı.

İçimde hayal kırıklığı hızla yükseldi. Ona neredeyse bunu yapmak için para aldığını hatırlatacaktım ama lanet olsun, elimi para yüzünden tutmasını istemiyordum. Bunu *istediği* için yapmasını arzuluyordum.

Ben de bekledim.

Biraz daha bekledim.

Ve sonra... parmaklarını benimkilere doladı ve içimde bir şey çözüldü.

“Hadi, biraz yürüyelim,” diye önerdim.

Boş tabaklarımızı yakındaki bir çöp kutusuna attıktan sonra kumda ilerlemeye koyulduk. Yürürken ona gizlice bakmaktan kendimi alamıyordum. Her zamanki pasaklı spor ayakkabıları yerine parmak arası terlik giymişti. Dar mavi kot pantolonu uyluklarını ve poposunu sarıyordu. Çizgili bir bluz bir omzundan düşerek bronz, pürüzsüz tenini açığa çıkarıyordu. Jim ve PR ekibimin onu neden “komşu kızı” olarak gördüklerini tamamen anlayabiliyordum. Vaughn’da samimi ve tatlı bir hava vardı.

Koyu renkli saçları, attığı her adımla sırtında sallanan uzun bir örgüyle bağlanmıştı. Boştaki elimle onu çekiştirmeyi bırakmıyordum.

Vaughn tedirgin bir bakış attı.

Partiden fazla uzaklaşmadan sessizlik içinde yürüyorduk. Omzumun üstünden baktığımda Ty’ın şahin bakışlarının

Paisley'nin anlattıklarını dinlerken bile bize sabitlenmiş olduğunu gördüm.

Vaughn ve ben suyun kumla buluştuğu yerin kıyısında durduk, ikimiz de okyanusa bakıyorduk.

"Annem senden gerçekten hoşlandı," diye itiraf ederken buldum kendimi.

"Ben de ondan hoşlandım. Müthiş biri."

Ânında kuşkulandım. Sonra kuşkulandığım için bir dangalak gibi hissettim çünkü annem şeytani bir cadalog falan değildi. Onunla ilgili hemen hemen tüm anılarım iyiydi; neşeyle, kahkahayla ve bol bol eğlenceyle doluydu. Fakat eğlence birkaç yıl önce sonlanmıştı. Aşağı yukarı beni aramayı bıraktığından beri.

"Seninle çok gurur duyuyor," diye ekledi Vaughn.

Sıkıntıyla kımıldandım. "Tamam... bundan kuşkuluyum."

"Öyle. Yemin ederim, senin başarılarından bahsetmeden duramıyor. Bana senin tonla fotoğrafını gösterdi."

Gözlerimi kıstım. "Hangi fotoğraflar?"

Vaughn gülümsedi. "Hiçbiri utanç verici değildi. Tabii Cadılar Bayramı için Iron Man kostümü giymeyi utanç verici olarak görüyorsan başka."

"Süper kahraman takıntılı bir dönem yaşıyordum," dedim savunmaya geçerek. "Üstelik *sekiz* yaşındaydım." Bir somurtmayla dudaklarım çarpıldı. "Tüm o fotoğraflar telefonunda mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla annenin telefonunda senin fotoğraflarından başka bir şey yok. Hatta orada senin bebeklik fotoğraflarını bile tutuyor. Sana söyledim, seninle gurur duyuyor..." Sesi tereddütle kısıldı.

"Ne?" dedim tedbirli bir biçimde.

"Bence senin ondan nefret ettiğini düşünüyor."

Boğazımı kaplayan kocaman yumruyu sineye çektim. Ardından öksürdüm. "Hayır, böyle düşünmesi imkânsız."

Vaughn omuz silkti. "Ben sadece kendi izlenimimi söylüyorum."

Tabii böyle bir izlenim edinecekti. Annem fevkalade bir oyuncuydu. Muhtemelen kendini iyi göstermek için beni hikâyenin kötü karakteri olarak resmetmeye çalışmıştı.

Acı bir sesle karşılık verdim. "Sizin öğle yemeğinden sonra beni aradı. Ondan önce bir aydır haber almamıştım. Öncesinde de bu süre altı aydı. Burada biri kusurluysa, bu ben değilim."

"Sen onu ne sıklıkla arıyorsun?"

Beni gafil avlamıştı. Dişlerimi gıcırdattım. "Onu aramıyorum çünkü benden haber almayı umursamadığını biliyorum."

Vaughn başını ayıplar gibi iki yana salladı. "Tabii, Oakley, kendine böyle söylemeye devam et."

Kaşlarımı çattım. "Beni yargılayacak bir pozisyonda değilsin. Sen onunla iki saat geçirdin. Bu seni Katrina Ford hakkında pek de uzman yapmaz."

"Tamam. Her neyse. Söylediklerimi unut." Sesi yine huysuz geliyordu.

Harika. Şimdi ikimiz de aksiydik.

Bir nefes alıp kendimi yeniden topladım. "Bu akşam neden bu kadar keyifsizsin?"

Bana anlatmasını beklemediğimden sessiz kalmasına şaşırmadım.

Yine de sessizliği beni kızdırarak içimdeki fitneciyi uyandırdı. "Ne, üniversite kardeşlik cemiyeti oğlanıyla bir âşık kavgası mı ettiniz?"

Vaughn irkildi.

"Yarana tuz mu bastım?" Bir kaşımı kaldırdım.

Dudakları ince bir çizgi hâlinde düzleşti.

"Sıradışı bir kavga olmalı, ha? Dur tahmin edeyim, o..."

"Beni terk etti," diye sözümü kesti Vaughn.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Beni terk etti." Gözlerinde meydan okuyan bir parıltı belirdi. "Duymak istediğin bu değil miydi? W'nin beni nasıl sepetlediği? Eh, bunu yaptı. Evime habersiz çıkageldiğin akşam ilişkimizi bitirdi."

Fırlayıp serbest kalmak için yakaran mutlu gülümsememi bastırmak zordu. "Ah. Bu berbat. Üzgünüm."

"Umursuyormuş numarası yapma," diye söylendi. "Tanıştığımızdan beri tüm yaptığın W hakkında çirkin şeyler söylemek. Onun kasıntı ve aşağılık biri olduğuna inanıyorsun."

Evet. İnaniyordum. "Yoo, sadece şakalaştığımı biliyorsun," diye yalan söyledim.

"Palavra." Vaughn'un yüz ifadesi acılı bir hâl aldı. "Sanırım artık onun hakkında ne istiyorsan söyleyebilirsin. Çünkü ilişkimiz bitti. Daha fazla bu konudan konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

Gözyaşlarına boyun eğmenin eşiğinde görünüyordu ve bununla ilgili ona sataştığım için tam bir dangalak gibi hissediyordum. Vaughn okyanusa koşup kendini boğmaya çalışmadan önce ortamı yumuşatmam, onun dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Neyse ki kızların dikkatinin nasıl dağıtılacağını biliyordum: Oakley Ford cazibesini serbest bırakarak. Sinir bozucu pislik ile karşı konulmaz serserinin o eşsiz karışımını.

"Bu, somurtmayı kesip barbekünün tadını çıkaracağın anlamına mı geliyor?" diye sordum neşeyle.

Bana ters ters baktı. "Ben somurtmuyorum."

"Bebğim, kesinlikle somurtuyorsun. Ne yalan söyleyeyim, bu inanılmaz sevimsiz." Bunu söylerken sırtıyordum.

İsteksiz bir gülümseme dudaklarını çekiştirdi. "Başka ne sevimsiz biliyor musun? Gece boyunca sosisli sandviç zıkkımlanmanı izlemek. Nasıl iki yüz kilo değilsin?"

Dikkat Dağıtma Operasyonu başarıya ulaşmıştı. "Spor yapıyorum." Ona iki pazımı kastım. "Böyle kol kasları boş oturmaıyla olmaz."

"Sen ve kol kaslarının problemi ne? Kendine takıntılısın, züppe."

"Nasıl olmayayım? Çok ateşliyim."

Vaughn kahkaha attı.

"Gölüyorsun ama ikimiz de hemfikir olduğumuzu biliyoruz. Hadi söyle gitsin: *Sen çok ateşlisin, Oak.*"

"Asla," diye ilan etti.

"Sahiden, bence bunu söylemelisin..."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okudu. "Ne yaparsın, Oakley? Saçımı mı çekersin?"

"Hayır, ama *bunu* yaparım." Vaughn gözlerini kırpamadan onu öne doğru çekip omzumun üstüne attım.

Tiz bir çığlık havayı doldurdu. "Beni hemen şimdi yere bırak, Oakley Ford!"

"Belki daha sonra." Onu bir itfaiyeci kaldırışıyla sabitledim ve suya doğru koşturdum. "Bana kalırsa güzel bir yüzmeyle serinlemeye ihtiyacın var," diye dalga geçtim Vaughn sırtıma küçük yumruklarını vururken. "Benim hatam, cidden. Çoğu kız benim erkeksi yakışıklılığımın yüz yüze gelince aşırı ısınır."

"Sakın ha!" dedi Vaughn gerginlikle ama kahkaha atıyordu.

Koşmaya devam ettim. Vaughn omuzlarıma vuruyordu.

"Şubat ayındayız!" diye ciyakladı. "Yemin ederim, beni buz gibi soğuk suya atarsan seni gebertirim!" Derken karnıma sağlam bir tekme geçirmeyi başardı, bu beni belli belirsiz sendeletti. Tutuşumdan kurtulup ayaklarını zemine basmak için tüm ihtiyacı buydu.

Topuklayıp tekrar kuma doğru koştu ve ben de hızla onun peşinden gittim. "Buraya geri gel!" diye seslendim kahkahalarımın arasında.

"Asla!"

Bluzunu alt kısmından yakalamayı başardım ama onu kollarıma çekemedim ayağı bir şeye takıldı ve beni beraberinde götürerek öne doğru uçuşa geçti. Bir gülmeyeyle kuma yapıştı. Vaughn sırtüstüydü ve ben neredeyse onun tepesindeydim.

Soluklanmaya çalışırken ikimiz de hâlâ gülüyorduk. Ben bir dirseğimin üzerinde yükselip ona dikkatle bakarken o neşe yerini hızla ciddi bir hisse bıraktı. Daha sıcak bir hisse.

Vaughn'un yanakları pembeleşti.

Nefesi sığlaştı.

Dudakları aralandı.

Başım çok hafifçe eğildi.

Kimseyi öpmeyi daha fazla istememiştim...

Yüzümüze kum püskürmesiyle ansızın ayrıldık. Şaşkınlıkla etrafa bakındım ve sahile kaçmış futbol topunu fark ettim. Harika. Kusursuz zamanlama.

"Hey! Topu geri yollayın!" diye seslendi futbol oyuncularından biri maç sahasından.

Ayağa fırladım, futbol topuna doğru yürüyüp onu bir tekmeyle sahilin karşısına, bekleyen çocuklara yolladım. Sonra Vaughn'a dönüp elimi uzattım.

Bir an sonra onu tuttu ve kendisini çekip ayağa kaldırmama izin verdi.

"Geri dönmeliyiz," dedi gözlerime bakmadan.

"Tamam." Sesim her zamankinden boğuktu.

Partiye döndüğümüzde bir müzik çemberi kurulduğunu gördük. Koyu renk saçlı bir kadın gitar çalarken bir grup çocukla ebeveyn etrafına toplanmıştı. Kadın Katy Perry'nin "Firework" şarkısını söylüyordu. Bazı insanlar ona eşlik ediyordu ama çoğunluk sadece dinliyordu.

"İkizlerin müzik öğretmeni," diye fısıldadı Vaughn bana. "Bayan Greenspoon. Okul bandosuna bu şarkıyı çaldırmıştı."

Melodiyi çalan birtakım Fransız kornası, flüt ve klarneti zihnimde canlandırmaya çalışırken çembere bir parça yaklaştım. Bayan G. düzgün gitar çalıyordu. Sesi tüm doğru notalara çıkmamasına rağmen eğlediği belli oluyordu.

Vaughn ve ben yakındaki bir şezlongda oturduk ve "konseri" dinledik. Dalgınca parmaklarımı Vaughn'un saçlarının arasından geçiriyordum fakat o keskin bir bakışla bana dönene dek bunu yaptığımın farkında değildim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Hayır. Sorun değil. Bu... hoş." Sesinin tınsı isteksiz, şaşkın ve bir parça üzgündü.

Bir süre sonra müzik durdu. Bayan Greenspoon akustik gitarı bir şezlonga yerleştirdi ve birkaç ebeveynle konuşmaya gitti. Diğer herkes ağır ağır uzaklaşırken hiçbiri benim yönüme bir bakış bile atmadı. Hepsi benim orada oturduğumu görmüştü... ve kimse benden bir şarkı söylememi istememişti.

Hayatımda ilk defa... normal hissediyordum. Benden hiçbir şey istemeyen insanlarla takılmak güzeldi.

"Maçtan sonra gidebiliriz," dedi Vaughn hâlâ devam eden futbol maçını işaret ederek.

"Benim acelem yok." Bakışlarım kullanılmayan gitara sürüklendi. "Sence gitarla takılmamın bir sakıncası olur mu?"

Vaughn şezlonga, ardından etrafımızdaki terk edilmiş alana baktı. Kalabalığın çoğu futbol maçına doğru ilerlemişti. "Fark edeceklerini bile sanmam."

Bunu şimdiye dek ilk defa duyduğuma oldukça emindim.

Garip bir heyecan sarsıntısıyla müzik aletini almak için kalktım, sonrasında şezlongumuza döndüm. Vaughn karşımdaki şezlonga geçip bağdaş kurarak oturdu. Benim rasgele birkaç akor çalmamı izlerken saç örgüsü bir omzunun üstünden sarkıyordu.

"Bir isteğin var mı?" diye şakalaştım.

Ama Vaughn ciddiye aldı. "Lumineers'ten bir parça biliyor musun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Cidden mi? Bir Oakley Ford parçası istemez misin?" Benden bir *cover* yapmamı istediğine inanamıyordum.

Dudakları seğirdi. "Kendi şarkılarından bunaldığını sanıyorum."

"Doğru." Ona sııttım, ardından folk grubunun en popüler parçası olan "Ho Hey"nin akorlarını anımsamak için kafa yordum.

Girişi karıştırdım ama şarkıyı söylemeye başladığımda melodi beni ele geçirdi ve akorlar kendi kendilerine çaldı. Gözlerini benden hiç ayırmayan Vaughn kendini tamamen kaptırmıştı.

Nakarata geldiğimde onu bir parça değiştirdim; şarkıya bir tür özgünlük katmalıydım. Vaughn'un gözleri keyifle büyüdü. Bu şarkının daha hızlı, hafifçe daha rock versiyonu kulağa müthiş geliyordu. Çok eğleniyordum.

Şarkıyı söylemeyi bitirdiğimde büyük bir alkış tufanı koptu. Öyle bir irkildim ki az kalsın şezlongumdan düşüyordum. Müzikte öyle kaybolmuştum ki Vaughn dışında dinleyenler de olduğunu fark etmemiştim. Birkaç kamera ses çıkardı ve... normallik buraya kadarmış. Normal olan *buydu*, birileri kayda almadan benim bir kıza şarkı söyleyemememdi.

Vaughn hâlâ bana dikkatle bakıyordu ancak bakışlarındaki kafa karışıklığı geri dönmüştü. Ona sorunun ne olduğunu sormak istediysem de bir anda insanlar şarkıdan ne kadar keyif aldıklarını söylemek için bana yaklaştırmaya başladı. Birçoğu benden bunun bir tekrarını istedi fakat nazikçe reddettim. Bunun yerine Vaughn'un elini tuttum ve kalabalıktan çabucak uzaklaştık.

Maç bitmişti. Terli ve üstü başı darmadağın ikizler bize doğru koşuyordu. Paisley ile Ty'a katıldık. Hepimiz gitme vaktinin geldiğinde hemfikirdik.

"Bu sahiden güzeldi," diye fısıldadı Vaughn biz kumda ağır adımlarla yürürken.

"Ah. Teşekkürler."

Otoparka çıkan basamaklara vardığımızda durup diğerlerinin önden gitmesine izin verdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ağzını ne zaman açsan, sözlerinin yarısı beni sana yumruk atmaya kışkırtacak bir şeyler oluyor." Vaughn kederli bir biçimde gülümsedi. "Ama şarkı söylediğinde... senden nefret etmeyi imkânsızlaştırıyorsun."

Otoparka giderken yol boyunca bu iltifatın tadını çıkardım. İkizler Paisley'nin Nissan'ının arka koltuğuna doluşurken Paisley direksiyonun başına geçti.

Vaughn yolcu koltuğuna binmeden elini çekiştirdim. "Hey. Bekle. Telefonuna bakabilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "Ah, tabii. Neden?"

Cevap vermedim. Sadece telefonunu uzattığı elinden alıp rehberini açtım. Tuşlara on haneli numarayı girdikten sonra onu geri verdim.

"Artık numaram orada kayıtlı," dedim kısık sesle. "Konuşmaya ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

Vaughn afallamış görünüyordu.

Bana soru sormadan eğilip yanağına bir öpücük kondurdum ve uzun adımlarla Escalade'ime ilerledim.

Ty ve ben arabaya bindik. Motoru çalıştırmadan önce bana göz gezdirdi. "Eğlenceliydi, ha?" dedi.

"En iyisiydi." Doğrusu, bunda ciddiye dim.

Ertesi sabah ben daha gözlerimi açmadan "Ho Hey"i söylediğim kısa bir video Instagram'da ortaya çıktı. Bunu Jim'in haber vermek için beni uyandırmasıyla öğrenmiştim. Sesi kızgın değil hoşnuttu.

"Video şimdiden bir milyondan fazla kez seyredilmiş!" diye böbürlendi. "Bir de o yorumlar. Yorumları oku. Sana linki gönderdim."

Uyku sersemi doğruldum ve mesaj attığı linke tıklayabilmek için telefonu hoparlöre aldım. Bu beni Instagram videosuna götürdü ama Oynat'a basmadım. Sadece yorumları aşağı kaydardım.

AMANTANRIM Çok güzel!

Geri dönmüş, sürtükler! GÖRDÜNÜZ MÜ! Onun tükenmiş olmadığını size söylemiştim!

OAKLEY'NİN YENİDEN ŞARKI SÖYLEDİĞİNİ DUYMAK
HARİKA!

Oradaki kız arkadaşı mı? Vaughn denen kız? Of. Birinin, herhangi birinin bana Oak'un o kıza baktığı gibi bakmasını istiyorum.

*TüyerimDikenDiken

Aman. Tanrım. Şu anda tüyerim ürperiyor.

Gülümsediğimi fark ettim. Ürperti bir müzisyenin en sevdiği kelimeydi. Kaydırmayı bıraktım çünkü beş binden fazla yorum vardı ve hepsini gözden geçirmek tüm hayatımı ve ölümden sonraki hayatımın büyük bölümünü alırdı.

"Hayranların seni özlemiş," dedi Jim açık yüreklilikle. "Bu da kanıtı. Yeni bir albüm yapman gerekiyor, Oak."

"Deniyorum." Her zamanki gibi neşem kısa ömürlüydü. Bana ne kadar ayvayı yemiş olduğumu hatırlatmak zorundaydı, değil mi?

"Daha fazla uğraş."

Dişlerimi sıktım.

"Bugün stüdyodasın, değil mi?"

"Evet, bir saate çıkacağım." Durdum. "Vaughn'dan gelmesini istemeyi düşünüyordum."

"İyi fikir. Dün akşam onunlaydın ve sonucunda dâhice bir şey kaydettin; belki de o kız senin ilham perindir."

"Bir cover söyledim," diye mırıldandım.

"Özgün olup olmamasının bir önemi yok," diye itiraz etti. "O şarkıyı değiştirdin ve kendine göre yorumladın. Daha iyisi, onu *duyguyla* söyledin. İnsanlar bu duygu zırvasından etkileniyor."

Güldüm. "Duygular zırva mı? Karına acıyorum, dostum."

Bunu duymazdan geldi. "Git, biraz müzik kaydet, evlat. Seni daha sonra kontrol edeceğim ve... Başka bir aramam var. Bekle."

"Neden? Telefonu zaten kapatıyorduk..."

"Hatta kal," diye emretti ve sonra karşı hat sessizleşti.

Kızgınlığımı bastırdım. Neydi yani, başka bir müşterisiyle konuşurken burada oturup boş boş beklemem mi gerekiyordu? Zamanımı harcamak için yapacak daha iyi işlerim vardı...

Jim ansızın, "King bir dakika sonra seni arayacak," diye kulağıma bağırdı.

Nefesim boğazımda takıldı. Vay *anasını*. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Sakin ol. Onu zorlama. Bırak o konuşsun."

Yavaşça bir soluk üfledim. "Anladım."

"Sakin ol," diye üsteledi Jim.

"Anladım." Telefon biplelediğinde ekranı yüzümden uzaklaştırdım ve bir özel numaranın aradığını gördüm. "Arıyor. Seni sonra ararım." Jim bana bir kez daha sakin olmam komutunu veremedi diğer aramaya geçtim.

Heyecanımı kontrol altına almaya çalışırken ellerimi yatak örtüme sürttüm. "Selam King," diye onu selamladım.

"Selam Oakley."

"Oak," dedim ona. "Tüm arkadaşlarım bana Oak der." *Ve seninle ben işimiz bittiğinde kardeşten öte olacağız.*

"Tamam, olur. Insta beğenilerinin katlanmasını izliyordum. Olması gerektiği gibi."

"Çok incisin." Sonrasında hem belirsizlikten nefret ettiğim hem de geride durup beklemek istemediğim için Jim'in buyruğunun tam tersini yaptım. "Sana deli gibi hayran olduğumu bilmelisin. Seni sapıkça takip etmememin tek sebebi, bunu yaparsam Jim'in beni öldürecek olması."

King bir kahkaha attı.

"İkimiz de seninle çalışmaya can attığımızı biliyoruz. Ve bu aramalarımıza ilk geri dönüşün olduğundan, bunun viral bir başarıyı tebrik etmekten fazlasını amaçladığını tahmin ediyorum."

"Haklısın. Müziğinde olgunluk görüyorum. Önceden yaptığın tarzda müzik herkes tarafından üretilebilirdi."

Yanılmıyordu. Burada onu kandırmaya çalışarak son albümünün yayınlanmasından beri yeni şeyler üzerinde çalıştığımı söyleyebilirdim ancak stüdyoya adım attığı anda yalanımı öğrenirdi. Acımasız dürüstlüğü tercih ettim. "Yeni bir şey yaratmazsam kariyerim son bulabilir. Yalnız sanatçıların çok kısa bir raf ömrü olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Güncel kalmak için mi yeni bir tarzda müzik yapmak istiyorsun? Çünkü bu sektördeki tek önemli hayran kitlesi ergen

kızlardır ve seni hâlâ seviyorlar. Eger istediğin şöhretini sürdürmekse bana ihtiyacın yok.”

“Hayır, yeni bir tarzda müzik yapmak istiyorum çünkü artık eski tarzımla uyuşmuyorum. Kendimi yeniden yaratmaktan öte ben...” King’i benimle çalışmaya ikna etmek boşluğa atlamamı, koruyucu katmanımdan sıyrılmamı, biraz iç gözlem yapmamı gerektirecekti. “Ben kendimi bulmayı hedefliyorum,” diye itiraf ettim. “Kayboldum ve bir süredir bu böyle.” Ardından çenemi kapadım ve hayatımda bir defa olsun bekledim.

“Ahhhh.” Bu hoşnut bir sestti. “Bununla çalışabilirim, Oak. Seni ziyaret etmeme ne dersin, mesela, perşembe diyelim mi?”

“Harika, dostum, gerçekten harika.”

Birkaç dakika daha sohbet ederek saati ve yeri belirledik. Telefonu kapattığımda ellerim titriyordu, avuçlarım nemliydi ve kusmanın eşiğindeydim.

Yine de daha önce kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

25

KIZ

@OakleyFord @OakleyFord_1numaralihayrani @sabaataani @vogue

@TaKendisiVaughn lütfen beni takip edin

@OakleyFord seni ısırarak istiyorum

@OakleyFord benim SEVGİLİM ol!

“Ee,” dedi Oakley sohbet eder gibi, “bu şimdiye kadarki en iyi Sevgililer Günü’nü mü yoksa en kötüsü mü?”

Bu iki sıradan kelime –*Sevgililer Günü*– kalbime keskin bir acı saplıyordu. Oakley’nin ortamı yumuşatmaya çalıştığını biliyordum ama bu hatırlatma canımı acıtiyordu. Milyon yıl geçse Sevgililer Günü’nü bu sene erkek arkadaşım olmadan geçireceğimi düşünmezdim.

Oysa geçiriyordum. Çünkü bir erkek arkadaşım *yoktu*. Artık yoktu.

Ayrılığı her düşündüğümde bana hâlâ gerçekdişi geliyordu. W’nin hışımıla evimden çıkıp gitmesinden beri iki hafta geçmişti. Ne herhangi bir iletişim kurma, ne bir telefon mesajı veya öpüşüp koklaşma seansı, ne de... gözyaşları. Tek bir gözyaşı bile dökmemiştim ve canımı en çok bu sıkıyordu. W ve ben çok uzun zamandır birlikteydik, buna rağmen ilişkimizi bitirdiği akşamki o ilk ağlama nöbetinden sonra onun için hiç ağlamamıştım.

Kuşkusuz aklımdan geçtiğinde gözümde bir ızı hissediyordum ve kendimi laptopumdaki fotoğraflardan bazılarını silmeye zorladığımda tekrar tekrar yutkunmuş olabilirdim. Ama çoğunlukla sadece... hissizdim.

Bir de...

Rahatlamıştım.

Tanrım. Bu rahatlama hissini ne zaman duysam kendimi berbat hissediyordum ama görünüşe göre bunu durduramıyordum. Ve bunu her deneyimlediğimde Paisley'nin bana W'yi gerçekten sevmediğini söylediği konuşmayı hatırlıyordum.

"Dudaklarını büzüştür."

Bu buyruk beni dürtüp sıkıntılı düşüncelerimden kopardı. Belinda'dan, bana sert bir bakış atarak dudaklarının önünde elleriyle bir halka oluşturan bir elli boylarındaki mavi saçlı baş belısından geliyordu.

Gözlerimi devirsem de bana söyleneni yaptım. Claudia'ya bakılırsa bu sabah benden Belinda sorumluydu.

"Hayır. Bu çok fazla, bir balığa benziyorsun," diye azarladı. "Bir koi gölüne aitmiş gibi görünmeni değil, hafifçe dudak bükmeni istiyoruz."

Yanımda Oakley öyle şiddetle güldü ki kanepe sallandı.

"Bu delilik," diye söylendim. "Soruna cevap olarak da, bu Sevgililer Günü ne kötü ne de iyi. Yalnızca tuhaf."

"Ne? Instagram fotoğraflarının hepsi planlı ve düzenlenmiş değil mi?"

Sesinde sıcak, sevecen, nefesimin kesilmesine sebep olan bir tını vardı ve bir kez daha Oakley'nin bende yarattığı uygunsuz etkiye hayret ettim. Son iki haftayı onun sahici erkek arkadaşım olmadığını kendime hatırlatarak geçirmiştım fakat bunu hatırlamamı zorlaştırıyordu.

Mesela mesajlarıyla. Doğrudan telefonuma gelen, Twitter veya Instagram vasıtasıyla gönderilmeyen mesajlarıyla. Flörtöz tweetlerine şüphe uyandıracak ölçüde benzeyen mesajlarıyla.

Herkese açık yazışmalarımızın arkasında onun olup olmadığı

ğını soramayacak kadar korkaktım ama elbette şöyle mesajları
Claudia'nın ekibine yazdırmıyordu:

Bu sabah dokuzda uyandım. Güneşin bu kadar erken
doğduğunun farkında değildim.

Ve:

Müzik mağazasında gitarları okşuyorum. Yeni bir gitarla birlikte
yeni bir dövmeye ihtiyacım var. İşte bu yüzden sabahları erken
kalkmamalıyım. Gel ve beni eğlendir.

Bu onunla vakit geçirmem için plansız taleplerinden ilkiydi.
Üstelik bunu ben de istiyordum. Tanrım, hem de nasıl istiyor-
dum. Fakat Oakley'yle iş dışında zaman geçirme fikri beni biraz
telaşlandırıyordu. W'yle ayrılalı bir ay bile olmamıştı. Oak'un
cazibesinin beni içine çekmesinden, hazır olduğumdan emin ol-
madığım bir şey için ayartmasından korkuyordum. O yüzden de
bahaneler üretiyordum.

Yapamam. Akşam yemeğini pişiriyorum.

Yapamam. Tiramisu için iyi bir tarif bulmaya çalışıyorum.

Yapamam. İkizleri spordan alacağım.

Yeni nakit akışıyla Paisley ikizlerin basketbol kampının üç-
retini ödeyebiliyordu; ikizler bunu oldum olası isterdi ama biz
daha önce karşılayamıyorduk.

Son bahanemin ertesi gününde Oakley'den bir video aldım.

Ne düşünüyorsun?

Eski şarkılarının düzenlemelerini kurcalayarak müzik yapı-
yordu yine. Sözlerde bir yenilik yoktu fakat melodi tamamen
farklıydı. Önceki üç albümüne göre daha olgun, rock'a daha ya-
kın bir tarzı vardı.

İyiymiş.

İyi, ifrit bir kelimedir. Bayat kahve gibi ılıktır. Kimse onu
istememez.

Ben bir şarkıcı değilim. Bir enstrüman çalamam. Sana sadece beğenip beğenmediğimi söyleyebilirim. Bunu beğendim.

Tüylerini diken diken ediyor muyum?

Ondan gelen her mesaja cevap yazmak istiyordum. Telefonunun vızıldadığını her duyduğumda.

Fakat o kendisine değil müziğine verdiğim tepkiyi soruyordu, bu sebeple şöyle yazdım:

Henüz değil.

Üzerinde çalışmalı mıyım?

Dürüst olayım mı? Bunu beğendim.

Buna bayılmanı istiyorum.

Ama bayılmamıştım. Kulağa iyi geliyordu. Farklı geliyordu. Ama tüylerim ürpermemişti ve Oak'a yalan söylemeyecektim.

O zaman evet, bunun üzerinde çalışmalısın.

Birkaç saat sonrasına kadar bana mesaj atmadı ve onu gücendirdim mi diye merak ettim.

Bana doğruyu söylediğin için teşekkür ederim. Bir gün dünyanı sarsacağım.

Umarım bunu yapmazdı. *Bir kızın dünyasını sarsmaya kararlı bir Oakley Ford'a direnecek güçte savunmalar var mıydı, bilmiyordum. Mesajına cevap yazmak istiyordum, Lütfen, yapma. Buna dayanamam.*

Bunun yerine şöyle yazdım.

Göreceğiz.

Geriye dönüp baktığımda bu cevabın daha kötü olabileceğini sezdim. Aşırı flörtözdü, özellikle Oakley'nin cevabı göz önüne alındığında:

Meydan okuman kabul edildi.

Üstelik ertesi gün aldığım tek mesajın bir dondurma külahı fotoğrafıyla birlikte şu cümleler olması daha kötüydü:

Oraya tekrar gittim. Bu kez dondurmanın tadı önceki kadar güzel değildi. Sırf bilgin olsun diye söylüyorum.

Bana her gün Twitter'dan mesaj yazan hayran kız dünyasını bir tweetle bilgilendirmek istiyordum: Oakley Ford kendi standartlarına göre bile fazla çekiciydi ve birinin beni kendimden kurtarmasına ihtiyacım vardı.

Çıkıyormuş numarası yaptığınız bir erkekle duygusal mesafenizi korumak gelmiş geçmiş en ciddi mücadeleydi. Ayrıca şimdi konforlu bir kanepede onun kaslı bedeninin yanında uzanıyor olduğum, kolunun başıma yastık görevi gördüğü ve ünlü yeşil gözlerinin yüzümde gezindiği gerçeği de durumu kurtarmaya pek fayda etmiyordu.

"Çift olarak ilk Sevgililer Günü'müzde..." devasa, bölmeli kanepesinin ucunda bekleyip duran gruba gözlerini kıstı, "beş kişiyle birlikte fotoğraf çekimi yapıyor olmamız hoşuna gitmiyor mu?"

"Sanırım o beş kişi fazlalık."

Başımın altındaki kas şişti. "Katılıyorum."

Yutkundum ve bilmiş bir gülümseme Oak'un dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırdı. Başı daha aşağı eğildi ve bedeni beni odadaki diğer insanlara karşı perdeleyecek biçimde yer değiştirdi. Hemen sonra neyin geleceğini biliyordum ve kendime hepsinin göstermelik olduğunu hatırlatsam da gözlerindeki parıltı farklı bir hikâye anlatıyordu.

"Ona dokunma!"

Oak hüsrarla gözlerini kapadı ve ardından mindere yığıldı. Birdenbire Belinda'ya âşık oldum. Beni, üzerinde çok uzun süre düşüneceğim, ayak parmaklarımın kıvrılmasına, midemde keleklerin kanat çırpmasına neden olacağını bildiğim bir öpücükten kurtarmıştı.

Claudia beni bu sabah sosyal medya için romantik bir Sevgililer Günü fotoğraf çekimi yapacağımıza dair bilgilendirmek için aradığında bunun bu denli... kişisel olacağını hiç tahmin etmemiştim. Oakley'nin kamuoyuna açıklama yapmasının vaktinin geldiğini haber vermişti. Annesiyle öğle yemeği yerken fotoğraflanmam veya Oakley'nin sahilde ailemle birlikte pek çok kumlu fotoğrafının olması yeterli değildi.

Oakley'nin bir açıklamada bulunması gerekiyordu. Ve bu açıklama bizim birlikte olmamızı, bacaklarımız birbirine dolanmış ve yüzlerimiz birbirine yaklaşmış bir pozisyonda durmamızı gerektiriyordu.

"Işık fazla parlak," diye şikâyet etti Claudia. "Bu fotoğrafın 'yatakta gözlerimizi yeni açtık' değil, 'gecenin geç saatinde birlikte bir film izliyoruz' demesini istiyoruz."

"Bunu ışıklandırmayla halledebiliyor musunuz?"

Oakley başını eliyle destekledi ve bana dikkatle baktı. "İnsanların bir fotoğraftan ne yorumlar çıkardıklarına hayret edersin. Ford turnesine bir mola verdiğim zamanı hatırlıyorum. Bir arkadaşım ile birlikte Almanya'da bir kulübe gittim, belki tanırsın, Trevor David, Twenty Four Seven'in davulcusu?"

Başım ile onayladım. Twenty Four Seven yaklaşık on yıldır piyasada olan daha eski bir rock grubuydu. Müziklerini hiç sevmemişim.

"Neyse, şu Londralı Victoria's Secret modeliyle çıkıyordu. Kızın garip bir ismi vardı. İncil'den bir isim. Ezrah? Hezbollah..."

"Bathsheba?"

"Evet, işte o. Biz kulüpteyken biri ona çarptı. Düşmediğinden emin olmak için kolumu ona doladım. Bu sırada aşağılık herifin biri beş tane falan fotoğraf çekmiş ve onları bir Alman magazinine satmış. O beş kare, olayı ona gece boyunca sarılmışım gibi gösterdi ve ertesi sabah manşetler erkeğini onun en yakın arkadaşlarından biriyle aldattığını söylüyordu. Oysa Trevor hemen yanında duruyordu. Fotoğraflardan birinde kolunun kenarını

bile görebilirdin." Oak başını iki yana salladı. "Onu kesip çıkarmışlar."

"Bu gerçekten berbat."

"Öyle."

"Peki ya..." Sesim canlılığını yitirdi.

"Peki ya ne?" diye teşvik etti.

Ah, kahretsin, sorsam ne çıkardı ki? "Peki ya Brezilyalı süper model?"

Sırttı. "Hangisi?"

Uzanıp böğrünü çimdikledim.

Acı bir sesle bağırıp elimi yakaladı. Ve bırakmadı. Ben de ilk kez geri çekilmedim. Beni daha yakınına çekti.

"Izabella Duarte'yi mi kastediyorsun? Beni internetten araştırıyormuşsun."

Aşağıya, kenetli ellerimize baktım. Çok utanmıştım. "Zamanında tüm şöhret haberlerine olağanüstü düzeyde ilgi duyardım," diye kaçamak cevap verdim. Izzy/April skandalı beni Oakley'den soğutmuştu ve çok geçmeden de ebeveynlerim ölmüştü. Sanırım o noktada duygularım buz kesmişti.

"Bu yüzden reklamcılar sahte ilişkiler icat eder. Eğer yalnız olsaydım, onun yarısı kadar ilgini çekmezdim. Dünyayı döndüren ilişkilerdir."

"Belki, ama ben April Showers değilim."

"Hayır, sen Vaughn Bennett'sın. Ben Vaughn Bennett'ı beğeniyorum."

Kalbim çılgınca çırpınıyordu. Duygularımı gizlemek için tekrar April konusunu açtım. "Onu bir derginin kapağında gördüğünde hiç kıskanmıyor musun?" April iki ayda bir falan bir dergi kapağına çıkardı.

"Gerçek hayatta böyle görünmediğinin farkındasın, değil mi? O fotoğraflar kusursuzlaştırılıyor ve öyle çok fotoşop yapılıyor ki bence kendi annesi bile onu tanımakta zorlanıyordur."

"Yani bu evet mi demek?"

"Ona özlem duyup duymadığımı soruyorsan, cevabım ha-

nr. April ve ben, menajerleri tarafından bizimki gibi bir ilişki-
nin daha fazla reklamı alevlendireceğine karar verilmiş olan iki
ergendik. Elbette haklı çıktılar. Bunun yardımı oldu ama benim
açımdan bir medya gösterisinden fazlası değildi. Böyle olunca,
evet, Izzy'yle biraz eğlenmiş olabilirim ancak asla telefon nu-
maramı alamadı." Sesi kısıldı. "Sorduğun buyur ben kimseyi al-
datmadım. April ve benim gerçek bir ilişkimiz olsaydı başka bir
kıza ikinci kez bakmazdım. Ben tek eşli bir erkeğim, bebeğim."

Sertçe yutkundum. Bana bebeğim demesinin üzerimde nasıl
bir etkisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Bugün benimle stüdyoya gel," dedi.

Konuşamadığım için başımla onayladım. Bana ısılt ısılt gülüm-
sedi ve neredeyse Belinda'nın hareket etmememe yönelik komu-
tunu kaçıırıyordum.

"Şimdi pozisyonunuzu değiştirin. Hadi, Oakley başını onun
kucağına yerleştir," diye önerdi Belinda.

Rahat bir nefes aldım ve derhal doğruldum. Oakley'nin be-
denini benimkinden ayırması bir parça daha uzun sürdü. Yeni
pozisyonumuzu aldık ama başının kucağımda olması benim için
durumu kolaylaştırmadı. Parmaklarım alnındaki saçlarını geriye
doğru çekmek için can atıyordu. Azıcık ürperdim. Oakley bunu
fark etti.

"Üşüdün mü?" diye sorarken gözleri kıvılcım saçıyordu.

Belinda onu duyunca parmaklarını şıklattı. "Bir battaniye. Bu
harika olur."

Biri koşup battaniye bulmaya gitti.

"Rahatla," diye mırıldandı Oakley.

Nasıl rahatlayabilirdim? Kimsenin bu pozisyonda rahatlaya-
bileceğini sanmıyordum.

"Darla, Vaughn'un gözlerinin altındaki kalemi dağıt. Fazla
keskin görünüyor," diye emretti Belinda. Makyaj sanatçısı bir
fırçayla eğildi ve onu gözaltlarıma hafifçe dokundurdu.

"Bu fotoğraflar için çok uğraş veriliyor."

"Fotoğraf. Tekil," dedi Oak.

"Kim bilir? Bir kolaj yapabiliriz," diye ortaya attı Claudia. Yanında duran Belinda'nın mavi saçları bir ittifakla yukarı aşağı hareket etti. "Oak, yukarı uzanıp onun boynuna dokun."

Oak'un uzun parmaklarını tenime hafifçe bastırarak boynuma sarması bana parmaklarını gitarının perdelerine bastırma biçimini anımsattı. Altı küçük metal telden çok fazla duygu çıkarma kapasitesine sahip güzel, yetenekli parmakları vardı.

"Bir daha internette gördüğüm hiçbir şeye inanmayacağım," diye fısıldadım.

Başparmağı yanağımı okşadı. "Bu internet değil."

Fotoğraflar nihayet çekildiğinde, Belinda başka bir poz daha önermeden Oakley beni SUV'sine kaçırdı. Biz oradan ayrılırken Claudia ve asistanları fotoğrafın altına ne yazılacağı üzerinde tartışıyorlardı. Neye karar kıldıklarını bilmemekle birlikte anlaşılan seçenekleri bir kalp emojisi veya "tarifsizduygular" etiketine indirmişlerdi.

Arka koltukta Oakley cebine uzandı. Eli ne olduğunu bilmediğim bir nesneyi ortaya çıkardı. Gerçi yüzündeki ifade garip bir şekilde sıkıntılıydı.

"Sen iyi misin?" diye sordum bir kaşım yükselirken.

"Evet. Hı hı. Sana bir şey aldım."

Diğer kaşım da yükselerek eşine katıldı. "Bir hediye gibi mi?"

Tapılası bir biçimde hafifçe omuz silktili. "Bugün Sevgililer Günü. Sana bir şey almam gerektiğini düşündüm. Fakat hediyeyi PR'cılarının önünde vermek istemedim, yoksa onu fotoğraflara dahil etmeye çalışırlardı ve bunu istemiyorum."

Şaşkınlığımı saklayamıyordum. Veya suçluğumu çünkü sanırım Claudia'nın komutu olmadan bana bir şey almıştı, oysa ben ona hiçbir şey almamıştım. Bir Sevgililer Günü kartı bile. Almalı mıydım?

"Her neyse..." Bir başka omuz silkme. "İşte."

Bana kare bir kâğıt verdi. Ona uzun uzun baktım, şey, kat-

lanmış bir kâğıt parçası beklemiyordum. Bana bir mektup mu yazmıştı? Kalbim hızlandı. Ya da belki bir şarkı?

Sayfayı açıp üstünde yazanı gördüğümde kafa karışıklığım geri döndü. Bu bir malzeme listesiydi; *kariştir, ekle ve kakao tozu serp* gibi talimatlar onu takip ediyordu. Bunun bir tiramusu tarifi olduğunu fark etmek bir saniyemi aldı.

Tüm söyleyebildiğim, "Ah," oldu.

"İyi bir tiramusu tarifi aradığını söylemiştin, bu yüzden..." Oakley koltuğunda kımıldandı, belli belirsiz rahatsız görünüyordu. "Bu yüzden Francisco Bello'yu aradım... Onu duydun, değil mi? O şeye çıkıyor..."

"*Cast-Iron Cookoff!*" diye tamamladım, bugünlerde televizyondaki en popüler yemek yarışmalarından birinin adını söyleyerek. "Sana tarifini verdiğini mi söylüyorsun? Gizli tarifini?"

"Evet." Bir yarım gülümseme sundu. "Oakley Ford'u tanıyor olmak avantajlı, ha?"

Buna inanamıyordum. Francisco Bello yemekleri konusunda ağzının sıklığıyla nam salmıştı. Yabancıların, restoranlarından hiçbirinin mutfağına girmesine izin verilmezdi ve yaptığı yemekleri televizyon programında biraz muğlak anlatırlardı, böylece izleyici tarifi tahmin edemezdi.

"Aman Tanrım. Bu..." Hayretle başımı iki yana salladım. "İnanılmaz iyi. Bunu yapmak için sabırsızlanıyorum!"

Bana yine gülümseyerek baktı. "Beğeneceğini düşündüm."

Beğenmek mi? Buna *bayılmıştım*. Ama bu, Oakley'nin beni saf ve mutlak şaşkınlıkla dolduran bir başka jestiydi. Neden bana hediyeler veriyordu? Ve neden yakınımda olduğu her seferinde kalbim dört nala çarpmayı bırakmıyordu?

Bunların cevaplarını almayı dileyerek sertçe yutkundum ama görünüşe göre son zamanlarda beklediğim cevaplar yerine daha fazla soruyla karşılaşıyordum.

"Teşekkürler," dedim ona.

"Rica ederim."

Bir an için bakışlarımız kilitlendi. Sanırım Oak daha fazlasını söylemek istiyordu fakat araba durdu ve göz temasımız aniden kesildi.

"Geldik," diye bildirdi Koca D.

"Daha önce bir stüdyoda bulundun mu hiç?" diye sordu Oak biz bir kapının açılmasını beklerken. Aramızdaki o an geçmiş olsa da, ödüllü tarifimi keten çantama koyarken göğsümde hâlâ sıcak ve aşırı duygusal bir his vardı.

"Hayır, hiç," diye açıkladım.

"Çok çarpıcı değildir. Ses yalıtımlı odalar, bir dolu ekipman. Bir tur atmak ister misin?"

Kapının dışında, sanatçıların stüdyoya çıkagelmesini beklerken kamp kurmuş birkaç fotoğrafçı başını çevirmesi için Oak'a bağıırıyordu. Hatta birkaçı benim adımlı seslendi. Koca D kendini Oak'la sokak arasında konumlandırdı ve Oak onlara aldırmadan kapıyı çekip açtı.

"Tabii."

Stüdyo iki katlıydı. "Ofisler en tepede. Üç ses stüdyosu burada, aşağıda ve biri üst katta."

"Kayıt işi nasıl yürüyor?"

"Grubunun birbiriyle anlaşp anlaşmadığına göre değişir."

"Sahi mi?"

"Evet." Bir kapıyı ardına kadar açtı ve girmemi işaret etti. "Hepiniz iyi anlaşıyorsanız birlikte kayıt yaparsınız. Diğer türlü bir araya gelip melodiyi kaydedersen, sonra her grup üyesi teker teker gelir ve kendi bireysel kayıtlarını ekler. Ses mühendisleri hepsini bir araya getirir ve sonra herkes kendi vokalini yapmak için geri döner."

"Kulağa karmaşık geliyor."

"Şüphesiz grup büyük, mutlu bir aile olduğunda bu çok daha kolaydır."

Odada siyah, L şeklinde yerleştirilmiş deri kanepeler, bir çift tabure, gitar stantları ve bir sentezleyici vardı. "Davul yok mu?"

"Hayır, davulcular en fenasıdır. Her birinin kendi ekipma-

nı vardır. En iyileri, kendilerine ait olmayan bir aletle çalışmayı reddeder.”

Oak benim birkaç enstrümanı kurcalamama izin verdikten sonra başka bir odanın kapısını açtı: Bunda tuşları ve kolları olan bir ton makine, üç devasa bilgisayar ekranı ve daha fazla kanepe vardı. Boş bira şişeleri etrafa saçılmıştı ve sigara dumanının kötü kokusu sinmişti.

“Leş gibi, değil mi? Burası Ren Jacobs’ın ses miksajı odası. Bilgisayarda bir dâhidir ama fosur fosur sigara içer. Bu kadar yetenekli olmasaydı uzun zaman önce kışına tekme yeri.”

“Sen burada kayıt yapmıyor musun?”

“Hayır, neyse ki bu sesin Auto-Tune’a ihtiyacı yok.” Hafifçe boğazına vurdu.

“O nedir tam olarak?”

“Bir sesçinin her şeyin akortlu olduğunu garanti etmek için bir notayı gamda kalınlaştırmasına veya inceltmesine imkân veren bir bilgisayar yazılımı programıdır. Ben kusursuz olana dek şarkıyı söylemeyi sürdürmeyi tercih ediyorum ve mühendisim kayıtları birbirine bağlıyor. Daha fazla zaman alsa da hiç değilse tamamen bana ait olduğunu biliyorum. Pekâlâ, burada farklı miksaj konsolları var: çok kanallı kayıtlar için analog ve dijital...”

İşaret ederken kolunu, şişen kaslarını izliyordum. Onunki gibi “kaslarım” olsaydı herhalde ben de kollarımla gurur duyardım. Gerçekten etkileyicilerdi.

Oak bakışımı yakaladı ve bana bilmiş bir havayla göz kırptı. “Buradaki her bir ekipman kendi türlerinin en gelişmişidir.”

Gözlerimi dikmiş bakıyordum. Ne yapayım? “Neden sen bu kadar...”

“Ne? Yakışıklı mıyım?”

“Hayır, yapılı. Yani neden kasların var? Böyle görünmekten hoşlandığın için mi yoksa imajın için falan mı?”

Ellerini ceplerinin üst kısmına soktu. “Alet çalma nöbetleri zordur. Formda olman gerekir. Ve evet, belli ki bu albümleri sattırıyor. Yalan söylemeyeceğim. Dahası kadınlar da seviyor.”

İyi ki tekrar göz kırpmadı çünkü ona vururdum. Diğer yandan yanılmıyordu. Hoş bir görünüşü vardı.

“Neden Donovan King’le çalışmaya bu kadar heveslisin?” diye sordum yeniden koridora ulaştığımızda.

“Bugün soruların bitmiyor, öyle mi?”

Omuz silktim. “Cevaplarla dolu görünüyorsun.”

Durdu ve duvara yaslandı. Onun karşısında durdum. “King bir dâhi. İnsanın içinden var olduğunu bile bilmediği müziği çıkarabilir. İki yıldır yeni bir albüm yapmaya çalışıyorum. Dört yapımcıyla yollarımızı ayırdım. Bir düzine farklı şarkı sözü yazarıyla birlikte çalıştım. Benimle doğaçlama yapması için her tarzdan sanatçıyı davet ettim. Pop yıldızları, rock grupları, raggae müzisyenleri, rapçiler... Hatta bir akapella grupla bile bir çalışma yaptım. Kayıtlardan birini her dinlediğimde her şey kulağıma önceki üç albümümün tıpatıp aynısı gibi geliyordu. Yeni bir albüm kaydetmesem de olurdu. Önceki üçünü karıştırdım ve ortaya aynı saçmalık çıkardı.” Bir elini yılgınlıkla saçlarının arasından geçirdi. “Fakat bunu istemiyorum. Hayranlarımın bunu istediğini zannetmiyorum. Aksi de olsa, turneye çıkıp aynı çöp şarkıları tekrar tekrar söyleyemem. Aynı repertuarla dünya çapında çeşitli şehirlerde bir turneye çıkma fikri bende kendimi okyanusta boğma isteği uyandırıyor.” Saçını son bir kez karıştırdıktan sonra başını bir yana eğip bana baktı.

“Sen kulüpte şarkı söylerken oradaki herkes senin kendisine söylediğine inanıyordu. Tarzının ne olduğunun bir önemi yoktu. İnsanlar seni her zaman dinlemek isteyecek.”

“Çok naziksin.”

“Sana asla nazik davranmam.” İkimiz de kıs kıs güldük. “Gerçek bu. Keşke hayatımda bir şeye senin müziğe hissettiğin tutkunun yarısını hissedebilseydim.”

Başını yana yatırdı. “Resmine ne dersin?”

Onu geçştirircesine bir elimi salladım. “O sadece bir hobi. Bir ressam olmakla ilgilenmiyorum.” Soluklandım. “Üniversitede öğretmenlik okuyacağım.”

"Fakat o alana karşı bir tutkun yoksa bunu neden yapıyorsun?"

"Ebeveynlerim öğretmendi," diye açıkladım, kafamda bütünüyle net olmayan bir şeyi yüksek sesle dile getirmeye çalışarak. "Babam bir ortaokulda fen öğretmeniydi ve annem dördüncü sınıflara ders verirdi."

"Yani çocuklar küçük pislikler hâline gelmeden önce."

"Aşağı yukarı. Onlar... Biz mutluyduk."

"Hımm." Yavaşça başını salladı. Yüzü, benim tek kelime daha söylememe gerek olmadan anladığını gösteriyordu. Gelecek hayallerimin nasıl geçmişteki kaybıma bağlı olduğunu anladığını.

Diğer yandan öğretmek bana anlamlı geliyordu, en azından eskiden anlamlı geliyordu. Sonuçta *bir şey* seçmek zorundaydım. Tüm hayatımı bir yön belirlemeden yaşayamazdım. Bir kariyere ihtiyacım olacaktı ve ebeveynlerimin izinden gitmek bana mantıklı görünmüştü.

Haksız mıydım?

Kuşkulu düşüncelerim beni telaşlandırırken çabucak konuyu değiştirdim. "Sen küçük bir pislik miydin?" diye sordum ona.

"Kesinlikle, zaten ilk albümümü piyasaya sürmemden itibaren özel eğitim aldım. Lise şamatası bilmediğim bir şey." Sesi özlem doluydu. "Öğretmenlik yapmak istiyorsan müthiş. Senden harika bir öğretmen olur."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Ama..."

"Ama ne?" diye sordum temkinle.

Oak bir an için dalgınlaştı. "Babanın içinden geldiği gibi davrandığını söylemiştin, değil mi?"

"Doğru." Bununla nereye varacağından emin değildim.

"Tüm bestelerim üzerine bahse girerim ki baban senin sevdiğin bir şeyi yapmanı isterdi."

Tereddüt ettim. "Ben... bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Kuşkum Oak'u hayrete düşürmedi. "O zaman bulana dek ara. Onu bulana dek bir karar verme." Duvardan kendini itip

uzaklaştırdı. "Sen her şeyde başarılı olursun." Koridorda yavaş yavaş yürürken omuzunun üstünden konuştu, "Ama sevdiğin şeyi yapmalısın."

Söylemesi onun için kolaydı.

Bu son stüdyonun içinde birkaç müzisyen vardı. Oak beni onlarla tanıştırdı. Önceden tanıştığım Luke'un yanında Oak'un davulcusu Rocco ve klavyecisi Mallik vardı. Az buçuk tanıdık gelen iki başka gitarist de vardı. Bugünlerde en ateşli gruplardan biri olan Saints and Sinners'tan Con ve Dalton diye kendilerini tanıttıklarında hissettiğim şoku zaptetmeye çalıştım. Geçen sene onları MTV'de izlemiştim.

"Kız arkadaşım Vaughn."

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. "Sizinle tanıştı-
ğıma memnun oldum."

Etrafa birtakım sırtımlar yayılsa da aldırmadım. Fazla aldır-
madım.

"Sana içecek bir şey getirebilir miyim? Yiyecek bir şey?"

"Zahmet olmazsa bir kola."

"Hallediyorum." Bir taburenin yanına kapitone bir koltuk
çekti. "Buraya otur. Bir saniyede dönerim."

Koltuğa yerleştiğimde buraya ait değilmiş gibi hissettim.
Luke'un bana doğru eğilmesiyle bu his yoğunlaştı.

"Demek hâlâ buralardasın." Gülümsedi ama bu nazik bir gü-
lümseme değildi. "Sana çok mu para ödüyorlar?"

Kızarmamak için kendimi zorladım. "Kimsenin Oak'la çık-
mak için kendisine para ödenmesine ihtiyaç duyacağını sanmı-
yorum."

"Öyle mi? Çünkü hiçbir kızın, bunun için yığınla mangır kal-
dırmıyorsa, Sevgililer Günü'nü stüdyoda kutlamayı seçmeyece-
ğine oldukça eminim."

"Sonrasında yemeğe gideceğiz," diye yalan söyledim.

"Hı hı. Nereye?"

"Henüz bilmiyorum. Oak bunun bir sürpriz olduğunu söy-
ledi." Yalanlar ağızımdan kolayca dökülse de diğer yandan öfke

midemde birikiyordu. Bu herifin derdi neydi? Az kalsın Oakley bana bir Sevgililer Günü hediyesi aldı, *hıh!* diye bağıracaktım. Ancak son saniyede sözlerimi yuttum çünkü bu muhteşem, özel bir andı ve Luke'un bunu mahvetmesini istemiyordum.

"Yemekten sonra onunla yatacak mısın?" diye sordu Luke bir sırtmayla. "Çünkü ona dokunmaya pek düşkün olmadığını fark ettim, bu değişti mi?"

"Luke?" diye hırladı Rocco. "Kes sesini."

"Ne? Sadece soru soruyorum." Ellerini salladı. "Ben meraklıyım. Meraklı George."

O bir maymundu, tamam. Ortalığı karıştırmaya çalışıyordu. Gözlerimi ayakkabılarıma diktim.

"Tüm söylediğim şu ki biz hayran kızları gördük. Onlarla yattık. Neye benzediklerini biliyoruz. Ve onlar doyumsuzdur, özellikle Oak söz konusuysen."

Dokunulmaktan hoşlanmam. Tüm o rasgele kızların ellerini onun üstünde gezdirdiği fikri midemi bulandırdı.

"Belki Oak'un onunla olmasının bütün sebebi budur," dedi Rocco. "Seninle," diye düzeltti Rocco, "Oak'u dokunuşlarıyla bunaltmıyor."

"Belki." Luke'un ses tonu şüpheyle boğuklaşmıştı. Diğer üçü tamamen sessiz kaldı.

Oakley'nin geri dönmesi Luke'un çenesini kapadı. Oak bana kolayı uzattığında onu boş verdim. Oak'un bileğini kavrayıp onu yanağından öpebilecek kadar eğilmesi için aşağı çektim. Oak'un gözleri şaşkınlıkla irileşti, muhtemelen ona ilk kez uzanıp dokunduğumdandı.

Koltuğa oturdu; bacağı benimkine sürtünürken kolunu koltuğun arkasına atmıştı. Çok geçmeden bana yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Burada hiç kamera yok."

Bana bir öpücük veriyor veya edepsiz bir şey mırıldanıyor-muş gibi görünüyordu. Luke dışında herkes bizi izlemiyormuş gibi davranıyordu.

Luke'un gözle görülür kuşkusuna sinirlenerek Oakley'ye

dönüp onu dosdoğru dudaklarından öptüm. Başta öpücüğümü karşılık veremeyince kadar şaşırdı. Fakat hızla toparlanıp ellerini saçlarıma daldırdı ve başına azıcık sağa doğru eğdi. Dili ıslak dudaklarımdan içeri kayarak şimdiye dek deneyimlediğim en ateşli, en ıslak okşamayla benimkini dövdü. Karşılığında onu yapışmamak için soğuk kola kutusunu parmaklarımdan arasında sıkıştırdım. Ve izleyicileri, sözleşmeyi, tüm bu olayın taklide dayalı doğasını unuttum. Hepsini unuttum ta ki biri büyük bir zile vurup beni dünyaya geri getirene kadar.

Geri çekildiğimde Oak'un dudakları kırmızı ve şişmişti. Gözleri parlak yeşilden ikiz alevler gibiydi. Onlarda kaybolabilirdim.

Luke kısıp sesli bir kıkırtı koyuvermeden önce çok uzun süren bir sessizlik oldu. "Şey, peki öyleyse," dedi kelimeleri uzatarak. "Belki de numara yapmıyorsunuzdur."

26

KIZ

@TaKendisiVaughn Uzun zamandır geçirdiğim en iyi gündü. Tüm katkın için teşekkürler.

@OakleyFord muhteşemdi

@TaKendisiVaughn İyi ki her istediğimde Sevgililer Günü'nü yaşayabilirim

@OakleyFord 🤔

@1karıncaaslani1 Insta mesajlarını gördün mü???

@OakleyFord_1 numaralı hayrani Bunu fena shipliyorum.

Sabahın dördüne kadar stüdyodaydım. Dokuzda oraya dönmem lazım. Öldür beni. Ama bu şarkıyı yazdım ve fikrine ihtiyacım var.

Telefonuma uzun uzun bakarken direnç ile merak arasında gidip geliyordum. Parmağım Oakley'nin yazılı mesajına iliştiirdiği ses eklentisinin üstünde havada duruyordu. Ona tıklamayı çok istiyordum ama sesini duymaktan biraz korkuyordum. Sevgililer Günü'nden beri bir haftadır bana beş-altı şarkı göndermişti ve ne zaman içlerinden birini dinlesem boğuk sesi beni eritip yerdeki bir su birikintisine çeviriyordu.

Tüm bu numara olayı konusunda sıkıntı yaşıyordum. Oak ve ben stüdyodaki günden beri öpüşmemiş olmamıza rağmen sürekli o öpüşmeyi düşünüyordum. Hayır, onunla *kafayı bozmuş-tum*. Birkaç gün önce bir akvaryumda insan içinde bir randevuya çıktığımızda tüm zamanı ağzına bakarak, kimse bizi izlemeden onu öpmenin nasıl olacağını merak ederek geçirmiştım. Ne kameralar ne de sıritan grup arkadaşları. Onu sırf kendim için öpmek nasıl hissettirirdi acaba?

Ve dün gece yatakta saatlerce bir o yana bir bu yana dönmüş-tüm çünkü Oak bana o gün katıldığı derginin fotoğraf çekimin-den birkaç kare göndermişti ve öyle muhteşem görünüyordu ki gözlerim az kalsın yuvalarından fırlayacaktı.

Oakley Ford'a abayı yakıyor olabileceğimi düşünüyordum... ve bu ödümü patlatıyordu.

Telefonum bir kez daha vızıldadı.

O kadar kötü mü? Yoksa o kadar iyi ki tekrar tekrar mı dinliyorsun? Profesyonel tüyo: Müzisyenlerin sevdiği bir diğer kelime "büyüleyicidir."

Pes ettim ve şarkıyı oynattım çünkü sersemlemiş duygularım bir tarafa, Oak sürüncemede bırakılmayı hak etmiyordu. Derken kendimi telefona alık alık bakarken buldum çünkü Oak bu şarkıda aynen benim hissettiklerimi dile getiriyordu. Sersemlemiş, kafası karışmış, bu sabah yataktan neden kalktığımı bile merak eder bir vaziyetteydim. Oak âdeta kafamdaki sestı.

*Geceyi tercih ederim ben
Karanlığı, gölgeleri
Kuytuları ve sığılıkları
Kimsenin seni tanımadığı
Hepimizin numara yaptığı
Tek gördüğümüz maske
Sonuna kadar
Tüm gördüğümüz bu.*

Şarkıyı yeniden dinledim.

Vaughn beni öldürüyorsun. Kelimenin tam anlamıyla burada can çekişiyorum. Zeminde kan var. Cinayet mahalli uzmanları burada ne olduğunu çözemeyecek.

Bu iyi, diye cevap yazdım.

İyi mi? Kelime dağarcığındaki tek sözcük bu mu? Sana çoktan iki alternatif önerdim. Tüyler ürpertici veya büyüleyici. Kullanabileceğin diğer ifadeler: muhteşem, olağanüstü, bağımlılık yapıcı, çarpıcı, eğlenceli, şahane, harika...

Kelime dağarcığın beni etkiledi. Yanında bir sözlük mü var?

Ben bir şarkı sözü yazarıyım. Kelimeler benim silahım. Bana bir şey söyle.

Oak farklı biriydi. En kırılgan ânında en güçlüydü. Ben on beş yaşındayken müziği beni mutlu ederdi ama bu şarkının sözlerinin yaptığı biçimde bana hitap ediyormuş gibi hissettirmezdi. Burada içini açıyor, insanlara gerçek hislerini gösteriyordu.

Ve benden tüm istediği şarkıyı beğenip beğenmediğimi onunla paylaşmamdı. Bunu ondan esirgeyemezdim.

Bu şarkı muhteşem.

Öyle mi?

Evet.

Tüylerin ürperdi mi?

Ekrana gülümsedim.

Tüylerimin ürperip ürpermediğini saptayabilmem için önce yüz yüze bir performansla ihtiyacım olacak.

Anlaştık. Anlaştık. Anlaştık. Ve... ah, siktir. King burada. Hemen yanına gitmeliyim. Ama bugün görüştüğümüzde şarkıyı sana söyleyeceğim.

İşte bu omurgamdan aşağı ürpertiler göndermişti; Oak'un müziğinin etkisinden ziyade kendisiyle ilgiliydi. Şarkıyı tekrar açtım ve onun bana kısa hayatının çok uzun hissettirdiğini, nasıl kimsenin dünyaya gösterdiği maskenin ötesini göremediğini anlatmasını dinledim. Ayrıca gördüğü ve yaptığı her şeye rağmen hâlâ yalnız olduğunu. Geleceğe dair öngörüsü soğuk, şekilsiz bir sisti.

Ben de böyle hissetmiyor muydum? Annemle babamdan sonra kaybolmuş hisseden ailemin içinde sonraki adımımın ne olacağını merak etmiyor muydum?

Fakat Oak'un aksine ben kendimi dışarıya böyle açıp hatalarımı itiraf etmemiş, affedilmek için yalvarmamış, cahilliğimi kabul etmemiştim. Asla maskemi çıkarmamış ve kendimi başka birinin önünde bu kadar kırılgan hâlde bırakmamıştım. W'nin önünde bile. Veya belki de özellikle W'nin önünde.

Paisley odama dalarak beni düşüncelerimden aniden kopardı. İş için giyinmişti ama hâlâ evde olmasına şaşırdım. İkizler çoktan okula gitmek üzere evden ayrılmıştı.

"Bunu gördün mü?" diye sordu asık suratla, telefonunu uzatarak.

"Neyi gördüm mü?"

Yanakları kıpkırmızıydı ve onun mücadele ettiğini... görebiliyordum. Ama neyle? Öfkesini dizginlemeye mi uğraşıyordu?

"Sadece oku şunu."

Bana fırlattığı telefonunu yakaladım. Ekranı baktığımda ânında yüzümün renginin çekildiğini hissettim.

Eski erkek arkadaşın Oakley Ford'un özrüne cevabı:

"Benim artığımla iyi eğlenceler!"

"Aman Tanrım," diye fısıldarken midem bulanıyordu. "Bu... gerçek olamaz."

Olamazdı. W asla böyle bir şey söylemezdi, özellikle de bir muhabire. İmzaladığı gizlilik sözleşmesi yasaklıyordu... Siktir,

Oak'la sahte ilişkimle ilgili bir şey söylemesini yasaklıyordu. Hatırladığım kadarıyla sözleşme Oak'la ilgili genel anlamda konuşamayacağını söylemiyordu.

Ancak bu korkunç yorum... Oak'la ilgili bile değildi. Benimle ilgiliydi. Artık olan bendim. Bunu nasıl yapabilirdi?

"Paisley."

Beni kaygıyla süzdü. "Efendim?"

"Bana bir dakika verebilir misin? W'yi aramalıyım." Sesimin bu kadar sakin çıkması beni şaşırtmıştı.

"Tabii. Bana ihtiyacın olursa alt kattayım."

Kapıyı sessizce kapadı, halbuki hiç dikkat etmiyordum. Bunun bir hata olduğunu karar verdim. Tıklama kazanmak için bir blogger'ın uydurduğu bir zırva. W'yle ilişkimiz bitmiş olabilirdi ama ulusal medyaya asla benden bir sürtük olarak bahsetmezdi.

Bir merhaba bile demeden, "'Seninle işim bitti'nin hangi kısmını anlamadın?" diye patladı telefona.

Nefesimi içime çektim. Az önce gerçekten bunu mu söylemişti?

"Endişelenme," diye cevabı sertçe yapıştırdım öfkemi frenlemek için savaşıyor. "Bu uzun sürmeyecek."

"Telefonu kapamadan önce beş saniyen var."

Fırıl fırıl dönen midem bulanıyordu. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? W eskiden beni severdi. Nasıl benimle bu kadar acımasız ve alçakça konuşabilirdi? İlişkimiz onun için hiçbir anlam ifade etmemiş miydi?

"Bu sabah basınla mı konuştun?" diye sordum ve bir parçam onun bunu inkâr etmesi için dua ediyordu. Veya en azından söylediği her neyse çarpıtılmış olduğunu dile getirmesi için.

W bir an sessiz kaldı. Sonra haykırdı, "Evet, konuştum! Başka ne halt edecektim? Bir haftadır muhabirler yurdun etrafında bekliyor. Bugün bir adam psikoloji dersimin yapıldığı amfinin dışında belirip o malın özüne yorum yapmamı istedi. Hiçbir şey söylememeli miydim?"

Ayağa kalktım ve telefonu yumruğumda sertçe sıkıştırdım. "Yapman gereken tam olarak buydu!"

"Ne fena. O benimle ilgili boş boş konuşabilir ama ben karşılık veremez miyim? O özür bir numaraydı... bunda ciddi değildi. Muhabirlere iyi görünmeye çalışıyordu. Bunu kendin söyledin. Hepsi imajı uğruna. Peki ya benimki?"

"Peki ya *benimki*?" diye tiz bir sesle bağırdım. "Bana artık dedin! Bu tüm ülkeye benim bir sürtük olduğumu söylemenle hemen hemen aynı şey! Bunu nasıl yapabildin?"

Başka bir duraksama oldu. W boğazını temizledi. "Sana sürtük demedim. Ama... söylediğim şey için üzgünüm, tamam mı? Seni incitmek istemedim."

Acı dolu bir yumruyu bastırdım. W ile Oak arasındaki fark buydu. Oak W'yi aşağıladığı için alenen özür dilerken bunda ciddi *diydi*. Kendi kırılganlığını sergilemesi anlamına gelse bile hatasını kabullenirken açık ve dürüsttü.

Oysaki W, sadece ikimiz konuşurken bile bana gerçeği söylemezdi. Beni incitmeyi *istemişti*. Beni incitmeyi Oakley'yi incitmekten fazla istemişti yoksa yorumu benim kaltaklığım ile ilgili olmazdı. Oakley'nin müziğinin berbat olduğunu ve bir kızın nasıl bitmiş bir pop yıldızıyla çıkmak istediğini bilmediğini falan söylerdi.

"Her neyse, W," diye mırıldandım. "Sanırım birlikte olduğumuz iki yıl senin için anlamsızmış."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı kulağıma. "İlşkimizi bir kenara atan *ben* değilim. Bunu *sen* yaptın. Bize zarar veren bir işi sen kabul ettin. O pislikle öpüşüp koklaşan sendin. Ajansa kaydımı verdiğinle ilgili yalan söyleyen sendin. Sen, Vaughn!"

Bir tükenmişlik dalgası beni kapladı. Bunu daha fazla sürdürmezdim. Bir kez daha olmazdı.

Fakat W bıçağı daha derine itmeyi bitirmemişti. "Artık çıkmıyoruz. Sana bir bok borçlu değilim ve *seninle* ilgili istediğimle konuşur, istediğimi söylerim." Şiddetli solumalar hatta yankılandı. "Beni aramayı kes. Artık telefonumda *senin* adını görmek istemiyorum. Aslında numarayı siliyorum, buna ne dersin?"

Altdudağım titremeye başladı. Hayır. Bir kez daha onun için ağlamayı reddediyordum.

“Bu arada senin ve şöhretini yitirmiş erkek arkadaşının Instagram fotoğraflarını gördüm: Tatlı, samimi ve sıkıcı, ha, V? Senin sıkıcı kıkına tekmeyi bastığım için şimdi daha da mutluyum.” Kaba bir kahkaha attı. “Ah, merak ediyorsan diye söyleyeyim, evet, Sevgililer Günü’nde seks yaptım. Ve kahrolası her saniyesinden zevk aldım.”

Eski erkek arkadaşım bıçağı son bir kez saplayarak telefonu kapattı.

27

OĞLAN

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani eski erkek arkadaşı bir ezik

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 evet ama kız onu aldatmış gibi konuşmadı mı? Tatlı çocukmuş.

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani belki? Ama kim Oakley Ford için bir normal başından atmazdı?

Vaughn perişandı ve onu hiçbir zaman kendisinden çok sevmemiş bir hergele için üzüldüğünü görmek beni öldürüyordu. Yirmi dakika önce şişmiş gözler ve kırmızı bir burunla stüdyoya gelmişti. Onu ses yalıtımlı odaya götürdüğümde çocuklar derhal dağıldı; Luke ağlayan kızların kötü şans getirdiğiyle ilgili mırıldandı.

“Bana tüm o korkunç sözleri söylediğine inanamıyorum. Üstelik çıktığımız iki yılın onun için bir nevi işkence olduğunu ima etti!” Büyük, üzgün gözlerini kaldırıp bana baktı. “Ben her zaman onun kusursuz kız arkadaşı olmaya çalıştım. Asla onunla tartışmadım. Mezuniyet balosuna limuzinle gitmek istediğinde ve ben parasını karşılayamadığımda, o limuzinde parti öncesinde bir saatliğine arkadaşlarıyla içerek dolaşmayı tercih etmesine sesimi çıkarmadım. Paisley *Last Superhero II*’nin gala biletlerini bulduğunda ve W gidemediğinde ben de evde kaldım. Paisley hepimize

bir Disneyland gezisi ısmarlamak istediğinde W bunun çocukça olduğunu düşündüğünden ben de onunla evde kaldım. Her zaman onu seçtim çünkü ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı."

Ah, Tanrım. Demek bu yüzden o şerefsizle onca zamanını boşa harcamıştı. Ebeveynlerinin ölümü kalbinde koca bir boşluk bırakmıştı ve o boşluğu W'yle doldurmuştu. Ayrıca Vaughn onunla kalmıştı çünkü böylece kendine W'yi sevdiği için, ailesiyle kaçırdığı tüm o zamanlara değdiğini söyleyip durabilirdi. Büyük ihtimalle uzun zaman önce onu sevmeyi bırakmış olsa bile buna devam etmişti.

Kolumu bedenine dolayıp onu kendime yaklaştırdığımda ne söylemem gerektiğinden emin değildim. İnsanları teselli etmekte fazla deneyimim yoktu. Hayatım boyunca hiç gerçek bir kız arkadaşım olmamasının yanında bir arkadaşın en son ne zaman bana bir sorunla geldiğini hatırlamıyordum.

Vaughn'un elleri pamuklu tişörtümü kavradı ve ağlarken resmen kucağıma tırmandı. Bir parçam W'den alenen dilediğim özrü geri alabilmeyi arzuluyordu. Belli ki o bunu hak etmiyordu ama en çok Vaughn'un acısını, onun gözyaşlarını emen tişörtüm gibi emebilmeyi arzuluyordum.

Kollarını ovdum. Başının tepesini öptüm. Kendime bunun onunla ilgili olduğunu ve aramızdaki bu yakınlıktan keyif aldığım için berbat bir insan olduğumu hatırlattım. Bu gönüllü olarak ona sarılmama izin verdiği ilk seferdi. Burada hiç kamera yoktu. Bu göstermelik değildi.

Bu olabildiğince gerçek, korkunç ve harikaydı. Bana izin verseydi ona sonsuza dek sarılırdım.

Çok kısa bir süre geçtikten sonra geri çekilip doğruldu, yüzünü ellerinin tersiyle sıvayarak sildi. "Berbat görünüyorum."

Vaughn daima güzel görünürdü. Başparmaklarımı elmacık kemiklerinde sürüklerken gözyaşlarını öperek silebilmeyi diliyordum. "Makyaj sanatçımı buraya getirtebilirim," diye teklif ettim.

"Bir makyaj sanatçın mı var? Onun sadece fotoğraf çekimine özel olduğunu sanıyordum."

“Sence konserlerde göz kalemini kendim mi çekiyorum?”

Gözü yaşlı bir kahkaha patlattı.

“İşte benim kızım.” Kolumu omuzlarına doladım. Yan tarafıma sokuldu ve yeminle kalbim bir takla attı çünkü onun benim kızım olmasını istiyordum. Gerçekten. “Sana şarkı söyleyebilir miyim?”

“Evet, lütfen.”

“Bir isteğin var mı?”

Bunu düşündü. “Sen seç.”

Mırıldanmaya başladım ve Vaughn başını omzumdaki oyuğa yerleştirirken Jason Mraz’ın “A Beautiful Mess”ini söyledim. Sözleri derin yaralar açan bıçaklara dönüştü.

Hırıltılı solukları düzene girene ve gözyaşlarından, duygu fırtınasından bitkin düşen Vaughn uyuyakalana dek söyledim. Nazikçe ondan sıyrılarak kenara atılmış bir kapüşonluyu çıplak bacaklarına örttüm.

Koridora çıktığımda çocukları alçak sesle çene çalarken buldum. “Bugünlük bitirdik,” diye bilgilendirdim onları.

“Bu akşam onu dışarı çıkarmalısın,” diye önerdi Rocco.

Luke bile onayladı. “Evet, birkaç mekânı turlarsınız. Kafasını dağıtır.”

Eğer bu öneri Luke’tan gelseydi aldırmazdım ama Rocco yaklaşık on yıldır evliydi ve bu LA koşullarında üç ömür boyu sayılırdı. Bu yüzden başımı olumlu anlamda sallayıp, “Sanırım bu akşam dışarı çıkıyoruz,” dedim.

“İyi vakit geçiriyor musun?” diye sordum Vaughn’a o akşamın ilerleyen saatlerinde.

Başıyla onayladı ve bana belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı. Kız arkadaşım şampanya bardaklarını su gibi kafasına dikiyordu. Onu durdurmalı mıyım diye şüpheye düşsem de son üç saat ağlamadığı ilk kesintisiz zaman dilimi olduğundan... bunu kabullenecektim.

Onu kulübe getirmek için biraz ısrar etmem gerekmişti ama

tereddüt ettiği için onu suçlamıyordum. Kulüplerdeki geçmiş performansımız harika değildi. İlk seferinde tüm gece onu görmezden gelmişim. İkincisinde beni öpmesi için onu zorlamıştım.

Bu akşam aynı hataları tekrarlamaya niyetim yoktu. Buraya geldiğimizden beri onun yanına yapışmıştım ve benden istemediği takdirde onu öpmeyecektim.

Of, umarım benden onu öpmemi isterdi.

“Şampanya içme hızını düşürebilirsin. Şişeler yarın da burada olacak,” diye espri yaptım.

“Bunu engellemek için elimden geleni yapacağım!” Başını geriye attı ve bir bardağı daha hızla içti.

Kahretsin. Tamamen kafayı bulmakta kararlıysa belki bunu gizli bir yerde yapabilmesi için onu buradan çıkarmalıydık. Masum birini yoldan çıkarıyormuşum gibi hissediyordum biraz. Fakat... Vaughn eğleniyordu. Eğlenceli Vaughn’dan hoşlanıyordum.

Aynı zamanda bağınaz, ben-içki-içmem diyen Vaughn’u da özlediğimi fark ettim.

Bu ikilemi çözün bakalım.

“Eve gitmek ister misin?” diye teklif ettim. Güzel yüzü ümitsizlikle buruştuğunda aceleyle ekledim, “Parti sonrası bir eğlence için. Partiyi eve taşımak ister misin?”

“Evet! Bu müthiş bir fikir.”

Böylece Ty’a arabayı getirmesini işaret ettim. Rahatlamış görünüyordu.

Vaughn’u elinden çekip Luke’u bulmaya gittim. Bir parti yapacaksak başvurulacak kişi oydu.

“Partiye benim evimde devam ediyoruz,” diye bağırdım ona üç kızın başının üstünden. Bu akşam keyfine baktığı açıktı.

“Ford’un evinde parti!” diye haykırdı ve VIP odasındaki insanların yarısı ellerini havaya kaldırdı.

Yüce Tanrım. *Hepsi senin için, Vaughn.*

Bu tepki Vaughn’u biraz sersemletmişti. “Tüm bu insanları evinde istediğine emin misin?”

Başı titrek bir şekilde aşağı yukarı sallanıyordu. Çok sarhoştur. Zavallı kız.

Suçluluk midemde fırl fırl dönüyordu. Belki bir kulüp yerine sahile gitmeliydik.

"Evet, Ford'un evinde parti. Heey." Heeylerin tarihindeki en zayıf heydi bu. Vaughn'u kollarıma çekip başını omzuma bastırdım. "Benim yakınımnda kal. Bu devam partileri çılgın bir hâl alabiliyor."

Gecenin ilk berrak bakışıyla beni mıhlıyacak kadar geri çekildi. "Çılgın olsun istiyorum."

"O hâlde istediğini alacaksın."

Madem bu akşam ihtiyacı olan buydu, ben de ona ihtiyaç duyduğunu verecektim. Ve her nasılsa Luke dizginleri gevşettiğimi biliyordu çünkü otuz dakika sonra ben daha evimin ön kapısını kapatamadan önce kıyafetler çıkmıştı.

"Herkesin reşit olması gerekiyor," diye hatırlattım, Luke doğruca havuz yönüne fırlarken. Havuzun ısıtmasını kapatmalıydım, böylece atladığında taşakları büzüşürdü.

"Ty'a insanların kimliklerini kontrol ettir." Luke elimden silkinip kurtuldu. "Ben polis değilim."

Doğru, sen bir pisliksin.

Vaughn'u mutfığa çektim ve dolaplardan birine yaslanabilmesi için tezgâhın üstüne kaldırıp oturttum. Buzdolabında bir şişe Perrier buldum. Kapağını çevirip açtım ve parmaklarını şişenin etrafına sardım. "Bunu iç. Ty'la bir konuda konuşmalıyım, tamam mı?"

"Tamam!" Bacaklarını sallıyordu. Hâlâ sarhoşluğun yükselen yörüngesindeydi ki bu iyiydi. Gerçi korkarım bir dolu içkiyle uzak tuttuğu tüm hisler bir noktada gelip üzerine yıkılacaktı. İçerek üzüntülerimi uzaklaştırmayı ben de denemiştım, asla işe yaramazdı. Vaughn bunu zor yoldan öğrenecekti.

Şimdilik ben Ty'ın incelemesinin nasıl gittiğine ve yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakana dek beş dakikalığına Vaughn'un yerinden kıpırdamadan oturabilmesini umuyordum.

"Hemen dönerim."

Altın rengi sandaletli bir ayağının ucuyla uyluğuma hafifçe vurdu. "Ben iyi olacağım. Git. Sen işine bak."

Onu bırakmak istemiyordum. Ellerimi kalçalarının iki yanına yerleştirip ona doğru eğildim. "Seninle ilgileneceğim."

"Bu gece mi?" Bir kaşını oynattı.

"Başlangıç olarak." Gece boyunca kendimi alıkoysam da şeytana uyup Vaughn'un şakağına bir öpücük kondurdum. "Başlangıç olarak," diye tekrar ettim onun terden nemli tenine doğru.

Mutfaktan apar topar çıktığımda Ty'ı ön taraftaki salonda telefonda buldum. "Destek mi çağırıyorsun?" diye sordum.

"Evet."

"Üzgünüm."

Gözleri büyüdü. Ona yüklediğim fazladan iş yükü için özür dilemememe alışık değildi. "Bu benim işim," dedi rahatlıkla.

"Evet ama ben yine de üzgünüm. İşin bazen can sıkıcı olabiliyor."

Kahkaha attı. "İyi kazanıyorum ve genellikle oldukça terbiyeli olan biri için çalışıyorum."

Bu küçük övgü bende birdenbire şarkı söyleme isteği uyardı ama biraz gururum kaldığından yalnızca kocaman bir gülümsemeyle yetindim.

"Bana ihtiyaç duyarsan Vaughn'la olacağım."

"Ona göz kulak ol. Karmaşanın geri kalanı bende."

"Sağ ol, dostum."

"Ne demek."

Mutfağa döndüğümde Vaughn çok popüler bir vampir dizisinde oynayan Paxton Hayes'la neşeye sohbet ediyordu. I-ıh. Paxton kendi kızını bulmak zorundaydı. Vaughn benimdi. Bu ne zaman olmuştu bilmiyordum ama bir noktada Vaughn koluma takıp gezmeye mecbur olduğum kızıdan hayatımda olmasını istediğim kıza dönüşmüştü.

"Pax, sen ne zaman buraya geldin?" Selamlaşmak için onunla

yumruk tokuşturma bahanesiyle bir ayağımı onunla Vaughn'un arasındaki alana koydum.

"Kalabalık senin partin dağılırken bara giriyordum. Peşinize takılmaya karar verdim."

"Elbette." İçtenlikle sırtına vurdum. "Ne içiyorsun? Susamış görünüyorsun." Onu Vaughn'dan uzağa ve sağlam stoklu barın bulunduğu oturma odasına yönlendirdim.

Bana eğlenmiş bir bakış attı. "Bir viski kola alırım."

"Bir viski kola derhal geliyor." Barı bir yabancı idare ediyordu. "Hey, dostum, Paxton'ın bir içkiye ihtiyacı var. Ona hazırlayabilir misin?"

Yabancı başıyla onayladı ve mutfağa geri döndüm. Vaughn orada değıldi. On beş dakika evi dolaştıktan sonra Ty'dan yardım istedim.

"Banyoyu kullanması gerekiyordu," diye beni bilgilendirdi ve sonra kaşlarını çattı. "Ama bu on dakika önceydi."

"Hayır, kahretsin. Belki kendinden geçmiştir."

Basamakları ikişer ikişer tırmanıp misafir odalarını kontrol ettim. İkiisi doluydu fakat Vaughn ortada yoktu. Misafir yataklarında yuvarlanan çiftleri görmezden gelip koridora geri kaçtım.

Yatak odama doğru yol alırken Luke'un yanından geçtim. Mavi kolsuz bluzlu ve altın rengi sandaletli esmer bir kızla sarmaş dolaş öpüşüyordu...

İki adım geriledim. Hayır. Tamamen hayal görüyordum, değıl mi? Çünkü imkân yoktu Luke'un onunla öpüşmesine...

"Vaughn?" diye sertçe seslendim.

28

OĞLAN

StarStalkerz.com

Görüldü: Venice Beach'te. Erkek müzik grubu üyesi Nicky Novak ve uzun süreli kız arkadaşı Elizabeth Simms tahta iskelede el ele romantik bir yürüyüş yapıyordu. Ne tatlımmmmmm!

Görüldü: Oakley Ford ve beraberindekiler özel bir devam partisi için The Head'den ayrılıyordu. Hepimiz Oakley'nin devam partilerinde neler yaşandığını biliyoruz...

Kalbim göğüskafesimi üç kat hızlı döverken kızın koyu renkli başının Luke'tan geri çekilmesini ve herifin kolunun arkasına dikkatle bakmasını izledim.

"Oak?" diye ağzında geveledi Vaughn.

Şişmiş dudaklarının görüntüsü bende yumruğumu duvara gömme isteği uyandırdı. Veya Luke'un çenesine. Veya böyle aptal, acınası bir mankafa olduğum için belki kendi çeneme. Ne düşünmüştüm? Onun benden hoşlandığını mı? Beni bir işten daha fazlası olarak göreceğini mi?

Hissettiğim acı beni neredeyse boğuyordu. "Burada neler oluyor?"

Luke bana sarhoş biçimde sırıttı. "Kanka, işemek için yukarı çıkmıştım ve senin kız kendini benim üstüme attı."

Vaughn'un odaklanmamış gözleri hızla benden Luke'a ilerledi ve sonra tekrar bana döndü. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim

olmadığı hâlde açık ki bir şey kafasına dank ediyordu. Sonra eli yüzüne uçu ve arkasını dönüp beceriksizce banyo kapısını açtı. İçeri hücum etti.

Öğürme sesleri havayı doldururken Luke ve ben birbirimize dik dik bakıyorduk.

Luke banyoya doğru bir elini salladı. "Tamamen senindir, birader."

Kızgınlığım hiddete dönüştü. Saf, akkor hiddete. Onu yakasından tuttuğum gibi duvara ittim.

"O benim kız arkadaşım!" diye hırladım ona. "Benim kahrolası kız arkadaşımı öpüyordun!"

Panik sarhoşluğun pusunu zayıflatarak gözlerine doldu. "Ben... Ben..."

"Sen ne?" diye patladım ama sonra bir boğulma sesi çıkardı ve kolum soluk borusuna baskı yaptığı için cevap veremediğini fark ettim. Tutuşumu belli belirsiz gevşettim.

"Ben zannettim ki..."

"Ne zannettin?"

"Bunun bir medya dümeni olduğunu," dedi dili dolaşarak. "April'la olduğu gibi."

"Eh, öyle değil," diye çıkışım.

"Yapma, Oak, bana dürüst ol. Senin normal birinden hoşlanmana imkân yok. Sen süper modelleri, iri memeli, uzun boylu sarışınları beğenirsin..." Kolum yeniden boğazına bastırıldığında inledi.

"Benim hakkımda bir halt bildiğin yok." Tepem öyle atmıştı ki gözlerim kararmaya başladı ama öfkenin akmayı sürdürmesine izin verdim. Buna mecburdum, yoksa acı geri gelecekti. Kıskaçlık da. Vaughn'un dudaklarının onunkilerle nasıl kaynaşmış olduğunu düşünmeyi reddediyordum. Reddediyordum.

"Özür dilerim, tamam mı?" diye hırıldadı. "Bana üzgün hissettiğini ve biraz neşelenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben düşündüm ki..."

Her sözcük tiksintimi daha da artırıyordu. Yani ne yaptığını

bilmeyecek kadar sarhoş ve perişan bir kızıdan faydalanmayı mı düşünmüştü? Luke her zaman bir pislikti ancak bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. "Yanlış düşünmüşsün."

"İlişkinizin böyle olduğunu bilmiyordum. Ama artık biliyorum ve bir daha olmayacak, tamam mı?"

"Kesinlikle bir daha olmayacak! Bir daha asla ona bir buçuk metreden fazla yaklaşmayacaksın, beni duyuyor musun? Eğer ona *bakarsan* bile, seni öyle bir benzetirim ki..."

"Oak," diye sert bir ses gümbürdedi ve ardından kuvvetli bir çift kol beni Luke'tan çekip uzaklaştırdı.

Eski arkadaşım bir eliyle boğazına yapışarak yan tarafa doğru sendeledi. Bana delirmişim gibi baktı. Belki de delirmiştim. Bu alçağın dudaklarının az önce Vaughn'un dudaklarının üzerinde olduğu düşüncesini zihnimden atamıyordum. Ellerinin belinde olduğunu. Bedenini onunkine bastırıldığını.

"Sen iyi misin, dostum?" diye Tyrese sordu kısık bir sesle.

Başımınla onaylamayı başardım. "Onu evimden çıkar," diye homurdandım.

İkinci kez söylememe ihtiyacı yoktu. Korumam tarafından merdivene sürüklenirken Luke itiraz ediyordu. Bunun gerçek olduğunu bilmediğini, üzgün olduğunu, bunu telafi edeceğini haykırıyordu ama ona bir bakış bile atmadım.

Onunla işim bitmişti. Yarın ilk iş Jim'i arayıp stüdyoya yeni bir başçı talep etmek olacaktı. Bunu nasıl sağlayacağı zerre umurumda değildi fakat bu *muhakkak* sağlanacaktı.

Vaughn'un öğürmesinin durduğunu fark ettim. Yavaşça kapıya vurmakla beraber bir parçam onun cevap vermesini neredeyse istemiyordu Kapıyı açmasını istemiyordu.

"Oak." Kapının arkasından güçsüz sesi geldi, ardından kapı ardına kadar açılarak kül gibi yüzünü ve kan çanağı gözlerini ortaya çıkardı. "Pek iyi hissetmiyorum."

Acı dolu, mahcup ses tonu içimde bir şeyi yumuşattı. Öyle sarhoştum ki sallanıyordu ve elimde olmadan uzanıp onu sabitledim. Lanet olsun. Luke'u öptüğü için ona sinirlenmek istiyor-

dum. Ona ne halt düşündüğünü sormak istiyordum. Fakat konuşacak durumda olmadığı belliydi.

"Her şey dönüyor," diye fısıldadı.

Kalbim tekledi. "Biliyorum," dedim kısık sesle. "Hadi. Seni yatağa götürelim."

İleri doğru bir adım attığında az kalsın yuvarlanıp düşüyordu.

İç geçirerek onu kucaklayıp yatak odama taşıdım. Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve ufak bir inilti koyuverdi. "Başım ağrıyor, Oak."

"Biliyorum, bebeğim. Gececek. Sana ağrın için bir şey getireceğim."

Onu nazikçe yatağa yatırdıktan sonra ağrı kesiciyle bir bardak su almak için büyük banyoya uğradım. Vaughn'u iki hapi yutmaya ve sonra tüm bardağı kafaya dikmeye zorladım. Bunu itirazsız yaptıktan sonra yatağa kıvrılıp yastıklarımın birine sarıldı.

"Dönüyor," diye inledi.

"Sadece gözlerini kapa ve uyu." Ne kadar çabalasam da onu örtülerin altına sokmak için kımıldatamadım, bu yüzden sonunda battaniyenin diğer ucunu kapıp onun üstüne çektim. Ben daha işimi tamamlayamadan kendinden geçmişti.

Bir dakikalığına yatağın kenarında durup onu izledim. Yan tarafına doğru kıvrılmıştı, gözleri sımsıkı kapalıydı. Yanına uzanmak ve ona arkadan sarılarak saçlarını okşamak, Luke'u öpmesinin önemsiz olduğunu söylemek istiyordum.

Ama önemsiz değildi, lanet olsun. Değildi.

Yorgun bir soluk vererek kapıya döndüm ve ışığı söndürdüm. Karanlık, yatak odasını kapladı. Yatağında uyuyan kıza son bir kez baktım ve sonra korumamın tüm yabancıları evimden kovmasına yardım etmek için alt kata indim.

Son kalanların da partiden ayrılması saat dördü buldu. Sendele-yerek yatak odama girdiğimde Vaughn'u bir dürüm gibi battaniyeye sarılmış hâlde buldum. Örtünün ufakık bir kısmını yorgun

kışma çektim ve gözlerim tamamen kapanmadan önce uykuya daldım. Uyandığımda battaniye üzerime boydan boya serilmişti ve öğleden sonra güneşi içeri sızıyordu.

Yatağın diğer yanı boştu.

Hızla doğrulup alt kata koşturdum. Ellerim kalçalarımda boş, pırıl pırıl oturma odasına göz gezdirdim. Koca D temizlikçileri çağırmış olmalıydı. Bense Vaughn'un gizlice sıvışması dahil her şey olup biterken uyuyordum.

"Koca D," diye seslendim.

"Mutfaktayım."

Onu mutfak masasında oturmuş, bir şişe Perrier içerek bir çapraz bulmaca çözerken buldum. "Vaughn nerede?"

"Evdedir herhalde."

"Ne zaman gitti?"

Saatini kontrol etti. "Yaklaşık dört saat önce. Dondurma gününden Daniel onu evine bıraktı." İş telefonlarımdan birini bana doğru itti. "Başta Jim'den olmak üzere bir sürü mesajın var. Kalktığın dakikada onu aramanı istiyordu."

Dört saat. Bu uzun bir süreydi. Acaba Vaughn şimdi ne yapıyordu? "Öğrenmem gereken, basından kötü bir eleştiri var mı?"

"Yok. Oak diyarında her şey süt liman." Koca D kendi espri-sine gülümsedi.

"Güzel," diye homurdandım. Buzdolabından bir şişe Powerade çıkarırken durup Koca D'ye geri döndüm. "Hey, günaydın. Geldiğin için teşekkürler."

Gazetesini indirdi ve değerlendirir gibi uzun uzun baktı bana. "Ty nasıl değiştiğinden bahsetmişti. Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım."

Elini kurabiye kavanozuna daldırmış hâlde yakalanan beş yaşındaki bir çocuk gibi ayaklarımı kıpır kıpır oynatmamak için kendimi zorladım. "Bugünden önce bir pislik olduğumu böyle mi söylüyorsun?"

"Hayır. Sadece hayatında parlayan çok güneş vardı, öyle ki bazen seni kör ediyordu diyorum."

"Yani bugünden önce bir pisliktim?" Buzdolabının kapısını omzumla iterek kapadım.

Koca D kahkaha attı. "Hepimiz pisliğiz, Oak. Kafası infilak etmeden önce Jim'i ara."

Telefonum ve içeceğimle birlikte bir de muz alarak verandaya çıkıp Jim'i aradım.

"Kayıt nasıl gidiyor? Ne zaman biraz müzik dinleyebileceğim?" diye sordu.

"Gönderdiğimi sanıyordum..." Hayır, Jim'e hiçbir şey göndermemiştim. Bunu hatırlayınca lokmamı çiğnerken durdum. İlk kaydı Vaughn'a göndermiştim. *İyi* demeden önce beni on dakika bekleten Vaughn'a. Kızın bütün kelime dağarcığının o kelimeden oluştuğuna yemin edebilirdim. Bunun üstünde çalışacaktım.

Ateşli, taş gibi ve muhteşem gibi kelimeleri öğrenmesi gerekiyordu. Tüm bunları benim için kullanmalıydı. Onu yeniden gördüğümde bu derslere başlayacaktık. Luke'u ne halt etmeye öptüğünü bana açıkladıktan hemen sonra. Herkesi evden atma sürecinde, büyük ihtimalle Luke'u ben zannedecek kadar sarhoş olduğu sonucuna varmışım. Hemen hemen aynı boydaydık. Saçlarımız aynı renkti. Sarhoş olduğundan bizi karıştırmıştı.

Ağzını o mala yapıştırdığını fark ettiğinde kusmuştu. Bir eziği öptüğünüzü ayırt ettikten sonra verilecek tek doğru tepki buydu.

"Bana hiçbir şey göndermedin. Veya gönderdiysen de gelmedi. Tekrar gönder."

"Hayır."

"Neye hayır?"

"Hayır, sana hiçbir şey göndermeyeceğim. King ve ben albümü tamamlayana dek değil. Ya da hiç olmazsa yarısını tamamlayana dek." Şu anda kimsenin şarkıları dinlemesini istemiyordum. Bu noktada eleştiri beni yolumdan saptırabilirdi. Müziğimi dinlemesini önemsemişim iki insan King ve Vaughn'du. Hatta Vaughn bugün stüdyoya gelip beni canlı dinlemeliydi. Şarkının *iyi* olduğunu yüzüme söylemesi hoşuma giderdi.

“Kaydettiğin müziği bana hep yollarsın,” diye hatırlattı Jim bana. “Ben senin menajerinim. Bana müziğini yollarsın. Sana bunun iş yapıp yapmayacağını söylerim ve sonrasında ikimiz de Suudilerin bizden borç isteyeceği kadar fazla para kazanırız.”

“Tüm bunlar olacak,” diye onu temin ettim. Büyük ölçüde, telefonu kapatıp Vaughn’u aramak istediğim içindi. “Ama bu ben hazır olduğumda olacak. Gitmem lazım, Jim. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at.”

Beni arama çünkü cevap vermeyeceğim, demekti bu.

Sonrasında Claudia’nın numarasını çevirdim çünkü stüdyoya girdiğimde hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasını istemiyordum. King benden bıkana kadar birkaç düzgün parça kaydedecektim ve istediğim son şey Claudia ve onun küçük entrikalarıyla uğraşmaktı. Ayrıca Vaughn ve ben bunu çözebilirdik.

“Claud, selam, ben Oak.”

“Aramana çok sevindim! *GQ, People, USA TODAY* ve *ET*’den senin için röportaj fırsatları yakaladım. King’le birlikte çalışmanın yanında yeni ilişkiye dair söylentiler gerçek, olumlu ilgi doğuruyor. Hangisini istersin? Bana kalırsa röportaja Vaughn’u da getirmelisin; gerçi ona hiçbir soruyu cevaplatmayacağız ama varlığı önemli. Belki onunla birlikte bir fotoğrafını da dahil ederiz. Piyano sırasında oturabilir. Sen yerde olursun, kolunu kalçasına atarsın. Bu fazla kışkırtıcı da kaçmaz hem, şefkatli bir poz olur.”

Claudia kulağıma cıvıldarken muzumun kalanını yedim. Uydurduğu bu hayali fotoğraf çekiminde giyeceğimiz kıyafetlerden bahsederken içeri girip Vaughn’u arayabilmek için şahsi telefonumun peşine düştüm. Onu komodininde buldum.

Stüdyoda King’le buluşmadan önce düşünmeliydim. Bekle, saat kaçta buluşacağımızı biliyor muydum? Mesajlarımı kontrol ettim ve bu sabah mesaj atıp saat iki sularında müsait olacağını yazdığını gördüm. Karşılık olarak bir başparmakla onaylama emojişi gönderdim ve ardından rehberde Vaughn’un adını açtım.

“Bunların hiçbirini yapamam, Claud. Kayıttayım. Belki daha sonra.”

“Vaughn’dan ne haber?”

“Ben onunla ilgilenirim.”

Ve Claudia bana her yönden çuvalladığımı söyleyemeden önce telefonu kapadım. Benim gibi yıldızların, her dediğini onaylayan bir grup insanla çalışması gerektiğini okumuştum. Ben nerede yanlış yapmıştım?

İş telefonumu yatağa fırlattım ve Vaughn’u aradım.

“Selam,” derken sesi tamamen çekingen ve temkinliydi. Şüphesiz dün geceyle ilgili, Luke’u benimle karıştırmasından utanç duyuyordu.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Ölü gibi.”

Bir kahkahayı bastırdım. “Burada kalmalıydın. Koca D akşamdan kalmalığa karşı en iyi çareleri bilir.”

“Çivi çiviye söker gibi bir şey söylüyordu ama bu bende yeniden kusma isteği uyandırdı.”

“Hâlâ yatakta mısın?”

“Hayır. Kendimi alt kattaki oturma odasının kanepesine sürüklemeyi başardım, böylece normal bir insan gibi uyanmış numarası yapabiliyorum.”

“Normallik abartılıyor, bebeğim. Sana bir araba gönderirsem bugün stüdyoya gelir misin?”

Derin bir iç geçirme duydum. “Bunu Claudia mı istiyor?” diye sordu.

Midemdeki muz ekşidi. Bunu aşmamış mıydık? Hâlâ Claudia’nın isteklerine veya kendisinin imajına faydalı olduğunu düşündüğü eylemlere dayanarak karar veriyor olması beni küplere bindiriyordu.

Hayır, bunu *ben* istiyorum demek için ağzımı açsam da içimi bir güvensizlik dalgası kapladı. Eğer hayır dersem ve beni geri çevirirse kendimi berbat hissederdim. Dahası bugün onu görmek istiyordum. Müziğimi dinlemesini istiyordum. Onun kame-ralar olmadan, içki olmadan, hiçbir dış müdahale olmadan beni, Oakley Ford’u öpmesini istiyordum. Sadece ikimiz için.

"Evet. Claudia istiyor."

Bu bir kuyruklu yalan değildi. Ufak bir yalandı. Aslında mini minnacıktı.

"Bir saat sonra olur mu? Duş almadım ve biri başımın üstünden bir kasa bira boşaltmış gibi kokuyorum."

"Sorun değil. Bu trafikte gelmesi bir saat alacağından arabayı şimdiden gönderiyorum."

"Tamam, sonra görüşürüz, Oak."

En azından bana Oak diyordu. Bunu kabul edecektim.

İlhamla dolu olduğunuzda her şey bir nanosaniyede akıyordu. Vaughn'un çıkagelmesini beklerken bir sürü şarkı sözü karaladım. Yaklaşık bir düzinesini eledikten sonra geri kalanını karıştırarak şarkıya benzer bir şeye dönüştürdüm ve King'e verdim. O, sözleri değerlendirirken masada birkaç farklı ritim tutturdum.

"Evet, bunu beğendim." Birkaç akort mırıldandı. "Belki geçiş kısmı biraz daha hızlı olabilir. Şöyle..." Not defterini konsola bıraktı ve gösterdi.

İlk dizeyi onun temposuyla söyledim ve kusursuzdu. Birbirimize sırtttık. Burada enfes bir şey ürettiyorduk. King'le çalışmak her yönden düşündüğüm gibiydi. Bir şarkıdan, herhangi bir şarkıdan en son ne zaman etkilendiğim gibi yoklayan sorular sorarken bile bana kendimi rahat hissettiriyordu. Başarısızlıklarıyla ilgili bana cesaret aşılayan kişisel hikâyeler paylaşıyordu. King'in dâhi aklına sanki bir yapımcı ve bir terapist sığdırılmıştı.

Telefonum biyledi ve bir parmağımı kaldırarak King'e bir dakika beklemesini işaret ettim.

Geldim.

Bir kelime karmaşası öne çıkmak için zihnimde savaşmaya başladı: *evet, sonunda* ve *Tanrı'ya şükür*.

"Vaughn gelmiş," dedim King'e. "Sakıncası yoksa beş dakika mola verelim mi?"

"Tabii. Ben de dışarı çıkıp sigara içmeyi bırakmaya çalışıyordum gibi yapacağım."

Birbirimize bir beşlik çaktık ve ben Vaughn'u stüdyoya sokmaya gittim.

"Geldin," dedim.

Yüzü biraz solgundu ama yine de güzel görünüyordu. Makyaj yapmayışını sevmeye başlıyordum. Onunla ilgili her şey doğal, güvenilir ve acayip muhteşemdi. Vaughn'u içeri çekerken onu öpme dürtümle mücadele ediyordum.

Stüdyoda bir sehpa onu bir şişe su bekliyordu ve üst kat-taki stüdyo asistanlarından birine bir battaniye getirmesi için rüşvet vermiştim. Enstrümanlar ve ekipman yüzünden stüdyo serin tutuluyordu. Vaughn askılı bluzlarla yaşadığından burada üşüyebilirdi.

"Dışarıda hiç kamera görmedim," dedi biz stüdyonun kapısına ulaştığımızda.

Kapıyı onun için itip açtım ve ardından Vaughn'u onun için hazırladığım koltuğa yönlendirdim. "Evet, şu konu. Yalan söylemiş olabilirim." Ona oturmasını işaret ettim ve koltuğa yığıldı. "Claudia gelmen gerektiğini söylememişti."

Kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "O hâlde neden buradayım?"

Bir tabure çektim ve Les Paul gitarımı alıp gövdesini uyluklarıma dayadım. "King'le birlikte yaptığım müziği dinlemek isteyebileceğini düşündüm."

"Ha."

İşte yine yapmıştı. Büyük iç geçirme.

Kızgınlık boynumu karıncalandırırken gitarı indirdim ve ayağa kalktım. Bu önemli bir olaydı ve Vaughn jestimi takdir etmemekle kalmıyordu, bunun ne anlama geldiğine dair de bir fikri olmadığını düşünüyordum. Bir parmağımı alnımın bir ucundan diğerine sürttüm. Büyük bir dangalak gibi görünmeden bunu ona nasıl açıklayacaktım?

"Genellikle sanatçılar müzik yaptığında orada yalnızca onlar, diğer müzisyenler ve yapımcıları olur."

Vaughn irkildi. "Yani bu büyük bir olay mı?"

Gururum umursamazca omuz silkmeme yol açtı. "Çok da büyük değil."

"Her şeyde çuvallıyorum, değil mi?" Bakışları burası dışında herhangi bir yerde olmak istiyormuşçasına kapıya doğru atıldı.

"Seni bir şeyden alıkoyuyor muyum?" Sesime sızan soğukluğa engel olamadım.

"Hayır. Ben sadece... akşamdan kalmayım. Dün gece içkiyi fazla kaçırdım." Bana zayıf, mutsuz bir gülümsemeyle baktı.

Hevessizliği, bariz kaçma arzusu mideme bir yumruk yemişim etkisi yarattı. "Dün geceyle ilgili tek pişmanlığın bu mu?" dedim huysuzca.

"Sanırım. Demek istediğim o kadar çok içtiğim ve yatağında sızdığım için üzgünüm." Bakışlarımdan titizlikle kaçınıyordu.

"Yatağında sızdığın için üzgünsün," diye tekrarladım. "Pişmanlık duyduğun şey bu mu? Fazla içmek ve yatağında sızmak? Ya Luke'u becermen?"

"Ben Luke'la *yattım mı?*" Dehşet içinde ayağa fırladı. "Nasıl..."

"Hayır, kastettiğim Luke'la yakınlaşmandı. Luke'u öptün."

Yüzünde hızla suçlu bir ifade belirip kayboldu. "Ah. O. Bundan bahsetmemeni umuyordum." Gözle görülür biçimde yutkundu. "En iyi fikrim değildi."

En iyi fikri değil miydi? Neredeyse bağıracaktım. Bu ifade yetersiz kalırdı.

"O zaman bunu neden yaptın?" diye kabaca sordum.

"Çünkü sarhoştum. Ve çünkü W'nin bana söylediği onca şeyden sonra rezil ve bombok hissediyordum. Ve çünkü Luke oradaydı."

Acı içime bir ok gibi saplandı. Kendimi onun Luke'u benimle karıştırdığına ikna etmişim ama görünüşe göre yaşanan hiç de böyle değildi. Benden başka birini öptüğünü *biliyordu...* ve bunu idrak etmek beklemediğim kadar ağırdı.

Ona inanamayarak baktım. "Yani herhangi biriyle öpüşür

müydün? Söylediğin bu mu? Dudakları ve bir dili olduğu müddetçe onun kim olduğunun bir önemi yok muydu?

Vaughn utançla büzüldü. "Hayır, öyle değil. Ben... sarhoştum," dedi bir kez daha, mağlup çıkan bir sesle. "Sarhoştum, üzgündüm ve seni istiyor ama bulamıyordum, sonra Luke birdenbire ortaya çıktı ve benimle flört ediyordu ve..." Sesi canlılığını yitirdi.

Karmaşık cümlelerinden biri benim için ön plana çıktı. "Beni mi istiyordun?"

Dudağını ısırdı.

"Beni mi arıyordun?" Utanmış yüzünü inceledim. "Çünkü sen... beni istiyordun. Bu ne anlama geliyor?"

"Hiç," diye mırıldandı. "Hiçbir anlamı yok, tamam mı?"

"Lanet olsun, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Elimini aralarından geçirip hüsrarla saçlarımı dağıttım. "Bunun bir anlamı var. Sen üzgündün ve *beni* arıyordun. Çünkü *beni* istiyorsun, Vaughn. Sadece bunu itiraf et."

"İtiraf etmemi mi istiyorsun? İyi! İtiraf ediyorum! Senden hoşlanıyorum, Oak. Senden hoşlanıyorum ve numara yapmaktan bıktım ve seni öptüğümü düşünmeyi bırakamıyorum ve..."

Ona tamamlama fırsatı vermedim. İçgüdü mantıklı düşünceye baskın gelince onu kavradım. Onu tuttum ve dün gece yapmayı istediğim gibi öptüm. Vaughn bana sahilde gözlerinde yıldızlarla baktığından beri yapmayı istediğim gibi öptüm. Hayır, ondan öncesinden beri istiyordum. Dondurma parmaklarına damladığında, Vaughn'un tatlılığının tadını ilk kez aldığımdan beri. Belki daha bile öncesinde, bana aksi ve küstah davrandığında da istiyordum.

Bu öpücüğü o kadar uzun zamandır istiyordum ki sanki Vaughn yeryüzündeki en büyük çöldeki tek su birikintisiymiş gibi dudaklarından içtim. Ağzımın altında eriyordu. Dudakları aralandı ve öpücüğüme karşılık verdi.

Tam da hayal ettiğim gibiydi. Elli bin kişinin adınızı haykırmasından daha iyiydi. Biletlerinin hepsi satılmış Madison

Square Garden konseri kalabalığının sizin şarkı sözlerinizi size söylemesinden daha iyiydi. Şimdiye dek söylenmiş en harika şarkıdan daha iyiydi. Vaughn kollarını boynuma doladı ve onu daha uzun, daha sert, daha tutkulu öpebilmek için yukarı, yüzümün seviyesine kaldırdım.

Dili ağzımın içine kaydı ve biri inledi. Galiba bendim. Ama sonra ikimiz birden inledik çünkü alt bedenim onunkine sürtünmeye başladı ve bunun benim kadar ona da iyi hissettirdiğini biliyordum.

Onu sonsuza dek öpmek istiyordum. Sonsuza dek böyle kalmalıydık. Sonraki nesiller bizi taş yığınları arasında bulacaktı: Öpüşürken ölen iki âşık.

Vaughn zamansızca geri çekildi ve gözlerini bana dikti. Kafa karışıklığı güzel yüzünü çarpıtıyordu.

"Hâlâ burada olduğumu bir hatırlatayım dedim." King'in sesi milyon dolarlık ses sisteminden içeri süzüldü.

"Aman Tanrım." Vaughn'un cildi annemin meşhur rujundan bile daha kırmızıydı. Kafa karışıklığı şiddetli bir utançla yer değiştirmişti. Eliyle ağzına vurup odadan dışarı koştu.

Kendi tepkim beni kıpırdayamayacak kadar fazla sersemlettiğinden orada bir mankafa gibi dikiliyordum. Öpüşmenin böyle mi hissettirmesi gerekiyordu? Vay anasını. Peki eğer öyleyse, Vaughn neden kaçmıştı?

Silkinip harekete geçtim ve onun peşinden gittim ama Vaughn çoktan bir banyoya dalmış ve kapıyı kilitlemişti.

"Vaughn, bebeğim. Dışarı gel." Musluğun açıldığını duydum. Kapı kulpunu azıcık salladım. "Kusuyor musun?"

"Uzaklaş buradan. Uzaklaş ve müziğini yap. Zaten tüm bunlar onunla ilgili."

Etrafta az önce yaşananı yorumlamama yardımcı olabilecek herhangi biri var mı diye bakmak için döndüm. Fakat yalnızdım ve kız arkadaşım kendini banyoya kilitlemişti. Muhtemelen bu en iyisiydi. Bu küçük düşürücü konuşmaya kimsenin şahit olmamasını yeğlerdim.

Kontrol odasına dönerken yol boyunca başımı iki yana salladım.

Ben bir koltuğa yığılırken King tek kelime etmedi.

"Ne var?" diye sordum uzayıp giden bir sessizlikten sonra.

"Hiç, dostum." King sırtıttı. "Buraya daha erken gelmeliydim. Tek anlaşılmayla bir televizyon dizisi ve bir albüm elde edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu."

Sert sert baktım. "Belki farklı bir yapımcı bulurum."

Sanki mümkünmüş gibi gülümsemesi daha da genişledi. "Olmaz. Artık hiçbir yere gitmiyorum. Havada heyecan ve sihir var. Müzik yapmak için mükemmel koşullar."

Gökyüzünün yeşil olduğuna inanmaya başlayacak kadar kafamın karışık olduğuna dair ilk dizeyi karalamak için Bic kalemi mi çıkarırken homurdanmakla yetindim.

King omzumun üstünden dikkatle bakıyordu. "Seni değiştiriyor." Onu duyduğumu belli etmedim ve sıradaki dizede kalbimin yedek, kenara atılmış parçalarla dolu bir hurdalık olduğunu yazdım. "En iyileri böyle yapar."

Bir kontrol panosunun ayarlarıyla oynamak için kenara kaydıldı ama gözlerindeki sıcaklığı hissediyordum.

"Ekleyecek bir şeyin var mı?" diye söylendim.

Uzattığı kolunun üstünden konuştu, "İyi olanlar karakterini ateşe atar ve değersiz kısmından geri kalanı yakıp kül eder, ta ki daha iyi bir sen ortaya çıkana dek. Vaughn iyilerden biri."

"Bu nasıl anlaşılır?" diye kafa tuttum çenemi öne çıkarıp ters bakışlar atarak.

King bana gizemli bir gülümseme sergiledi. "Anlarsın işte."

29

KIZ

Hayranların en kısa zamanda yeni bir Ford albümü beklemesi için 5 sebep!
Hemen tıklayın!

-
5. Son turne ve albümün üstünden iki yıl geçti. Hayranlar yeni bir şey için can atıyor. Oakley Ford her zaman hayranlarına iyi davranmıştır.
 4. Oakley Ford ve King birçok kamu yararına etkinlikte birlikte görüntülendi ve ikili dün meşhur Hollow Oak kayıt stüdyosuna hızla girerken görüldü. Keskin gözlü Ford hayranları bu fotoğrafı FordHaberleri Instagram akışında yayınladı.
 3. Aynı zamanda ShOak'un da üstünden iki yıl geçti. Yeni kız arkadaş kesinlikle yeni müzik anlamına gelir, değil mi?
 2. O büyüyor. Oakley yakında yirmi yaşına basacak ve bu ergenlik yıllarını geride bırakacağı anlamına geliyor. Yetişkin müzik tarzını hepimize göstermek isteyecektir.
 1. Sürpriz albümler revaçta. Beyoncé! Kanye! Frank Ocean! Hiçbir duyuru yapmadan bir albüm yayınlamak büyük bir güç göstergesi ve bu hareket yeni, yetişkin Oakley'ye uyacaktır.

Altı yaşındaki bir çocuk gibi davranıyordum. Kim biriyle konuşmaktan kaçınmak için kendini bir banyoya kilitlerdi? Bu kişi bendim. Yirmi dört saat içinde iki oğlanı öpen altüst olmuş bir insan, kafası karışmış bir kız olan Vaughn Bennett.

Tanrım. Aşk hayatım ne zaman böyle heyecan verici olmuştu?

Ancak... bu öpücüklerden yalnızca biri beni gerçekten heyecanlandırmıştı. Bu öpücüklerden yalnızca biri kalbimin havada süzülmesine ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olmuştu.

Oakley'nin öpücüğü.

Diğer öpücük daha yaşanmadan önce bile bir hataydı. Luke'la tanıştığım andan itibaren onun ahlaksız biri olduğunu düşünüyordum fakat aptal alkol dün gece bunu bana unutturmuştu. Derken benimle flört ediyor, bana ne kadar hoş olduğumu söylüyordu ve beni öptüğünde bunun bana iyi geleceğini düşündüğümünden onu durdurmamıştım.

İyi gelmemişti. Öpüşmek yalnızca birinden hoşlandığımda iyi gelirdi bana. Luke'un dudakları benimkilerin üstündeyken hiçbir şey hissetmemiştim. Oysa *Oak'un* dudakları? Tepki olarak tüm bedenim titreşmişti ve bu da korkudan aklımı tamamen yitirmeme sebep olmuştu.

Başımı iki elimin arasına gömdüm ve avuçlarımın içine inlerken akan suyun paniklemiş sesimi boğmasını umdum. Hayatım boyunca hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Hiçbir düşünceye odaklanamıyordum; beynim karmakarışık bir düşünce yumağına dönmüştü. Oakley'yle ilgili düşünceler. O büyüleyici öpücükle ilgili düşünceler. Çalışmak için eğitimime bir yıl ara vermemle birlikte, bana hakkında düşünmek istemediğim konularla ilgili düşünecek çok fazla zaman veren bir işi kabul etmemle ilgili düşünceler.

Bugünlerde sanki herkes benim adıma kararlar veriyordu. W beni terk etmeye karar vermişti. Claudia her gün ne yapacağıma karar veriyordu. Oak beni öperek içimdeki canlı ışıkları ortaya çıkarmaya ve bana hissetmemeye çalıştığım şeyler hissettirmeye karar vermişti.

Kafamı kaldırdım ve bakışlarım Vans ayakkabılarıma kaydı. Spor ayakkabılarına karalanmış tüm o şekilleri görmek beni küplere bindirdi. Eskiden bu ayakkabıları severdim, halbuki şimdi onlara baktığımda... aptal görünüyorlardı. Erkek arkadaşının onu sonsuza dek seveceğine inanan budala bir kızın aptal, anlamsız çizimleri.

Yavaşça öne eğilip ayakkabıları çıkardım. Onları elime aldım ve kapının yanındaki çöp kutusuna yürüdüm. Yalnızca bir an tereddüt ettikten sonra ayakkabılarımı çöpe attım.

Oakley zannettiğim gibi koridorda beklemiyordu. Koridora yayılan pencerelerden onun stüdyoya döndüğünü gördüm. O ve King enerjik bir şekilde konuşurken Oak bir kalem havaya atıp tutuyordu.

Ayaklarımda siyah, kısa spor çoraplarından başka bir şey olmadan kapıya yaklaşırken yanaklarım gittikçe ısınıyordu. King'in, şahit olduğu öpüşmenin bahsini açmamasını umuyordum. Oak'un da, en azından King'in önünde, bunun bahsini açmamasını umuyordum.

"Hey," dedi Oakley ben odaya girdiğimde. Ses tonu tasasızdı ama ne yapacağımdan emin değilmişçesine bir sakınganlık tınısı da vardı.

"Yazma işi nasıl gidiyor?" diye sordum sesimin kulağa rahat gelmesi için çabalayarak. Stüdyonun duvarı boyunca uzanan kanepeye küt diye oturdum ve kollarımı dizlerime doladım.

"Müthiş."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Bakışlarındaki soruları görüyordum ama onları dile getirmedi.

King birini ortaya attı. "Ayakkabılarına ne oldu?"

"Kaybettim," diye mırıldandım.

İki erkek aralarında bakıştı. Oak bana bir kaşını kaldırarak baktı.

"Tamam o zaman," dedi King sözcükleri uzatarak. "Ah, bizi can kulağıyla dinlemeye ne dersin? Bizim çocuk bu şarkı geçişini

yavaşlatmaya çalışıyor ve ona bunun canlı olmadığını söylesem de bana kulak asmıyor. Belki sen bana arka çıkarsın."

Oak gözlerini devirdi. "Sana arka çıkmayacak çünkü yanıyorsun." Gitarını kaldırdı ve bir akort tıngırdattı. "Buna bir bak, Vaughn ve bana haklı olduğumu söyle."

Boğuk sesi odayı doldururken banyodayken hissettiğim tüm sıkıntı kaybolmaya başladı. Müziği öyle güçlüydü ki. Bu çocuk her şarkı söylediğinde sanki zaman duruyordu ve onun dünyası sizi yutuyordu.

Sözler beklediğimden daha öfkeliydi, ta ki geçişte melankolik bir havaya bürünene dek. O kısmı neden yavaşlatmak istediğini anlayabiliyordum. Havası şarkının geri kalanından çok farklıydı.

Oak bitirdiğinde, "Ee?" diye sordu King.

İkisi de beklentiyle bana bakıyordu.

Süklüm püklüm gülümsedim. "Hımm. Aslında ikinize de katılmıyorum. Bence yavaş veya hızlı olması fark etmez. O kısımdaki sözler kulağa tamamen farklı bir şarkıya aitmiş gibi geliyor. Bazen bu iyi bir şeydir ama bu durumda, bu biraz... uyumsuz." İkisinin de ters bakışlarını görmemek için gözlerimi ellerime diktim.

"Evet... ne demek istediğini anlıyorum," dedi King düşünce-
li bir sesle. Kalem Oakley'nin elinden kaptı ve not defterine bir şeyler karalamaya başladı. "O dizeleri bununla değiştirmemize ne dersiniz?"

Oak derhal bakmak için eğildi ve ikisi yeniden bir beyin fırtınasına girdi.

Ben kanepeye kıvrılıp yumuşak mırıltılarını dinledim. Uykuya daldığımı hatırlamıyordum fakat dalmış olmalıyım çünkü yanağımda sıcak bir el hissetmemle aniden gözlerim açılıverdi. Gözlerimi kırıştırdığımda King'in gittiğini ve Oakley'yle baş başa olduğumuzu fark ettim.

Kanepenin ucuna tünemişti, parmak uçları yanağımı okşarken o muhteşem yeşil gözlerle bana bakıyordu.

"Uyuyakaldın," dedi bana.

Bir esnemeyle doğruldum. "Ah. Üzgünüm. Akşamdan kalma olduğumdan sadece, müziğin yüzünden değil. Yemin ederim."

Bir kahkaha attıktan sonra yüz ifadesi ciddileşti. "Ayakkabılarına ne oldu?"

"Çöpe attım," diye itiraf ettim.

"Özel bir sebebi var mı?"

"Geçmişimin parçasıydı."

Oak yavaşça başını salladı. "Pekâlâ. Sana yeni bir çift Vans alabilir miyim?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Ben kendime alırım. Kendim için yeni bir hikâye çizeceğim."

Koltuğuna yerleşti ve kalemmini eline aldı. "Umarım orada bir veya iki ağaç için yerin olur."

"Ağaç mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ne bileyim... belki bir *meşe* ağacı çizersin?"

Dudaklarımın ucunun hafifçe yukarı çekildiğini hissettim. "Evet... muhtemelen olur."

Daha sonra Oak'un evine gittik. Claudia yapmamızı söylediği için değil, karşılıklı, sessiz bir anlaşmayla orada olmak istediğimiz için. Pizza söyledik ve Oakley'nin devasa havuzunun karşısındaki bir çift şezlongda yedik. Yemeyi bitirdiğimizde güneş çoktan ufuk çizgisinin aşağısına inmişti. Yine de bu, Oak'u havuz evine gidip mayosunu giymekten alıkoymadı.

Yeniden ortaya çıktığında nefesim kesildi. Onu ilk kez üstsüz görüyordum. Şey, en azından şahsen. Göğsünü fotoğraflarda görmüştüm ama gerçeği çok daha... enfesti. Ve dövmeleri acayip seksiydi. Bir kolunda bir haç vardı ve altında da annesinin adı yazıyordu. Diğer kolunda müzik notalarından bir sarmal ve gitar perdesi olduğunu düşündüğüm bir şekil vardı. Kürek kemiklerinin arasında siyah renkli tarih ve koordinat sıraları bulunuyordu. Geçen gün kendime yenik düşüp sırtındaki dövmenin

* İngilizcede Oak meşe demektir. -çn

anlamını bulmak için onu Google'da bir kez daha aratmıştım ve dövmesinin en sevdiği turne duraklarının tarihleri ve koordinatları olduğu ortaya çıkmıştı.

Bazen onun on dokuz yaşında olduğunu unutuyordum. Çok uzun boylu, kaslı ve erkeksi olduğundan daha büyük görünüyordu. Doğrusu film yıldızı babasına gitgide daha çok benziyordu ama bu düşüncemi kendime sakladım çünkü Oak'un bundan hoşlanacağını sanmıyordum. Babasından neredeyse hiç bahsetmiyordu ve bir sorunları olduğu belliydi.

"Hep beni kesiyorsun, ha?" diye takıldı. "Dikkatli ol, bebeğim, yoksa bir kompleks edinmemen neden olacaksın."

"Sende zaten bir kompleks var. Adı egomani."

"Ha." Yanıma yürüdü ve omzumdan sarkan örgüyü çekti. "Belki bana durmadan bakmaktan vazgeçseydin egom normal boyutta olurdu."

"Senin hiçbir şeyin normal boyutta değil," diye hızla karşılık verdim ve hemen sonra bu iki tarafa çekilebilecek bir söz olduğundan kızardım. Kesinlikle bunu ima etmeye çalışmıyordum.

Kaşlarını aşağı yukarı oynattı. "O *Vogue* sayısını gördün, değil mi?"

Daha fazla kızardım. "Sadece çeneni kapa ve suya bombalama atla ya da öyle bir şey yap."

"Gerçekten bana katılmayacak mısınız?" Oak hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Havuz evinde yedek mayolar olduğunu söylemişti ama benim derdim mayo değildi. Sadece yüzme havamda değildim.

"Bugün çok tembelim," dedim üzüntüyle. "Cidden. Bu akşamdan kalmalık canıma okudu."

"Kendime not: Gelecek sefer Vaughn bir parti için eve geldiğinde alkol dolaplarını kilitle."

"Lütfen yap," diye yalvardım.

Kıs kıs gülererek şezlonguna bir havlu bıraktı ve verandanın ucuna yürüdü. Sıcaklığını test etmek için bir ayak parmağını batırmak yerine doğrudan suya daldı ve havuzun karşı tarafına

kadar tüm mesafeyi yüzdü. Sarışın kafası havuzun sığ ucunda birdenbire ortaya çıktı ve sonra ben vücudunun sert hatlarına hayranlıkla bakarken ağır bir sırtüstü yüzme stiline geçti.

Arkama yaslandım ve hayatımın ani, güçlü değişimine hayret ederek kafamı kaldırıp kararan gökyüzüne baktım. İki ay önce Oakley Ford'un lüks arka bahçesinde bir şezlongda uzanacağımı, bu sırada bir zamanlar hayran olduğum pop yıldızının da havuzunda bir uçtan diğerine yüzeceğini asla hayal etmezdim.

Gerçi Oak'un hayatı da normal değildi. Korumalar, para, hayranlar, mavi karolu havuzlu sahil evi, arkadaşları. Ne var ki bu kadar ünlü birine göre pek fazla arkadaşı yok gibiydi. En azından iyi olanlardan pek fazla yoktu.

"Öyle derin düşüncelere dalmışsın ki kafanda dönen çarkların gıcirtısını duyabiliyorum. Canını sıkan ne?"

Bir dakika kadar dikkatle onu seyrettim. Uzun kirpiklerinde minik su damlaları vardı ve geç akşamüstü güneşinde mücevher gibi ışıldıyorlardı. "Bilmem. Ben sadece..." Devamını getiremedim.

Havuzun kenarından destek alarak kendini kaldırıp sudan çıktı ve ıslak hâliyle yanıma uzandı.

Kusursuz bedenini örtebilmesi için ona bir havlu attım. Fazla dikkat dağıtıcıydı.

Havluyu başına sürttü ve gövdesinde rasgele sürükledikten sonra arkasına fırlattı. "Hadi," diye tatlı dille ikna etmeye çalıştı. "Seni içten içe kıvrandıranın ne olduğunu söyle bana."

"Bunu bir şarkıya mı dökeceksin?" Yaptığı müziğin tümüyle onunla ilgili olduğundan, bir çeşit günah çıkarma olduğundan şüphelenmeye başlıyordum. Bu tür bir cesaret nefes kesici ve güçlüydü.

"Belki." Başını bana doğru eğdi. "Bu bir şarkı sözü yazarıyla çıkmanın bir cilvesi."

Hımm. Bunu hesaba katmamıştım ama tuhaf bir şekilde ona güveniyordum. Beni incitecek veya aşağılayacak bir şarkı yazacağını düşünmüyordum.

Bakışlarımı gökyüzünde solan ışığa sabitledim.

“Bizimkiler iki yaz önce öldü,” dedim alçak sesle. “Babam annemi bir randevu gecesine çıkarmıştı. Cheesecake Factory’den –annemin en sevdiği restoran– eve dönüyorlardı. Onca yemeğin arasında oranın rulo köftesini severdi en çok.” Bunu hatırlayınca başımı iki yana salladım. “Neyse, bir şey olmuş ve babam arabanın kontrolünü kaybetmiş. Beton bir barikata çarpmışlar ve ikisi de o anda ölmüş.” Kaybımın keskin acısı beni durup soluk almaya zorladı. “Yaz dönemi derslerini almayı planlamıyordum. Babam almamı istiyordu. Erken mezun olursam üniversiteye gitmeden önce bir yıl ara verebileceğimi söylüyordu. O yılı sırt çantamla Avrupa’yı boydan boya gezerek geçirip hayat okulunda eğitim alabileceğimi düşünüyordu.”

“Geçen yaz Avrupa’ya gittin mi?”

“Hayır. Tıpkı babamın istediği gibi erken mezun oldum ama bu sayede ablama yardım edebildim. Annemle babam öldükten sonra zaten Avrupa’ya gitmek istemiyordum. Ben...” Sesim zayıfladı.

“Sen ne?”

Yutkundum. “Gidemeyecek kadar korkuyordum. Sanırım hayattan korkuyordum. Bu yüzden birbirimize karşı hislerimizi uzun bir süre önce tüketmiş olduğumuz hâlde W’yle onca zaman çıktım. Bu yüzden seninle olan bu çıkma işi benim için uygundu. Numara yapmakta iyi olsam da yaşamakta o kadar harika değilim. Carrie, Berkeley’ye gidecek çünkü annesi gibi bir avukat olmak istiyor. Justin, UCLA’ya gidip muhasebeci olacak. Kiki bir güzellik uzmanı olacak. İşte ben de herkese ebeveynlerim gibi öğretmen olmak istediğimi söyledim ve W USC’ye gidiyorsa, ben de oraya gidebilirim diye düşündüm.”

“Bunlardan hiçbiri seni mutlu ediyormuş gibi görünmüyor.”

“Ebeveynlerim ânu yaşardı. Oysa ben bir planım, bir geleceğim olsun istiyorum. Bana bir karar vermememi söyledin. Bana tutkumu bulmamı söyledin ama onun ne olduğunu bilmiyorum. Sadece ne istemediğimi biliyorum.”

"Bu başlangıç için gayet iyi bir yer."

"Öyle mi?" Gözlerimi onunkilere çevirdim. Şezlonglarımız arasındaki mesafeyi aşarak bir başparmağıyla ıslak yanağımı okşadı.

"Evet." Geniş avucunu yanağıma koydu. "Evet," diye tekrar etti.

Gözyaşları gözlerimden düşerek onun elinde toplanıyordu. Tuzlu suyun bileğinin yan tarafından akarak ön koluna inmesini izledim. İçinden çıkılması güç duygusal durumum onu korkutup kaçırmıyordu. Daha yakınma kayarken şezlongunun metal bacakları veranda tahtalarını sıyırdı.

"Şarkıcı olmak istediğini ne zamandan beri biliyordun?"

"Dört yaşında mıydım? Beş mi? Bunu bilerek doğmuşum gibi hissediyorum. Sanırım annemle babam onlar gibi oyunculuk işine girmek isteyeceğimden korkuyordu fakat ben her zaman müziği ve şarkılarla hikâyeler anlatmayı sevdim. Sesimin notaları oluşturduğunu ve taşıdığını duymayı hep sevdim. Her zaman yalnızca bunu istedim."

"LA azimli insanlarla dolu." Eline dokunmak için uzandım. Tuttuğum eli sıcak ve sağlamdı. "Onca insan buraya büyük hayallerle geliyor. Onların hayallerini istemiyorum fakat *bir* hayalim olsun isterdim."

"Belki bir hayalin vardır ama ondan korkuyorsundur."

"Belki." Bakışlarımı kenetlenmiş ellerimize indirdim ve beni heyecanlandıran şeyleri düşündüm. Ailem, onlar için yemek pişirmek, resim çizmek. Bunlardan hayatımı kazanabilir miydim? Geleceğim bunlar mıydı?

Oak uzanıp beni şezlongumdan kaldırarak kendininkine çekti. "Dünyadaki tüm para sende olsa ne yapardın?"

"Yolculuk edip dünyayı görürdüm," diye cevap verdim ânında.

"O hâlde bunu yapmalısın."

"W bunun aptalca olduğunu düşünürdü."

Yanımda homurdanan Oak'un göğsü titreşti. "W hakkında

ne düşündüğümü ikimiz de biliyoruz. Onsuz daha iyisin. İyi ki ondan ayrıldın." Sesinin huysuz ve kıskanç gelmesi o kadar sevimliydi ki.

"Şey, benden ayrılan oydu, unuttun mu?"

"Bunu yapmasının tek sebebi ne olacağını anlamasıydı."

"Neymiş o?" Kendisiyle ilgili ukala bir yorum yapmak üzere mi diye anlamak için boynumu eğdim.

"Onunla yalnızca oyalanıyordun ve eninde sonunda daha iyisini yapabileceğini fark edecektin." Oakley omuz silkti. "Bunun yanı sıra muhtemelen aleti minicikti ve bunun ezikliğini yaşıyordu."

Gözlerimi devirdim. Erkeklerin büyüklük takıntısı. "Orasını bilemem."

Kaşları çatıldı. "Sen hiç..." Yumruğuyla kısa bir vurma hareketi yaptı.

"O da nesi?" diye kahkaha attım. "Seks mi? Hayır. W'yle hiç seks yapmadım."

Gözleri komik bir biçimde irileşti. "Onun alt takımına da mı dokunmadın?"

"Oakley Ford, gerçekten W'yle ne yaptığının tüm net detaylarını öğrenmek istiyor musun?"

Gerçekten bunu değerlendirmiş gibi bir ifade takındı. Omzuna bir yumruk indirdim.

"Bekle, o senden o bölgeyle ilgili bir faaliyet görmediyse, yani o da senin o bölgede bir faaliyet göstermedi o zaman, öyle mi?" Oak dehşete düşmüş görünüyordu.

"Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?" Havuzun sıcaklığı sadece on altı derece olabilirdi ama her dakika daha çekici görünüyordu. Eğer suya atlarsam bu küçük düşürücü konuşma belki sona ererdi.

"Hayır, hayır, kapatamayız." Doğruldu ve beni de kendisiyle birlikte çekti. "O hiç..."

Elimle ağzına bir şaplak attım. "Aman Tanrım. Konuşmayı kes. Lütfen."

Tereddüt etti ve sonra başıyla onayladı ancak elimi indirdiğim anda yorumlarına kaldığı yerden devam etti.

“Kahrolası, ne bencil bir hergeleymiş. Eminim senden ilgi istemekten çekinmiyordu ama.”

“Gerçekten bunu tartışmak istediğine inanamıyorum.” Yüzümü ellerimle örttüm.

“Bunu hiç kendine yaptın mı?”

İhtiyacınız olduğunda canım Kaliforniya depremi neredeydi?

“Evet, tamam, kendime dokunuyorum. Verdiği his... idare eder. Hatta iyi.”

“Ürperti yaratıyor mu?”

İç geçirdim. Belli ki ona bir şeyler anlatmazsam bana baskı yapmayı sürdürecekti. “Hayır, ürperti olmuyor ama iyi bir his.”

“Hadi.” Aniden ayağa kalktı ve elini uzattı.

“Nereye gidiyoruz?”

“İçeri. Henüz açık havada oynaşmaya hazır olduğunu sanmıyorum.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Öyle bir şey olacağını mı sanıyorsun?”

“Hayır. Öyle değil.” Gözleri karardı. “Hadi.”

Ayaklandım ve elimi onunkine teslim ettim. Bunun nereye gittiğini bilmiyordum fakat Oakley kesinlikle bana baskı yapacak biri değildi. Şimdiye dek seksin konusunu bile açmamıştı. Beni oturma odasından koridora yönlendirmesine ve sinema odasına götürmesine izin verdim. Işıkları kısıtı, bir film açtı ve sonra beni kanepeye çekti.

Parmağını çenemin altına koydu ve göz göze gelmemiz için başımı yukarı kaldırdı. “Bana güveniyor musun?”

“Evet... neden?” dedim endişeyle.

Cevap vermek yerine ellerini yüzüme kenetledi; yıllar boyunca gitar çalmaktan oluşan nasırları cildimi sıyrıyordu. Dudakları yumuşak, tatlı, zahmetsiz bir hareketle benimkileri kavradı. Şiddetle devam eden utancımın okşayışının altında kaybolduğu kısa bir an öpüştük. Sonra geri çekildi.

“Çok güzelsin. Seninle olduğum her gün bir öncekinden

daha ısıltılı ve heyecan verici. Ve eğer bir gün seks yaparsak bu ben istediğim veya beni yanında tutmak için gerekli olduğunu düşündüğün için değil, sen istediğin için olacak.” Başparmağını dudaklarıma sürttü ve bir enerji okuyla tüm bedenim kasıldı. “Ama sen hazır olana kadar senin iyi hissetmeni sağlamak için yapabileceğimiz tonla başka şey var.”

Hissettiğim ürperti tenimde hızla yayıldı. “Pe-peki ya sen?”

“İki elim var...” bana göz kırptı, “ve kahrolasica iyi bir hayal gücüm. Yani evet, bir film açıp dikkatimi veriyormuş numarası yapabilirim fakat tüm istediğim seni çılgınca öpmek.”

“Luke’u öpmüş olmama rağmen beni öpmek mi istiyorsun?” Suçluluk mideme saplanıyordu. Bakışlarından kaçınısam da çenemi yana yatırarak bana ona bakmaktan başka seçenek bırakmadı. “Hâlâ kızgın mısın?”

“Onu bir daha öpecek misin?”

“Hayır. Tanrım, hayır.”

“Öyleyse kızgın değilim.” Hınzırca gülümsedi. “Ve evet, seni tekrar öpmekten çok istediğim hiçbir şey yok.”

“Bu kadar mı?” Öpüşmeye vardım ancak gözlerindeki bakış onun çok daha fazlasını yapmak istediğini söylüyordu.

Beklediğim gibi açık açık söyledi. “Öpücüklerimi sadece ağzınla sınırlandırmayacağım.”

Kızardım... baştan aşağıya.

“Ve karşılığında hiçbir şey istemeyecek misin?” W’nin bana dokunmasına izin verseydim karşılığında aynısını bekleyeceğini hep biliyordum ve... bunu hiç istemiyordum. Diğer yandan evet, bazı yerlerim sızlardı. Memelerim karıncalanırdı. Giysilerim fazla dar gelirdi. Yine de bir şey hep tutmuştu beni.

Oak kısa bir an gözlerini kapadı. “USC’ye gidip W’yi eşek sudan gelinceye dek dövemeyeceğime emin misin?” Anlaşılan ben dile getirmesem de ikilemimi anlıyordu.

“Artık W’den bahsetmesek?” dedim yumuşak bir sesle.

“Tamam, artık W yok.” Kanepeye uzandı ve göğsüne hafifçe vurdu. “Buraya gel. Kontrol sende.”

Onun üstüne eğildim. "Belki filmi izlemeni istiyorumdur. 'Es-neme numarası yaparken kolunu omuzlarıma doladığın' olayı."

Beni üstüne çekti. "Tüh, takılıp düştün."

"Aynı şey değil," diye karşılık verdim.

"Eh, sayılır ama." Bana yaklaştı ve tek kelime daha edemeden beni öptü.

Dili ağzımın içine salındı ve benimkini okşadı. Bir eli saçlarıma dolaşırken diğeri bol tişörtümün altına kayd.

Bacaklarımın arasında kaslı ve sertti. Onun üstünde hareket ettiğimde tepki olarak elleri beni daha sıkı kavradı. Dudaklarıma karşı inledi ve pes, erkeksi sesi nefesimi kesti.

Ben, Vaughn Bennett, Oakley Ford'u azdırmıştım. Kendini bana bastırıyordu. Hareket ettiğimde inliyordu. Bunu tekrar denediğimde dudakları benimkinin üstünde kıvrıldı.

"Çok ateşlisin, Vaughn. Kahretsin, aşırı ateşlisin."

Boğuk sözcükleri omurgamdan aşağı ürpertiler gönderdi. Oak'un parmakları daha aşağı, kot pantolonumunun üzerinden popomun altına doğru ilerledi. Birdenbire daha fazlasını öğrenmek istedim. Ne yapabilirdi? Bu nasıl hissettirirdi?

Carrie ve Kiki bundan bahsetmişti. İkisi de seksten hoşlanırdı ve şimdi Oak ne kaçırdığımı göstermeye istekli, hatta istekliden öteydi. Hem de karşılığında hiçbir beklentisi olmadan.

Aramıza uzattığım elimin tersi ereksiyonuna çarptı. Oak nefesini içine çekti ama bir santim bile kımldamadı. Kontrol ben-deydi. Kendimi itip kot pantolonumun düğmesini açacak kadar uzaklaştırdım. Oak'un eli fermuara uzandı.

"Açabilir miyim?" Sesi çatallıydı.

"Evet." Benimki de daha iyi değildi.

Fermuarı aşağı çekti ve ardından uzun, yetenekli parmakları beni külotumun üstünden, kotumun altından kavradı. Elini yavaşça geniş bir daire şeklinde hareket ettirdi. Bacaklarımın arasında bin tane sinir ucum vardı sanki, orada çok fazla his vardı.

Titrek elimle Oak'un başını tuttum. Ağzı boynumu buldu, dudakları kulağımın dış kenarını sıyrıyordu.

Ayak parmaklarım kıvrıldı ve nefesim gittikçe daha kısa solumalar hâlinde çıkmaya başladı.

“Biliyorum, bebeğim,” diye fısıldadı Oak boğazımın altına. “Biliyorum.”

Aynı anda hem saatler hem de birkaç saniye gibi gelen bir süre boyunca okşadı, okşadı ve okşadı, ta ki bir elektrik yükü içimde spiral çizerken gözlerimin önünde kıvılcımlar uçuşana ve tüm bedenim bir tel gibi gerilene dek. Nefesim kesildi ve inledim. Ardından kalbim çılgınca çarparken onun üstüne yığıldım. Onun da kalbi delice bir hızla atıyordu.

“Ah, Tanrım, bu çok güzeldi.” Avucu beni hâlâ kavırıyordu ve artçı sarsıntılar yeni oluşmuş bir yaprak gibi titrememe neden olurken onunkine yapışık bedenimin sarsıldığını hissedebiliyordum.

Bunu sözcüklere dökmeye çalışsam da aklıma tek bir kelime bile gelmedi. Neyse ki Oak’un onlara ihtiyacı yoktu. Ben hafif bir uykuya dalana dek bana sadece sarıldı.

Dahası eğer hayal etmediysem, boğuk sesi beni uyutmak için bana sahiden şarkı söylüyordu.

30

OĞLAN

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Sanırım gerçek bir çiftler

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 evet kıza aşık

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani 🤔

ALTI HAFTA SONRA

Hayatımın en iyi dönemini yaşıyordum. Bu önemli bir ifadeydi çünkü hayatımda oldukça muhteşem şeyler yapmıştım. Özel adalarda tembellik etmişim. Dünyanın en güzel şehirlerinde biletleri yok satan konserler vermişim. Modellerden aktrislerle ve şarkıcılara göz kamaştırıcı kadınlarla vakit geçirmiş olmam da cabasıydı.

Ama hiçbirisi Vaughn'un yarısı kadar göz kamaştırıcı değildi ve o konserlerden veya tatillerden hiçbirisi beni Vaughn'la birlikteyken eğlendiğim kadar eğlendirmenin yanına bile yaklaşmıyordu. Sırf bu geçtiğimiz hafta bana bir ömür yetecek kadar anı biriktirmiştik.

Pazartesi tüm günü El Segundo sahilinde geçirmiştik. Herkes okulda veya işte olduğundan tenhaydı. Bu sayede suyun kenarında aylak aylak dolaşırken, sonra aşırı büyük bir havluya uza-

narak kaldırım kenarındaki yiyecek kamyonetlerinden birinden aldığımız kocaman bir tabak *nachos* paylaşır ve sıradan şeylerden konuşurken mahremiyetimiz hiç ihlal edilmedi.

Pazartesi akşamı onun yatağında zaman geçirmiştik.

Salı Vaughn tekrar stüdyoya gelmişti.

Aynı akşam, havuzumun kenarında zaman geçirmiştik.

Çarşamba erkek kardeşlerine verdiğim sözü tutmuş ve onları kaykay platformundan faydalanmaları için arkadaşımın evine götürmüştük.

Ve çarşamba akşamı benim yatağında zaman geçirmiştik.

Perşembe King'in kulübüne gitmiştik. Burada doğaçlama bir performans sergilemişim. Vaughn bunu "büyüleyici" diye adlandırmıştı. Kelime dağarcığı geliyordu.

Ve perşembe akşamı benim mutfağında zaman geçirmiştik. Bizi basmak Ty'ı hiç mutlu etmemişti, halbuki tamamen giyiniktik, bu yüzden tüm o kafa şişirmesinin ne için olduğunu anlamamıştım.

Yalan söylemeyecektim: Sevişirken kıyafetlerimizi üstümüzde tutuyorduk hâlâ. Bu büyük bir hayal kırıklığı mıydı? Lanet olsun, evet. Vaughn'a bana çekici bedenini göstermesi için baskı yapıyor muydum? Hayır. Çünkü ona sabırlı olacağıma söz vermişim ve bu sözü tutmaya niyetliydim... Bedenim bunun için benden ne kadar çok nefret ederse etsin.

Şimdi cumaydı ve mart sonuna denk gelen bu harika akşamüstünde Vaughn'un arka bahçesinde barbekü yapıyorduk. İkizler veranda masasında iskambil kâğıtlarından bir ev inşa etmeye çalışıyordu ama dayanıksız yapıları iki saniyede bir yıkılıp duruyordu. Paisley ızgarada biftekleri pişirirken Ty onun yanında durmuş yaptığı tüm yanlışları sıralıyordu. Birkaç adım ötedeki Koca D, Vaughn'un ablasıyla korumamın yaşlı bir evli çift gibi didişmesine kıs kıs gülüyordu.

Ty teknik olarak bu akşam görevde değildi. Koca D'nin vardiyasıydı fakat Ty beni kontrol etmek için mesaj attığında ve bir barbekü için Bennetlerin evinde olduğumu öğrendiğinde kendi

kendini davet etmişti. Üstelik ben bunun uygun olup olmadığını soramadan çıkagelmişti.

Paisley'ye abayı yakıyordu. Fena hâlde.

"Ondan kesinlikle hoşlanıyor," diye fısıldadı Vaughn bana. O da Ty ve Paisley'yi izliyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Bir de bunu çaktırmadığını zannediyor," diye karşılık verdim fısıltıyla. "Erkekler çok aptal."

Bu Vaughn'u güldürdü ve tatlı, melodik sesi bende her zamanki etkiyi yarattı. Kalp atışlarım çılgına döndü ve avuçlarım terledi. Fena hâlde tutulan tek kişi Ty değildi.

Bu kıza öyle tutkundum ki bu komik bile değildi. Ve onun da bana tutkun olduğunu biliyordum. Bunu şakalarım kıkırdayıştan ve ne zaman elini tutsam parmaklarını benimkine dolmasından anlıyordum. Bakmadığımı düşündüğünde beni uzun uzun izlemesinden. Ve her göz göze geldiğimizde dudaklarını ısırmasından.

"Vaughn! Aptal telefonun vızıldamayı kesmiyor," diye seslendi Shane verandadan. "Kartlarımızı deviriyor!"

"Hah!" diye bağırarak karşılık verdi Vaughn. "Temeliniz berbat diye kartlarınız yıkılıp duruyor."

Vaughn haklıydı. Daha ümitsiz bir çift ev kurucu hiç görme miştim. Vaughn ve ben ağır ağır verandaya ilerledik. Vaughn telefonunu masadan kaldırdı. Ekranı kontrol ettikten sonra pek gizlemeden birkaç adım uzaklaştı ve büyük bir hızla yazmaya başladı.

Yanına gittim. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"İl... kimseyle," dedi dalgınca, telefonu benim bakışımdan korumak için biraz çevirirken.

"Kimse mi?" Birden uyuz oldum. Hâlâ W'yle görüşüyor muydu? Dün bana W'nin ona "artık" demesinden sonra ondan haber almadığını söylemişti ama ya bu bir yalansa? Ya hâlâ o pislikle konuşuyorsa?

Vaughn kafasını kaldırdı. Karanlık ifademi fark ettiğinde güven verici bir sesle konuştu. "W değil."

“Kim o zaman?”

“Kimse,” diye tekrarladı.

Kabaran öfkemi bastırdım. “Az önce beş mesaj attın. Onların kimseye gitmediğini ve internetin esrarengiz bir ölü bölgesinde öylece kaybolduğunu mu söylüyorsun?”

Vaughn telefonunu cebine soktu. “İnan ki şüphelenmeni gerektirecek bir şey yok, tamam mı? Bu konuyu kapatabilir miyiz?”

“Bu bana sorulacak soru mu?”

Ağzından bıkkın bir kahkaha kaçtı. “Bu seferlik, her şeye burnunu sokan bir meraklı değilmişsin gibi yapsak?”

“Ben her şeye burnumu sokmam,” diye karşı çıktım.

“O zaman bu meselenin peşini bırak.”

“Hayır.” İnatçılıkla kollarımı kavuşturdum. “Kiminle mesajlaşıyorsun?”

Tereddüt etti.

“Hadi, söyle bana. Eğer şüpheli bir şey yoksa bunda abartacak ne var?”

Uzun bir an daha geçtikten sonra Vaughn şiddetli bir of çekti. “Annenle, oldu mu?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Annemle mi mesajlaşıyorsun?”

“Evet.”

“Neden? Ne zamandan beri?”

“Öğle yemeği yediğimizden beri bana birkaç mesaj attı,” diye itiraf etti Vaughn. “Sırf merhaba demek ve nasıl olduğumu sormak için.”

Midemde bir şey burkuldu. Bunun kıskançlık olabileceğini düşündüm ama bu çılgıncaydı, değil mi? Annemin Vaughn’la mesajlaşmasına neden aldıracaktım ki? Tanıştıklarında ikisinin de birbirinden hoşlandığını biliyordum, bu yüzden iletişimi ko-parmamaları mantıklıydı sanırım.

Hoş olmalı.

Bir güceniklik dalgasını bastırdım. Tamam. Şanslı Vaughn. Katrina Ford ondan merhaba deyip nasıl olduğunu soracak ka-

dar hoşlanıyordu. Oğlundan da aynı ilgiyi ona gösterecek kadar hoşlandığını zannederdiniz ancak görünüşe göre bu biraz hayalperestliğe kaçıyordu.

“Ona barbeküden bahsettim ve galiba bir davet peşindeydi.”

Kaskatı kesildim.

“Ama onu davet etmedim,” diye ekledi Vaughn çabucak.
“Önce sana sormadan bunu yapmam.”

“Bana mı soruyorsun?” diye sordum gergin bir sesle.

“Hayır... Evet? Bilmiyorum. Gelmesini ister misin? Bol bol yiyeceğimiz var.”

Annem muhtemelen hiçbirine elini sürmezdi. Kırmızı et yemeyi ben bez kullanırken bırakmıştı. Hem zaten neden gelmek istiyordu ki? Arka bahçedeki bir barbekü Katrina Ford için fazla sıkıcıydı. Parlak ışıklar ve hayran sürüleriyle dolu smokinli etkinlikleri tercih ederdi.

“Benim için fark etmez,” diye cevap verirken ses tonumun, çabalarımın hakkını vererek kayıtsız çıktığını umuyordum.
“Ama neden ilgilendiğini anlamıyorum. Barbeküler ona hitap etmez.”

Vaughn aniden irkildi, ardından gelen mesajı kontrol etmek için telefonunu cebinden çıkardı. Dişleri altdudağına gömüldü.
“Ah, Oak. Bence gelmeyi gerçekten istiyor. Şuna bak.”

Vaughn’un bana çevirdiği ekrana doğru dikkatle baktım.

Yıllardır biftek yememiştim! Şimdi sayende canım çekiyor.

Asistanımdan bir koşu gidip bana bir biftek almasını istemem gerekebilir.

Evet, bir davet peşindeydi çünkü bu kadın et yemezdi.

“Davet et bari,” diye mırıldandım.

Vaughn’un yüzü sevinçle parladı. “Sahi mi?” Derhal bir cevap yazmaya koyuldu.

O mesajını yazarken yanından ayrılarak Ty’la konuşmak için ızgaraya doğru yürüdüm. “Annem buraya geliyor.”

Tıraşlı kafasını bana döndürdü. “Gerçekten mi?”

Başımı olumlu anlamda salladım.

“Arkadaşlarını da getiriyor mu? Daha fazla koruma çağırmalı mıyım?”

“Sanmıyorum. Hem annem dikkat çekmeden nasıl hareket etmesi gerektiğini bilir. Paparazzilerin onu takip etmesini istemezse onları atlatmayı başarır.”

“Umarım kırmızı Annie peruğunu takıyordur,” diye söze girdi Koca D. “Ve o büyük yetmişler tarzı güneş gözlüklerini. O kombini hatırlıyor musunuz?”

“Bir de pembe deri pantolon vardı,” diye hatırlattı Ty. “Pantolonu unutmayın.”

Annemin son konserimde dikkat çekmeden kulise sızmak için girdiği kılığı hatırladığımda ister istemez güldüm. Dikkat çekmemek şöyle dursun *herkes* ona bakakalmıştı. Ancak kılığı öyle komikti ki kimse onun Katrina Ford olduğundan şüphelenmemişti çünkü Katrina Ford hiçbir koşulda o denli korkunç bir şey giymezi. Dâhiceydi.

Fakat şu anda annemin gireceği kılık konusunda o kadar da endişeli değildim. Beni daha çok endişelendiren, karşı karşıya kalacağımız idaresi güç durumdu.

Kat Ford Weisenberg'ün yıldız oyuncular kadrosuna katıldı!

Oscar ödüllü yönetmen Mick Weisenberg'ün çekimlerine bu yaz başlanması planlanan gerilim filmi için bir başka ünlü oyuncu daha kadroya katıldı. *Bay Derhal* ve *Umutlu Romantik* gibi romantik komedilerin yıldızı Katrina Ford, Weisenberg'ün gerilim türündeki yeni filminin kadrosuna katılmak için imza attı. Ford, merakla beklenen bu büyük prodüksiyonda komedi becerilerini rafa kaldırıp eski çığlık atma kraliçesi deneyimini (*Pala 2, Ölülerin Gecesi 1-3*) ortaya koyacak.

Adsız projeyle ilişkilendirilen diğer isimler Julie Drake, Oscar ödüllü Freddie Herrera ve gelecek vadeden Natalie Gale.

“Annen nakışlı bir eşofman takımı mı giyiyor?” Oak’un annesi arka bahçemize enerjik bir biçimde adım atarken bakakaldım.

Katrina yanında az kişi getirmişti: Korumaları olduğunu hatırladığım iki iri, kaslı adam ve kolunun altında büyük bir çanta ve dev beyaz bir kutuyla iki telefon taşıyan siyah giyimli bir asistan. Kat tepeden tırnağa her yeri çiçekli, yemyeşil bir eşofman takım giyiyordu. Bir mağaza vitrininde gördüğünüz ve beğeneceğinizin düşünüldüğünü bildiğiniz ama beğenmediğiniz

şu parçalardan biriydi. Her nasılsa Oak'un annesi onu kendine yakıştırmıştı.

"Kim bilir," diye mırıldandı Oak.

Belli ki annesinin burada olmasından aşırı mutlu falan değildi, sanki onun gelişi Oak için eğlencenin sona erdiğine işaret ediyordu. Şu son iki ayda sadece benimle ve ailemle takılmaktan ne kadar keyif aldığına biraz şaşıırıyordum.

Stüdyoda değilse burada olmak istiyordu. Üstelik oğlanlar ona doyamıyordu. Babamızın varlığını ne kadar özlediklerini yeni fark ediyordum ve Oak her zaman istedikleri abiydi onlar için. Oyuncaklarının olağanüstü olmasının da faydası oluyordu fakat eli boş çıkagelseydi bile ördek yavruları gibi yine onun peşinden giderlerdi.

Oakley özünde bir çocuktu ve onun hiçbir zaman oyuna fazla vakti olmadığından şüpheleniyordum. Ah, onunla birlikte olmak isteyen tonla insan vardı ama o her zaman tetikteydi. Bu stresli olmalıydı.

"Umarım Ty daha fazla yiyeceklerle döner. Bunca insana yetecek kadar et almadım," dedi Paisley telaşla.

"Annem et yemez," diye ona güvence verdi Oak. "Hazırladığın yiyecekler yeterli gelecektir."

"Ona merhaba demeyi düşünüyor musun?" diye sordum Oak'a.

"Onu buraya sen davet ettin."

Evet, hâlâ huysuzdu. Elinden tutup onu Katrina'ya doğru sürükledim. Son zamanlarda bu elini tutma işini gitgide daha sık yapmaya başlamıştım. Bu... doğru hissettiriyordu.

W insan içinde sevgi gösterilerinden asla hoşlanmazdı. Başkalarının önünde elimi tutmanın gösterişçi bir sevgi modeli olduğunu söylerdi. Ona göre hakiki çiftler ilişkileriyle ilgili böbürlenmezdi. Wyle aramın bozulmasını istemediğimden ona katılırdım tabii. Ona, elimin tutulmasına duyduğumdan daha fazla ihtiyacım vardı.

Fakat Tanrım, Oak'un eli benimkini ne zaman sarsa beni birden bir ürperti ele geçiriyordu. Elimi, beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sımsıkı tutardı.

Bunu öpüştüğümüzde de yapıyordu. Ve... başka şeyler yaparken de. Yaptığımız tüm yaramaz şeyleri düşünmek bile yanaklarımı alevlendiriyordu. Oak beni içime sinenden daha fazlası için zorlamıyordu, diğer yandan öpüşmek... ve dokunmak... Bunlar... inanılmazdı.

Oak'un annesini selamlarken uygunsuz düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım. "Merhaba Katrina. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Ah, hayır, gelmeme izin verdiğin için ben teşekkür ederim." Katrina bana sarılmak için eğildi. Ayakkabılar olmadan benden on santim uzundu. Topuklularla boyu neredeyse Oak'a yetişiyordu. "Yemeğimiz için bir şey getirdim." Elini asistanına doğru sallayınca genç kadın beyaz kutuyu bana uzattı. "*Küçük Mucizeler*'de oynarken karakterim birinin evine her davet edildiğinde yiyecek ve çiçek götürürdü. Çiçekler onun imza hediyesiydi. Bu yüzden filmin sonunda üvey kızı Sassy'nin ona annesinin bahçesinden çiçekler vermesi çok anlamlıydı. Sahiden güzel bir sahneydi. O filmi izledin mi?"

Başımı iki yana salladım ve yüzü düşünce bundan hemen pişmanlık duydum.

"Vaughn daha çok aksiyon sever," diye araya girdi Oak. "İzinle onu alayım. Vaughn, bu annemin asistanı Amanda. Arkasındaki çocuklar da Gary ve Tobias."

Kutuyu almak için elimi bıraktı ve onu halihazırda yiyeceklerle dolu masaya taşıdı. Oak'un evimizdeki yemeklerden memnun kalmasını garantilemek isteyen Paisley market alışverişinde kafayı sıyırmıştı. Onu yargılayamazdım, ne de olsa ben de dün akşam üç çeşit tatlı hazırlamıştım.

Herkesle, elime bir yılan başıymış gibi bakan Gary ve Tobias'la bile tokalaştım. "Gel de ailemle tanış." Katrina'yı ablama yönlendirdim. "Bu ablam Paisley. Bizi bir arada tutan odur."

"Tanrım, Katrina Ford'un karşısına terli bir aşçı yamağı gibi çıktığıma inanamıyorum," diye hayıflandı Paisley. Elini uzatmadan önce önlüğüne sildi.

Katrina onun elini itip et lekeli önlüğüne rağmen Paisley'yi kollarının arasına çekti. "Tanrı aşkına, ne kadar güzelsin. Neden kamera önü yerine sahne arkasında çalışıyorsun?" diye haykırdı Kat geri çekilirken.

Paisley kızardı. "Diamond'da çalışmayı seviyorum," diye mırıldandı.

Katrina'nın ilgisi biraz göz korkutucuydu ama neyse ki onu şimdi Koca D'yle futbol oynayan ikizlere yönlendirerek dikkatini ablamdan ayırabildim.

"Bunlar erkek kardeşlerim Spencer ve Shane."

"Ahh, canlarım." Kat hafifçe göğsüne vurdu. "Ailen hayranlık uyandırıcı. Hepinizi toplayıp temelli benimle yaşamanız için Malibu'ya götürmek istiyorum."

"Sahilde mi yaşıyorsun?" diye sordu Spencer. "Çünkü buna bayılırız."

Shane hevesle başını salladı.

"Tabii! Halka açık bir sahil ama verandamdan adımını doğrudan kuma atabilirsin kesinlikle."

"Şahane." O ve Shane yumruklarını tokuşturdu. "Ne zaman taşınıyoruz?"

"Siz ikiniz hiçbir yere taşınmıyorsunuz," diye bilgilendirdim onları. "İçeri girip elinizi yüzünüzü yıkayın. Paisley pişirme işini bitirmek üzere."

İkizler bir parça mızırdansa da geçmiş deneyimlerden ellerini yıkamazlarsa yemek yiyemeyeceklerini biliyorlardı. Onlar yanımdan ayrılırken Katrina'nın gülümsemesi bana döndü. "Annenle baban nerede?"

Oak'a sıkıntılı bir bakış attım ama karşılık olarak yüzünü ekşitti. Ebeveynleriyle konuşmuyordu, dolayısıyla Katrina geçmişi nereden bilecekti?

"İki yıl önce öldüler. Trafik kazası," diye açıkladım.

Yüzünde birdenbire üzgün bir ifade belirdi. "Çok üzgünüm. Bilmiyordum."

"Önemli değil." Yani elbette önemliydi. Asla önemsiz olmayacaktı ama bu hikâyeyi anlatmak kolaylaşıyordu, bunu hayatımla ilgili küçük bir gerçekmiş gibi geçiştirmek kolaylaşıyordu. On yedi yaşındayım, Thomas Jefferson Lisesi'ne gittim ve on beş yaşındayken annemle babamı kaybettim.

"Anne, bu kaşmir mi?" diye müdahale etti Oak.

Annemlerin ölümüyle ilgili üzücü ve rahatsız konuşma yön değiştirdiği için rahatlamayla gevşedim.

"Acayip fiyakalı değil mi? Carlo bugün bunu Gucci'den gönderdi."

"Hava yirmi bir derece."

"Geceleri serin oluyor," diye karşı çıktı Kat.

"Müthiş görünüyorsun," dedim ona ve Oak'un elini yakalayıp bu kez parmaklarının arasındaki yumuşak deriyi çimdikledim. Çenesini kapadı ve buna neredeyse pişman oldum.

Şansa o sırada yemek hazır olduğundan Paisley bizi çağırdı. Mutfak masası veranda kapılarından dışarı taşınmıştı, böylece herkesin oturmasına yetecek kadar yerimiz vardı. Ablam, korumalar ve asistan dahil herkes oturana kadar yemeyi reddetti.

Katrina ona şaşkın bir hayranlıkla uzun uzun bakan ve ağızlarını biftekle dolduran ikizlerin ortasına oturdu.

"Kibar davran," diye fısıldadım Oak'a. Bana öyle yakın oturmaya karar vermişti ki neredeyse üst üsteydik. Paisley'yle aramda bir başka ailenin sığabileceği kadar boşluk varken neden uzaklaşmadığımı sorgulamayacaktım.

"Annem beni çıldırtıyor."

"Artık burada olmadığında onu özleyeceksin."

Oak'un yüzü ciddileşti. Elleri boynumu hafifçe okşamak için sırtımdan yukarı kaydı. "Haklı olduğunu biliyorum. Senin için daha fazla çaba göstereceğim."

"Bunu kendin için yap."

Oak'un hakkını vermeliydim. Çaba gösteriyordu. Yemek de-

vam ederken ona tadilatının nasıl gittiğini sordu ve ikisi Kat'ın Malibu evini kaç kez baştan yaptırdığına güldüler. Yine de ikisi de Kat'ın hayatında bir şeyleri yeniden inşa etmeye çalışırken bu konuda asla doyuma ulaşmadığını bildiğinden, bu konuşmanın altında bir nebze keder de yatıyordu.

"Belki oraya bir kaydırak koymalıyım? Geçen gün birinin çocukları için evine bir kaydırak koyduğunu gördüm."

"Biz kaydırakları severiz," dedi Spencer.

Hem Paisley'nin hem de benim ağzım açık kaldı çünkü on iki yaşındaki erkek kardeşlerimiz bir oyun parkında yakalanmaktansa aside düşmeyi yeğlerdi.

"Sevmezsiniz," diye suçladı Paisley.

"Aslında severiz." Spencer ona dik dik baktı. Shane de şiddetli bir onayla başını salladı.

"Ne zamandan beri kaydırakları seviyorsunuz? Geçen hafta sonu parka gitmek ister misiniz diye sorduğumda bunun bebekler için olduğunu söylediniz."

"Gayet de severiz," diye directti Spencer. "Sadece Beşinci Caddede'deki o bo- aptal yere gitmek istemiyoruz. Çöp bidonu gibi kokuyor."

"Orası El Segundo'nun en iyi parkı," diye itiraz etti Paisley.

"Öyleyse El Segundo bir çöp bidonu gibi kokuyor."

"Ah, şey bir kaydırak koymam gerekmiyor," diye araya girdi Katrina. Başı Paisley ile ikizlerin arasında ileri geri sallanıyordu.

"Hayır. Kaydıraklar müthiştir. Paise neden bahsettiğini bilmiyor."

Shane lafa karıştı. "O yaşılanıyor. Yakında bir işitme cihazına ihtiyacı olabilir."

"Shane Bennett, sen neden söz ediyorsun? Ben yirmi üç yaşında bile değilim!" diye bağırdı Paisley. Yardım için bana baktı ama kıkırtılarımı peçetemle boğmakla meşguldüm.

Oak yüzünü boynuma gömerek kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Aileni seviyorum," dedi kesik kesik solumalarının arasında.

Ben de. Ben de.

Yemekten sonra Oak alçak sesle annesini beş yaşından beri sadece filmlerde tabak kaldırırken gördüğüne dair bir şeyler mırlıdanırken hep birlikte masayı topladık. Katrina da herkes kadar yardımcı oldu. Belki rollerinden biri etkileşime girmesinde yardımcı olmuştu ama içten ve tatlıydı.

Koca D garajda Ladder Ball oyununu buldu ve onu arka bahçeye sürükledi.

Koca D ipe bağlı golf topunu elinde sallarken Paisley'ye, "Puan sisteminiz nasıl?" diye sordu.

Paisley omuz silkti. "En alt boru için bir, ortadaki için iki ve en üstteki için üç puan."

Ty kaşlarını çattı. "Hayır. Her basamakta kaç tane *bola* kaldığını sayarsın. Her biri bir puandır."

Yanımda duran Katrina tedirginlikle, "*Bola* nedir?" diye sordu. "Daha önce bunu hiç oynamadım."

"*Bola* iki ucunda birer golf topu olan iptir," diye açıkladım. "Amaç olabildiğince çok ipi merdivenin üç çubuğuna dolama."

"Kendi evinde olsaydın, kuralları belirleyebilirdin ama benim evimde olduğundan skoru Bennett tarzında tutacağız." Paisley çenesini öne çıkardı.

"O bakışı tanıyorum," dedi Oak karşımdan. "Ya bu şekilde yaparsın ya da hiç, diyen bakış." Ellerinizi ağzının iki yanında içe doğru kıvrırdı. "Hemen teslim ol, Ty. Deneyimlerime dayanarak, tartışmanın bir yararı olmadığını sana söyleyebilirim."

Dönüp Oak'un omzunu yumrukladım.

"Ahh!" diye numaradan bağırdı. "Çekici vücuduma zarar verme."

"Bunu babanız mı yaptı?" diye sordu Koca D, ben Oakley'ye bir yumruk daha atamadan araya girerek.

"Evet. Sadece PVC borusu kullandı." Basit yapı yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğindeydi ve bir ayaklıkta üç sıra boru içeriyordu. Amaç bir parça ipe bağlanmış iki golf topunu veya *bola*-nızı boruların etrafına dolamaktı.

“Ve bol bol yapışkan!” diye ekledi Spence. İkizler birbirine bir beşlik çaktı.

Mutlulukla sııttım, bu oyunu yaptıkları günün onlar için üzücü değil de mutlu bir anı olması beni memnun etti.

“Yapıştırıcının kokusundan kafaları güzel olduğundan bir gün boyunca aptal gibi gezmişlerdi,” diye açıkladım Oak ve annesine.

Ty ve Paisley hâlâ kurallar hakkında tartışırken Koca D bizi takımlara ayırdı. Bennetlerin Fordlara karşı oynamasına karar verdik. Ty bizim tarafımızda oynarken Koca D ile Katrina’nın korumaları Ford takımındaydı.

Amanda, Bennett tarzında skoru tutmayı önerdi.

Oyunun yarısına geldiğimizde Bennetler olarak onlara dünyanın kaç bucak olduğunu gösteriyorduk. Ty bunun sebebinin hile yapmamız olduğuna dair bir şeyler homurdandı.

“Sen bizim takımımızdasın, Ty,” diye dikkatini çekti Paisley.

“Hile yaptığında kazanmak eğlenceli değil,” diye yakındı.

“Şu lanet olasıca *bolayı* fırlat,” diye bağırды Oak. “Oyunu geciktiriyorsun. Bunun için cezalandırılmalısın.”

“Gördün mü, bize kaybettireceksin,” dedi Paisley, sonra *bolayı* Ty’nin elinden çekti ve kusursuz bir nişan almayla onu çimenliğin karşısına savurdu.

Bola Oak’un toplarından birini düşürdü, bu yine bizim kazandığımız anlamına geliyordu. İkizler oradan oraya koşuşturup herkesle beşlik çakarken Paisley’yle ben de ellerimizi şaplattık. Büyürken bu oyunu ebeveynlerimizle oynardık. Oyunun skoru hangi yolla tutulursa tutulsun Fordların bizi yenmesine imkân yoktu.

Katrina öne çıkıp *bolayı* sallarken, “Hadi anne, bunu yapabilirsin,” diye cesaretlendirdi Oak.

Oak annesinin arkasında olduğundan Kat’in yüzünün duyguyla gerildiğini ve gözlerinin titreşerek kapandığını görmüyordu. Kat bu ânın –oğlunun ona anne diye seslenişinin, ona tezahürat yapmasının, mükemmel bir uyum yakalamalarının–

kusursuz bir zihinsel kopyasını kaydedercesine gözlerini yummuştu.

"Hadi, Katrina," diye bağırdım.

"O diğer takımda." Paisley bana kaş çattı. "Sen ve Ty sanki kaybetmemizi istiyorsunuz."

Yalnızca sıırttım. Bu oyunun sonucunu umursamayacak kadar mutluydum çünkü kulağa ne kadar klişe gelirse gelsin, bugün bir zaferdi.

Ford takımını üst üste üç kez yendikten sonra ikizler kişiselleştirilmiş oyun bilgisayarlarını gururla göstermek için Katrina'nın korumalarını içeri sürükledi. Paisley ve Ty oyunu yerine kaldırırken hâlâ didişiyorlardı. Koca D de peşlerindeydi. Amanda ortadan kaybolmuş, Oak, Kat ve beni çimenlikte yalnız bırakmıştı.

Katrina ve ben bir çift şezlonga kurulduk ama Oak bacağıma yaslanarak yere oturmayı tercih etti.

"Her şey nasıl gidiyor?" diye sordu Katrina. Oyunun samimiyeti biraz dağılmış, anneyle oğulun arasındaki gerilimin bir oyunla silinmeyeceğini göstermişti.

"İyi," diye cevapladı Oak. Başını bacağımın yanına dayadı, yumuşak saçları çıplak bacağıma sürtünüyordu. Elimi aşağı uzatıp saçlarının bir kısmını gözlerinden çektim. "Senin?"

Katrina omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilirsin. Artık yaşlı olduğumdan sadece istenmeyen rolleri alıyorum ama hâlâ ilgimi çeken birkaç şey var."

"Bu berbat," dedim.

"Hangi projeler?" diye sordu Oak.

"Çekimleri yakında başlayacak birkaç filmde bir iki küçük yan rol. Kısa bir süre önce Weisenberg'ün son gerilim filmi için imza attım. Diğerleri genellikle kendimden çok daha yaşlı karakterleri oynadığım dramlar." Neredeyse utançla ellerine baktı. "Ben değersizim, canım. Bunu biliyorsun."

"Seninle çalışmak onlar için şanstır," diye karşılık verdi Oak

kısıık sesle. İikisi de birbirine bakmaktan korkarak yere doğru konuşuyordu.

“Teşekkürler. Ama benden bahsettiğimiz yeter. Sen ne üstüne çalışıyorsun?”

Oak sessizce parmağıyla döşeme taşında daireler çiziyordu. Cevap vermemesinin Katrina’yı hayal kırıklığına uğrattığını görününce, “Yeni müziğı üzerinde çalışıyor,” deyiverdim.

Annesinin gözleri büyüdü. “Öyle mi? Bu harika.”

Oak boğazını temizledi. “Evet, yeni bir tarz deniyorum. Nasıl bir sonuç çıkacağını bilmiyorum. Muhtemelen berbat olur.”

“Berbat değil. Müziğin müthiş. Dinlerken tüylerim ürperdi,” dedim.

Dönüp bana baktı. “Bunu ilk kez duyuyorum.”

“Daha fazla kendini beğenmişliğe ihtiyacın yok. Egonun tüm güney kıyısını ele geçirme tehlikesi altındayız.” Şaka yaptığını anlaması için omzunu sıktıktan sonra Katrina’ya döndüm. “Müziğı muhteşem. Oakley’yi diğer albümlerinden daha çok yansıtıyor.”

“Bu fevkalade. Oak’un yaratım sürecinde onu dinlemene izin verdiğine inanamıyorum. Bunu asla yapmaz. Jim ne düşünüyor?” diye sordu Katrina.

“Henüz hiçbir parçayı Jim’le paylaşmadım,” diye açıkladı Oak yanağını elime sürterken.

Katrina’nın gözünden de tıpkı Oak gibi hiçbir şey kaçmıyordu. “Her ne yaptıysan olağanüstü olduğuna eminim.”

“Sen ve babamın o sözleşmeyi imzalamamı asla istemediğini biliyorum,” diye söylendi.

“Ah, Oak. Baban sadece senden faydalanmalarından endişe ediyordu ve yaşı çok gençti. Seni sömürmek isteyen çok insan vardı.”

“İkimiz de babamın karşı çıkmasının sebebinin bu olmadığını biliyoruz.” Sesinde bir dargınlık vardı.

Katrina dudağını ısırdı. “Biz sadece senin için en iyisini istedik.”

“Gerçekten mi? Çünkü ben o sözleşmeyi imzaladıktan sonra ikiniz de benimle konuşmayı kestiniz.” Bu kez suçlayıcı bakışlarını Katrina’ya çevirdi.

“Yasal olarak bizden bağımsız olmak için dava açtın!” diye bağırdı Katrina. “Ne düşünmemiz gerekiyordu? Bizi artık ebeveynlerin olarak istemiyordun.”

“Hayır. Müziğim ve kariyerimle ilgili kendi kararlarımı vermek istiyordum.”

Katrina ilk önce itiraz etmek için ağzını açsa da sonra kararlılığını kaybetti; oğluyla yeniden bağ kurma arzusu kendini üstün görme alışkanlığına galip geldi. “O zamanlar sana adil davranmadık. Küçük oğlumuz Oakley Ford, daha on altı yaşında gencecik bir çocukken kendi çabasıyla bir adama dönüşene dek ikimiz de ne olduğunu tam olarak idrak edemedik. Bununla gerektiği gibi başa çıkamadık ve bunun için üzgünüm. Seni seviyoruz ve seni çok özlüyorum, Oak. Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Bunu yapabilir miyiz? Belki biraz?”

Ricası öyle içtendi ki boğazım sıkıştı. Ebeveynlerimle bir gün daha geçirmek için her şeyi verirdim. Oak bana bakmak için başını yana eğdi. Nasıl imrendiğimi ve hüzünlendiğimi gördüğünü biliyordum çünkü teselli için uzanıp elimi tuttu. Cevap verdiği kişi Katrina değildi. “Olur. Çünkü bunun senin için önemli olduğunu biliyorum.”

Bir partiye gelmek ister misin? Justin'in ebeveynleri evde yok.

Telefon ekranını Oakley'ye gösterdim. Tezgâha yaslanmış, Katrina'nın büyük beyaz kutusundan çıkan çikolatalı pastadan bir dilim yiyordu. Katrina otuz dakika önce ayrılmıştı ve Oak o zamandan beri amaçsızca etrafta dolaşıyordu. Gitmeye hevessiz görünüyordu.

"Evet, gidebilir miyiz?"

"Bilmiyorum. Ty veya Koca D'ye danışman gerekmiyor mu?" Bana kaşlarını çatarak baktı ama geri adım atmadım. "Ya sana kızarlarsa?"

"Bunlar Maverick'in konserini izlemeye seninle birlikte gelen insanlar mı?"

"Evet."

"İyi tiplere benziyorlardı."

Gitmek istediği açtı, bu yüzden Kiki'ye cevap yazdım.

Oak'la birlikteyim. Sence herkes ne kadar kafayı yer?

AMANTANRIM. Ciddi misin? Ben şu an kafayı yiyorum.

Yanında hiç arkadaşı var mı?

Evet, şapşal, ben varım.

Ha ha.

Eğer gelirse herkes normal davranmak zorunda. Ondan şarkı söylemesini istemek yok. Onu ayartmaya çalışmak yok. Bunu abartmayın.

Ona TJ'den normal bir oğlanmış gibi mi davranalım?

Kesinlikle.

O Oakley Ford, V. Benden istediğin şey imkânsız!

O zaman gelmiyoruz.

"Yine de gitmek istiyorum," dedi Oak omzumun üstünden dikkatle bakarak.

"Kişisel kelimesi sana bir anlam ifade ediyor mu?"

Tabağını lavaboda çalkaladı. "Evet, seninle benim aramda olan, başka kimseyi ilgilendirmez anlamına geliyor."

Gözlerimi devirdim. "Kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum." Beni şakağımdan öptü. "Ama benim tanımum bu. Hadi gidelim."

"Kiki şartlarımı kabul etmedi," diyerek önünü kestim.

"Bir partiye gidiyoruz, bir rehinenin serbest bırakılması için pazarlık etmiyoruz."

"Peki." Odanın karşısındaki yemek masasında oturan abla-
ma seslendim. "Paisley, bu akşam Justin'in evine gidiyoruz. Ebe-
veynleri evde yokmuş ve bir parti veriyormuş."

Ty ayağa kalkmaya davrandı fakat Oakley elini sallayarak
onu durdurdu. "Bu akşam değil, Ty. Yalnızca bir arkadaşın evi-
ne gidiyoruz."

Ty endişeli görünüyordu. "Bilmiyorum, dostum. Jim'in bun-
dan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Sorun yok. Vaughn'un arkadaşları iyi insanlardır. İçki içi-
lecektir ama kimse araba kullanmayacak ve bu büyük çaplı bir
eğlence olmayacak. En fazla yirmi çocuk," diye ona güven verdi
Paisley. Gariptir, Oak ve benim gerçekten çıkmamız Paisley için
tamamen uygundu.

Ty iskemlesine geri yerleşti. Paisley'yi bırakmak istemiyordu. Araba anahtarlarını bulmadan önce Oak'la ben birbirimize pişmiş kelle gibi sırttık.

"şarkı söylemek yok mu?" diye sordu yolcu koltuğuna binerken.

"Justin'in arkadaşı Matt bir müzisyenmiş gibi davranmaktan hoşlanır. Yükleği YouTube videolarıyla sana saldırmaması için Kiki ve Carrie onu dizginlemek zorunda kalacak."

"Hey, pek çok yıldız bu yoldan keşfedildi. İnternetin popülerlik kazandırma mekanizmasını küçümseme." Oak emniyet kemerini bağlamadan önce koltuğunu gidebildiği kadar arkaya geriletti. Bu bana biraz babamı ve uzun bacaklarını hatırlattı.

"Küçümsemiyorum. Matt'i eleştiriyorum. Bunu müziği sevdiği için değil, kızların onu yatağa atmak isteteceğini düşündüğü için yapıyor." Büyük olasılıkla Oak bunu sık sık yaşıyordu.

"Ya şarkı söylemeyi ben istersem?"

Gözlerimi devirdim. "Yap da görelim, şampiyon."

Sırttı ve parmaklarını dizine vurarak sessizliğe büründü. Justin fazla uzakta yaşamıyordu, evi bir buçuk kilometre mesafedeydi. Vardığımızda evin dışında az insan vardı. Oak kapüşonunu kafasına geçirdi ve beyzbol şapkasını aşağı çekti ama kimse bize ikinci kez bakmadı bile.

Kapıyı çalmak için elimi kaldıramadan kapı birdenbire açıldı.

"Aman Tanrım, bu sensin. Erkek arkadaşımın evindesin!" diye haykırdı Kiki. Sonra bir eliyle ağzına vurdu. "Sakin olma ya çalışıyorum. Olabildiğince sakın. Haç dövme dokunabilir miyim?"

"Hayır," dedim kabaca ve onu itip yanından geçtim. "Dokunmak yok. 'Aman Tanrım' demek yok. Gözlerini dikip bakmak yok."

"Gözlerimi dikip bakmamak elimde değil. O çok muhteşem." Ben Oak'u içeri çekerken Kiki peşimize takıldı.

"Oak, Carrie, Justin ve Kiki'yi hatırlıyorsundur. Bunlar Colin, Matt ve Tracy." Bir grup ismi bir çırpıda saydım.

Oak ilk adımı atarak herkesle tokalaştı veya insanların avuçlarına vurdu. Herkesin durulması bir an aldı. Ardından birisi, muhtemelden Carrie'ydi, müziğin sesini açtı ve Oakley'nin eline bir bira tutuşturdu.

"Kırmızı plastik bardak," diye mırıldandı Oak keyifle.

"Normali bu," dedim ona Carrie'nin bana uzattığı bir bardak suyu kabul ederken. Bu akşam içki içmiyordum, Oak'un evinde olanlardan sonra bir daha o topa girmeyecektim.

Kıçımızı mutfağın hemen dışındaki yemek odası masasının kenarına yasladık. Oak temkinle bir yudum, ardından bir yudum daha içti. Bardağın yarısını içtikten sonra bana yaklaştı. "Bu berbat."

Bardağı ondan alarak fıçı birasından ufak bir yudum içtim. "Ah, dostum. Sahiden öyle."

"Buna bayıldım."

"Ee, Oak, sen Rams taraftarı mısın?" diye sordu Justin.

"Tanrım, sanırım? Henüz bir maçına gitmedim. Sen?"

"Ben babam ve erkek kardeşimle bir sezon öncesi maçına gittim ama asıl maç biletlerini satın almaya teşebbüs bile etmedik. Aşırı pahalılar."

Oak anlıyormuş gibi başını salladı. Elini rahatça belime doladı. "Babam sıkı bir LA Rams taraftarıydı fakat ben doğmadan önce taşınmışlar. Babam öyle sinir olmuş ki bir daha onlara tezahürat yapmayı reddetti."

"Benim babam da aynı," diye lafa karıştı Matt. "Geri taşınmaya onay aldıklarında onun mutlu olacağını sanmıştım ama bana ancak cehennem buz tutarsa Rams'e tezahürat yapacağını söyledi."

Birkaç kişi daha futbol muhabbetine katılmak için yanımıza yöneldi. Spor konuları beni her şeyden çok sıkıldığı için oradan ayrılıp verandada duran Kiki ve Carrie'yi buldum.

"Ciddiyim, Oakley Ford'la çıkmak garip mi?" Carrie bana sigarasını ikram etti.

Başımı iki yana sallayarak reddettim ve kendimi kaldırıp veranda parmaklıklarının tepesine oturdum.

“Başta garipti ama şimdi, o sadece... Oak.”

“Oak, ha?” Kiki kaşlarını yukarı aşağı oynattı. “Turneye gittiğinde kendisini onun üstüne atan sürüsüyle kız olacağından endişeli değil misin?”

Bu konuya fazla kafa yormamıştım ancak içimden bir ses endişelenmeme gerek olmadığını söylüyordu. “Aldatmak Oak’a göre değil. Başka bir kıza âşık olursa bana söylerdi.”

Bu oğlan dokunulmaktan hoşlanmıyordu ve onunla birlikte olduğum onca zaman boyunca asla ilgisini çeken başka bir kız olmamıştı.

“Gerçekten mi? Ben bununla başa çıkabileceğimi zannetmiyorum.” Carrie sigarayı verandanın kenarına hafifçe vurdu. “Sürekli aşırı strese girerdim ve aşırı kıskanırdım.”

“Vaughn her zaman rahat biri olmuştur,” dedi Kiki.

“Mesele ben değilim.” Güldüm. “Oak. O tür bir erkek değil.” W’den farklı olarak Oak’un evinde veya stüdyoda asla bir grup yabancı kıza rastlamamıştım. Üstelik eğer isteseydi yüzlercesine ulaşma fırsatı vardı. Dahası farklı ünlülerin nasıl seksi olduğuna veya onlarla takılmayı istediğine dair saygısız yorumlarda bulunmazdı; W ise bunu sürekli yapardı.

“April Showers’a ne diyorsun?” diye karşı çıktı Carrie. “April’la çıkarken, şey, bir düzine kızla daha görüştü.”

Altdudağımı dişlerimin arasına kısırdım. Hiçbir şeyi açık etmeden onlara bunu nasıl açıklamalıydım?

“Basında gördükleriniz her zaman doğru olmaz,” dedi Oak kapı aralığından.

Oak yaklaşırken iki kız kıpkırmızı kesildi. Yanıma geldiğinde kolunu bir kez daha belime doladı; o mu destek alıyordu yoksa bana mı destek oluyordu, belirsizdi. Belki her ikisi birdendi.

“April ve ben arkadaştık. Birlikte bazı şeyler yaptık ama yürümedi. Bazen magazinler ve internet siteleri, tıklanma ve yorum almak için çatışmayı kışkırtır. Turneler de öyle herkesin heye-

canla anlattığı gibi bir şey değil. Çok çalışman gerekiyor ve serbest günler de genellikle bir yerden diğerine yolculukla geçiyor. Ailenizi, arkadaşlarınızı hatta kendi yatağınızı özleyorsunuz.”

“Aslında bu kulağa çok ilginç geliyor,” dedim ona.

Gözlerimiz kilitlendi. “Gelecek sefer benimle birlikte gelmelisin.”

“Belki gelirim.” Sırıttım ama o aynı şekilde karşılık verince ciddi olduğunu anladım. Tüm dünyayı dolaşırken onunla birlikte turnede olmak mı? Bu büyüleyici olurdu.

“Bunun üzerine sanırım içeri gireceğim,” diye duyurdu Carrie. “Sen de geliyorsun, Kiki.” Kiki’yi parmaklıklardan kopardı.

“Ama bundan sonra ne olacağını görmek istiyorum,” diye hayıflandı Kiki.

Oak’un dudakları yukarı kıvrıldı.

“Bu bir televizyon dizisi değil,” diye azarladı Carrie, Kiki’yi evin içine sürüklerken.

“Hayır, onlar daha iyi.”

Elimde olmadan güldüm. “Biz de içeri girmeliyiz.”

Oak’un elleri kalçamda sıkılaştı. “Mecbur muyuz?”

Cildim çok gergindi. Tüm duyularım keskinleşmişti. Oak’un kotumdaki parmaklarını yoğun bir şekilde hissediyordum. Serin gece havası tüm sinirlerimi gıcıkliyordu.

“Nasıldınız? Sen ve April?” diye alçak sesle sordum.

Oak tam olarak neyi kastettiğimi anlayarak tereddütsüz cevap verdi. “Az önce senin kızlara söylediğimin aksine arkadaş bile değildik. Dünya bize aşağı yukarı gümüş bir tepside sunulduğu hâlde sahip olduklarımızdan daha fazlasını hak ettiğimizi düşünen iki arsız çocuktuk. Onun her isteğimi yerine getirmesi gerektiğine inanıyordum ve o da aynısına inanıyordu ama tam tersi olacak şekilde. Ona karşı pek nazik değildim.” Somurttu. “Bunu yüzüme mi vuracaksın?”

“Hayır. Sadece her şeyi nasıl ayrı tuttuğunu merak ediyordum. April’ı arkadaş bölgesine koydun ve ona karşı... sevecen

olman gerektiğinde onu oradan çıkarıp başka bir yere mi yerleştirdin?"

Bir başparmağını çeneme koyup beni nazikçe kendine çevirdi, böylelikle yüzünden başka bakacak bir yerim kalmadı. "Sana bunu anlatırken bana bakmana ihtiyacım var. April'la aramızda asla hiçbir şey olmadı. İnsan içinde gösterdiklerimizse ikimizin de basında daha fazla yer almak, medyada daha çok haber olmak adına yaptığımız rollerden ibaretti. Ben turnedeydim ve Claudia her gün farklı bir dergi kapağına çıkmamı istiyordu. April ve ailesi bu saçmalık için yaşıyordu. Sonunda duygular incindi fakat ben bunu öngöremedim çünkü onun büyük bir aktris olduğunu varsayıyordum. April incindiği için üzgünüm. Burada başı belada olan biri varsa..." aramızda bir parmağını salladı, "o benim. Bence bunu biliyorsun."

"Kafam karıştı." Terli avuçlarımı dizlerime sürttüm.

Oak işaretparmağını altdudağımda gezdirdi. "Biliyorum, bebeğim. Korkuyor musun?" Başımı çok hafif sallayarak onayladım. "Ben de korkuyorum. Ama bunu birlikte çözelim. Nereye gittiğine bakalım. Etiketlere veya sözcüklere ihtiyacımız yok. Sa-dece birlikte olmaya ihtiyacımız var."

Kaygımı büyük bir nefes akışıyla dışarı bıraktım ve cevap verdim, "Tamam."

Kalçamı sıktıktan sonra beni verandanın kenarından indirdi. "Demek Matt şarkı söylüyor, ha?"

"Ona eşlik mi edeceksin?"

"Neden olmasın?" Bana sırtıttı. "Bunun kızlar arasında çok ilgi gördüğünü duydum." Yumruğum isabet edemedi içeri kaçtı. "Bir gitarı olan var mı?" diye yüksek sesle sordu.

Matt öyle hızla ayağa fırladı ki neredeyse masayı deviriyordu. Mucize eseri dört gitar ortaya çıktı; içlerinden biri beşinci sınıfta blok flütünü araba yolunun betonuna çarpan ve ardından bisikletiyle tekrar tekrar üstünden geçen Justin'e aitti. Plastik flüt hiç zarar görmemişti, diğer yandan babası Justin'in canına okumuştı.

"Sen enstrüman çalmazsın bile," diye suçladım.

"Biliyorum. Bu, Ford için. Her ihtimale karşı," dedi süklüm püklüm. "Amcamdan ödünç aldım."

"Bu harika bir enstrüman." Oak gitarın gövdesini kaldırdı ve birkaç akor tıngırdattı.

"Ne çalmak istersin?" diye hevesle sordu Matt. "Senin tüm repertuarını biliyorum. Yenileri bile."

Kızlar ve ben sırtışımızı ellerimizin arkasında gizledik.

"Benim şarkılarım hariç her şeye varım. Smashing Pumpkins'ten bir parça biliyor musun?"

Matt başını salladı. "Evet, 'The Everlasting Gaze'i veya 'Today'i çalabilirim."

"'Today' olsun. Bunu nerede yapıyoruz?"

Matt oturma odasına giden yolu gösterdi. "Buraya oturabilirsin." Kanepenin ortasını işaret etti. Oak oturdu ve ardından Matt de Oak'un hemen karşısındaki divana yerleşti.

"Yerinde olsaydım Matt'in sevgilini çalmaya kalkışmasından endişelenirdim," diye fısıldadı Kiki kulağıma.

"Abayı yakmış görünüyor."

"Abayı yakmış," diye alay etti Carrie diğer taraftan. "Oak Matt'e göz kırpacak olsa, Matt öyle hızlı diz çökerdi ki ev sallardı."

"Hımm. Ne hoş bir görsel."

"Gel, yanıma otur, bebeğim," diye seslendi Oak ve sağındaki mindere vurdu.

"Bebeğim mi?" dedi Carrie ve Kiki sessizce dudaklarını oynatarak.

Onlara aldırmadım ve pancar gibi kızarmamaya çalışarak Oak'un yanına ulaşmak için bir düzine insanı aştım. Bedenini hafifçe çevirdi, böylece sırtı benim yan tarafıma bastırırken gitarın sapı bizden uzak kaldı. Duruşumuzun yakınlığı sayesinde parmaklarını perdede yukarı aşağı kaydırırken kolunun hareketlerini hissedebiliyordum.

Oğlanlar bir şarkı söyledikten sonra Matt sıradakine geç-

ti. Çok geçmeden 1D şarkılarına atladılar. Hatta Oak Taylor Swift'ten "I Knew You Were Trouble"ın daha kısa bir yorumunu söylerken bana durmadan odadaki kimsenin gözden kaçırmadığı kaçamak bakışlar atıyordu.

Oak'un bana insan içinde şarkı söylemesi stüdyodakinden farklıydı. Stüdyodayken çalışıyordu. Şarkılar sıklıkla yarıda kesiliyor, sonra o ve King tamamen farklı bir şey deniyordu. Tüm şarkıyı neredeyse hiç dinleyemiyordum.

Halbuki burada, sanki ağzından çıkan her kelime benden nasıl hoşlandığını, başına gelen en iyi şey olduğumu, onu bir bakıma kurtardığımı düşündüğüne dair bir mesajdı.

Beni yanında oturarak, neredeyse sürekli bana bakarak duygularını alenen ilan ediyordu. W bunu hemen hemen hiç yapmamıştı. Birlikte süslediğimiz Vans ayakkabılarını bile giymezi. Onları korumak istediğini söylerdi fakat aslında onlardan utanıldığını şimdi nasıl biliyorsam o zaman da biliyordum.

Diğer yandan, bana âşık olmanın onu ne kadar mutlu ettiğiyle ilgili şarkı söylemenin Oak için bir sakıncası yoktu.

"Yeni şarkılarından birini çal," diye onu cesaretlendirdim. Müziği konusunda güvensiz olduğunu biliyordum fakat o fark ettiğinden daha muhteşemdi. Bunun gibi değer bilen bir dinleyici kitlesi, Oak'un bir iki şarkısını test etmesi için mükemmel olurdu.

Oak da aynı fikirde olmalıydı çünkü geçiş kısmından ne King'in ne de benim memnun olduğumuz parçayı tıngırdatmaya başladı. "Çalayım mı?" dedi.

Evetler topluca geldi. Oak sonunda susadığını kabullenerek durduğunda albümünün yarısını çalmıştı. Ona bir içecek getiren ilk kişi olmak için sürüyle insan paldır küldür adımlarla mutfığa gitti.

Oak'un boynu terliydi. Gitar çalmak zahmetli bir işti. Bir parmağımı boynunun ortasından aşağı sürükledim. Ürperdi ve sonra tamamen geriye yaslanarak başını omzuma dayadı.

"Sen olmak gerçekten neye benziyor?" diye sordu Justin. Doğaçlama müzik performansı bariyerleri yıkmıştı ve Carrie ile

Kiki hangi kuralları dayatmaya çalıştıysa hepsi gitarın tıngırtıları ve şarkılarla kaybolmuştu.

Oak uzanıp elimi omzundan aşağı indirdi. Parmaklarını benimkilere geçirip dolaşık parmaklarımızı göğsüne yerleştirdi. "Şikâyet edemem."

Etmeyecekti. O kadar çok şeyi vardı ki, kimi zaman gerçekten öyle olsa da, hayatının felaket olduğunu söylemesi kabalık olurdu.

"En iyi yanı nedir?" diye bastırdı Justin.

"Kızlar mı? Kızlar müthiş olmalı," dedi Matt. Kafasına bir sürü plastik bardak atıldığında eğildi. "Ne? Bu doğru, değil mi?" diye itiraz etti.

Oak'un dudakları seğirdi. "Doğru olsa bile, ki böyle söylemiyorum, başka kızlardan bahsederek Vaughn'a saygısızlık etmeyeceğim. O benim kız arkadaşım ve bugünlerde sadece ondan bahsetmek istiyorum."

Sözleri öyle samimiydi ki benimki dahil buradaki her kızın kalbine takla attırdı. Elini daha sıkı tuttum. Baş belada olan tek kişinin kendisi olduğunu mu düşünüyordu? Hadi canım. Buna ben de dibine kadar batmıştım.

Konuşmasına devam etmeden önce gitarın gövdesinin üst tarafına avucuyla birkaç kez hafifçe vurdu. "En iyi yanı sahneye çıkmak ve binlerce insanın senin şarkı sözlerini sana söylediğini duymak. Bir parçanın ortasında istediğin yerde durabilirsin ama onlar söylemeye devam eder. Bu inanılmazdır. Bunun neler hissettirdiğini tarif bile edemem. Fakat o anlarda insan kendini tam anlamıyla yenilmez hissediyor. İnsanların yükselen seslerinden destek alarak uçabilirmiş gibi."

Bu cevap Matt'i hayal kırıklığına uğratmış gibi görünse de odada bir istisnaydı.

"En zor yanı ne?" diye sordu Carrie, Oak'a bir bardak su uzatırken. Ona minnettar bir bakış attım.

"Teşekkürler." Parmaklarımı bırakmayı reddederek bardağı boştaki eliyle aldı. "İstediklerimi yapmaya çok sık fırsat bulamı-

yorum." Bir elini odaya savurdu. "Her şey bir mizansen. Mesela Rams maçına gitmek istesem Vaughn'la tribünlerde orta çizgi hizasında oturamam. Çalışanlarım Rams'in merkez bürosunu aramak zorunda kalır. Ben ve muhtemelen dört korumam için saha kenarı giriş biletlerine ihtiyacımız olur. Saha kenarında muhabirler, diğer insanlar vardır. Belki ilk çeyrekte kimse bana bir soru sormaz ama devre arasında kız kardeşinin kuzeni müzik sektörüne girmek isteyen başka birini tanıyan birisi benden onun müziğini dinlememi ister. Müzik bağlantılarımla ilgilenmeyenler, Oakley Ford'u gördüğünü söyleyen ilk kişi olmak için fotoğraf ve selfie çekmek isterler.

"Bunu anlatırken size kendini beğenmiş bir domuz gibi gözüktüğümü biliyorum. Ah, zavallı Oak, sıradan insanların yaptığı hiçbir şeyi yapamıyor. Gelgelelim bu akşam siz çocuklarla takılmak, doğaçlama bir müzik performansı gerçekleştirmek, arka bahçede frizbi oynamak var ya? Müthişti. Bu akşam kimse böbürlenmedi. Kimse bana farklı davranmadı."

Matt gitarlara utangaç bir ifadeyle göz attı.

"Hayır, çalmanın benim için sakıncası yok. Bu harikaydı. Diğer yandan, evden ayrıldığınızda çoğunlukla tetikte olmanız gerekiyor ve bu hoş değil. Berbat bir şey. Buna karşılık faturalarımı ödememi sağlayan hayranlardır ve hayranlar olmasaydı şimdi olduğum yerde olmazdım. Bu yüzden hepsine minnettarım ve sızlanmamaya çalışıyorum." Gitara vurdu. "Şimdi sizi hayal kırıklığına uğrattığıma göre kız arkadaşımı eve geri götürmeden önce birkaç şarkı daha çalmamıza ne dersiniz?"

Matt seve seve gitarını tekrar eline aldı ve Oak gönülsüzce elimi bırakıp oturuşunu dikleştirdi.

Bunu istediği için yaptığını biliyordum, yine de onunla olduğum bu yıl boyunca ona göz kulak olacaktım. Ona, elde etmek için Oakley Ford olmanın yetmediği şeyleri vermeye çalışacaktım. Bu ister kendi yaşındaki çocuklarla takılma fırsatı, isterse annesiyle yeniden bağ kurmasına yardımcı olmak olsun, onun hepsini yaşamasını istiyordum.

33

OĞLAN

bebekmavisilil @Gracie33Dawson OAKLEY FORD BU AKŞAM EL SEGUNDO'DA BİR EV PARTİSİNDEYİMİŞ!!!

Gracie33Dawson @bebekmavisilil NE????? nereden biliyorsun?

bebekmavisilil @Gracie33Dawson kuzenim TJ lisesine gidiyor. Onunla tanışmış!!!

Gracie33Dawson @bebekmavisilil aman tanrım. *kıskançlıktan ölüyorum

Ayakkabılarımı savurarak çıkardım ve tamamen giyinik vaziyette Vaughn'un yatağına yığıldım. Vaughn kapı aralığında duruyordu, başta gülümsüyordu ama sonra yüz ifadesi ciddileşti.

"Ne oldu?" diye sordum yatakta rahatça yayılırken.

"Sen... ııı... burada mı uyuyacaksın?"

Yanaklarının kızarıklığı aşırı tatlıydı. Yataktan fırlayıp onu öpme dürtümle mücadele etmem gerekti. Bunun yerine ellerimle başımı destekleyerek, "Sakıncası var mı? Saat neredeyse üç ve çok yorgunum," dedim.

"Ty ne olacak?"

"O kanepende sızmış zaten." Döndüğümüzde onu evinde bulmak Vaughn'u şaşırtmıştı ama beni değil. Ty bizi partiye kadar takip etmiş ve biz oradan ayrılana dek Escalade'de oturmuş-

tu. Bunu Vaughn'a söylememiştim çünkü onun içeri gelmesini isterdi oysa ben istemiyordum. Partinin dinamiği bozulurdu.

Vaughn dudağını ısırdı. "Kanepe ona göre fazla küçük. Hiç rahat edemeyecek."

Korumam için endişelenmesini seviyordum. Geçmişte çıktığım kızlar "personelin" rahatını hiç takmazdı.

"O iyidir," diye Vaughn'u rahatlattım. "Güven bana daha kötü yerlerde uyumuştur."

"Olsun. Ona battaniye götüreceğim." Vaughn odadan aceleyle çıktı.

Koridorda ayak seslerini, ardından bir kapı açılmasının gıcirtısını duydum. Alt kata inip ona yardım edemeyecek kadar uyuşuktum. Ben de sırtüstü yatıp bugün yaptığımız her şeyi düşündüm. Barbekü. Annemi görmek. Hayır, annemle *takılmak*. Bu şaşırtıcı ölçüde... eğleneliydi. Ayrıca bu akşamki parti harikaydı. Yüzlerce partiye katılmışım ama bunun hepsini gölgede bıraktığını dürüstçe söyleyebilirdim. Vaughn'un arkadaşları çok uyumluydu ve şu doğaçlama müzik performansı müthişti. O an kendimi öyle ilham dolu hissediyordum ki neredeyse stüdyoda olup birkaç şarkı yapmayı dileyecektim.

Fakat stüdyoda olsaydım, Vaughn'un yatak odasında uzanıyor olamazdım. Vaughn'un yatağında. Şampuanının tatlı kokusunu yastıklarından koklayamazdım veya parmaklarımı onun her gece altında uyuduğu yumuşak yatak örtüsünde gezdiremezdim.

Birkaç dakika sonra döndüğünde alçak sesle homurdanıyordu. "Her zaman bu denli zor biri midir?"

Sırıttım. "Ty mı? Evet. Neden? Ne dedi?"

"Yastıksız uyumasının sorun olmadığını söyledi. Kimin bir yastığa ihtiyacı yoktur?" Vaughn'un sesi dehşete düşmüş geliyordu. "Yine de ona bir yastık ve bir battaniye verdim, ayrıca kanepeye örtü serdim, yani umarım rahatı yerindedir. Gecenin bir yarısında kalkma ihtimaline karşın gece lambasını açık bırakmayı teklif ettiğimde tam bir dakika boyunca bana güldü."

Ben de güldüm çünkü Ty'ın bir gece lambasına ihtiyaç duyması fikri çok komikti.

Vaughn yatağın ayakucunda bocaladı. "Şeey." Altın-kahverengi gözlerini bana doğrulturken gözle görülür biçimde yutkundu. "Yatmak için hazırlanmalıyım."

"Tutan mı var?" dedim sözcükleri uzatarak.

"Senin önünde üstümü değiştirmeyeceğim. Benim ne tür bir kız olduğumu sanıyorsun?"

Benim kızım, demek istedim ama onu şu anda olduğundan daha tedirgin etmek istemiyordum. Vaughn'un ne düşündüğünü biliyordum. Ben onlarda kaldığıma göre ikimiz... Bilirsiniz. Ama niyetim asla bu değildi ve bunu ona hemen söyledim.

"Eğer istersen yerde uyuyabilirim," diye önerdim.

"Ne? Bu çok saçma. Rahat edemezsin!"

Bir gülümsemeyle savaştım. "Diğer insanların rahatıyla ilgili tuhaf bir takıntın var," diye bilgilendirdim onu.

"Tanrım, Oak, *düşünceli* bir insan olduğum için özür dilerim. Peki, istiyorsan bir köpek gibi yerde uyu."

"Hayır, senin yanına sokulmayı tercih ederim. Ama beni bir köpek olarak görmek istiyorsan karnımı ovmanın ve saçlarımı okşamanın benim için sakıncası yok."

Yanakları yine kıpkırmızı oldu. Çalışma masasının koltuğuna yürüdü ve arkasından birkaç parça giysi kaptı. "Ben dişlerimi fırçalayacağım ve pijamalarımı giyeceğim. Kullanmak istersen banyoda fazladan diş fırçası var ama banyoya ilk ben gidiyorum, bu yüzden sıranı bekle." Bir kez daha odadan dışarı fırladı.

Doğrudum, tişörtümü başımın üstünden çekip çıkardım ve yere attım. Sonra kotumu kalçalarımın altına iterek baksır külotumla kaldım. Bir kızın evinde ilk kez yatıya kaldığımı fark ettim. Kimsenin geceyi evimde veya otel süitlerimden birinde geçirmesine asla izin vermemiştim. Ansızın W hiç bu yatakta uyudu mu diye merak ettim ve ellerim birer yumruk şeklinde kıvrıldı. Vaughn'la *yatmamış* olsa bile o eziğin Vaughn'la uyuması fikrinden nefret ediyordum.

"Ah." Kapı aralığında bir ciyaklama geldi. Vaughn'un bakışları yüzümden iç çamaşıma atıldı ve tekrar yüzüme döndü.

"Kendimi rahat ettirmem gerekiyordu," dedim sihirli sözcüğün *-rahat-* onun huzursuzca kıpırdanmasını durdurmasını umarak.

Durdurdu. Biraz. Yatağa tırmanırken hâlâ kızarıyordu ama benden kıyafetlerimi giymemi istemedi. Zaten o ikimize yetecek kadar giyinikti. Pazen pijama altı ve fazla bol bir tişört... Üzerinde yazanı okumak için gözlerimi kısıtım...

"Affedersin ama tişörtünde Bennett Ailesi Hafta Sonu Eğlence Zamanı mı yazıyor?"

İç çekti. "Beni yargılama. Annemle babamın şapşallığı benim suçum değildi."

"I-ı, bebeğim. Bu ucubeyle uyumayı seçen sensin. Bunun sorumluluğunu al."

"Ama çok yumuşak," diye karşı çıktı. "Cildimde hoş bir his bırakıyor."

Onu kendime çektim. "Asıl *sen* cildimde hoş bir his bırakıyorsun," dedim boğuk bir sesle ve sonra çıplak bir bacağımla pazenle örtülü bacaklarının arasına kaydardım ve boynunu çenemle dürttüm.

Hırıltılı bir ses çıkardı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni kucaklıyorum. Bir sakıncası mı var?"

"Yorgun olduğumu sanıyordum..."

"Asla bunu yapamayacak kadar yorgun olmam."

Kahkahası aramızda titreşti. Bu sesi seviyordum. Onda bunu ortaya çıkaran kişi olmayı seviyordum.

Doğrulduğunda memnuniyetsizlikle inledim. Ah, iyi, sadece ışığı kapatmak için eğiliyordu. Odayı karanlık kapladı fakat perdeleri ince olduğundan parlak ay ışığı içlerinden geçerek Vaughn'un güzel yüzünü aydınlatıyordu.

"Örtülerin altına girmek ister misin?" diye fısıldadı.

Ağzım kurudu. Öksürdüm. "İıı, tabii." Bunun... bir şeyler yapmak için bir davet olmadığını biliyordum ama yine de be-

denimi şaşırtmayı başarmıştı. İkimizi de utançtan korumak için kalçalarımı biraz çevirip ondan uzaklaştırdım. Tahrik olduğumu fark ederse büyük ihtimalle paniğe kapılırdı.

Vaughn ve ben altlarına kayarken yatak örtüleri hışırdadı. Bu kez benim ona uzanmama gerek kalmadan Vaughn gönüllü olarak bana sokuldu, sıcak bir elini göğsümün ortasına yerleştirdi.

"Kalbin aşırı hızlı atıyor."

Kahretsin, bunu fark etmemesini umuyordum. Ancak bana çok yakındı ve çok güzel kokuyordu, çok yumuşak ve sıcak bir his bırakıyordu. Öyle ki etkilenmemek elimde değildi. Dudaklarım da ağzım kadar kurudu. Hatta karıncalanmaya başlıyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu.

Parmaklarımla saçlarını taradım. "Harikayım."

Uzun bir duraksama oldu. "Öylesin. Harikasın yani." Yumuşak nefesi omzumu gıdıklıyordu. "Beni öpemeyecek kadar yorgun musun?"

Sataşan sesi beni kıkırdattı. "Bir centilmen gibi davranmaya çalışıyordum."

"Bunu istemiyorum."

Fısıltıyla söylediği bu sözler kalbimi havalara uçurdu.

Birbirimize dönük olalım diye yan döndüm. Gözleri karanlıkta ışıldıyordu ve dudaklarını yalıyordu. Beni titretecek kadar seksiydi. Kalbim öyle hızlı ve sertçe atıyordu ki Vaughn'un bunu duyabileceğinden korkuyordum. Fakat duyuyorsa bile bir şey söylemedi. Dudaklarımızın arasında birkaç santimlik mesafe kalamadık yaklaştık.

Yanağına dokundum, ardından mesafenin geri kalanını kapatarak ağzımı onunkine bastırdım. Ah, Tanrım. Onu öptüğümde hep böyle oluyordu; dudakları eriyip benimkine karışırken bu inanılmaz aitlik hissini, zevkin şiddetli sarsıntısını duyumsuyordum. Diş macunu ve daha tatlı, Vaughn'a özgü bir tadı vardı. Nefes nefese kaldığımızda ayrılacak da ağızlarımız uzun süre boş durmadı. Ben konuşmadan Vaughn beni tekrar öptü ve o büyüleyici hisler yeni baştan kabardı.

“Oak,” diye fısıldadı.

“Mmm?” Elim narin kalçasında yukarı aşağı hareket ettikten sonra poposunda durdu.

“Bu iyi geliyor.”

Boğuk bir sesle güldüm. “Evet, öyle.” Yeniden uzun, derin bir şekilde öpüşürken dillerimiz dans ediyordu. “Ben...”

Sana âşık oluyorum.

Mucizevi bir başarıyla bu sözleri dudaklarımdan dökülmeden zaptetmeyi başardım. Bunu söylemek onu yalnızca korkuturdu ve bu kusursuz ânu mahvetmek istemiyordum.

Yumuşak memelerinden birini avuçladığımda Vaughn nefesini içine çekti. “Ah,” dedi ve sesinde merak vardı.

Ona çok âşıktım. Çok. Âşık. Nasıl onun üstüne çıktığımdan veya bedenimin ne zaman yavaşça onunkine sürtünmeye başladığından emin değildim. Vaughn kollarını boynuma dolağı ve beni açlıkla öptü.

Ağzımı ondan koparıp uzaklaştırmak için tüm irademi kullanmam gerekti. “Acaba biz...” içime biraz hava çektim, “fazla mı hızlı ilerliyoruz?”

Anlık tereddüdü ihtiyacım olan tek cevaptı. Ne kadar acı verse de –fiziksel bir acı– sırtüstü yuvarlandım ve çok ihtiyaç duyduğum bir oksijen akınını daha içime çektim.

“Kesinlikle hızlı ilerliyoruz,” dedim kendi sorumu cevaplayarak.

Vaughn doğruldu. Saçları karmakarışık ve öpüşmelerimizden şişmiş altdudağını ısırđığını karanlıkta bile görebiliyordum. “Aslında ben...” Dudağını biraz daha dişledi. “Ben... daha fazlası için hazırım.”

Onu hızla kollarımın arasına almamak için çabalamam gerekti. “Öyle mi? Bu akşam bir bira içtin.”

“Seninkinden bir yudum aldım,” diye düzeltti. “Yalnızca su içtim.” Yavaşça nefesini dışarı üfledi. “Kontrol bende, değil mi?”

“Elbette.” Kollarımı genişçe açtım. “Senin emrindeyim. Ne istersen yapabilirsin.”

Vaughn dudaklarını yalarken ölmek üzereydim. İstememe rağmen ona saldırmamak için parmaklarımı çarşafıya geçirdim. Vaughn dikkatle bir bacağını kalçamın üstünden savurdu ve kucağıma yerleşti. Bu gelmiş geçmiş en muhteşem işkenceydi.

Parmağı omuzumdaki ilk kez altın sertifika ödülü kazandıktan sonra yaptırdığım haç dövmesinin dış çizgisinde gezindi. "Bu dövme çok seksi. Üzerinde annenin ismi varken böyle düşünmem kötü bir şey mi?"

"Şu an annemden bahsetme," diye yalvardım.

Ciddiyetle başını salladı. "İyi fikir." Okşayışı omzumdan aşağı indi ve pazımı sıktı. "Gerçekten güzel kol kasların var."

Vücudumda haftalarca keşfe çıkabilirmiş gibi davranıyordu. Bu aynı anda hem harika hem de korkunçtu. Bacaklarımın arası zonkluyordu.

"Neden nefes alıp verişin bu kadar şiddetli? Bu acı mı veriyor?"

Evet. Çok. "Hayır," diye yalan söyledim. Sadece ufak bir yalan. Hiçbir şey yapmamaktansa onun bana dokunmasını tercih ederdim, bununla birlikte her hafif dokunuşu yumuşak bir esintinin kuru kasıp kavuran bir yangına dönüştürdüğü gibi kesinlikle arzumu körüklüyordu.

"Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı.

Elleri göğsüme geri döndü ve bedenimde hayal etmediğim kadar hassas bölgeler olduğunu keşfettim. Çoğunlukla bir kızın sadece elinin vücudumda olmasını isterdim. Veya ağzının. Fakat Vaughn'la birlikte olmak, onun yanında olmak beni öyle heyecanlandırıyordu ki her santimetrekaşım tüy kadar hafif okşayışlarıyla titriyordu.

"Ne istersen," dedim boğuk bir sesle.

"Ama ne istediğimi tam olarak bilmiyorum." Bir kez daha dudağını ısırdı. "Kontrolü sana verebilir miyim?"

Dünya tarihinde hiç kimse daha hızlı hareket etmemiştir. Bir karıncanın nefes almasından daha kısa bir sürede fırlayıp onu sırtüstü yatırdım ve bedenimle onunkini örttüm. "Ne istersin?"

Vaughn'un gözleri karanlık odada parladı. "Her şeyi."

"Emin misin?"

"Yüzde yüz."

"Çünkü bekleyebiliriz." Şimdi o altımdayken sabırlı olma sözümü hatırlamıştım. Vaughn için beklemek istiyordum.

"Beklemekten yoruldum."

Ah, Tanrı'ya şükür. Eğilip onu öperken tepkilerini öğrenmek için ağırdan aldım. Nasıl öpülmekten hoşlandığını. Boğazının yan tarafını hafifçe ısırmanın nefesini nasıl kestiğini. Kulağına üflenmiş sıcak bir nefesin nasıl omurgasından aşağı ürpertiler gönderdiğini.

Her yerini öptüm. Köprücük kemiğini, memelerinin üstündeki narin eğimi, düz karnının boşluğunu. Ve daha aşağısını.

"Seks yapacağımızı sanıyordum," dedi boğulurcasına. Parmakları beni kendisine bastırmak mı yoksa uzaklaştırmak mı istediğinden emin değilmişçesine saçlarıma dolanmıştı.

"Yapacağız. Ama önce buna ihtiyacım var."

"Emin misin?"

"Bunun için ölüyorum."

Devam etmeme izin verdi ve onu yumuşakça, ardından daha kabaca öperek onu esir aldım ta ki Vaughn kıvrana, titreyene ve kesik kesik soluyana dek. Bu kez o parmaklarını çarşafıya geçirmişti.

Bir saniye daha bekleyemeyeceğimi hissettiğimden kenara atılmış kot pantolonuma uzanıp bir kondom çıkardım ve onu hızla taktım. "Bu acıtabilir," diye fısıldadım.

Beni anladığını bildirmek için başıyla onayladı. Yavaşça kendimi ileri bastırdım ve Vaughn'un boğazından irkilmiş bir çığlık kaçtı. Bedeninin benimkine alışması için bekledim ve bacakları kendiliğinden açıldığında, parmakları omuzlarıma gömüldüğünde hareket ettim.

İkimiz de hareket ettik. Yavaşça, dikkatle. Ta ki hisler görüşümü bulandırana dek. Duygu fırtınası bizi ezerken birbirimize tutunduk. Sonrasında bedenini kollarımda özenle kucakladım.

Yüzü boynuma gömülüydü. Birbirine değen kalplerimiz güm-bürdüyor, kalp atışlarım onunkilere cevap veriyordu. Ve kusursuz, senkronize bir ritimle böyle devam etti. Bu kızı seviyordum. Çok seviyordum.

“Vaughn?” diye mırıldandım uykuya dalmadan önce.

“Mmm?” dedi uykulu bir şekilde.

“Bugün hayatımın en güzel günüydü.” Bu sözleri söylediğim anda bir utanç sızısı hissettim. Bu acınası bir etki mi yaratmıştı? Cevabını beklerken nefesimi tuttum.

“Güzel. Buna sevindim.” Dudakları şefkatli bir öpücükle göğsüme sürtündü ve ardından birbirimize karışmış hâlde uyu-yakaldık.

34

KIZ

@OakleyFord selam

@OakleyFord Seni seviyoruz. Seni seviyoruz. Seni seviyoruz.

@OakleyFord beni takip et

@OakleyFord bunu senin için çizdim

@OakleyFord İlk turne durağın için bilet aldım! Lütfen tanışalım.

@OakleyFord Dallas'a tekrar ne zaman geleceksin?

@OakleyFord Bugün benim doğum günüm! Bana cevap yazar mısın? Ltfn! Tek istediğim bu.

@OakleyFord Seni seviyorum

@OakleyFord Turne için sabırsızlanıyorum!

@OakleyFord turnen için VIP geçişleri nasıl alabilirim?

@OakleyFord sevgiler ve öpücükler

@OakleyFord o kızı sepetle senin için yeterince iyi değil

@OakleyFord @bayanoakleyford tam bir servet avcısı

@OakleyFord @sadeceesrarengizsihir oak'la olabilmek için erkek arkadaşını terk etmiş #sürtüklüktesonnokta #defolfahişe

Twitter'ı kapadım ve hesabımı tamamen silmeme izin verilip verilmeyeceğini merak ettim. Bugünlerde orada olumlu hiçbir şey yoktu. Okumamayı alışkanlık edinmiştim ama nedense telefon mesajlarımı kontrol ettikten sonra uygulamayı açmış ve sadece kendi zaman akışımı değil, Oakley'ninkini de kontrol etmiştim. Büyük hataydı.

"Bir iş peşindesin," dedi Oak.

Twitter'la ilgili tüm düşüncelerimi kenara itip ona gülümse-dim. "Müthiş bir iş." Oak haftalardır başımın etini yiyerek an-nesiyle tüm mesajlaşmalarımızın içeriğini öğrenmek istiyordu. Onu ancak yakında öğreneceğini söyleyerek uzak tutmayı ba-şarmıştım.

Bazen Oak'un şımarık yetiştirilişi kendini belli ediyordu. Paylaşmaktan hoşlanmıyordu ve fazla sabrı yoktu. İsteddiği her şeyi, istediği anda elde etmeye alışkındı.

Benim bekâretim dışında. Beni beklemişti ama bundan vaz-geçtiğim için mutluydum. Yaşadığımız tarıfsızdı. Oak bana kaç sıfat öğretirse öğretsin, bana kendimi nasıl hissettirdiğini hiçbir-i açıkça betimleyemezdi.

Başta acıtmıştı ama Oak yine beklemiş, ağırdan almış, bana ne kadar mükemmel hissettirdiğimi ve bunun onun için cennet-te olmaya benzediğini fısıldamıştı. Benim için de öyleydi. Bunu düşününce ürperiyordum. Ona çok fena âşık oluyordum. W'yi sevmediğimi biliyordum çünkü onun için hissettiklerim, Oak'un bende uyandırdığı yangın felaketiyle kıyaslandığında bir mu-mun minik alevi gibiydi.

Gelgelelim, Oak o konularda sabır gösterirken hayatındaki diğer her alanda her şeyi ânında istiyordu.

Ah, on taneyle sınırlı üretilen spor ayakkabılardan elimizde bir tane kalmış. Sorun değil, Oak, sana bir çift göndereceğiz. Birinin gelip sana özel taban yapmasını da ister misin?

Herhangi bir şeye ilgi gösterirken dikkatli olmam gerekiyordu. Bir defasında Instagram'da geziniyordum ve bir seyahat fo-toğrafçısının hesabına denk gelmiştim. Muhtemelen fotoğrafla-

rına göz atarak iki saat harcamışımıdır. Ertesi gün biri kapıma bir kamera ve şöyle bir notla gelmişti, "Vaughn, arkadaşın Oakley hangi kamerayı kullandığını sordu. Ona başlangıç olarak bunu daha çok beğenebileceğini söyledim. Gerçekten değerli birine sahipsin."

Oak'a bununla ilgili yakındığımda, "Benimle birlikte turne-
deyken yapacak bir şeye ihtiyacın olacak," diye cevap vermişti.

Ve onunla tartışmanın anlamı yoktu. Bazen dinlemeyi tamamen reddediyordu ve kamera bunlardan biriydi. Bir defasında öylesine bahsettiğim yeni bir model beyaz Vans ayakkabı, çapraz askılı bir çanta ve bir mağaza vitrininde hayran kaldığım altın rengi sandaletler konusunda da aynı şekilde davranmıştı.

Hediyeler yalnızca benim için değildi. Shane ve Spencer'a da yeni spor ayakkabılar ve özel bir kayak parkına giriş kartlarıyla birlikte tanımadığım bir adamdan bire bir özel dersler ayarlamıştı. Ancak ikizler eğitmeni tanıyordu ve onunla yüz yüze tanıştıklarında Spencer'ın hayatında ilk kez nutku tutulmuştu. Paisley'ye de güzel, kan kırmızısı bir Prada çanta almıştı.

İtiraz etmişim ama Paisley onun tüm bunları cebinden kanepe minderlerine dökülen parayla karşılayabileceğini söylemişti. Herhalde haklıydı. Yine de onun yanında ağzımdan çıkana dikkat ediyordum. Daha fazla sürpriz hediyeye ihtiyacım yoktu. Turne başladığında ses kontrolleri ve provalarla fazla meşgul olacağından bana bir şeyler almayı unutacağını umuyordum.

Onunla gitmemi istemesine hâlâ inanamıyordum. Başta bununla ilgili kıyameti koparmıştım ama dediğim gibi Oakley'yle tartışmanın anlamı yoktu. Yarın sabah uluslararası turnesinin ilk durağı olarak New York City'ye gidiyordu. Ben de birkaç gün sonraki bir uçakla onunla buluşmaya gidecektim çünkü Paisley iş sebebiyle evden uzaktaydı ve benim ikizlerle ilgilenmek için evde kalmam gerekiyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse biraz endişeliydim. Daha önce hiç ailem olmadan seyahat etmemiştim ve bu turnede ne yapacağımdan bile emin değildim. Grupların peşine takılan bir hayran,

bir turne ekipman görevlisi veya müzik sektörüyle bağlantılı biri değildim. Şimdilik gündemimdeki tek madde yeni kameramla Oak'un fotoğraflarını çekmekti. Ondan sonrasını kim bilirdi?

Oak turnesinin ilk haftasında yirmi yaşına basacağından bu akşam onun için erken bir doğum günü partisi veriyorduk. Annesi ve benim son birkaç haftadır hakkında gizli kapaklı konuştuğumuz konu buydu.

"Sürprizlerden hoşlanmam." Paisley'den ödünç aldığım siyah göz maskesini taktı.

"Geçmişte sana yapılan sürprizlerden hoşlanmazdın. Bundan hoşlanacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

Yaklaşıp yanağını öptüm. "Çünkü bu benden."

"Ty, dostuna bir yardım eli uzat. Neler oluyor?"

Ty şoför koltuğundan homurdandı. "Dalga geçiyor olmalısın. Bennett kız kardeşlere sorun çıkarmam."

Ty, bu davet için tuttuğumuz restoranın önünde yavaşça durdu. Kutlamanın büyük kısmını Katrina karşılıyordu ama tüm süslemeleri Paisley'yle ben yapmıştık. İkizler bile Paisley'yle benim garaj satışlarından ve ikinci el mağazalardan bulduğumuz karışık kasetler ve kasetçalarla dolu hediye paketlerini birleştirmeye yardım etmişti. Ona bir çocuk partisi verme tehdidimi harfi harfine yerine getiriyordum; Oak'un eski partileri buzdan heykeller ve ünlü şarkıcılar gibi müsriflikler içerdiğinden bu seferki normal bir parti olacaktı.

Ty ve ben Oak'u arka kapıya yönlendirdik.

"Beş adım," diye talimat verdi Ty.

"Bununla ilgili içimde kötü bir his var," dedi Oak. "İçgüdülerim kaçmamı söylüyor."

"Sızlanmayı bırakmazsan kız arkadaşının karnına bir yumruk geçireceğini söylemediğine emin misin?" diye uyardım.

"Hayır ama aç olduğumdan karışık mesajlar alıyor olabiliyim." Uzanıp elimi tuttu ve beni yanına çekti. "Seni cezalandırmak için sana ölçüsüzce pahalı bir hediye alacağım."

Kulağına bir fiske attım. "Belki tüm amacım budur. Beni he-diye yağmuruna tutmanı sağlamak."

"Hayır, sen bedenimin peşindesin. Yeri gelmişken, bu senin adına çok yüzeysel bir amaç ama başa çıkmayı öğreniyorum."

"Sen önce bununla başa çık," diye haber verdim ve göz mas-kesini çıkardım. "Sürpriz!"

"Sürpriz!" diye bağırdı özel odada toplanmış kırk küsur kişi. Topluluk benim arkadaşlarımın, onun çalışanlarının ve birkaç arkadaşının, en azından kısmen yakın olduğunu belirttiği kişi-lerin, bir karışımıydı.

Oak doğruca eskiden alt grubu olarak sahneye çıktığı bir solo sanatçı olan Kinney Banks'e atıldı. "Dostum, sen ne zaman gel-din?"

Birbirlerinin sırtlarına kuvvetli şaplaklar indirdiler.

"Dün gece. Kız arkadaşın bana ulaştı ve Oak'un yirminci doğum günü partisini kaçıramayacağımı düşündüm." Kinney ucunda bir eşek kuyruğu olan bir raptiyeyi kaldırdı. "Çünkü başka nerede eşeğe kuyruğunu takma oyunu oynama fırsatı bu-lacağım?"

Oak kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. "İçgüdüm ya-nılmış." Beni havaya kaldırıp döndürdü. "Sen en iyisisin, bebe-ğim."

"Biliyorum."

Beni yere indirdi ama bırakmadı. Birlikte herkesin yanına sı-rayla uğradık. King ve göz kamaştırıcı karısı da gelmişti. Grup elemanları buradaydı, sarhoş öpüşmeden sonra ortadan kay-bolan ve geri dönmeyen Luke hariç. Oak sarhoş bir kızdan fay-dalanan bir adamı grubunda istemediğini söylemişti. Ben karşı çıksam da o inatçıydı. Ty görüşünü açıkça belirtmiş ve etrafta Oak'un pek çok genç hayranı olduğundan bunun bir sorumlu-luk meselesi olduğunu söylemişti.

Katrina'ya ulaştığımızda oğluna uzun, duygusal bir an bo-yunca sıkıca sarıldı. Oak ayrılmadan önce onu omuzlarından kısaca tuttu. "Kendine bir bak. Yirmi yaş. Buna inanamıyorum."

“Harika görünüyorsun, anne.”

Bu iltifat karşısında Katrina neşeyle kızardı.

“Carrie, Kiki geldiğiniz için teşekkür ederim.” Oak ikisinin de yanağına birer öpücük kondurdu.

“Bunu dünyada kaçırmazdık,” dedi Carrie. Oak’un eline ambalajlı küçük bir kutu tutuşturdu. “Ne almalıyız bilmiyorduk ve Vaughn da pek yardımcı olmadı.” Bana doğru pis bir bakış attı.

Sadece omuz silktim. Oak gibi biri için alışveriş yapmak kolay değildi.

“Eminim çok güzeldir.” Oak ambalajı yırttı ve bir anahtar çıkardı. “Bu nedir?”

“Bir mezuniyet sonrası partisi düzenliyoruz. Öncekiyle aynı grup ve senin de gelmeni istiyoruz,” diye açıkladı Kiki. “Giriş kurallarımız var. Kamera yok. Konuklara salya akıtarak yaklaşmak yok. Hepimizin iyi vakit geçirmesini amaçlıyoruz.”

Oak anahtarı arka cebine soktu. “Beni de sayın. Yeri ve zamanı söyleyin ve orada olacağım.”

“Vaughn sana haber verir.”

Yiyecek masasına ilerlerken Oak’un elini sıktım. “Hâlâ bunun kötü bir sürpriz olduğu fikrinde misin?”

“Hayır, iyi iş çıkarmışsın.” Beni öpmek için başını eğdi. “Gerçekten iyi.”

Enerjik bir ses kapıdan, “Benim doğum günü sahibi oğlum neredeymiş?” diye gümbürdedi.

Oak’un başı hızla yukarı kalktı ve içerideki tüm keyif ve sıcaklık bir anda kaçtı. “Babamı sen mi davet ettin?”

“Evet, tüm aileni.” Yüz ifadesi beni biraz huzursuz etmişti. Oak’un babasını partiye davet etme fikrini ortaya attığımda Katrina tereddütlüydü ama sonunda bana uymuş ve Dustin’i şahsen aramıştı. Dustin neredeyse hemen yanıt verip geleceğini söylediğinde Katrina’nın kuşkuları silinmişti.

Aptallıkla, Oak’un ebeveynleriyle gerginliğinin büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna karar vermiştim fakat şimdi farklı düşünüyordum.

“Ah, bebeğim, içgüdülerime güvenmem gerektiğini biliyordum.” Elimi bıraktı ve uzun adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Bir bocalamadan sonra peşinden koşturdum. Lanet olsun. Dustin Ford yanında koca bir arkadaş grubu getirmişti. Arkasından akın akın gelen on beş kişi olmalıydı.

Yolumdan sapıp Paisley’yi buldum. “İl, daha fazla yiyecek siparişi verebilir miyiz?”

Ümitsizlikle yeni grubu süzdü. “Hayır. Restoran sipariş verdiğimden fazla yiyecek sağlayamayacağını söylemişti. Partinin elli kişilik olduğunu söyledim ve aslına bakarsan herkesin geleceğine inanmıyordum. Böyle bir şey nerede görülmüş ki?”

Ancak biz daha önce ünlüler için bir davete evsahipliği yapmamıştık. Herkes gelmişti. King. Paxton Hayes. Bu davete yetiştirmek için Chicago’dan özel bir uçakla LA’e gelen Kinney Banks bile.

Bay Ford yiyecek masasının yanında durmuştu ve şimdi kalabalığı inceliyordu. Duvarın yakınındaki Carrie, Kiki ve arkadaşlarımın geri kalanının ona gözlerinde yıldızlarla baktığını görebiliyordum. Bir ünlü tarafından büyülendikleri için onları suçlayamazdım. Dustin Ford muazzam ünlüydü. Üst üste üç yıl *People* dergisi tarafından Yaşayan En Seksi Erkek seçilmişti. Oscar’ı vardı. İki de özel jeti.

Ah, bir de mantıksız ölçüde çekiciydi. Onun erkek arkadaşımın babası olduğu düşünülüşünde bunu fark etmek garip geliyordu ama bu doğrudu. Her şeyi biçimli, pahalı ve dergi kapağında olmaya layıktı.

“Oğlumun yirmi yaşına bastığına inanamıyorum!” diye böbürlendi Dustin, Oak ona yaklaşırken. Oak’u sıcak bir kucaklamayla kendine çekti ve ardından erkeksi bir tavırla sırtına vurdu. “Zaman nereye uçtu?”

“Selam baba.” Bir buçuk metre öteden bile Oak’un sesindeki tedirginliği duyabiliyordum. “Gelebilmene sevindim.”

“Başka nerede olacaktım?” Dustin milyon dolarlık bir gülümseme sergiledi ama bunun oğluna değil kalabalığa yönelik

olduğunu fark ettim. "Hoş bir toplantı. Küçük ama samimi. Annen nerede?"

"Mutfakta," diye cevapladı Oak. "Şefle konuşuyor."

İhtiyatla onlara katıldım. "Merhaba," dedim beceriksizce.

"Baba, bu Vaughn." Oak elimi tuttu ve beni ileri sürükledi.

Dustin başını salladı. "Ah, herkesin bahsettiği şu kız arkadaş." Oğluna anlamlı bir bakış attı. "Ne zaman bizi tanıştırma fırsatı bulacağını merak ediyordum."

Bay Ford'un asistanlarından biri yanımıza geldi ve onun kulağına fısıldadı. *Kameralar, dışarıda ve fotoğraf fırsatı* kelimelerini çıkardım.

Belli ki Oak da benimle aynı kelimeleri seçmişti. "Dışarıda paparazziler mi var?" diye sordu.

Hüsrân dolu bir inlemeyi bastırdım. Kahretsin. Katrina ve ben her şeyi kasten takma isimlerle düzenlemiştik, böylece başına haber uçmayacaktı. Gece boyunca bir noktada parti haberinin sızmasını bekliyorduk ama ta en başından değil.

Dustin elden-ne-gelir dercesine büyük bir iç geçirdi. "Korkarım öyle. Yolda onları atlatmaya çalıştık fakat malikâneden beri peşimizi bırakmadılar." Bana döndü. "Oakley sana Brentwood Malikânesi'ni anlattı mı? Bir ara sana onu göstermek isterim. Üç tenis kortumuz, biri kapalı biri açık iki havuzumuz ve bodrumda bir bovlîng pistimiz var."

"Ah." Küçük dilimi yutmuş hâlde ona bakakaldım. Bir bovlîng pisti mi? *Evinde* mi? Neden? "Bu kulağa çok... müthiş geliyor."

Neyse ki Dustin bovlîng pistli malikânesini ziyaret etmem için kesin bir zaman belirlemeye kalkışmadan biri bizi böldü.

"Bay Ford," diye mırıldandı çekingen bir ses.

Sesin arkadaşım Tracy'ye ait olduğunu keşfettiğimde şaşır-dım. Ne zamandan beri *mırıldanıyordu*? Bu kızdán sürekli kulak zarını delen *oleeeey!*ler ve *amantanrım!*lar duyardık.

"Siz... Acaba siz... Acaba sizinle bir fotoğraf çekilebilir miyiz?" diye nihayet ağzından çıkarmayı başardı telefonunu ona uzatarak.

Dustin bir kez daha o ünlü gülümsemesini sergilerken düzgün beyaz dişleri tepe ışıktandırmasının altında parladı. “Elbette, canım.” O kıs kıs gülerken Tracy bayılmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. “Selfie mi olsun?”

Tracy’nin cesareti diğer arkadaşlarımdan birkaçına da harekete geçmeleri için önayak oldu ve çok geçmeden Oak’un babası, kendisine filmlerini çok sevdiğini, onun gelmiş geçmiş en iyi aktör olduğunu söyleyen ve lütfen, lütfen onlarla bir selfie çekilmesini rica eden hayranlarla kuşatılmıştı.

Oak tek kelime etmeden sıvıştı ama ben onun peşinden gidemeden Jim Tolson benim yanıma yanaştı.

“Dustin’i davet etmenin senin fikrin olduğunu tahmin ediyorum?” diye söylendi.

Başım la onayladım.

“Eh, umarım bu beklenmedik sarsılmadan sonra Oak’u toparlamak için iyi bir planın vardır. O, babasından nefret eder. Babası da ondan nefret eder. Bunun iyi sonuçlanması mümkün değil.”

Sonra beni orada bir budala gibi bırakıp uzaklaştı.

Gece daha iyiye gitmedi. Bunun Oak’un büyük gecesi olması gerekiyordu ama Dustin Ford mekândaki tüm ilgiyi emdi. Parti katılımcılarını farklı film setlerinden deneyimleriyle ilgili anekdotlarla eğlendirdi. Oscar kazanmanın nasıl bir his olduğundan bahsetti. Hatta gelecek filmini araya sıkıştırarak herkese telefonundan bir ön gösterim videosu izletti.

Bir kez bile *Oakley’nin* başarılarına değinmedi veya oğlunu bir başka albümü tamamladığı için tebrik etmedi. Dışarıdan bakan biri için bu Dustin Ford’un partisiymiş gibi görünürdü. Oakley hemen hemen görünmezdi ve ona her baktığımda bu durum kalbimi kırıyordu. Duygularını yüzüne yansıtılmamaya çalışmakla birlikte acısının anlık ifadeleri gözüme ilişiyordu. Bu beni öldürüyordu.

Planlamış olduğum hiçbir aptal çocukluk oyununu oynama-

dık. Dustin'in zarafeti ve baskın varlığı karşısında hepsi saçma görünüyordu. Oak kimseyle pek fazla konuşmadı ve üç saat sonra parti bittiğinde minnettardım.

"Bize veya Oakley'nin evine gidin," diye ısrar etti Paisley. "Temizlikle ben ilgilenirim."

"Benimle konuşmak istediğini sanmıyorum." Babası buraya geldiğinden beri Oak gözlerini arka kapıya dikmişti.

"Babası bir ilgi manyağı," dedi ablam bir iç geçirmeyle. "Oak muhtemelen utanmıştır, ona destek olmalısın. Ona sorun olmadığını, onu her koşulda sevdiğini söyle."

Güçlkle yutkunarak kendimi Oak'un masasına gitmeye zorladım. "Kalkmak ister misin?"

"Tabii," diye donuk bir sesle cevap verdi.

Ty'a işaret verdiğimde çabucak başını salladı ve arabayı getirmek için ortadan kayboldu. Oak'un elini tutup onu arka kapıya götürdüm. Burada bir an durdum.

"Özür dilerim," dedim usulca.

Somurtkan cevabı, "Hıhı," oldu.

Konuşma veya dinleme havasında olmadığı açıktı, bu yüzden elini daha sıkı tutup açık kapıyı ittim.

Dar arka sokağa adımımızı attığımız saniye bir ışık ve gürültü patlaması oldu. Aralıksız tekrarlanan flaşlar ve her zaman Oakley'nin etrafında dört dönen akbabaların hevesli sesleri.

"Oakley! Babanla yeniden konuşuyor musunuz?"

"Ailenin yeniden bir araya gelişi nasıl gitti?"

"Dusty, yeni kız arkadaşınla ilgili ne düşünüyor?"

"Ona bayıldım," diye gümbürdedi bir erkek sesi ve birdenbire Dustin bizzat arkamızda belirdi.

Kaslı kolu omzuma dolandığında neredeyse havada bir metre yukarı sıçrayacaktım. Oak'un babası beni sertçe sıktı ve ardından yanağıma bir öpücük kondurdu. Daha fazla flaş patladı. Daha fazla bağırış geceyi yardı.

"Dusty! Parti nasıldı?"

"Vaughn'a resmî Ford onayını veriyor musun?"

“Oakley’nin herhangi bir turne durağına uğrayacak mısın, Dusty?”

Bu kaostu. Sorular aralıksız geliyor, geliyor ve geliyordu ve Oakley’nin yüzü daha fazla kararıyor, kararıyor ve kararıyordu. Bununla birlikte Dustin hepsinden zevk alıyordu. İlgiyi silip süpürüyor, kameralara gülümsüyor ve sorulara cevap veriyordu. Tüm bu süreçte sanki baba-kızmışız ve oğluyla çıkmam onu daha mutlu edemezmiş gibi kolunu benden ayırmıyordu.

“Vaughn! Dusty’yle ilk defa mı görüştün?”

“Vaughn! Böyle seçkin bir aileye içtenlikle kabul edilmek sana neler hissettiriyor?”

“Sürtük! Ellerini erkeğimden çek!”

Bu son bağırış *beni* gafil avlamakla kalmadı... aynı zamanda paparazzilerin buz kesmiş bir sessizliğe bürünmesine neden oldu. Kimin bağırıldığını bilmiyordum ama bağırmakla yetinmedi. Ben gözümü kırpamadan başımın kenarına bir şey çarptı. Islaklık yüzümden aşağı akarak ağzıma sıçradı. Acı ve iğrençti... Bu bir *yumurtaydı*. Biri bana bir yumurta fırlatmıştı!

Kıpırdayamayacak kadar sersemlemiştim. Neyse ki Oak kontrolü ele alarak beni arka kapıdan uzağa sürükledi ve kalabalığı dirseğiyle yararak bizi ara sokaktan çıkardı.

Ty ve Escalade kaldırım kenarında bekliyordu ve kendimizi arka koltuğa attık. Ben dehşet içinde otururken, yumurta sarısı boynumdan aşağı tişörtüme kayarken Oak kapıyı çarptı ve SUV hızlandı.

“İyi misin?” diye sordu Oak sonunda. Sesi şaşkındı.

Zayıf bir baş onayı vermeyi başardım. *“Ben... iyiyim.”*

Ansızın bir kutu kâğıt mendil çıkardı. Yumurtayı yüzümden nazikçe temizlerken ikimiz de tek kelime konuşmadık. Veya Oak en azından buna yeltense de ağzından bir şey çıkaramadı. Cildim yapış yapıştı ve memelerimin arasına akan vıcık bir sıvı vardı.

Kızın bana neden yumurta fırlattığını bile bilmiyordum. *“April hiç böyle bir davranışla karşılaştı mı?”*

“Hatırladığım kadarıyla kimse ona yumurta atmadı,” dedi Oak yumuşak bir sesle.

“Yani ben özelim, hı?” Sesimdeki öfkeyi engelleyemiyordum. Bu gece bir felaketti. Hem de ne felaket. Oak için güzel bir şey yapmayı umutsuzca istemiştim ve hiç ama hiç beklemediğim bir biçimde geri tepmişti.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Yumurta için mi?” dedi gergince. “Bu senin suçun değil. Bazı hayranlar kaçık olabiliyor. Bunu kişisel alma.”

“Hayır.” Nefes aldım. “Babanı davet ettiğim için üzgünüm. Ben düşündüm ki... Tüm ailenin partinde bulunmasının hoş olacağını düşündüm.”

Yüzü gerilirken Oak ıslak mendilleri yere attı. “Böylece çocukluğumun nasıl bir fiyasko olduğunu görebilesin diye mi?”

“Hayır. Yeniden bağ kurabileceğinizi düşündüğüm için.” Açıklamak için çabaladım. “Bunu senin için yaptım.”

Yüz ifadesini benden saklamaya ihtiyaç duymış gibi başını pencereye çevirdi ve nezaketsiz, ters bir sesle cevap verdi. “Hayır. Bunu kendin için yaptın. Beni düşünmüyordun. Annenle babanın geri gelmesinin nasıl hoşuna gideceğini düşünüyordun fakat benimkiler senin annenle baban gibi değil, Vaughn. Babam kendini beğenmiş bir adi. Annemse bazen idare eder olabilir ama beni dadılar büyüttü.”

“Annenin düşüncesi...”

“Ah, annem mi? Elbette öyledir. Muhtemelden İhtiyar Dusty tarafından yeniden düzölmek istiyordur. Ben büyüdükçe yaşını hissediyor, bu sebeple de hâlâ genç ve güzel olduğunun hatırlatılmasına ihtiyaç duyuyor.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Annen onu davet etmek için aradığında gelmeyi hemen kabul etti. Bu konuda heyecanlı görünüyordu, ben de düşündüm ki...” Dudağımı ısırdım. Ne düşünmüş olduğumun bir önemi yoktu çünkü yanılmışım.

Dustin Ford belli ki oğluna zerre değer vermiyordu. Partiye bir fırtına bulutu gibi dalarak mekânı karartmış, tüm kutlamaya şiddetli sağanağını akıttıktan sonra gitmişti.

“Babam kendi çıkarı için geldi,” dedi Oakley duygusuzca.

“Her zaman bir çıkarı vardır. Hayatımdaki herkesin var.” Karamsarlık yakışıklı yüzünü kapladı. “Beni iplemiyor. İlk albümüm platin sertifika kazandığında bunu kaldıramadı. İlk bir milyon dolarımı kazandığımda. Bir Grammy kazandığımda. Ardından şirket bana her müzisyenin hayali olan bir anlaşma teklif etti ve o adam bana onu imzalamamamı emretti. Bunun ticari açıdan mantıklı olmadığını ve sonsuza dek şirkete borçlu kalacağımı söyleyip durdu. Ancak Jim o sözleşmeyi didik didik araştırdı. Aksine ben kârlı çıkacaktım. Anlaşma o denli iyiydi. Babamsa onu imzalamamı istemiyordu. Beni gözettiğinden değil, kıskandığından.”

Yanağımın içini ısırdım. Tanrım, bu çok üzücüydü. Buna nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyordum.

Dusty’yi davet etmekten söz ettiğimde Katrina’nın yüzündeki kararsızlığı hatırlayınca sertçe yutkundum. Ama uyarı işaretlerini yok saymıştım. Oak ile annesi arasındaki mesafe aptalca bir yanlış anlaşılardan kaynaklanıyordu ve babasıyla mesafesinin de benzer bir şeyden kaynaklandığını umuyordum.

“Aranızın bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum,” dedim zayıfça.

“Sana onunla geçinemediğimi söyledim. Bunun sebepsiz yere olduğunu mu sandın? Benim şımarık, inatçı bir velet olmamdan kaynaklandığını?”

Gözlerimi ellerime diktim. O fırtınalı ifadeye maruz kalmaktan hoşlanmıyordum.

“Tanrım.” Oak iki elini birden saçlarının arasından geçirdi. “Herkesin bir çıkarı olmasından bıktım. Herkesin benden bir parça istemesinden bıktım. Ben bir çölün ortasında son nefesimi vermek üzereyken bir grup hayran çıkagelip beni bulsaydı ne olurdu, biliyor musun? Samimiyetle söylüyorum ki beni kurtaracaklarına inanmıyorum. Giysilerimden parçalar, saçlarımdan tutamlar almak için çırpınırlardı. Sonradan arkadaşlarına göstermek için: *Bak, ölmeden hemen önce Oakley Ford’un tişörtünü aldım!*

Endişeli gözlerim dikiz aynasından Ty’inkilerle buluştu. Al-

nındaki derin çatıklık bana onun da kaygılı olduğunu söylese de Ty tek kelime etmedi. Ben de öyle. Sadece Oak'un eline uzanıp onu sıktım.

"Her şey insanlara ne verebildiğimle ilgili," diye geveledi. "Bir albüm anlaşması için bir fırsat, ilgi odağı olma şansı, para. Buradaki herkes sahte. Burası tek bir şeyi isteyen insanlarla dolu plastik, yalan bir dünya..."

Oak konuşmaya devam ediyordu ama benim zihnim onun *para* ve *sahte* sözcüklerinde takılı kaldı ve birdenbire içime dolan suçluluk hissiyle nefes alamadım. Bu ilişkiye başlama sebebim buydu, değil mi? Bana verdiği para? Oakley Ford sayesinde bankada yüz bin dolarım vardı ve bunu düşünmek bende kusma isteği uyandırıyor. Paisley bana bankaya yatırdığı son çeki gösterdiğinde de benzer bir mide bulantısı hissetmişim.

Oakley'yle çıkmayı *isterken*, onunla çıktığım için para kabul etmek doğru gelmiyordu. Onun adına adil değildi. Burada, bu arabada olup elini tutmamın sebebinin karşılığında para almam değil, bunu yapmayı çaresizce arzulamam olduğunu bilmesini istiyordum.

Birdenbire, kurumuş yumurta hayatımdaki en son sorunumdu. Oak sessizleşmişti. Sıkıntılı yeşil gözleri pencereden dışarı bakıyordu ve onun benimle aynı şeyleri, yani kız arkadaşının hayatında ondan bir şeyler "isteyen" bir başkası olduğunu mu düşündüğünü merak ettim.

Buna artık devam edemezdim. Oak'la sahte ilişkimiz için para alamazdım çünkü bunun sahte bir yanı kalmamıştı. Bu *gerçektir*. Halbuki ben o çekleri bozdurmaya devam ettiğim sürece Oak'un aklında hep bizimle ilgili bir kuşku kırıntısı olacaktı. Onunla bunu istediğim için mi yoksa mecbur olduğum için mi birlikte olduğumu bir parçası hep merak edecekti. Öncesinde onu sevdiğimi söylemeden onunla seks yaptığım için neredeyse pişman oldum. Bunu mecbur olduğum için yaptığım duygusuna kapılmadığımı umuyordum. Bu korkunç olurdu. Korkunçtan da beter. Bu kahredici olurdu.

Evime vardığımızda resmen bunalımdaydım. Ty arabayı durdurdu. Oak'la ikimiz indik ama onun peşimden gelmediğini ön patikanın ortasında fark ettim.

"Vaughn," diye seslendi yumuşakça.

Onun yanına döndüm. "Sorun ne?"

"Ben..." Gözlerime baktı. "Bence turneye gelmemelisin."

Kalbim durdu. "E-efendim?"

Ellerini sıkıntıyla ovuşturduktan sonra onları ceplerine soktu. "Oradaki kız, yumurtayı fırlatan..." Başını iki yana salladı. "Benimle birlikte turneye gelersen bu türden saçmalıklarla her gün uğraşman gerekir. Hayranlarım seni çiğ çiğ yiyecektir."

Elimde olmadan kaşlarımı çatıttım. "Benden seninle gelmemi isterken bu konuda endişeli görünmüyordun."

"Çünkü düşünmüyordum," diye homurdandı. "Aklımdan çıkmasına izin vermiştim... *hayatımın*. Kahrolası hayatımın, Vaughn. Bir medya kargaşasına yol açmadan kahrolası bir doğum günü partisi bile yapamadığım hayatımın. Babamın, imajını oğlundan fazla önemseydiği hayatımın. Bir yabancının, sırf ondan başka biriyle çıkıyorum diye kız arkadaşına sürtük diye bağırabildiği ve saldırılabildiği hayatımın."

"O kız yüzünden mi?" diye tekrarladım.

"O kız, onlar, dünya," diye çıkıştı. "Onlara ait olduğuma inanıyorlar."

Onların değilsin. Sen bana aitsin.

Ama bunları yüksek sesle dile getirmedim. Yüz ifadesi fazla kasvetli, sesi yıkıktı.

"Geride kalman daha iyi olur," dedi sertçe. "Benim fiyasko hayatımla uğraşmak zorunda kalmamalısın. Benimle gelersen alacağın şiddetli tepkiyi hak etmiyorsun."

Karşı çıkmak istesem de Oak'un gözlerindeki bakış şimdi zamanı olmadığını söylüyordu. Önce sakinleşmeliydi. New York'a yarın sabah uçacaktı. O zamana dek bu felaket geceyi unutmamasını, kendini toparlama şansı olmasını ve hâlâ onunla birlikte gitmemi istediğini fark etmesini umuyordum.

Oak hayatıyla başa çıkamayacağımı düşünüyordu ama yanılıyordu. Bana yüz tane yumurta atılsa bile aldırmazdım. Üstesinden gelebilirdim. Çünkü Oak'un bana *ihtiyacı* vardı. Tüm bunları tek başına taşımak zorunda kalmamalıydı ve biz birlikte olduğumuz sürece buna mecbur olmayacaktı.

"Bunu yarın konuşalım," dedim nihayet. "Tamam mı?"

Başını olumlu anlamda salladı. "Tamam. Fakat... fikrimi değiştireceğimi sanmıyorum."

"Yarın konuşuruz," diye tekrarladım, bu kez daha kararlı bir sesle.

Bir gülümsemenin hayaleti ağzının kenarlarını çekiştirdi. Sonra yaklaşıp başını eğdi ama bana verdiği öpücükte her zamanki sıcaklığı yoktu.

"İyi geceler Vaughn," diye fısıldadı.

"İyi geceler Oak."

Midemde bir ıstırap düğümüyle onun uzaklaşmasını izledim.

35

KIZ

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Oakley'yi aldatmış mı?

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 O bir süprüntü. Oak o kızı abartısız çöpe atmalı

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 Onun için çooooo üzülüyorum. Bir normalle çıkmayı deniyor ve kız gidip onu grup üyelerinden biriyle aldatıyor.

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Luke'un turneye dahil olmadığını duydum. Demek bu yüzdenmiş. Olay doğru olmalı.

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 O kız cinsiyetimizi lekeliyor. Hey @TaKendisiVaughn iğrençsin rezilsin bas git

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani Oak çok daha iyisini hak ediyor. Bir daha asla başka bir hayranla çıkmaz. @TaKendisiVaughn bunu her yerdeki hayranlar için mahvetti.

Sabahın altısında telefon çaldı. İnleyerek ekranı kontrol etmek için yan döndüm. Bir kez daha inledim çünkü arayan Claudia'ydı. Vücuduma bir yiyecek veya kafein girmeden önce doğum günü partisinin felaket sonucuyla ilgili bir azarlamaya katlanmak zorunda kalacağıma inanamıyordum. Claudia'nın bana

daha sonra bağırabileceğine karar verdim ama sesli mesaj devreye girer girmez telefon yeniden çalmaya başladı.

Burnumdan soluyarak örtüleri üstümden attım ve telefonu cevapladım. "Saat sabahın altısı, Claudia ve Kaliforniya'da sörfçülerle balıkçılar hariç kimse bu kadar erken kalkmaz."

"Bir de müşterilerinin önceki geceden kalma pisliklerini temizlemek zorunda olan reklamcılar," dedi. Sesi kararlı bir şekilde soğuktu.

Laptopumu kaptım. Dün gece Oakley'yle ilgili bir şey mi olmuştu? Üzgündü ama sadece sakinleşmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. "Sorun ne? Ne oldu?"

"Sen söyle," diye çıkıştı Claudia. "Oakley'yle çıkmaktan bıktıysan neden basitçe bana veya Jim'e gelmedin? Bunu Oakley'ye zarar vermeden çözmenin bir yolunu bulurduk."

"Sen neden bahsediyorsun?" Aptal bilgisayarım yeterince hızlı çalışmayacaktı.

"Müşterimi alenen aldatmaya karar verdiğin gerçeğinden bahsediyorum. Hikâyemizi mahvetmekle kalmadın, bir de Oakley'den faydalandın."

"Ne? Ben asla..." Ah, lanet olsun, W'nin benden ayrıldığı akşamki şu tek öpücük vardı. Claudia'nın bahsettiği o muydu? "Mesele Luke mu? Çünkü Oak'a söyledim..."

"Bahanelerinle ilgilenmiyoruz. Bir kurye bugün iş sonu tazminat çekini teslim edecek. Sosyal medya hesaplarının şifrelerini istediğin gibi değiştirebilirsin. Tamamen seninler."

"Ama Claudia..."

"Bitti," demesinin ardından telefonu kapadı.

Oakley Ford için internette bir arama yaparken ağzım hâlâ açıktı. İlk iki başlık bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Ford Boynuzlandı.

Ford gitsin, Yenisi gelsin.

Midem bulanarak ilk linke tıkladım.

Oakley Ford'un son gönül macerası, aşkı onun en iyi arkadaşının kollarında buldu. Luke Sellin beş yıldır Oakley'nin başçısıydı ama eşlikçilik Luke'u tatmin etmiyordu. O solist olmak istiyor. Luke dün gece Sweetheart Lounge'da Oakley'nin yeni kız arkadaşı Vaughn Bennett'le bir kaçamak yaşadığını itiraf etti. Ona ulaştığımızda Oakley hiç yorumda bulunmadı ama Vaughn'un eski sevgilisinden yorum geldi. Vaughn'un Oakley'ye kapağı atmaya çalışırken çıktığı USC öğrencisini hatırlarsınız. William Wilkerson kameralarımıza, Bir defa aldatan hep aldatır, diye konuştu.

Çok daha iyisini bulabilirsin, Oakley! Şimdi yalnız olduğuna göre bizi ara.

Yorumları okumaya ihtiyacım yoktu. Söylenecek her şeyi şimdiden biliyordum. Çabucak Oakley'nin numarasını tuşladım ama bir kez çaldıktan sonra beni sesli mesaja aktardı. Bir mesaj bıraktım.

"Hey, benim. Bu sabah dedikoduyu okudum. Nasıl cevap vermemi istersin? Turnene bir zarar verir mi? Beni ara!"

Ona aynı şeyi yazılı mesaj olarak da gönderdim.

Cevap yoktu ama kendime sessizliğin sebebinin Oak'un uyuyor olması olduğunu söyledim. Oakley'nin sabahları erken uyanmaya alerjisi vardı. Sabahın altısı onun için berbat bir saatti.

Tekrar uyumaya çalışsam da zihnim dörtnala koşturuyordu. Ben de kalkıp yulaflı kurabiyeler hazırladım. Ve şekerli tarçınlı kurabiyeler. Ve limonlu çörekler.

Paisley alt kata indiğinde bütün mutfak unlu mamullerle doluydu.

"Claudia seni aramış bile," diye tahmin yürüttü Paisley.

Perişan hâlde başımı salladım. "Oakley'yse aramadı. Büyük ihtimalle artık uyanmıştır. Sanırım oraya gitmeliyim. İhtiyacın olmayacaksa arabayı kullanabilir miyim?"

Paisley'nin bakışları yumuşadı. Bir kolunu omuzlarıma attı. "Tatlım, Oakley bir saat önce New York'a gitmek için yola çıktı."

Midem ağırlaştı. "Ne?"

Dudağını ısırdı. "Ty bana havaalanından mesaj attı."

"Ama..." Her boş saniyede kontrol ettiğim telefonumu el yordamıyla buldum. "Ama hiçbir şey söylemedi! Ona mesajlar bıraktım. Onu aradım." Paisley'nin yüzünde neler olduğunu bilip bilmediğinin bir işaretini aradım.

"Claudia onun seni engellediğini söyledi," diye itiraf etti Paisley. "Aramaların sesli mesaja düşecekmiş. Yazılı mesajların buhar olacakmış." Paniğe kapılmış bakışlarımdan kaçındı. "Senden haber almak istemiyormuş."

Hasta hissediyordum. Kusmak üzereymiş gibi hasta. Ablamın tutuşundan silkindim ve ağırlığımı tezgâha verdim. "Ama... neden?" dedim boğulurcasına. "Luke'la şu hadise önceden oldu. Her şey sahteyken. W benden ayrıldıktan hemen sonra. Aptallık ettim ve çok fazla içip Luke'u öptüm fakat hepsi buydu. O zamandan beri onunla beş kelimeden fazla konuşmadım." Hızla ileri atılarak ablamın omzunu kavradım. "Onları ara ve anlat!"

Paisley bana üzgün bir bakış attı. "Yapamam. Bitti."

Beynimi yoklayarak Oakley'nin böyle tepki göstermesine neden olacak ne yapmış olabileceğimi anlamaya çalıştım. Luke hadisesini zaten biliyordu, yani o olamazdı. Parti yüzünden miydi? Babasını davet ettiğim için?

Bunu kendin için yaptın. Beni düşünmüyordun. Annenle babanın geri gelmesinin nasıl hoşuna gideceğini düşünüyordun fakat benimkiler senin annenle baban gibi değil, Vaughn.

Oakley'nin sözleri zihnimde uğuldayıp beni sersemletti. Sebebi bu muydu? Babasıyla arasındaki mesafeyi kapatmaya çalışırken bencillik ettiğime, o yüzden böyle davrandığıma mı inanmıştı?

Veya belki beni kasten kendinden uzaklaştırıyordu. Belki öfkeli hayran olayı onu öyle çıldırtmıştı ki beni turneden uzak tutmanın tek yolunun ilişkimizi bitirmek olduğuna karar vermişti?

Ne var ki bu seçeneklerden hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu. Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Paisley'yle daha fazla tartışamadan kapı zili çaldı. Ablamı itip geçerek kapıya uçtum. Paisley'nin yanıldığını ve kapıdaki- nin Oakley olduğunu umuyordum. New York'a onunla birlikte gitmemem yönündeki kararını değiştirmişti. Beni almak için bu- radaydı. Bunu biliyordum.

Kapı koluna sertçe asılıp kapıyı açtım ama karşımdaki Oakley'nin göz kamaştırıcı yüzü değildi. Kahverengi giysili, ka- lın çeneli bir adam bana bir zarf uzattı.

"Siz Vaughn Bennett misiniz?" Sesindeki tiksinti miydi? şu anda LA'de en çok nefret edilen kişi ben miydim? Oakley beni severken yumurtalı saldırıya uğradıysam benden nefret ederken ne olacaktı? Ürperdim.

Kurye bunu bir işaret olarak kabul etti ve ellerime elektronik bir tablet tutuşturdu.

"İmzalayın, lütfen."

Hissiz bir biçimde imzaladım. Tableti elimden hızla çekti ve zarfı gevşek avucuma çarptı.

"Ona ihanet etmemeliydiniz," dedi adam içinde bulundu- ğum duruma pek de yardımcı olmayan bir tavırla.

Evet, duyduğum kuşkusuz tiksintiydi. Kapıyı yüzüne çarp- tım.

Koridorda zarfı yırtıp açtım ve bir tomar kâğıt döküldü. Bu- nun Oakley'yle çalışmayı kabul ettikten sonra imzaladığım söz- leşme olduğunu fark ettiğimde –ön sayfada "İptal edildi" yazan büyük kırmızı bir damga vardı– paniğim daha da arttı. Ayrıca hizmetlerimden ötürü teşekkür eden, gizlilik sözleşmesinin ko- şullarına uymamı tavsiye eden yoksa tüm hayatımın mahvolaca- ğını söyleyen ve son olarak gizlilik sözleşmesinin öznesiyle her ne sebeple olursa olsun bir temas kurmamamı, aksi hâlde tüm kazandıklarımı kaybedeceğimi bildiren bir mektup iliştirilmişti. Zarftan dışarı kayan bir çek yere süzüldü.

Telefonum vızıldadı. Bu kez onu arka cebimden çıkardığım- da öncekinden çok daha az heyecanlıydım. Hissizleşmiştim. Ve şoktaydım. Yanan gözlerim ağlamanın eşiğindeydi.

Carrie'nin mesajını okurken gözyaşlarını bastırdım.

Bebeğim. Instagram gönderisini gördüm. Çok üzgünüm.

W götün teki. Oak götün teki.

Cesurca ağlamamaya çalışırken Instagram uygulamasını açtım. Oak'un sayfasına girip onun Madison Square Garden'ın sahnesindeki fotoğrafını görmem uzun sürmedi. Sırtı kameraya dönüktü, bir gitarın boynuna bir kayışla asılı olduğu görülüyordu. Arena boştu.

Tek başımayım ve hayatı seviyorum. Bu akşam NYC'nin önünde vereceğim konser için sabırsızlanıyorum, yazıyordu açıklama kısmında.

Avcumdaki kâğıtları buruşturdum ve beş haneli ödemeyi girişte yerde bırakarak oradan uzaklaştım.

“Oakley’nin evine yumurta atmama ne dersin?” diye sordum Paisley’ye üç gece ve bir gözyaşı selinden sonra. Mutfak lavabosunda yan yanaydık, akşam yemeği sonrasında bulaşıkları yıkıyorduk. “Kovulmana neden olur mu?”

“Yakalarursak evet.” Kahramanca gülümsedi. “Varım.”

“Hayır, unut bunu. Bu riske değmez.” Islak bir tabağı kuruması için Paisley’nin ellerine ittim. “Dürüst olayım mı? Bana kalırsa, bu hayatımın en kötü dönemi,” diye itiraf ettim. “Öfkeli bir hayran kız tarafından üstüme yumurta atıldı. Sahte erkek arkadaşım benden reklamcısı vasıtasıyla ayrıldı ve hâlâ hayatım konusunda ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Öyle de olsa bu çok Hollywoodvari,” diye belirtti Paisley.

“Her şeyin iyiye döndüğü o kefaret kısmı nerede? Ne zaman başlıyor? Yoksa daha fazla aşağılanmam mı gerekiyor?”

Paisley kuru tabağı dolaba yerleştirdikten sonra, “Sahiden onunla hiç konuşmadın mı?” diye sordu.

“Elbette hayır.” Ona yakıcı bir bakış gönderdim. “Beni engellediğini kendin söyledin.”

Paisley bir an için duraksadı. “Ty perişan olduğunu söylüyor.”

Kaşlarımı çattım. “Ty mı perişanmış?”

Paisley ellerini bir havluyla kuruladı ve havluyu bana uzattı. “Hayır. Oakley perişanmış.”

"Ee? Olmalı da." Havluyu kızgınlıkla kaptım.

"İkiniz de perişansanız, bu konuda bir şey yapmalısın."

"Ne gibi? Ona beni geri alması için yalvarmalı mıyım? Unut bunu." Havluyu tezgâha fırlattım. "Biliyor musun, bu başından itibaren aptalcaydı. Bu yıl USC'ye gitmeliydim. Aslında yaz derslerine kaydolmalıyım. Önden başlamış olurum."

Paisley başını yana eğdi. "Hangi branşı okuyacaksın?"

"Bilmiyorum. Gittiğimde bulurum bir şeyler."

Paisley cevap vermese de bana *o bakışı* attı. Benden daha akıllı olduğunu söyleyen o bakışı.

"Ne?" dedim sinirle. "Bununla bir sorunun mu var?"

"Hayır." Ses tonu rahat olsa da bakışları ciddiydi. "Yine de... Vaughn. Bak. Üniversiteye hemen başlamak istememen tamamen normal. Hayatının geri kalanında ne yapmak istediğini kesin olarak bilmemen tamamen normal. Annemizle babamızı yüreğinde canlı tutacağına inandığın için öğretmen olmamalısın çünkü onlar ne yaparsan yap daima orada olacaklar. Ve kalbin ne kadar çok kırılmış olursa olsun bunun sonucunda değerli bir şey elde ettin."

"Para mı?" Ciddi miydi? Kastettiği bu muydu? Çünkü an itibarıyla para bana çok da önemli görünmüyordu.

"Hayır. Birinin sevdiği bir şeyin peşinden gitmesinin neye benzediğini görme fırsatın oldu. Sen bunu yapmıyorsun ama yapmalısın."

"Fakat ben neyi sevdiğimi bilmiyorum." Ellerimi yukarı, havaya savurdum. "Tüm sorun da bu. Diğer herkes hayatıyla ne yapmak istediğini biliyor. Sen işini seviyorsun. Oak'un müziği var. Kiki dördüncü sınıftan beri kuaför olmak istiyor. Carrie lise üçte sahte bir duruşmaya katıldığında tüm rotası kesinleşti. Ben se tonla İleri Seviye dersi aldıktan sonra tek bildiğim ne yapmak istemediğim."

"Tamam."

"Tamam ne?" diye bıkkınlıkla sordum.

"Tamam, oradan başla."

Oak da aynısını söylemişti. Ellerimi iki yanına indirdim, üzerime garip bir yenilgi hissi çöküyordu. "Oakley de böyle söyledi," diye itiraf ettim.

Paisley kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. Sürekli mutlu ve kendine güvenli numarası yapan sen, yapay bir pop yıldızına güvensizliklerini mi anlattın? Ondan gerçekten hoşlanmış olmalısın."

Perişan hâlde başımı sallayarak onayladım. "Hoşlandım. Hayır, *hoşlanıyorum*." Bastırmaya çalıştığım gözyaşları boğazımda büyük, kocaman bir yumru oluşturunuyordu. "Ah, Paise, neden benimle konuşmayı kesti?"

"Bilmiyorum." Elim tuttu. "Gerçi öğrenmek kolay."

"Nasıl?"

"Turnesinin sıradaki durağına uçabilirsin. Sanırım, sıradaki Miami'ydi?"

"Beni orada istemiyor," diye fısıldadım.

"Eh, şansına küssün. Hiç değilse ihtiyacın olan ayrılık konuşmasını yaparsın." Paisley omuz silkti. "Ben her zaman yüz yüze ayrılmak gerektiğine inanmışımdır. Oakley korkakça olan yolu seçti ve bunun sana zerre yardımı olmadı. Bu yaptığını *neden* yaptığını öğrenmelisin, diğer türlü onu asla tam olarak unutmazsın." Bir kez daha omuz silkti. "Ayrıca belki onu gördüğünde ve gerekçesini dinlediğinde ikiniz bunu çözebilirsiniz. Öyle ya da böyle, gitmezsen öğrenemezsin."

"Beni başından defetsin diye mi? Sağ ol, almayayım."

"Öyleyse burada kalır ve mutluymuş numarası yaparsın. Veya bir defalığına elinden geleni yaparsın. Kendini riske atarsın."

"Senin Ty'la yaptığın gibi," dedim alaycılıkla.

"Aynen benim Ty'la yaptığım gibi." Telefonunu çabucak çıkarıp bana son mesajını gösterdi.

Bizi uzak tutan buysa, yeni bir iş bulurum.

Çok şaşırdım. Kendi kişisel dramıma öyle kaptırmıştım ki Paisley ile Ty'ın romantik hikâyesinin bir sonuç verdiğini fark etmemiştim. "Vay be."

“Evet, vay be. Doğru erkek için, Vaughn, incinmeye değer. Annemiz ve babamızla geçirdiğin onca yıldan sırf kayıplarının acısını yaşamamak için vazgeçer miydin?”

Geçmezdim tabii ki ama boğazımda biriken duyguların yoğunluğundan bunu yüksek sesle söyleyemedim, o yüzden de başımı iki yana sallamakla yetindim.

“Hayattan korkmayı bırak. Dışarı çık ve aşkın seni bir yolculuğa çıkarmasına izin ver. Miami’ye gidip Oak’un seni başından def etmesini mi tercih edersin yoksa hayatının geri kalanı boyunca *gitseydim ne olurdu* diye merak etmeyi mi?”

“Miami’ye gitmeyi,” demeyi başardım kurbağa gibi bir sesle.

“Güzel.” Arkasına uzanıp bana bir bilgisayar çıktısını takdim etti. “Çünkü Ty ve ben üç saat sonra Miami’ye yola çıkan özel bir uçakta sana bir yer ayarladık. Geleceğinle ilgili ne yapmak istediğini bilmesen de yanında kimin olmasını istediğini biliyorsun. Gidip çantanı hazırlasan iyi edersin.”

37

OĞLAN

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani bu konser çok müthiş

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 Ölüyorum

@OakleyFord Seni seviyorum

@OakleyFord çok yakışıklısın

@OakleyFord lütfen geri beğeni at. Bugün doğum günüm! Ltfn!!!!

@OakleyFord kralsın

Dışarıda beni beklerken çığlık atan elli bin hayran vardı ve yapmak istediğim son şey karşılarına çıkmaktı. Tek istediğim kendimi bu kulise kilitlemek ve asla dışarı çıkmamaktı. Veya annemin izinden giderek bir perukla güneş gözlüğü takıp tümüyle sıvışmak.

Peki nereye giderdim?

Bu içsel soru irkilmeme yol açtı. Çünkü gerçekten, nereye giderdim? LA'ye mi dönerdim? Vaughn'a, benimle birlikte olmayı istemeyen kıza mı dönerdim?

Hayır, New York'ta kalmam daha iyiydi. En azından buradaki hayranlar beni yakınlarında istiyordu. Lanet olsun, sırf benimle aynı havayı solumak için ilk doğan çocuklarını satar, bir kollarını keser, belki ikisini birden yaparlardı.

Ne komikti ki Vaughn'la aynı havayı solumak uğruna ben de hepsini yapardım.

Onu özlüyordum.

Alaycı yorumlarını, plaj serserisi kıyafetlerini ve nadir ama inanılmaz bulaşıcı kahkahasını özlüyordum. Onu beklenmedik bir yumruk yemişim gibi hissetmeden düşünemiyordum bile. Kaldı ki daha dört gün olmuştu. Belki bir iki hafta sonra acım bu kadar taze olmazdı. Belki yaram iyileşmeye başlardı ve o zaman Vaughn'u dağılmadan hatırlayabilirdim.

Buna rağmen bir parçam her şeyin bittiğine hâlâ inanamıyordum. Veya onun benden *Jim* vasıtasıyla ayrıldığına.

Van Nuys havaalanının bekleme salonunda otururken menajerim son verilmiş sözleşmeyi elime çarptığında neye baktığımı bile anlayamamıştım. Başta bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Hemen kavgamız için özür dilemek ve "aldatma skandalını" ona önceden haber vermek amacıyla Vaughn'u aramaya niyetlenmiştim. Claudia bana gülüp geçtiğim linkleri göndermişti. Luke hadisesi benim için bayat haberdi. Basına boşboğazlık etmek istemesini iplememiştim. Vaughn'un da bunu umursamayacağını düşünmüştüm.

Ama yanlış düşünmüştüm. Jim, Vaughn'un o sabah onu aradığını ve bu işi bitirmek istediğini açıkladığını söylemişti. Jim'e küçük düşürüldüğünü söylemişti. Benim hayatımın ona fazla geldiğini.

Vaughn'a derhal mesaj atmıştım. Cevap vermemişti. Onu aramıştım. Açmamıştı. Tamamen sessizlikle geçen saatlerden ve yüz civarında karşılıksız mesajdan sonra sonunda bana cevap yazmıştı. O mesajın her kelimesi aklıma kazınmıştı.

Üzgünüm, Oak, ama artık yokum. Bunlar benim için çok fazla.

İlk tanıştığımızda ona hayatımla başa çıkabilecek fazla kadın olmadığını söylemiştim. Paparazziler bize doğum günü partimden sonra pusu kurduğunda bunu yine söylemiştim. Benimle birlikte gelirse neyle karşılaşacağını –gözlerini oymak isteyen

kudurmuş hayran kızlar, muhabirlerin aralıksız soruları, magazinlerin düzmece söylentileri ve suçlamaları– bildiğimden, ondan turneye gelmemesini istemiştim. Onun buna katlanmasını istememiştim.

Tahminimce, o da bunlara katlanmak istemediğine karar vermişti.

Tanrı aşkına, üstüne yumurta fırlatılmıştı. Kurtulmak istediği için onu suçlayamazdım.

Evet, suçlayabilirdim.

Ty bana neyim olduğunu sorduğunda ona kendi kahrolasınca işine bakmasını söyledim. Ardından, bir şerefsiz olduğum için ondan uzak durdum. Lanet olsun, herkesten mümkün olduğunca uzak duruyordum.

Yakınında olmayı istediğim tek kişi Vaughn'du.

Mahvolmuş kalbimin tek avantajı iyi müzik üretmesiydi. Sefaletim bana şimdiden yeni bir şarkı için ilham vermişti. Hafta boyunca otel süitimde onu çalmıştım. Şimdi de biri kapıyı yumruğuyla gümbürdetirken ve King davet beklemeden içeri girerken onu çalışıyordum.

Turnenin New York'taki başlangıç konserlerinde bulunamamıştı ama neyse ki bu Miami konserlerine yetişmeyi başarabilmişti. Turne şimdiye dek müthiş bir başarı yakalamıştı. Üstelik yeni albümüm yayınlandığından beri hâlâ liste başıydı. Hayranlarım yeni tarzımı sevmişti. İnsanlardan bekleyişe yüzde yüz değdiğini söyleyen binlerce tweet ve e-posta almıştım. "Albüm yapmadan geçen iki yıl, herkes seni unutacak!" laflarına karşılık, *sana söylemiştim* niteliğinde bu mesajlardan birkaçını Jim'e yollamıştım. Bu yeni albüm, şimdiye dek en çok satan albümüm Ford'un satışlarını çoktan geride bırakmıştı.

"Bu şarkıyı biz albümü tamamladıktan sonra yazmış olman çok yazık," dedi King ne çaldığımı fark ettiğinde.

Dün gece konserden sonra hiçbir partiye gitmek içimden gelmediğinden King beni bir içki içmek için dışarı çıkarmıştı ve

sonrasında ikimiz onun süitinde takılırken ona yeni şarkıyı çalmıştım. Bayılmıştı.

Islığıyla yumuşak bir tempoda eşlik etmesine bakılırsa, ona hâlâ bayılıyordu. "Bence bu şimdiye dek yaptığın en mükemmel parça."

"Onu gelecek albüme koyabiliriz." Yavaşça gözlerine baktım. "Bir gelecek albüm *olacak* mı yoksa yoluna başkasıyla mı devam edeceksin?"

İkincisini seçmesini beklerken nefesimi tuttum. Kimse hayatımda bir kalp atımından fazla kalmıyordu. İsterseniz Vaughn'a sorun.

"Artık benden asla kurtulamazsın. Ama beklemek zorundasın. Sırada başka üç sanatçıyla yapacağım albümler var."

"Ama her zaman bana vakit ayıracaksın, değil mi?"

"Kesinlikle." Gülümsedi.

Ben de gülümseyerek karşılık verdim ama coşkudan yoksun bir tebessümdü bu ve yüz kaslarımı zorluyordu. Diğer yandan, King'in benim için yaptığı her şeyi takdir ediyordum ve bunu ona da söyledim. "Bana sabır gösterdiğin için teşekkürler, dostum," dedim beceriksizce. "Hazır olduğuma inandığın için... büyümeye, sanırım."

"Rica ederim." Bir kaşını kaldırdı. "Fakat tekrar kötüye gidiyormuşsun gibi görünüyor, evlat. Seni bekleyen binlerce hayran varken burada oturup somurtman tam olarak bir büyüme belirtisi değil."

Haklıydı. Gitarımı indirdim ve hemen ayağa kalktım. Konser kıyafetlerimi çoktan giymiştim: Yırtık kot pantolon, dar tişört, kusursuzca jöleli saçlar ve kızlar hoşlandığı için gözlerimin altına hafifçe sürülüp dağıtılmış göz kalemi. Kızlardan bahsetmişken, sahne arkasına geçiş hakkı bulunan aşağı yukarı elli kızın kapının dışında toplandığını biliyordum. İçlerinden biri, bir süre önce içeri sızmaya çalışmıştı ama Ty onu durdurmakta çabuk davranmıştı.

Dün gece sahne arkasına yine bir sürü kız doluşmuştu.

April'in da aralarında olması beni şaşırtmıştı ama neyse ki benim için gelmemiştir. April'in kısa bir süre önce açılış grubumun solistiyle görüşmeye başladığı ortaya çıkmıştı. Kaliforniya'da kurulmuş hırslı ve başarılı gruptu ve sörf/pop/punk/emo karşımı çalışıyordu; onları nasıl tarif edeceğimden emin olmamakla birlikte müzikleri fena değildi.

April ve oğlan gerçekten çıkıyor mu yoksa bu da medya için kurgulanmış başka bir anlaşma mı bilmiyordum fakat eğer ilişkileri sahteyse ikisi de muhteşem oyuncular. Dün gece ellerini birbirlerinin üzerinden çekememişlerdi.

April'ı mutlu görmek hoştu. Tanrı biliyor ya, onu perişan etmiştim. Gerçi bunun tüm suçunu üstlenmeyi reddediyordum. April anlaşmayı biliyordu. Bana asla âşık olmamalıydı.

Tıpkı benim Vaughn'a asla âşık olmamam gerektiği gibi.

İronikti. Bu durumda ben April'in yerindeydim. Ona tutulurken Vaughn'un bunu para için yaptığını biliyordum ama yine de kendime bu illüzyonda kaybolma izni vermiştim.

Ama... *bir kısmı* gerçektir, değil mi? Bana bakışı, beni öpüşü. Bunları hayal mi ediyordum?

Onu ara ve gerçeği öğren.

Sesi susturdum. Hayır, *o kadar da* sefil değildim. Beni terk eden bir kızın peşinden koşmayı reddediyordum.

"Oraya çıkman gerekiyor. Organizatör sabırsızlanmaya başlıyor." King iğneleyici bir gülümsemeyle baktı. "Ve sahne amirinin aklını kaçırdığına oldukça eminim."

Başımınla onayladım ve kapıya kadar onun peşinden gidip nefes almak için duraksadım. Dışarıdaki şamatayı duyabiliyordum. Tek istediğim تنها bir yerde gizlenmekti. Fakat yapamazdım. Benim hayatım buydu. Her zaman yapmayı hayal ettiğim buydu. Yani küçük bir baş belası gibi davranıp şikâyet edemezdim. Yapmam gereken oraya çıkmak ve yüreğimi ortaya koyup şarkı söylemekti.

Veya şarkılarımı yüreğimi ortaya koyup söylüyormuşum gibi numara yapmaktı.

Çünkü yüreğimin Kaliforniya'da Vaughn Bennett'le kaldığından hayli emindim.

KIZ

Biri bana konser alanına eşlik ederken nabzım hızla atıyordu. Uçuşum sormaya cesaret edemediğim mekanik bir sorun yüzünden yarım saat gecikmişti. Bineceğim uçakta ne gibi bir terslik olabileceğini öğrenmeye hiç ihtiyacım yoktu. Fakat pilot bununla ilgili endişeli görünmüyordu ve nihayet havalanmıştık.

Özel uçakla uçmanın oldukça zevkli olduğunu itiraf etmeliydim. Uçağı Diamond'ın bir başka müşterisiyle, beş saatlik uçuşu Oakley'nin yeni albümünden övgüyle bahsetmekle geçiren bir şarkı sözü yazarıyla paylaşmışım. Onun şarkı sözlerindeki "saflıktan" abartılı bir hayranlıkla dem vurmasını dinlemek beni hüzünlendirmişti. Stüdyoda Oak'la geçirdiğim onca zamanı, onu ve King'i birlikte çalışırken izlememi hatırlatmıştı. Oak'un yazmasını, yeniden yazmasını ve her kelimeye emek vermesini izlememi hatırlatmıştı. Tüm süreç... güzeldi. Hâlâ hayatımla ne yapmak istediğimi bilmiyordum ama Oak'un sahip olduğu şeyi istediğimi biliyordum. Beni bütünüyle büyüleyen bir şeyi. Yarken kendimi unutacağım kadar çok sevdiğim bir şeyi. Oak çok şanslıydı. Bunun farkında mı diye merak ettim.

Uçağım yarım saat geç indiğinden stadyuma ulaştığımda konser çoktan başlamıştı. Ty zavallı bir asistanın beni Oak'un soyunma odasına götüreceği bir ayarlama yapmıştı ancak Oak o sırada sahnede idi ve onunla konserden sonra konuşmak zorunda kalacağımı kabullenmişim.

Kalabalık holün yarısını aştığımızda Ty gözüme ilişti. Kaşları hızla yukarı kalktı ve yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. "Vaughn!" diye seslendi. "Paisley geleceğini söylemişti ama ben seni görene dek buna inanmadım."

Beni içtenlikle kucaklayıp ve kendi etrafında döndürerek şa-

şırttı. Etrafımızdaki meraklı bakışları fark ettim. Çoğu açık saçık giyimli, boyunlarından iple VIP kartları sarkan kızlardan geliyordu. Herhangi birinin Oakley'nin soyunma odasına girip girmediğini, dün konser sonrası partilere gidip onunla vakit geçirip geçirmediğini merak ederken yutkundum. Kalabalıkta April'a bakındım ama onu görmedim.

Birdenbire tedirgin hissettim. Belki de gelmemeliydim. Belki Paisley ayrılık konuşması hakkında yanılıyordu. Ya Oakley bana bir bakış attıktan sonra kaybolmamı söylerse?

"Dışarı, konser alanına çıkmak ister misin?" diye önerdi Ty. "Seni birinci sıraya veya sahne önündeki VIP bölümüne götürebilirim."

Başımı iki yana salladım. Oak'un tapınan hayranlarıyla kuşatılmak istediğimi sanmıyordum. Bu ona âşık olan tek kişi olmadığının hatırlatıcısı olurdu yalnızca. Milyonlarca kızın Oak'un kendilerine ait olduğunu düşündüğünün.

Fakat konseri kaçırmak da istemiyordum. "Sahne yanında durmamın bir yolu var mı? Buna öyle mi diyorsunuz? Sahne yanı?"

Kıs kıs güldü. "Evet, jargonu kapıyorsun. Gel hadi."

Ty kolumdan tutup beni holde ilerletti. Buranın bunaltıcı sıcaklığı beni askılı bluzumun altında terletiyordu. Üstelik her yerde insanlar vardı. Ekipmanı taşıyor, not panolarına bir şeyler karalıyor, emirler yağıdırıyor, telsiz veya cep telefonlarına konuşuyorlardı. Âdeta bir tımarhaneydi.

"Jim burada mı?" diye temkinle sordum. İptal edilen sözleşmeyi evime kuryeyle gönderdiğinden beri onunla konuşmamıştım.

"Hayır, hâlâ LA'de. Doğu Yakası takviminin geri kalanı için uçacak. Muhtemelen onunla Chicago'da görüşürüz."

Biz. Onu düzeltmeli miyim bilmiyordum. Ty, Chicago'ya benim de geleceğimi varsayıyordu ama bu Oak'un beni gördüğünde vereceği tepkiye bağlıydı. Veya benim onu gördüğümde vereceğim tepkiye. Ayaklarıma kapanmasını, ilişkimizi bitirdiği

için benden özür dileyip onu geri almam için bana yalvarmasını ne kadar çok istesem de bunu yapabileceğimden emin değildim. Benden menajerler, evraklar ve sosyal medya vasıtasıyla ayrılmıştı, Tanrı aşkına. Bu bağışlanamazdı, değil mi?

Biz holün sonuna yaklaştıkça müziği duymaya başladım. Oakley Ford'un o kendine özgü derin, boğuk ve güzel sesini tanıdığımda kalbim daha hızlı atıyordu. Kayıt esnasında o ve King'in aşırı coşkulu olduğu yüksek tempolu şarkılardan birini söylüyordu. Albümdeki favori parçam değildi ama müzik şirketi ilk tekli olarak onu seçmişti ve kalabalık ona bayılıyordu.

Ty bir kapıyı açtığında üzerime akın eden müzik dalgasıyla az kalsın devriliyordum. Metal basamakları tırmandık. Karanlıktı ve nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu fakat sahneye yakın olduğumuzu biliyordum çünkü müzik gittikçe yükseliyor ve yükseliyordu. Grubu duyuyordum. Davulları. Gitarı. Oak'un sesini. Onun sesini seviyordum.

Birkaç adım daha yürüdükten sonra sahne bir anda görüş alanıma girdi. Bir ikinci kat balkonuna çıkan iki dizi geniş merdiven vardı. Parmaklık Oak'un ritmiyle senkronize olarak yanıp sönen ışıklardan yapılmıştı. Balkonun arkasındaki ekran öyle büyüktü ki kanımca uzaydaki astronotlar bile onu görebilirdi.

Derken onu stadyumun yarısını diğer yarısından ayıran sahenin ucunda seçtim.

Kalbim ağzıma geldi. Öyle göz kamaştırıcıydı ki ona bakmak neredeyse canımı acıtiyordu. Işıklardan ve sıcaklıktan alnunda ter damlaları birikmişti. Kalabalığı göremesem de duyabiliyordum; asla sonu gelmeyen bir ses dalgasıydı. Hayır, *sevgi* dalgasıydı. Çoğu yabancı olan bu insanların Oakley'ye hissettikleri tüm sevgi, şarkı söylerken ona akıyordu.

"Vaughn?" dedi biri cırtlak bir sesle.

Bu tiz sesi tanıdım. Claudia'ya aitti, birkaç adım ötede bir not panosu tutan bir adamın yanında duruyordu.

Ona doğru dönerken beni gördüğünde tüm yüzünün solması dikkatimden kaçmadı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. Bir ılığı andıran sesini müziğin üstünden duyabiliyordum.

“Selam Claudia,” diye karşılık verdim bir parça aksi bir şekilde.

Sahneye göz atıp hemen sonra tekrar bana dönerken bakışları biraz sinirliydi. Aceleyle yanıma gelip çıkıştı. “Burada olmamanı.”

Omuz silktim. “Neden? Beni görmek istemediği için mi? Eh, bu çok yazık. Ona söyleyecek bir çift lafım var.”

“Ama...”

Onu itip geçtim ve sahneye yaklaştım. Claudia’nın burada olmama kızması umurumda değildi. Paisley haklıydı. Oak’la konuşmam gerekiyordu. Gözlerimin içine bakarak ilişkimizin neden bittiğini bana söylemesine ihtiyacım vardı.

Aralıktan baktığımda Oak’un şarkının son akorunu çaldığını duydum. Bitirdiğinde kalabalığa sırtıttı. “Bunu beğendiniz, ha?” diye şakalaştı.

Stadyumdan sağır edici bir kkreme yükseldi.

Oak hafifçe döndüğünde hayal kırıklığıyla inledim çünkü şimdi tüm görebildiğim başının arkasıydı. Sessizce dışarıya biraz daha ilerledim, ardından bakışlarım profilini seince mutlulukla i çektim. Hâlâ kalabalıkla şakalaşıyor, onlara stüdyodaki zamanıyla ilgili bir hikâye anlatıyordu.

“Yapımcım Donovan King, onu tanıyorsunuz, değil mi? Enstrmansız bir prova sırasında kafama bir kalem fırlattı. Neredeyse bir gözümü çıkartıyordu.”

Büyük bir kahkaha patlaması oldu. Bunun ayaklarımın altında titreştiğini hissedebiliyordum.

Bir şey koluma asıldı. Hayır, birisi. Bu beni çekerek sahnedan uzaklaştırmaya alışan Claudia’ydı. Ona ldrc bir bakış attığımda beni derhal serbest bıraktı. Boyun eğmiş bir bakışla yavaş yavaş geriledi ve telefonuna hızlı hızlı bir şeyler yazmaya koyuldu.

“Ama tüm o kavgaya değerdi çünkü daha da iyisini ortaya ı-

kardık. Bu parça albümde daha az bilinenlerden ama sizden ona bir şans vermenizi istiyorum, tamam mı? Bu piç için az kalsın bir gözümü feda ediyordum.”

Hâlâ sırttan Oakley gitarını indirdi, sonra ona başka bir gitar vermek için ileri fırlayan sahne görevlisine doğru döndü.

İşte o zaman beni fark etti.

Ağzı hayretle açıldı ve yerinde donakalarak bir an için orada dikildi.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Sabit bakışlarına karşılık verdim. Gülümsemek, el sallamak veya *herhangi bir şey* yapmak istiyordum ancak ne yapmam gerekiyordu? Oak bir konserin ortasındaydı. Şey yapacak hâli yoktu... Aman Tanrım, ne yapıyordu böyle? Gerçekten bana doğru mu yürüyordu?

Ben afallamış hâlde izlerken Oak bir an durup mikrofona aceleci bir açıklamada bulundu. “Bana bir saniye verin, millet.”

Ve sonra –*ve sonra!*– Oakley Ford ana sanatçısı olduğu bir konserin ortasında hızla sahnenin karşısına geçip bana doğru koşmaya başladı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu bana ulaştığında. Alnını ıslatan terden derecikler boyundan aşağı iniyordu. Sahnenin aurası onu sararken şimdiye dek gördüğümünden daha iri, daha parlak ve daha etkileyiciydi.

“Bilmiyorum,” diye kekeledim. Hayatında bir amacı olmakla kalmayıp başkalarına da ilham veren bu oğlanın benimle birlikte olmak isteyeceğine inanacak kadar ahmak mıydım? O, Oakley Ford’dü. Ben Vaughn Bennett’tim. Tabii ki benden ayrılacaktı.

“Dur tahmin edeyim. Çekici kol kaslarımı görmeye geldin.” Sözleri iğneleyici bir şekilde, âdeta bir suçlama havasında söyledi.

Zaman kazanmaya çalışarak dudaklarımı yaladım çünkü buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

“Veya bekle, belki beni şahsen sepetlemeye geldin.” Öfke gözlerinde parlıyordu. “Eh, kendini bir yolculuktan kurtarabilirsin. Mesajı aldım, Vaughn. Açık ve net.”

Kafa karışıklığıyla, "Sen neden bahsediyorsun?" deyiverdim. Bana kaşlarını çattı. "Benimle kafa mı buluyorsun?"

Ona gözlerimi dikmiş bakarken öfke içimde yükseliyordu. "Beni şahsen sepetlemesi gereken sensin. Dahası ben *senin* mesajını aldım. Açık ve net," diyerek onu taklit ettim.

Oak gözlerini kırıştırdı. "Burada ne dönüyor?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdım.

Bir saniyeliğine orada öylece dikildik ve gözlerinde kendi şaşkınlığının bir yansımasını gördüm. Kafam allak bullak olduğundan bir nefes alıp kendimi düşünce sürecimi yavaşlatmaya zorladım.

"Telefon numaramı engelledin," söylemeyi akıl edebildiğim tek şeydi.

Oak irkilmiş görünüyordu. "Hayır, bunu yapmadım."

Birbirimize biraz daha gözümüzü dikip baktık.

"Benden bir yazılı mesajla ayrıldın," dedi.

"Hayır, bunu yapmadım."

Daha fazla bakışma.

Çok geçmeden ikimizin de aklına aynı anda aynı feci düşünce gelmişçesine hızla Claudia'ya döndük.

"Ne yaptın sen?" diyerek reklamcısına hırladı Oakley.

Claudia'nın kızaran yanakları ve suçlu bakışı her şeyi söylüyordu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Oakley. Sonra kendini sakinleştirmeye çalışıyormuşçasına bir nefes aldı ama tekrar Claudia'ya hitap ettiğinde sesi buzdan daha soğuktu. "Vaughn'dan gelen mesaj... Bunu nasıl yapabildin?"

Claudia bakışlarını pahalı topuklu ayakkabılarına indirdi. "Telefonundaki numarasını değiştirdik. Mesajı Amy gönderdi."

Ona hayretle baktım. "Neden?" diye patladım. "Neden bize birbirimizden ayrıldığımızı düşündürdünüz?"

"Neden olacak?" diye bağırarak karşılık verirken Claudia'nın sesi yeniden tehlikeli ölçüde tizdi. "Onun imajını mahvettin, Va-

ughn! İlişkinizi tatlı ve erdemli göstermek için sarf ettiğimiz onca çabayı, harcadığımız onca zamanı... tek bir aptalca hatanla yerle bir ettin! Onu başçısıyla aldattın!" Solumaları şiddetlenmişti. "Jim ve ben hasar kontrolü yaparken..."

"Jim mi?" diye lafını kesti Oak. Gözleri ateş saçıyordu. "O da mı bu işin içinde?"

Claudia gücendi. "Seni korumaya çalışıyorduk, Oak. Hayranlarının kız arkadaş skandalına değil, turnene odaklanmasına ihtiyacımız vardı. Bir PR kararı verdik."

"PR'ınızın canı cehenneme!" Oak ona düşmanca bakıyordu. "Çizgiyi aştın, Claud. İkiniz de öyle. Sizi derhal kovmadığım için şanslısınız."

Açıkçası bunu neden yapmadığını bilmiyordum. Jim ve Claudia'nın arkamızdan bir ayrılık planladığına inanamıyordum. Dört günü Oak'a söverek ve gözlerine iğneler saplamayı hayal ederek geçirirken Oak'un, onu terk eden kişinin ben olduğumu düşündüğüne inanamıyordum.

"Aşağı in," diye bağırdı Oak, Claudia'ya. "Seninle şu anda uğraşamam."

Claudia'nın yüzü çarpıldı. "Oakley, dedi yumuşak bir sesle.

"Ciddiyim. Bunu sonra konuşacağız. Jim'i arayıp onu da hazırlasan iyi edersin." İki elini arasından geçirerek jöleli saçlarını biraz dağıttı. "Çizgiyi aştınız," diye tekrarladı.

Uzun, sıkıntılı bir andan sonra Claudia şık topuklularının üstünde dönüp merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Oakley bir nefes daha alarak yavaşça bana döndü. "Benden ayrılmadın," derken sesinde bir huşu tınısı vardı.

"Benden ayrılmadın," derken ben de aynı şekilde hayret içindeydim.

Gözlerimiz kilitlendi. Kulisin dışındaki kalabalığın gayet farkındaydım. Homurdanma ve çığlık dalgasına bakılırsa sabırlarını yitiriyorlardı. Halbuki Oak sahneye dönmek için bir hamlede bulunmuyordu.

"Doğum günü partisinden sonra sana eşeklik ettiğim için

özür dilerim,” dedi yumuşakça. “Benim için hoş bir şey yapmaya çalıştığını biliyorum.”

“Babanı davet ettiğim için özür dilerim, Oak. Onun öyle davranacağını gerçekten düşünmedim.”

“Biliyorum.” Bana hâlâ dikkatle bakarken soluklandı ve sonra yüz ifadesi duyguyla parladı. “Seni özledim. İnanılmaz çok özledim.”

Ve bir anda buraya gelmekte haklı olduğumu anladım. Yüzünde bana yöneltilmiş bu coşkulu mutluluk ifadesini görmek eşsizdi... Magazinlerin yarın ne yazacağı önemli değildi. Bana Oakley Ford için yeterince güzel, yeterince akıllı, yeterince yetenekli olmadığımı söyleyen binlerce acımasız tweet... hepsi gülümsemesi karşısında yanıp küle dönüşüyordu.

Gitar çalamıyor veya ağzımdan bir nota çıkaramıyor olabilirdim. Geleceğim benim için belirsizdi. Önümde neyin uzandığını bilmiyordum. Fakat o gelecekle yüzleşirken Oakley’yle el olmak istediğimi biliyordum.

Avucumun elini kavramak için kolundan aşağı kaymasına izin verdim. Ardından telefonuna hararetle yazmasından yola çıkarak gazeteci olduğunu düşündüğüm bir kadın dahil tanımadığım bir düzine insanın önünde ona dillendirmekten korktuğum her şeyi söyledim.

“Ben de seni özledim. Sensiz perişandım. Ve ben...” Yutkundum. “Ben...” Of, neden sözleri dışarı çıkaramıyordum?

“Sen ne?” diye sataştı.

Bunu benim için kolaylaştırmıyordu. Ama kıymetli şeyler çaba sarf etmeye değmez miydi? Oakley çabaya değerdi. Her şeye değerdi, gelgelelim insan bunu her zaman idrak etmiyordu.

“Son verdiğimiz için...” etrafımız insan kaynadığı için sesimi alçalttım, “sözleşmeye son verdiğimiz için mutluyum. Hayatındaki her şeyin sahte olduğunu söyledin ama biz sahte değiliz, Oak. Biz gerçeğiz. Biz çok gerçeğiz.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Arkasında kalabalık huzursuzdu. Ahenksiz bir ritimle

Oakley'nin adını haykırdığını duyduğum kalabalık sanki sersemlemişti ve bir türlü kafasını toparlayamıyordu. Şu anda ona hislerimi açıklamak için doğru sözcükleri ararken bir bakıma ben de aynı durumda hissediyordum.

"Bu ne zaman oldu bilmiyorum ama artık numara yapmıyorum," dedim şevkle. "Seni sevmiyormuşum gibi davranamam. Kalbime şarkı söyletmiyormuşsun gibi davranamam. Her gün seni görmeyi, senden gelen bir mesajı okumayı veya büyüleyici sesinle *bebeğim* dediğini duymayı sabırsızlıkla beklemiyormuşum gibi davranamam." Oak sırtırken kendi gülümsememin yüzümde büyüdüğünü hissettim. Belki neticede duygularınızı açık etmek çok da zor değildi. "Sensiz de idare edebileceğimi biliyorum. Hatta belki şahane, kusursuz bir hayat yaşardım. Ama ben kusursuz bir hayat istemiyorum. Seninle karmaşık, heyecan verici, mutlu, hüzünlü, duyguyla dolu, yoğun bir hayat istiyorum."

Çılgılık atan hayranlar birlik olup bir ağızdan bağırmaya başlıyordu. Belli ki Oak dışında herkes bunu duyuyordu. Neredeyse zifiri karanlık sahne kenarında gözleri benimkini yakıyordu.

"O zaman senindir, *bebeğim*."

Cesur bir kadın Oak'un kulağına, "Oak, hayranların... Oraya çıkman gerekiyor," diye mırıldandı.

"Git. Şarkılarını benim için söyle," diye teşvik ettim.

Benim ortadan kaybolmamdan korkuyormuş gibi tereddüt etti.

"Ben hemen burada olacağım," diye onu rahatlattım.

"Söz mü?"

"Sonsuza kadar."

Işık saçan bir gülümsemeyle bir ekipman sorumlusundan gitarını kapıp sahnenin önüne doğru koştu.

Ty arkamdan yaklaştı ve bir elini omzuma koydu. "Lanet olsun, kızım. Bana ilham veriyorsun."

"Umarım öyledir," dedim gözlerimi Oak'tan ayırmadan. "Çünkü ablam kadar cesur değilsen, onu hak etmiyorsundur."

“Neyi kastettiğini anlıyorum. Fakat bu artık Oak’u koruyamayacağım anlamına geliyor. Çıkar çatışması.”

“Sen onun arkadaşısın, değil mi? Oak’un tek istediği bu.” Oak’un bir tabureye yerleşmesini ve mikrofonu ayarlamasını izledim.

Ty omzumu sıktı. “Her zaman Oak’un arkadaşı olacağım.”

“Bir de şu açıdan düşün: Sen ve Oak artık Bennetlerden biri olarak merdiven oyununun kazanan tarafında olabilirsiniz.”

“Neden pes ettiğimi düşünüyorsun? Kaybetmekten nefret ederim.”

Oak hafifçe tıngırdattığı notaların üstünden konuşmaya başlarken kahkaham son buldu.

“Bildiğiniz gibi üç yıla yakındır bir albüm yayınlamıyordum ve bunun sebebi müzik yapmamam değildi. Sebebi sesimi yeniden bulmaya çalışmamdı. Dünyamız filtreler, fotoşop ve ee...” omuz silkti, “sahtelikle dolu.” Birkaç akor daha çaldı. “Ve bu yüzden herkesin kusursuz olduğumuzu düşünmesini istiyoruz. Sorun şu ki kimse kusursuz değildir ve durmaksızın bu şekilde görünme dürtümüz seslerimizi baskılıyor. Veya en azından benimkini baskılıyordu. Kendi kusurlarımla yüzleşmekten korkmayı bıraktığımda içimdeki müziği buldum. Yapmak istediğim müziği buldum. Ayrıca bugün buradaysam, sahnede sizin karşınızda oturuyorsam, yapmacıklık kafesinden kurtulup gerçek olma cesaretini bana veren biriyle tanışmış olmam sayesinde.”

Rasgele akorlar bir melodiye dönüştü ve Oak şarkı söylemeye başladı. Daha önce ne stüdyo çalışmalarında ne de arkadaşlarıma doğaçlama performans sergilerken bu şarkıyı söylediğini duymuştum ama sözlerini tanıdım.

Bana söylediğinde tüylerimi ürperten ilk şarkının sözleriydi. Maskeleri gereksiz kılan o kişiyi bulana dek saklanmayı tercih etmekle ilgiliydi. Sahteyi gerçeğe çeviren o kişiyi bulana dek.

Şarkıyı yüreğinden söylüyordu... ve benimkinden.

38

OĞLAN

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 O şarkı. Yemin ederim gözyaşlarım sel oldu

1karıncaaslani1 @OakleyFord_1numaralihayrani benim de öyle sence bunu o kız için mi söyledi

OakleyFord_1numaralihayrani @1karıncaaslani1 bence hepimiz için söyledi

Konserin, “Gerçek Olduğunda” şarkımı söyledikten sonraki kısmını pek hatırlamıyordum. Dinleyicilerin telefonlarını havaya kaldırdığının farkındaydım. Sürüp giden sağır edici alkıştan konseri sevdiklerini anlayabiliyordum.

Normalde beni sahneden alıp götüren pohpohlama üzerimden uçup gitti çünkü fikri benim için önem taşıyan tek kişi tam olarak onu bıraktığım yerde duruyordu.

Ford turnesinde de çalışmış bir ekipman sorumlusu olan Larson bana bir havlu uzattı. Terden sırlıklam olan tişörtümü çıkardım ve kendimi aşağı doğru kurulumaya başladım. Vaughn’un gözleri büyüdü ve ardından elimi takip etti. Onu bu şekilde etkilediğimi bilmek bana aptalca bir zevk vermekle birlikte ne düşündüğünü öğrenmeye can atıyordum.

“Ee?” diye sordum.

“İnanılmazdı.” Bana öyle ışıklar saçarak bakıyordu ki tüm

sahne arkasını aydınlatıyordu. "Ama artık şımartılmaya alıştım. Konserler esnasında hep kenarda durmak isteyeceğim."

"Hayır, konseri kalabalıkla birlikte izlemelisin. Oradaki enerji muhteşemdir. Teşekkürler, Lars." Ona havluyu attığımda bana temiz bir tişört uzattı. Bunu giymeyi pek istemiyordum çünkü buranın sıcaklığı ışıklar olmadığı hâlde elli derece gibiydi. Fakat kulise giden yolda yüze yakın hayranın yanından geçecektim.

"Güzel performanstı, Oak," diye bağırdı turne sponsorlarından biri olan Darsh Sethi geçerken koluma hafifçe vurarak.

İstenmeyen temasın beni irkiltmemesi büyük ölçüde Vaughn'a fazla odaklanmış olmamdan kaynaklanıyordu. Yakınıma sokulmuş, bir parmağını kot pantolonumun kemer halkalarından birine takmıştı. Burada olduğuna inanamıyordum. Onu görmek beni ne kadar mutlu etmiş olursa olsun aynı zamanda öfkeliydim. Vaughn'a değil, sözde bana destek vermesi gereken insanlara. Jim ve Claudia bu yaptıklarının ceremesini çekecekti. Hatalı davranmışlardı. Bu kabul edilemezdi. Burunlarını sokmaya çalıştıkları benim *hayatımdı*. Vaughn'unkinden bahsetmiyordum bile.

Bir düzine başka insan beni tebrik etmek, elimi sıkmak, omzumu sıvazlamak için durdurdu. Kızları konser sonrasında benimle bir fotoğraf çekilebilsin diye büyük miktarlarda para dökmüş VIPler tarafından selamlandım.

Başından sonuna dek Vaughn yanımdan hiç ayrılmadı. Benidik tutanın kendisi olduğunu biliyor mu diye merak ettim. Cevap muhtemelen hayırdı ama ona daha sonra söyleyecektim.

Sahne kenarından soyunma odama yaklaşık elli adımlık mesafeyi katetmek kırk beş dakika sürdü.

"Bundan sonra sırada ne var?" diye sordu Vaughn.

Onu bir kanepeye sürükledim ve üzerine yığıldık. Bir ekipman sorumlusu bana bir şişe su getirdi ve Vaughn'a ne istediğini sordu. Bir kola, viskisiz.

Cevap vermeden önce şişenin yarısını kafaya diktim. "Önce seni öpeceğim ve ardından duş alacağım. Duştan sonra seni bi-

raz daha öpeceğim. Biraz yatıştığımnda bazı hayranlarla buluşup fotoğraf çekilmem gerekiyor. Bu bittiğinde otele döneceğiz ve daha fazla öpüşeceğiz.”

Vaughn kızardı, kahkaha attı ve tekrar kızardı. Aşırı sevimliydi, kendimi güçbela tutabiliyordum. Eğilip onu hemen o anda öptüm. Dudakları benimkilerin altında yumuşadı ve elleri yükselip omuzlarımı kavradı. Tüm gece bunu sürdürmek istiyordum: O beni tutarken dudaklarımızın bir arada olmasını.

Sonradan kovacağım biri boğazını temizleyerek bizi böldü. “Sana bunu yaptığım için üzgünüm, dostum ama şafak sökmeden buradan ayrılmak istiyorsan harekete geçmelisin.”

Beni itip uzaklaştırana dek dudaklarımı Vaughn’a daha sert bastırdım.

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Terli saçlarımı alnımdan sıyırdı. “Önümüzde bol bol zamanımız var...” masum üç kelimeyi söylerken kızardı, “her şey için. Sonuçta turnede iki ayı birlikte geçireceğiz. İstedğim şu geziye kavuşacağım.”

“Turne yaklaşık üç ay ve hemen hemen hiç zamanımız yok. Tüm ülkeleri görme fırsatını kaçıracacağız.”

“Eh, öyleyse LA’e döndüğümüzde bana USC’de derslerime kadar eşlik edersin.” Dudaklarını büzdü. “Eğer gitmeyi seçersem.”

“Peki.” Onun beni zorla ayağa kaldırmasına izin verdim. “Ty, iyi ki seni seviyorum, dostum, yoksa kovulurdun.”

Ty kahkahayla gülerken sırtıma sertçe vurdu. “Çok geç. Bu turne bittiğinde istifa ediyorum.”

“Ne? Ben şaka yapıyordum.”

“Ben yapmıyorum. Paisley’yle ben *gerçekten* görüşmeye başlayacağız...” kaşlarını yukarı aşağı oynattı, “bu da artık senin için çalışamayacağım anlamına geliyor. Çıkar çatışması, anlıyor musun? Yine sürekli yakınlarda olacağım ama. Vaughn tüm yarışmalarda Bennett takımında olmamız gerektiğini söylüyor.”

“Biz kazanan tarafız,” dedi Vaughn neşeyle. “Ve sen her zaman kazan tarafta olmak istersin.”

Sırıttım. "Biliyorum. Neden seni bırakmak istemediğimi sanıyorsun?"

"Çünkü beni seviyorsun," dedi hiçbir utangaçlık belirtisi göstermeden.

Boğazım duyguyla tılandı. "Sevdiğimi biliyorsun."

"Herhalde. Az önce bunu boşuna söylemedim."

Bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Bekle... bu ilişkide kendini beğenmiş taraf ben değil miydim?"

"Ben kendini beğenmiş değilim," diye karşı çıktı. "Sadece beni sevdiğine güveniyorum. Ayrıca bana aksini düşündürdükleri için Jim ve Claudia'ya hâlâ kızgınım."

"Ben de." Kaşlarımı çattım. "Ama endişelenme. Bunun için benden azar işitecekler."

"Güzel." Bir kaşını kaldırdı. "Yeri gelmişken, bu sözleri senden duymak iyi olurdu."

"Ah, bunu sözcüklere dökmemi istiyorsun demek?"

Kanepeye geri yürüdüm ve eğilerek onu kollarımın arasına hapsettim. Ağzımın dudaklarına dokunması için başımı alçalttım. Büyük ihtimalle odadaki herkes onu öptüğümü düşünüyordu. Öpmüyordum. Çok daha önemli bir şey yapıyordum.

"Hayatımda yalnızca beni isteyen tek kişi sensin ve bu aynı anda hem korkutucu hem de muhteşem. Beni asla bırakma. Seni seviyorum. Sen benim kalbimsin."

Vaughn'un nefesi kesildi. "Vay canına. Tamam. Bunlar büyüleyici sözlerdi." Dudakları tatlı bir öpücükle benimkileri okşadı. "Sen benimsin, Oakley Ford."

"Evet. Seninim." Ağzım dudaklarına değerken gülümsedim. "Sen de, Vaughn Bennett, benimsin."

KAPANIŞ

Starstalkerz.com.

Vay canına! Bu hafta bol bol Ford manzarasına şahit olduk! Fotoğraflar için kaydırın.

Görüldü: Katrina Ford oğlunu Chicago'da desteklemek için yeni Weinsenberg gerilim filminin çekimlerine mola verdi. Gururlu anne, Oakley'nin kız arkadaşıyla ön sırada oturdu ve ikili avazları çıktığı kadar şarkı söylerken fotoğraflandı.

Görüldü: Oakley ve kız arkadaşı Portland'da bir dondurma kamyonunda Vaughn'un ikiz erkek kardeşleriyle birlikteydi. Çok sevimli değiller mi?

Görüldü: Dustin Ford, *Savaş Kahramanı*'nın galasında Oakley'nin yeni albümünden hayranlıkla söz ediyordu. "Eşsiz!" diye övdü.

Görüldü: Boston, millet. Beacon Hill civarında pizza alıyorlardı: Oak, Vaughn, Paisley Bennett... Abla Bennett'le el ele tutuşan Oak'un eski koruması değil mi? Çifte randevu galiba, ne dersiniz?

ELLE KENNEDY

New York Times, *USA Today* ve *Wall Street Journal* çoksatan yazarı Elle Kennedy, Toronto, Ontario'daki banliyöde büyüdü ve York Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı okudu. Küçük yaşlardan itibaren bir yazar olmak istediğini biliyordu ve gençken hayallerinin peşinden gitmeye başladı. Güçlü kadın karakterleri, seksi, alfa erkek karakterleri ve işleri biraz ilginçleştirecek kadar ateş ve tehlike katmayı seviyor!

JEN FRENICK

USA Today çoksatan yazarı Jen Frederick, o yazarken hayatlarını düzene sokan eşi, annesinin saatlerce çalışma odasına kapanmasına anlayış gösteren kızı ve ikisini de asla yapmayan köpeğiyle beraber yaşamaktadır.

Dünyanın gözü senin üzerindeyken aşkı nasıl bulabilirsin?

Normal şartlarda Oakley Ford ve Vaughn Bennett'in yollarının kesişmesi imkânsızdı. Ama milyonlarca hayranı olan Grammy ödüllü Oakley'nin hayatında hiçbir şey normal değildi. İlhamını kaybetmişti ve magazin dergileri onun fiyaskolarıyla doluydu. Artık dünyaya, durulmaya niyetli olduğunu göstermesi gerekiyordu. Bu konuda ona tipik bir komşu kızı olan Vaughn'dan daha iyi kim yardım edebilirdi ki?

Vaughn, onun kız arkadaşı rolünü üstlenecek ve Oakley'nin kötü çocuk imajını değiştirerek sanatçı kimliğini ön plana çıkaracaktı. Ailesine bir gelecek kurabilmek için saçma sapan Hollywood partilerine ve dikkatle kurulanmış Twitter yazışmalarına katlanabilirdi. Sonuçta sadece bir senelik bir anlaşmanın ardından özgür olacaktı.

Ancak bazen insanın kalbini yalanlar değil, onların gerçek olmaya başlaması kırardı.

"Bağımlılık yapacak!"

—Katie McGarry

"Hızlı tempolu ve iki karakterin de bakış açısından anlatılan akıcı bir romantik hikâye."

—School Library Journal

"Eğlenceli olduğu inkâr edilemez."

—Kirkus

Çeviren: İren Kori

www.yabanciyyayinlari.com

YABANCI

9 786258 387391

@ /yabanciyyayinlari